ROBIN COOK

Halálos kockázat

Fordította Morcsányi Géza
I.P.C. Könyvek Kft.
Budapest 1995
ISBN 963-635-162-7

PROLÓGUS

1692. február 6. szombat

A csontig hatoló hidegtől űzve Mercy Griggs lovaglópálcájával végigvágott a kanca hátán. A ló megszaporázta lépteit, könnyedén húzta a szánt a keményre fagyott havon. Mercy még mélyebbre bújt fókaprém kabátja magas gallérjába, muffja belsejében szorosan összekulcsolta a kezét, így próbált védekezni a sarkvidéki hideg ellen.

Szélcsendes, tiszta nap volt, fakó fénnyel. A téli röppályájára kárhoztatott nap csak üggyelbajjal tudta megvilágítani a kegyetlen New England-i tél szorításába zárt, havas tájat. A kopár fák törzse még déltájban is hosszú, lilás színű árnyékot vetett, északi irányban. A szétszórt tanyaházak kéményei fölött hatalmas, mozdulatlan füstgomolyagok terpeszkedtek, mintha a füst azon nyomban megfagyott volna a sarki égbolt jeges kékjében.

Mercy már majdnem fél órája úton volt. A Royal Side-i Leach's Hill lábánál lévő otthonától délnyugati irányban indult el, az Ipswich Road mentén. Több hídon is átkelt, a Frost Fish folyón, a Crane folyón, majd a Cow House folyón, így érkezett most Salem Northfields nevű körzetébe. Onnan már csak másfél mérföldre volt a városközpont.

De Mercy nem oda igyekezett. A Jacobs-tanya mellett elhaladva már elő is bukkant az úti célja. Ronald Stewart, a sikeres kereskedő és hajótulajdonos háza. Jóindulatú aggódással vegyes kíváncsiság vette rá, hogy ilyen fagyos napon odahagyja meleg otthonát, és útra keljen. A legérdekesebb pletykáknak akkoriban éppen a Stewart család háza tája volt a forrása.

Megállította a kancát a ház előtt, és szemügyre vette az épületet, amely valóban ékes bizonysága volt Mr. Stewart kereskedői rátermettségének. Tekintélyes, többoromzatú udvarház, barna deszkaburkolattal, a legkiválóbb palával fedett tetővel. A számos ablak mindegyike külhoni, rombusz alakú üveglappal volt beüvegezve. A legmegkapóbb látványt azonban az előreugró emeleti rész sarkainál fölfüggesztett, finoman faragott függődíszek nyújtották. Mindent egybevetve a ház sokkal inkább illett volna a város központjába, mint ide, a szegényes tanyák közé.

Mercy biztosra vette, hogy a száncsengők hangja hírül adta jöttét, ezért nem is kopogtatott. A bejárati ajtó jobb oldalán már ott állt egy lovas szán, tehát nem ő lesz az egyedüli vendég. A ló hátára pokrócot terítettek, orrlyukaiból szabályos időközönként párahullámok törtek elő, majd azon nyomban el is oszlottak a csontszáraz levegőben.

Mercynek nem kellett sokáig várnia. Kisvártatva nyílt az ajtó, és húszas évei közepén járó, koromfekete hajú, zöld szemű nő jelent meg. Mercy az elbeszélések alapján azonnal fölismerte. csak Elizabeth Stewart lehet. Elizabeth puskát tartott a kezében. Oldalán több kíváncsi gyermekarc bukkant elő, ritkaságszámba mentek a váratlan udvariassági látogatások ilyen hidegben.

- Mercy Griggs vagyok - mutatkozott be a látogató. - Dr. William Griggs felesége. Csak üdvözölni akartam magát, azért jöttem.

- Igazán kedves - felelte Elizabeth. - Kerüljön beljebb, igyék egy kis forró almabort, hogy kiűzze a csontjaiból a hideget. - A puskát az ajtókeret belső oldalának támasztotta, és már szalasztotta is legnagyobb fiát, a kilencéves Jonathant, hogy takarja be és pányvázza ki Mrs. Griggs lovát.

Mercy izgatott kíváncsisággal lépett be a házba Elizabeth nyomában. Ahogy elhaladt a puska mellett, csodálkozó pillantást vetett rá. Elizabeth elkapta a pillantását, és azonnal magyarázattal szolgált. - Ezt még az andoveri zűrzavaros időkben szoktam meg. Ott a nap minden órájában résen kellett lennünk, az indiánok miatt.

- Értem - mondta Mercy, bár hogy egy nő puskával járjon, ez igazán távol állt köznapi tapasztalataitól. Aztán újabb meglepetés érte, ahogy bepillantott a konyhába. Egy másodpercre meg is torpant a küszöbön, úgy elámult az eléje táruló jeleneten. Mintha iskolába lépett volna be, nem családi otthonba. Több mint fél tucat gyerek nyüzsgött a konyhában.

A nyitott tűzhelyben pattogva égett a tűz, hívogató meleget sugározva. Ínycsiklandozó illatok elegye terjengett a levegőben. kis konyhai üstben sertésragu főtt párologva a tűz fölé nyúló tartóhídon, nagy tálban kukoricapuding hűlt, de a legerősebb illat a tűzhely hátuljába épített kaptársütőből áradt. A sütőben sötét aranybarna színű kenyerek sültek.

- Remélem, nem zavarok - mondta Mercy.

- Az égre, dehogy! - nyugtatta meg őt Elizabeth, miközben elvette tőle a kabátját, és egy egyenes támlájú székre mutatott, a tűzhely közelében. - Legalább egy időre nyugtom van ezektől a rakoncátlan gyerekektől. De éppen kenyeret sütök, azt hiszem, ideje kivennem a cipókat a sütőből. - Azzal fölkapta a hosszú nyelű sütőlapátot, gyors, ügyes lökésekkel egyenként ráemelte mind a nyolc kenyeret, és sorban kirakta őket hűlni a kecskelábú asztalra, amely a konyha középső részét uralta.

Mercy szó nélkül figyelte őt, s magában megállapította, hogy Elizabeth igen csinos nő, erős arccsontjával, finom bőrével, karcsú, hajlékony termetével. Ugyanakkor szemlátomást gyakorlott háziasszony volt, ahogy a kenyerekkel bánt, amilyen ügyesen felszította a tüzet, ahogyan megigazította az üstöt tartó edényakasztót, az mind erre vallott. Ám Mercy azt is érzékelte, hogy vendéglátóját valami nyugtalanító aura veszi körül. Nyoma sem volt benne az illendő kereszténynek alázatnak és jámborságnak, sőt olyan derűt és merészséget sugárzott, amely egyáltalán nem tűnt helyénvalónak egy puritán asszony részéről, akinek a férje éppen a távoli Európában tartózkodik. Mercy arra gondolt, talán mégis lehet igazság azokban a pletykákban, talán mégsem csak üres szóbeszéd az egész.

- Milyen szokatlanul pikáns aromája van a kenyerének - jegyezte meg, ahogy az asztalra tett cipók fölé hajolt.

- Mert ez rozskenyér - adta meg a magyarázatot Elizabeth, miközben már a nyolc újabb cipót rakta be a sütőbe.

- Rozskenyér? ~ kérdezte fintorogva Mercy. Rozskenyeret csak a legszegényebb parasztok ettek, akik mocsaras, lápos földeken gazdálkodtak.

- Én azon nőttem föl - folytatta Elizabeth. - Azt szeretem benne, hogy kicsit savanykás. De biztosan nem érti, miért sütök ennyit belőle. Azért, mert példát akarok mutatni az egész falunak, hogy használjunk rozsot, és takarékoskodjunk a búzakészletekkel. Tudja, hűvös, esős nyár volt, most meg ez a szörnyű tél, ezt nagyon megsínyli a termés.

- Igazán nemes gondolat - mondta Mercy. - De ezt talán inkább a férfiaknak kellene megvitatniuk a városgyűlésen.

Elizabeth erre szívből jövően felkacagott, amivel megint csak meghökkentette Mercyt. Amikor észrevette, hogyan mered rá az asszony, így szólt. - A férfiak nem gondolkoznak ilyen gyakorlatiasan. Sokkal jobban szeretnek vitatkozni meg veszekedni egymással. Azonkívül nem csak a rossz termés miatt támadt ez az ötletem. Tudja, nekünk, asszonyoknak gondolnunk kell a menekültekre is, akik az indiánok elől futnak idáig, hiszen Vilmos király háborúja már negyedik éve tart, és ki tudja, mikor lesz vége.

- Az asszonynak a háztartás és a család a dolga... - kezdte Mercy, de aztán meggondolta magát és elhallgatott, annyira zavarba jött Elizabeth erélyességétől.

- Arra is biztatok mindenkit, hogy fogadja be otthonába a menekülteket - mondta Elizabeth, miközben bőráncú kötényével letörölte a kezére tapadt lisztet. - Mi is befogadtunk két gyermeket a Casco városa elleni támadás után, tavalyelőtt májusban.

Elizabeth határozott hangon odaszólt a gyerekeknek, hogy hagyják abba a játékot, és mutatkozzanak be a doktor úr feleségének.

Először a tizenkét éves Rebecca Sheaffet és a kilencéves Mary Rootsot mutatta be Mercynek. Mindketten kegyetlen körülmények között maradtak árván az indiánok cascói mészárlása után, de most már makkegészségesnek és boldognak tűntek. Utánuk következett a tizenhárom éves Joanna, Ronaldnak, Elizabeth férjének az előző házasságából született leánya. Majd jöttek a közös gyermekeik, a tízéves Sarah, a kilencéves, Jonathan és a hároméves David. Végezetül három vendég kislányt mutatott be Elizabeth, a tizenkét éves Ann Putnamet, a tizenegy éves Abigail Williamst és a kilencéves Betty Parist, akik a szomszédos tanyákról érkeztek látogatóba.

Miután az összes gyermek kötelességtudóan köszöntötte Mercyt, mehettek vissza játszani. Mercy el sem tudta képzelni, milyen játék lehet az, amihez több pohár vízre és friss tojásokra volt szükségük.

- Meg vagyok lepve, hogy a tanyasi gyermekeket itt látom - jegyezte meg.

- Én kértem az enyéimet, hogy hívják meg őket - felelte Elizabeth. - Együtt járnak velük iskolába a Royal Side Schoolba. Úgy láttam jónak, hogy a gyermekeim ne a városba járjanak iskolába, ahová az a sok mindenféle csibész jár.

- Értem - mondta Mercy, de nem sok meggyőződés volt a hangjában.

- Mindegyikkel küldök haza egy-egy rozskenyeret - folytatta Elizabeth, és huncutul elmosolyodott. - Többet ér, mint ha csak a szüleiknek ajánlgatom, nem igaz?

Mercy bólintott, de nem szólt egy szót sem. Kissé túl magabiztosnak találta Elizabeth-t.

- Kér egyet maga is? - ajánlotta Elizabeth.

- Ó, nem, köszönöm - hárította el Mercy. - A férjem, a doktor, nem hajlandó megenni a rozskenyeret. Azt mondja, túl nehéz.

Amíg Elizabeth a második kenyéradaggal foglalatoskodott, Mercy tekintete ide-oda járt a konyhában. Fölfedezett egy friss sajtkarikát, amely csak nemrég kerülhetett ki a sajtprésből. A tűzhely sarkán kancsót látott, nyilván abban van az almabor, gondolta. Ekkor valami elképesztő dolgot vett észre. Az ablakpárkányon egész sor, festett fából és gondosan összevarrt anyagokból készült baba sorakozott, mindegyik jellegzetes ruhában, egy-egy foglalkozást jelképezve. Volt ott kereskedő, kovács, gazdasszony, bognár, még egy doktor is. A doktoron fekete ruha volt, keményített csipkegallérral.

Mercy felállt és odalépett az ablakhoz. Kezébe vette a doktor bábut. A bábu mellébe nagy tű volt beleszúrva.

- Mik ezek a figurák? - kérdezte, alig leplezett aggódással a hangjában.

- Babák, az árváknak készítem őket - felelte Elizabeth, anélkül, hogy odanézett volna. Még mindig a kenyerekkel volt elfoglalva, sorban kivette mindegyik cipót, megvajazta a tetejüket, aztán visszarakta őket a sütőbe. - Megboldogult édesanyám, Isten nyugosztalja, ő tanított meg rá.

- És ennek a szegény párának miért döftek tűt a szívébe?

- Még nincs készen a ruhája -. mondta Elizabeth. - És mindig elfelejtem, hogy hova raktam a tűt, pedig olyan drága.

Mercy visszaállította a bábut a párkányra, és önkéntelenül megtörölté a kezét. Viszolygott mindentől, aminek bármi köze lehetett a varázsláshoz, az okkultizmushoz. Hátat is fordított a babáknak, inkább a gyerekeket nézte egy darabig. Aztán megkérdezte Elizabeth-től, mit játszanak a kicsik.

- Erre is édesanyám tanított - válaszolta Elizabeth, miközben éppen az utolsó kenyeret csúsztatta vissza a sütőbe. - Tojásfehérjét vízbe kell csöppenteni, és a csepp alakjából meg lehet jósolni a jövendőt.

- Szóljon nekik, hogy azonnal hagyják abba! - kiáltott fel Mercy rémülten.

Elizabeth fölpillantott a sütő mellől, és meglepetten nézett a vendégre. - Ugyan miért? - kérdezte.

- Mert ez fehér mágia! - jelentette ki rosszallóan Mercy.

- Á, ártalmatlan szórakozás - legyintett Elizabeth. - Ez csak játék a gyerekeknek, ilyen nagy télben, amikor be vannak zárva, jól elvannak vele. A húgom meg én is gyakran játszottuk, mindig azt akartuk tudni, milyen férjünk lesz - nevetett föl. - Az persze sosem jött ki, hogy hajótulajdonos lesz a férjem és Salembe fogok költözni. Mindig azt hittem, hogy szegény farmernek leszek a felesége.

- A fehér mágiától csak egy lépés a fekete mágia! - prédikált tovább Mercy. - Márpedig a fekete mágia istentagadás, a fekete mágia az ördög műve!

- Semmi bajunk nem lett tőle, sem a húgomnak, sem nekem. Sőt, apámnak, anyámnak sem.

- De az anyja meghalt - mondta Mercy szigorúan.

- Igen, de...

- Ez vajákolás! - folytatta Mercy. Vér szökött az arcába. - Minden bűbájosság ártalmas. Ne felejtse, hogy tavaly is mennyi bajunk volt, a háború, Bostonban a himlő. Múlt szombaton éppen arról szólt Parris tiszteletes szentbeszéde, hogy ez a sok szörnyűség attól van, mert az emberek elhanyagolják szent kötelességeiket, renyheséget tanúsítanak a vallási törvények megtartásában, ezzel ellene szegülnek Isten parancsának.

- Alig hiszem, hogy ez a gyerekes játék sérti Isten parancsát - mondta Elizabeth. - És mi igazán hűen betartjuk vallási kötelezettségeinket.

- Kivéve, amikor a fehér mágiának hódolnak - jelentette ki Mercy. - Ez éppolyan, mint hogy megtűrik a kvékereket.

Elizabeth határozott kézmozdulattal vetett véget a vádaskodásnak. - Ezek a problémák nem tartoznak rám. De semmi bajom a kvékerekkel, nagyon is békés, dolgos emberek.

- Ilyet még kimondani is! - szörnyülködött Mercy. - Increase Mather tiszteletes úr megmondta, hogy a kvékereket az ördög kerítette hatalmába. Olvassa csak el Cotton Mather tiszteletes úr könyvét, az a címe, hogy Nevezetes példázatok a boszorkányságról és a megszállottságról. Kölcsön is tudom adni magának, mert a férjem megvásárolta Bostonban. Mather tiszteletes azt mondja, hogy minden bajunkat az ördög idézi elő, mert abban mesterkedik, hogy a mi New Englandünket, a mi Izráelünket visszajuttassa saját fattyainak, a rézbőrűeknek!

Elizabeth rászólt a gyerekekre, hogy maradjanak csöndben. Zsivajgásuk valóban egyre hangosabb lett, de Elizabeth inkább azért fordult feléjük, hogy ne kelljen tovább hallgatnia Mercy szónoklatát. Azért mindenesetre udvariasan megköszönte az ajánlatot, azzal, hogy alkalomadtán szívesen elolvassa a könyvet.

- Ha már úgyis egyházi ügyekről beszélünk - mondta Mercy -, hadd kérdezzek valamit! A férjeura nem szándékozik csatlakozni a falu egyházközösségéhez? Elvégre ő is itteni földtulajdonos, szívesen látnánk a gyülekezetben.

- Nem tudom - felelte Elizabeth. - Erről még nem beszéltünk.

- Minden támogatásra szükségünk van. A Porter család és a hasonszőrűek nem hajlandók hozzájárulni Parris tiszteletes költségeihez. Mikor tér haza a férje?

- Tavasszal.

- És miért utazott Európába?

- Egy újfajta hajót építtetünk. Úgy hívják, fregatt. A férjem azt mondja, nagyon gyors hajó lesz, meg tudja majd védeni magát a francia és a karibi kalózoktól.

Elizabeth a tenyerével megérintette az asztalra kitett cipók tetejét, majd enni hívta a gyerekeket. Azok odasereglettek az asztal köré, Elizabeth a friss, meleg kenyérrel kínálta őket. A saját gyerekei erre csak fintorogtak, de Ann Putnam, Abigail Williams és Betty Paris boldogan jelentkezett. Elizabeth a konyha egyik sarkában fölnyitott egy csapóajtót, és leküldte Sarah-t, hogy hozzon föl vajat a tejeskamrából.

Mercy csak ámult a csapóajtón.

- Ronald ötlete volt - mondta Elizabeth. - Úgy működik, mint egy hajónak a fedélzeti nyílása, és ezen keresztül úgy is le lehet jutni a pincébe, hogy nem kell kimenni a házból.

Elizabeth kitálalta a gyerekeknek a sertésragut, aki kért, kenyeret is kapott mellé, aztán egy-egy bögre forró almabort töltött Mercynek és magának. A gyerekzsivaj elől átmentek a nagyszobába, hogy ott igyák meg az almabort.

- Te jó ég! - kiáltott föl Mercy, amikor a szobába lépve a nagy méretű festménnyel találta szembe magát, amely Elizabeth-t ábrázolta. A portré a kandallópárkány fölött lógott. Meghökkentően élethű volt, különösen Elizabeth sugárzó, zöld szemei döbbentették meg. a doktor feleségét. Néhány pillanatig úgy állt a szoba közepén, mint akinek földbe gyökerezett a lába. Elizabeth ezalatt nagy szakértelemmel fölélesztette a kandallóban a tüzet, amelyet már csak néhány szem parázs tartott életben.

- Milyen merész magán az a ruha - jegyezte meg Mercy. - És a feje is födetlen!

- Először engem is zavart a kép - ismerte be Elizabeth. Fölegyenesedett a kandalló mellől, és két széket húzott oda a most már lobogó tűz elé. - Ronald ötlete volt. Neki tetszik. Most már szinte észre sem veszem.

- Túlságosan pápista az egész - jelentette ki Mercy lenéző mosollyal. Mielőtt leült volna, úgy fordította a székét, hogy ne lássa a festményt. Belekortyolt az almaborba, közben igyekezett összeszedni a gondolatait. A látogatás eddig nem úgy zajlott, ahogy elképzelte, Elizabeth viselkedése keresztülhúzta a számításait. Jövetelének igazi célját még nem is sikerült szóba hoznia.

- Azt beszélik - kezdett hozzá óvatosan -, bár biztosra veszem, hogy ez csak üres fecsegés... Szóval az a szóbeszéd járja, hogy maga állítólag fejébe vette, hogy megvásárolja a northfields-i birtokot.

- Ez nem szóbeszéd - válaszolta Elizabeth mosolyogva. - Így lesz. A Wooleston folyó mindkét oldalán lesz földünk. A terület egészen Salemig terjed, és így majd összeér Ronald ottani telkeivel.

- De azt a földet Putnamék szándékoztak megvenni - mondta Mercy méltatlankodva. - Nekik nagyon fontos lenne. Víz kell nekik a gyáraikhoz, különösen a vasüzemhez. Csak most még nincs elegendő pénzük, úgyhogy meg kell várniuk a következő aratást. Nagyon haragosak lesznek, ha maga nem hajlandó lemondani a szándékáról, nyilván megpróbálnak majd közbelépni.

Elizabeth megvonta a vállát.

- Nekem most van pénzem - mondta. - Szükségem van arra a földre, mert új házat akarunk építeni, hogy legyen helyünk, több árvát fogadhassunk be. - Elizabeth arca kipirult az izgalomtól, a szemei fölragyogtak. - Daniel, Andrew elvállalta, hogy megtervezi és fölépíti a házat. Nagy, gyönyörű ház lesz, téglából, mint amilyenek Londonban vannak.

Mercy nem akart hinni a fülének. Magában megállapította, hogy Elizabeth büszkesége és bírvágya nem ismer határt. Megint belekortyolt az almaborba, pedig alig ment le a torkán.

- Maguk tudják, hogy Daniel Andrew a Sarah Porter férje? - kérdezte sokat sejtetően.

- Hogyne - mondta Elizabeth rezzenéstelen arccal. - Mielőtt Ronald elindult, vendégül láttuk mindkettejüket.

- Ha szabad kérdeznem, milyen módon tudnak maguk ilyen hatalmas pénzhez hozzájutni?

- Háború van, nagy a kereslet, ezért Ronald vállalkozása rendkívül sikeresen működik.

- Hasznot húz a mások szerencsétlenségéből - jegyezte meg epésen Mercy.

- Ronald szívesebben fogalmaz úgy, hogy az ő árucikkei rendkívül keresettek.

Mercy egy pillanatig meredten nézte Elizabeth csillogó, zöld szemét. Úgy látta, Elizabethnek fogalma sincs róla, milyen ingoványos területre merészkedik, s ezen még jobban elszörnyedt. Elizabeth a maga részéről magabiztos mosollyal állta Mercy pillantását, és elégedetten kortyolgatta az italát.

- Szóval ezt a szóbeszédet hallottam - szólalt meg végül a doktor felesége -, de nem akartam elhinni. Élvégre egyáltalán nem természetes, hogy egy asszony ilyen ügyleteket bonyolítson a férje távollétében. Ezt Isten nem akarhatja, - és kénytelen vagyok figyelmeztetni magát az emberek a faluban mindenfélét beszélnek. Azt is, hogy maga, aki mégis csak egy farmernek a lánya, túllépi a társadalmi helyzete határait.

- Mindig apám lánya leszek - felelte Elizabeth. - De most már egy kereskedő felesége is vagyok.

Mielőtt a doktorné válaszolhatott volna, hatalmas robaj és sikoltozás hallatszott a konyhából. A hirtelen zajra mindkét nő rémülten ugrott föl a helyéről. Elizabeth Mercy kíséretében azonnal a konyhába rohant, menet közben fölkapta a puskát is.

A kecskelábú asztal fölborult. A földön szanaszét hevertek a fatányérok, az étel kiömlött belőlük. Ann Putnam görcsösen tántorgott ide-oda, nekiütközött a bútoroknak, közben tépte magáról a ruhát, és egyre panaszkodott, hogy valami csípi őt. A többi gyerek a falnak szorulva, halálra váltan figyelte a kislányt.

Elizabeth eldobta a puskát, Annhez ugrott és megragadta mindkét vállát.

- Mi van veled, te lány? Mi csíp?

Ann egy pillanatra megállt. Homályos, révült lett a tekintete.

- Ann! - sikoltotta Elizabeth. - Mi bajod van?

A kislánynak elnyílt a szája, a nyelve előremeredt, teste pedig vad vitustáncba kezdett. Elizabeth megpróbálta lefogni, de Ann meglepően nagy erővel ellenállt neki. Aztán hirtelen a torkához kapott.

- Nem kapok levegőt - hörögte. - Segítség! Megfulladok!

- Vigyük föl gyorsan - kiáltott rá Elizabeth a doktor feleségére. Félig vitték, félig vonszolták a vonagló kislányt, nagy nehezen jutottak föl az emeletre. Alighogy lefektették az ágyra, a teste görcsösen rángatózni kezdett.

- Borzasztó rohama van - mondta Mercy. - Legjobb lesz, ha hívom a férjemet.

- Kérem, siessen! - kiáltotta Elizabeth.

Mercy döbbenten csóválta a fejét, miközben lefelé sietett a lépcsőn. Amint első ijedelméből kissé magához tért, már világosan látta, hogy e szörnyű csapásban nincs semmi meglepő. Azt is tudta, mi idézte elő. A mágia.

Elizabeth az ördögöt invitálta a házába.

1692. július 12. kedd

Ronald Stewart kinyitotta a kabinajtót, és kilépett a fedélzetre, a hűvös reggeli levegőre. Ünneplőben volt. legszebb térdnadrágját vette fel, skarlátszínű mellényt, keményített zsabóval, még rizsporos parókáját is föltette. Alig tudott uralkodni izgatottságán. Kevéssel azelőtt kerülték meg Naugus Pointot, elhagyták Marbleheadet, és egyenesen Salem felé vették az irányt. A távolban már látta a Turner-mólót.

- Csak az utolsó pillanatban vonjuk be a vitorlákat - szólt át Allen kapitánynak, aki a kormánykerék mögött állt. - Azt akarom, hogy lássák az otthoniak, milyen gyors ez a hajó.

- Igenis, uram, igenis! - kiáltott vissza Allen kapitány. Ronald jól megtermett, izmos testével nekidőlt a hajópárkánynak. A tengeri szellő simogatóan legyezgette napbarnított, széles arcát, tekintete boldogan itta az ismerős táj látványát. Örült, hogy végre itthon lehet, bár öröme nem volt felhőtlen. Majdnem hat hónapot töltött távol, kettővel többet, mint tervezte volt, és nem kapott egyetlen levelet sem. Mintha Svédország a világ végén lett volna. Azt sem tudta, Elizabeth megkapta-e az ő leveleit. Nem lehetett biztos benne, hiszen egyetlen olyan hajót sem talált, amelynek közvetlenül a Gyarmat, azaz Massachusetts állam, vagy akár csak London lett volna az úti célja.

- Most kellene! - kiáltott Allen kapitány, amikor már egészen megközelítették a partot. - Különben fölhág ez a hajó a móló́ra is, és meg sem áll az Essex Streetig!

- Adja ki a parancsot! - kiáltott vissza Ronald.

A kapitány parancsszavára matrózok lepték el a fedélzetet, és a hatalmas vásznakat alig néhány perc alatt bevonták, összetekerték és az árbocokhoz erősítették. Ronald ekkor arra lett figyelmes, hogy a partról, körülbelül száz méternyire a mólótól kisebbfajta hajó indult el feléjük, és szapora evezőcsapásokkal, sebesen közeledett. Hamarosan olyan közel értek, hogy Ronald fölismerte a csónak orrában álló férfit. Chester Procter volt az, az ügyvédje. Boldogan integetni kezdett neki, de Procter nem viszonozta az üdvözlést.

- Légy üdvözölve! - kiáltott Ronald, amikor a csónak már hallótávolságon belülre ért, de Procter erre sem válaszolt. Amint a csónak a hajó oldalához simult, Ronald már látta, hogy az ügyvéd vékony arca csupa, komorság, szája mereven megfeszül. Az ő izgalma is egyre szorongatóbb aggódásba fordult. Kapiskálta már, hagy valami nagy bajra kell felkészülnie.

- Az lenne a leghelyesebb, ha haladéktalanul partra szállna - szólt föl Procter. Létrát bocsátottak le a csónakba, és miután Ronald gyorsan megbeszélte a legfontosabbakat a kapitányával, lemászott Procterhez. Elhelyezkedtek a csónak hátsó részén lévő ülésen, s a két matróz már el is lökte a csónakot a nagy hajótól, majd mindketten nekifeszültek az evezőknek.

- Mi baj van? - kérdezte Ronald, rettegve a választól. Leginkább attól félt, hogy indiánok támadták meg a házukat. Amikor elutazott, a rézbőrűek csapatai már Andover körül garázdálkodtak.

- Szörnyű dolgok történtek Salemben - mondta Procter. Elcsigázottnak és hajszoltnak tűnt. - Az isteni gondviselés az utolsó pillanatban vezérelte önt haza. Már nagyon aggódtunk, és nem is reméltük, hogy időben megérkezik.

- A gyermekeimmel történt valami? - kérdezte Ronald rémülten.

- Nem, nem a gyermekeivel - felelte Procter. - A gyermekek épek és egészségesek. A kegyes feleségével, Elizabeth-szel. Már több hónapja tömlöcben van.

- Tömlöcben? De hát miért?

- Boszorkányság bűne miatt. Ne vegye zokon, hogy ilyen baljós hírt kell közölnöm önnel. Különleges bíróság ítélkezett fölötte, a következő keddre már ki is tűzték a kivégzést.

- Az nem lehet - mormolta Ronald. - Az én feleségem nem boszorkány!

- Én azt nagyon jól tudom - mondta Procter - De február óta valóságos boszorkányláz tombol a városban, majdnem száz embert vádoltak meg. Egy elítéltet már ki is végeztek, Bridget Bishopot június tizedikén fölakasztották.

- Őt ismertem. Nagyon szilaj természetű nő volt. Neki volt az a kocsmája, amire nem volt engedélye, kint az Ipswich Roadon. De hogy boszorkány? Az valószínűtlennek tűnik. De mi történt, hogy így, egyszerre tűzzel-vassal kell harcolni a rontás ellen?

- A "rohamok" miatt van minden - felelte Procter. - Sok fehérszemély is áldozatul esett a rohamoknak, többnyire fiatal lányok, akik szánalomra méltóan megrontattak.

- Te magad láttál ilyen rohamokat?

- Ó, igen. Az egész város látta, a bíróságon, kihallgatás közben. Rettenetes látvány. A megrontottak sikoltoznak kínjukban, és magukon kívül vannak. Hol megvakulnak, hol megsüketülnek, hol beléjük szorul a szó, néha meg mindez egyszerre történik. Rázzák magukat, mint a kvékerek, vagy még úgyabbul, és kiabálnak, hogy csípik őket valami láthatatlan bogarak. A nyelvük kimered, aztán meg mintha le akarnák nyelni. De az a legrosszabb, hogy minden ízükben úgy feszülnek, mintha el akarná törni a testük.

Ronald fejében száguldoztak a gondolatok. Erre a fordulatra nem számított. Homlokán kiütött az izzadság, ahogy a reggeli napfény rátűzött. Dühösen letépte a fejéről a parókát, és a csónak fenekéhez vágta. Kétségbeesetten törte a fejét, hogy mit tegyen.

- A parton kocsi vár bennünket - szólalt meg Procter, megtörve a baljós csendet. - Gondoltam, egyenesen a börtönbe óhajt menni.

- Úgy van - felelte Ronald, és többet nem is szólt. Partra szálltak, sebes léptekkel mentek el a kocsiig. Fölszálltak, Procter vette kézbe a gyeplőt. Elindította a lovat. A kocsi rázkódva gurult a kövezett rakparton.

- És honnan vették, hogy ezeket a rohamokat éppen boszorkánypraktika idézte elő? - kérdezte Ronald, amikor már az Essex Streetnél jártak.

- Griggs doktor állapította meg - felelte Procter. - Aztán Parris tiszteletes is, a faluból, aztán pedig mindenki, még a városbírók is.

- És honnan tudták ilyen biztosan?

- A kihallgatásokból kiderült. Mindenki látta, hogy a vádlottak hogyan kínozták a megrontottakat, és azt is, hogy szenvedéseiknek nyomban vége szakadt, amint a vádlottak megérintették őket.

- De amikor kínozták őket, akkor nem nyúltak hozzájuk?

- Nem, a vádlottak szellemei művelték a gonoszságot - magyarázta Procter. - És a szellemeket csak a szerencsétlen megrontottak láthatták. Úgyhogy ők nevezték meg és szólították a vádlottakat.

- Az én feleségemet is így nevezték meg?

- Igen. Ann Putnam, a sálemi Thomas Putnam leánya.

- Thomas Putnamet ismerem - mondta Ronald. - Mérges kis ember.

- Ann Putnam volt az első, akit... megejtett a rontás - mondta tétován Procter. - Az ön házában. A maguk konyhájában érte őt az első roham, február elején. És mind a mai napig. rajta van a rontás, és az édesanyján is, az idősebb Annen.

- És az én gyermekeim? Ők is megrontattak?

- Nem, őket elkerülte a baj.

- Hála az Úrnak!

Befordultak a Prison Lane-re, a börtön utcájába. Mindkét férfi elhallgatott. Procter a börtön előtt megállította a kocsit. Ronald meghagyta, hogy várjon, ő maga pedig leugrott a fogatról.

Feldúlt lélekkel kereste a börtönőrt, William Dountont. Egy koszos irodában akadt rá, éppen friss kukoricakenyeret falt, amelyet a börtön pékségében sütöttek. Nagydarab, elhízott férfi volt, torzonborz, zsíros hajjal, vörös bibircsókos orral. Ronald mindig is megvetette ezt az embert, közismert szadista volt, előszeretettel kínozta a rá bízott foglyokat.

Dounton sem örvendezett Ronald láttán. Fölugrott a helyéről, és gyáván meghúzta magát a széke oltalmában. - Az elítéltek látogatása tilos - morogta teli szájjal -, Hathorne városbíró úr így rendelte.

Ronald nem nagyon türtőztette magát, átnyúlt az asztal fölött, megragadta Dounton ingét, és egészen közel rántotta magához a megszeppent porkolábot. - Ha egy ujjal is hozzányúltál a feleségemhez - sziszegte Dounton képébe -, velem gyűlik meg a bajod.

- Én nem tehetek róla - dadogta Dounton. - A hatóságok így rendelték. Nekem engedelmeskednem kell.

- Vezess hozzá! - kiáltotta Ronald.

- De hát... - Dounton csak ennyit tudott mondani, mert Ronald még erősebben megragadta, és most már a torkát szorongatta. A börtönőr hörögve kapkodott levegő után. Ronald lazított a szorításon. Dounton fuldokolva köhögött, de előszedte a kulcsait. Erre Ronald elengedte, és kilökte maga előtt az irodából. Megérkeztek egy vastag tölgyfa ajtóhoz.

- Ezt jelenteni fogom - dörmögte Dounton, miközben kinyitotta az ajtó zárját.

- Semmi szükség rá - felelte Ronald. - Innen egyenesen a városbíróságra megyek, majd én elmondok mindent.

A tölgyfa ajtó túloldalán lévő folyosón nyomorúságos cellák mellett haladtak el, mind tele volt. A rabok üveges tekintettel néztek Ronaldra. Némelyiküket ő is ismerte, de nem szólította meg egyiket sem. Súlyos csend borult az egész börtönre. Ronald kénytelen volt elővenni egy zsebkendőt, azzal takarta el az orrát, hogy ne érezze annyira a förtelmes bűzt.

A lépcsőlejárónál a börtönőr megállt, hogy gyertyát gyújtson. Újabb súlyos ajtó következett, majd a kőlépcsőkön leereszkedtek a börtön legfélelmetesebb részébe. A bűz itt szinte kibírhatatlan volt. A pincerész két nagy helyiségből állt, a falak nyirkos gránitkőből voltak. Mindkettőben nagy volt a zsúfoltság, minden fogoly a padlóhoz vagy a falhoz volt láncolva, csukló- vagy bokabilincsekkel, esetenként mindkettővel. Ronaldnak át kellett lépnie némelyik rab fölött, hogy követhesse Dountont.

- Egy pillanat - szólalt meg Ronald. A börtönőr megállt és visszafordult.

Ronald leguggolt. Felismerte az egyik nőt, akinek őszinte vallásosságában sohasem kételkedett. - Rebecca Nurse? - kérdezte. - Az Isten szerelmére, maga mit keres itt?

Rebecca Nurse lassan ingatta a fejét. - Azt csak az Isten tudja - mondta alig hallható hangon.

Ronald zúgó fejjel állt föl. Mintha az egész város megbolondult volna.

- Errefelé - mondta Dounton, és a pince másik végére mutatott. - Végezzünk már!

Ronald ment utána. Haragját immár elnyomta a szánakozás. Ekkor Dounton megállt, Ronald a földre pillantott.

A gyertyafényben alig ismerte meg a feleségét. Elizabeth-t elborította a szenny. Csuklóján az ijesztő méretű bilinccsel még arra sem volt ereje, hogy a félhomályból csapatostul előrajzó férgeket szétkergesse maga körül.

Ronald kivette a gyertyát Dounton kezéből, és lehajolt Elizabeth-hez. Az asszony még nyomorúságos helyzetében is rámosolygott.

- Boldog vagyok, hogy megérkeztél - mondta elhaló hangon. - Most már nem kell aggódnom a gyermekek miatt. Nincs semmi bajuk?

Ronald nyelni is alig tudott. A torka teljesen kiszáradt. - A hajóról egyenesen ide jöttem - mondta. - Még csak ezután találkozom a gyermekekkel.

- Kérlek, siess hozzájuk! Nagyon fognak örülni neked. Féltem őket, biztosan nyugtalanok.

- Óvni fogom őket - ígérte Ronald. - De előbb azzal kell törődnöm, hogy téged kiszabadítsalak innen.

- Meglehet - mondta Elizabeth. - Miért csak most tértél haza?

- A hajó felszerelése tovább tartott, mint terveztük - felelte Ronald. - Az új forma nagyon megnehezítette a dolgunkat.

- Több levelet is küldtem neked - mondta Elizabeth.

- Egyet sem kaptam meg.

- Nem baj, de legalább most már itt vagy.

- Hamarosan visszajövök - mondta Ronald, és felállt. Hirtelen erőt vett rajta a rémület, reszketett az aggodalomtól. Intett Dountonnak, hogy induljanak. Visszatértek az irodába.

- Én csak a kötelességemet teljesítem - mondta Dounton meghunyászkodva. Lopva figyelte Ronaldot.

- Mutassa az iratokat! - követelte Ronald.

Dounton vállat vont, majd hosszasan turkált az asztalát borító iratok és kacatok között, végül átnyújtotta Ronaldnak az Elizabeth elfogatását és kivégzését elrendelő parancsokat. Ronald elolvas-

ta, és visszaadta a papírokat. Benyúlt az erszényébe, pénzt vett elő. - Azt akarom, hogy Elizabeth-t másik helyre vigyék, és kedvezőbb bánásmódban részesítsék!

Dounton sugárzó arccal elvette a pénzt. - Hálásan köszönöm, kedves uram! - mondta. Az érmék eltűntek a nadrágja zsebében. - De nem vihetem máshová. A főbenjáró bűnösök mindig az alsó szinten vannak elhelyezve. A vasakat sem vehetem le róla, mert a letartóztatási parancs rendelése szerint ügyelni kell, hogy a szelleme ne hagyhassa el a testét. De az ön kegyességére való tekintettel az egyéb körülményeken javíthatok valamelyest.

- Mindent tegyen meg, amit csak tud! - mondta Ronald.

A börtön előtt csak nagy üggyel-bajjal tudott felkapaszkodni a kocsiba, a lábai alig engedelmeskedtek az akaratának. - Corwin bíró úr házához! - szólt oda Procternek.

Procter hajszolta a lovakat. Szíve szerint megkérdezte volna, mi van Elizabeth-szel, de nem, merte. Gazdája arcáról azonban mindent leolvasott.

Egyikük sem szólt az úton. Amikor elérték az Essex Street és a Washington Street sarkát, Ronald leszállt a kocsiról. - Várj meg! - csak ennyit mondott.

Bekopogott a bejárati ajtón, és amikor az ajtó kinyílt, nagy megkönnyebbülésére régi barátjának, Jonathan Corwinnak magas, ösztövér alakját látta maga előtt. Jonathan barátságtalan arcán azonnal megjelent az együttérző aggodalom kifejezése, amint fölismerte Ronaldot. Rögtön a szalonjába vezette, majd megkérte a feleségét, aki a sarokban álló rokkán dolgozott, hogy hagyja őket magukra.

- Sajnálom - kezdte Jonathan, amint kettesben maradtak. - Nyomorúságos fogadtatás ez egy megfáradt utazónak.

- Könyörgök, mondd meg, mit tegyek! - kérte Ronald esdeklő tekintettel.

- Félek, nem tudom, mit mondjak - felelte Jonathan. - Zabolátlan időket élünk. Olyan szellem telepedett városunkra, amely csupa viszály, gyűlölködés, sőt talán roppant szemfényvesztés is. Magam sem vagyok már bizonyos a gondolataimban, hiszen nemrégiben saját anyósomra, Margaret Thatcherre is kimondatott a vád. Márpedig ő nem lehet boszorkány, tehát kétségbe kell vonnom a megrontott leányok állításainak és indokainak hitelességét.

- Pillanatnyilag nem érdekelnek a leányok indokai - szólt közbe Ronald. - Az érdekel, hogy mit tehetek szeretett feleségemért, akivel brutálisan bánnak.

Jonathan mélyet sóhajtott. - Félek, nem sokat tehetsz. Az Oyer és Terminer különleges bíróság esküdtszéke már kimondta rá, hogy bűnös.

- De az imént arról beszéltél, hogy kétségbe vonod a vádlók szavahihetőségét.

- Igen - bólintott Jonathan. - De a feléséged bűnössége nem a leányok vallomásán múlott, az ő esetében a szellemlátásos bizonyítást sem alkalmazták. Az ő pere rövidebb volt a többiénél, még Bridget Bishopénál is. Bűnössége mindenki számára nyilvánvaló volt, oly valóságos és perdöntő volt az ellene szóló bizonyíték. Ott nem lehetett kétség.

- Te elhiszed, hogy a feleségem boszorkány? - kérdezte Ronald hitetlenkedve.

- Igen, elhiszem - felelte Jonathan. - Ez a kíméletlen igazság, bármilyen nehéz is elviselni.

Ronald egy pillanatig mereven nézte barátja arcát, hirtelen nem tudta, mit kezdjen ezzel az új és nyugtalanító hírrel. Mindig is nagyra értékelte és tiszteletben tartotta Jonathan véleményét.

- De hát csak lehet tenni valamit - mondta végül. - Legalább késleltetni a kivégzést, hogy legyen időm megismerni a tényeket.

Jonathan előrehajolt, és a barátja vállára tette a kezét. - Mint városbíró, nem tehetek semmit. Talán legjobb lenne hazamenned, gyámolítani a gyermekeidet.

- Nem adom fel ilyen könnyen - mondta Ronald.

- Akkor nem tanácsolhatok mást, mint hogy utazz Bostonba, és beszélj Samuel Sewall-lal! - folytatta Jonathan. - Tudom, jó barátok vagytok, diáktársak voltatok a Harvard College-ban. Neki vannak kapcsolatai államunk kormányánál, talán tud tanácsot adni. Nem lesz közönyös, ez biztos, ő az egyik bíró az Oyer és Terminer bíróságon. Nekem előadta bizonyos aggodalmait az egész üggyel kapcsolatban, ahogyan Nathaniel Saltonstall is, aki egyenesen felmentését kérte tiszte alól.

Ronald köszönetet mondott Jonathannak, és sietve távozott. Kiadta utasításait Procternek, és hamarosan rendelkezésére állt egy felnyergelt ló. Egy óra sem telt el, nekivágott a tizenhét mérföldes útnak. Keresztüllovagolt Cambridge-en, a Great Bridge-en átkelt a Charles folyón, és a roxberre-i országúton délnyugat felől közelítette meg Bostont.

Ahogy áthaladt a városkapun, tekintete akaratlanul is a városszéli akasztófákat kereste. Az egyiken friss halott himbálózott. Durva intésként érte a látvány, remegés futott végig a gerincén a félelemtől. Még gyorsabb haladásra ösztökélte a lovát.

A mintegy hatezres lélekszámú, több mint nyolcszáz lakóházat számláló Boston igencsak nyüzsgő város képét mutatta. A nagy forgalomban Ronald is lassítani volt kénytelen. Majdnem egy óra volt, mire megérkezett Samuel Sewall háza elé. Leugrott, kikötötte a lovát a palánkhoz.

Samuelt éppen ebéd utáni pipázás közben lepte meg, a ház nappali szobájában. Megállapította, hogy egykori diáktársa az utóbbi néhány évben igencsak hízásnak indult, s már alig emlékeztetett arra a hetyke fiatalemberre, akivel oly sokat korcsolyáztak együtt a Charles folyó jegén.

Samuel az első pillanatban szemlátomást megörült Ronaldnak, de üdvözlő szavaiba már némi tartózkodás vegyült. Sejtette, minek köszönheti a látogatást, pedig Ronald még nem is említette Elizabeth viszontagságait. Amikor aztán elmondta, mi járatban van, Samuel csupán megerősítette mindazt, amit Jonathan Corwin már közölt Ronalddal. hogy Elizabeth bűnösségéhez nem fér kétség, ezt megkérdőjelezhetetlen tárgyi bizonyíték támasztja alá, amelyet Corwin seriff saját kezűleg foglalt le Ronald házában.

Ronald összeomlott. Mélyet sóhajtott, a könnyeivel kellett küszködnie. Tanácstalan volt. Egy korsó sört kért vendéglátójától. Mire Samuel visszatért az itallal, már összeszedte magát. Mohón meghúzta a sört, majd a tárgyi bizonyíték természete felől érdeklődött.

- Nehéz erről beszélnem - felelte Samuel.

- De miért? - kérdezte Ronald. Merőn nézte a barátját, látta rajta a zavart. Egyre nőtt benne a kíváncsiság. Már bánta, hogy Jonathantól elfelejtett kérdezősködni a bizonyítékról. - Jogom van tudni, nem?

- De, igen, hogyne - helyeselt Samuel, de még mindig nem tudta elszánni magát.

- Kérlek - folytatta Ronald. - Ha tudom, bizonyára tisztábban látok majd ebben a szerencsétlen ügyben.

- Talán az lesz a legjobb, ha felkeressük jó barátomat, Cotton Mather tiszteletest - mondta végül Samuel, és fölállt. - Ő járatosabb a földöntúli, láthatatlan világ dolgaiban. Talán ő tudni fogja, mit mondjon neked.

- Legyen belátásod szerint - mondta Ronald, és ő is felállt.

Beszálltak Samuel kocsijába, és egyenesen az Old North templomba hajtattak. Egy takarítónőtől megtudták, hogy Mather tiszteletes otthon van, a Middle Street és a Prince Street sarkán álló házában. Ez nem esett messze a templomtól, így hát gyalogszerrel mentek, a kocsit pedig ott hagyták a templom előtt, a Charles Square-en.

Samuel kopogtatására fiatal cselédlány nyitott ajtót, és bevezette őket a szalonba. Kisvártatva megjelent Mather tiszteletes, kitörő örömmel üdvözölve vendégeit. Samuel előadta, mi járatban vannak.

- Értem - mondta a tiszteletes. Intett, hogy foglaljanak helyet, mindhárman leültek.

Ronald a pap arcát fürkészte, már ismerte őt korábbról. Fiatalabb volt, mint Ronald és Samuel, 1678-ban végzett a Harvardon, hét évvel Ronaldék után. A korkülönbség ellenére rajta is kiütköztek már a küllembeli változás árulkodó jelei, akárcsak Samuelen. Mather is meghízott, az orra vörös volt és kissé duzzadt, egész arcában volt valami tésztaszerű. Csak a tekintetében szikrázott az értelem és a tüzes elszántság.

- Fogadja szívbéli együttérzésemet megpróbáltatásaiban! - mondta Ronaldnak. - Isten útjai gyakorta kifürkészhetetlenek a magunkfajta halandó számára. De túl az ön személyes gyötrelmén, az én szívemet is mélységes aggódással töltik el a Salemből érkező hírek. Féktelen, dühöngő szellem kerítette hatalmába a polgárokat, s imádkozom, nehogy elveszítsük uralmunkat az események felett, nehogy elszabaduljon a pokol.

- E pillanatban én leginkább a feleségem miatt aggódom - mondta Ronald. Nem volt kíváncsi most a szentbeszédre.

- Így is van rendjén - felelte Mather tiszteletes. - De tudnia kell, hogy nekünk, mármint az egyháznak és a polgári hatóságoknak az egész gyülekezet érdekét kell szem előtt tartanunk. Régen sejtettem már, hogy az ördög egyszer beférkőzik közénk, s e démoni esetben most az jelenti számomra az egyetlen vigaszt, hogy hála az ön feleségének, tudjuk, hol furakodott be sorainkba.

- Tudni akarom, mi a bizonyíték a feleségem ellen - mondta Ronald.

- Meg fogom mutatni önnek - mondta a pap. - Azzal a feltétellel, hogy titokban tartja e bizonyíték jellegét. Attól tartunk ugyanis, hogy ha napvilágra kerülne, még a jelenleginél is nagyobb felfordulást és nyugtalanságot idézne elő a városban.

- És ha úgy döntök, hogy fellebbezéssel élek a bizonyíték ellen? - kérdezte Ronald.

- Ha meglátja, miről van szó, nem fog úgy dönteni - mondta a tiszteletes. - Higgyen nekem! Tehát szavát adja?

- Szavamat adom. Feltéve, ha ezzel nem veszítem el a jogomat a fellebbezésre.

Mindhárman egyszerre álltak fel. A tiszteletes a lépcsőlejáróhoz vezette vendégeit. Viaszgyertyát gyújtott, aztán elindultak a pincébe.

- Több alkalommal, kimerítően megvitattam e bizonyíték természetét atyámmal, Increase Matherrel - mondta a válla fölött a pap. - Mindketten egyetértettünk abban, hogy felbecsülhetetlen jelentőséggel bír az eljövendő nemzedékek számára, lévén anyagi bizonyítéka a láthatatlan világ létezésének. Ennek megfelelően úgy véljük, a Harvard College-ban lesz méltó helyen. Mint tudja, jelenleg atyám tölti be eme intézmény elnöki tisztét.

Ronald nem válaszolt. Képtelen volt most efféle akadémikus kérdéseken töprengeni.

- Atyámnak is, nekem is az a véleményem, hogy a salemi perek során túlságosan megbíznak a szellemlátásos bizonyítási eljárásban - folytatta Mather tiszteletes. Leértek a lépcső aljára, Samuel és Ronald megállt, a tiszteletes pedig sorban meggyújtotta a falikarok gyertyáit. - Aggodalmat kelt bennünk, hogy ez a túlzott bizalom akár ártatlan embereket is belerántha a kavargó örvénybe.

Ronald megint közbe akart vágni. Fogytán volt a türelme, nem érdekelték a pap magasabb szempontjai és aggodalmai, Samuel azonban csitítólag a vállára tette a kezét.

- Minden esetben olyan valós bizonyítékokra lenne szükségünk, mint amilyennel a felesége ügyében rendelkezünk - mondta Mather, tiszteletes, miközben intett Samuelnek és Ronaldnak, hogy kövessék őt egy nagy, bezárt szekrényhez. - Persze az efféle erős bizonyíték is felettébb veszélyes lehet. Magam rendeltem el, hogy a per után hozzák el Salemből, ide, hozzám. Még sohasem láttam ékesebb bizonyítékát az ördög hatalmának és csalárdságának.

- Kérem, tiszteletes úr! - szólalt meg végül Ronald. - Minél előbb szeretnék visszatérni Salembe. Mutassa meg a bizonyítékot, és már indulok is!

- Türelem, kedves felebarátom, türelem - intette Mather tiszteletes, miközben kulcsot húzott elő a mellényzsebéből. - Olyasmit fog látni, amire fel kell készülnie lélekben. Meg lesz döbbenve, higgye el! Éppen ez okból javasoltam azt is, hogy a felesége tárgyalása zárt ajtók mögött tartassék, és az esküdtszék tagjai titoktartást fogadjanak. Nem a feleségét akartam megfosztani a méltányos eljárástól, hanem a tömeghisztériát óhajtottam elkerülni, mert az is csak az ördög kezére játszott volna.

- Készen állok - jelentette ki Ronald, akit már a kétségbeesés környékezett.

- A Megváltó-Krisztus legyen önnel! - mondta Mather tiszteletes, és a zárba csúsztatta a kulcsot. - Erősítse meg önmagát!

Elforgatta a kulcsot a zárban. Aztán a szekrény mindkét ajtaját szélesre tárta, és hátralépett, hogy Ronald jobban lásson.

Ronaldnak elakadt a lélegzete a látványtól, a szemei kidülledtek. Önkéntelenül a szája elé kapta a kezét az iszonyattól és a döbbenettől. Elszorult a torka, szólni akart, de nem jött ki hang a száján. Megköszörülte a torkát.

- Elég! - nyögte végül, és elfordította a fejét.

A tiszteletes becsukta a szekrényajtót, és ráfordította a kulcsot.

- Biztos, hogy ez Elizabeth műve? - kérdezte Ronald elhaló hangon.

- Semmi kétség - mondta Samuel. - George Corwin seriff a te tanyádon foglalta le, és Elizabeth önként el is ismerte a felelősségét.

- Szentséges ég - sóhajtotta Ronald. - Ez csak az ördög műve lehet. De a szívemben akkor is tudva tudom, hogy Elizabeth nem boszorkány.

- Nehéz elhinni, hogy az ember felesége az ördög szolgálatába szegődött - mondta Samuel. - De ez a bizonyíték, továbbá a megrontott leányok tanúvallomása, miszerint Elizabeth szelleme kínozta őket, megingathatatlan bizonyságot jelent. Sajnálom, kedves barátom, de Elizabeth valóban boszorkány.

- Vigasztalhatatlan vagyok - mondta Ronald.

A két másik férfi megértő, együttérző pillantást váltott egymással. Samuel megindult a lépcső felé.

- Talán térjünk vissza a nagyszobába! - mondta a tisztéletes. - Úgy hiszem, mindannyiunkra ráfér egy korsó sör.

Miután mindhárman elhelyezkedtek, és ittak az italukból, Mather tiszteletes szólalt meg.

- Nehéz időket élünk mindannyian. De mindenkinek meg kell tennie a magáét! Már tudjuk, hogy az ördög Salemet választotta, most Isten segedelmével fel kell kutatnunk és ki kell vetnünk magunk közül a sötétség szolgálóit és a sátán famulusait, miképpen védelmet kell nyújtanunk az ártatlanoknak és a jámboraknak, kikre az ördög bizonyára gyűlölettel tekint.

- Sajnálom - szólt közbe Ronald. - Én nem segíthetek. Túlságosan nagy a zavarodottság a lelkemben. Még most sem tudom elhinni, hogy Elizabeth boszorkány lenne. Időre van szükségem. Ki kell eszközölnöm, hogy elhalasszák a kivégzést, ha csak egy hónappal is.

- Csak Phips kormányzó rendelhet el halasztást - mondta Samuel - De hiába fáradnál a kérelemmel. Nyomós ok híján úgysem függeszti fel a kivégzési parancsot.

Csend borult a három férfira. A nyitott ablakon át beáramlott a városi nyüzsgés hangja.

- Talán mégis el tudnám érni a halasztást - szólalt meg Mather tiszteletes váratlanul.

Ronald arca felderült a hirtelen jött reménysugártól. Samuel értetlenül meredt a tiszteletesre.

- Úgy hiszem, kellő indokkal tudnék szolgálni a halasztáshoz a kormányzó úr számára - mondta a pap. - De ez csakis úgy lehetséges, ha Elizabeth maga is mindent megtesz ezért. Bele kell egyeznie, hogy hátat fordít a sötétség fejedelmének.

- Kezeskedem érte, hogy Elizabeth engedelmeskedni fog - mondta Ronald. - Mit kell tennie?

- Mindenekelőtt vallania kell az egész gyülekezet előtt, a salemi imaházban. Vallomásában meg kell tagadnia az ördöggel fenntartott viszonyát. Másodszor le kell lepleznie mindazokat a személyeket, akik szintén beírták nevüket az ördög könyvébe. A megrontott nők kínzatása azóta sem szűnt meg, ez a bizonyság rá, hogy Lucifer szolgái még mindig szabadon járnak Salemben.

Ronald felugrott a helyéről. - Még ma délután ráveszem Elizabeth-t - mondta izgatottan. - Kérem, haladéktalanul keresse fel Phips kormányzó urat.

- Megvárom, amíg hírt kapok a feleségétől - mondta Mather tiszteletes. - Semmiképp sem akarom fölöslegesen háborgatni őexcellenciáját, csak ha már Elizabeth is elfogadta a feltételeket.

- Elfogadja, mindenképp, elfogadja - mondta Ronald. - Legkésőbb holnap reggel már biztosat fog tudni.

- Járjon szerencsével! - búcsúzott tőle Mather tiszteletes. Samuel alig tudott lépést tartani Ronalddal, miközben a fogathoz igyekeztek, az Old North templomhoz.

- Majdnem egy teljes órát nyerhetsz, ha komppal kelsz át a Noddle szigetre - mondta Samuel, amikor már a kocsin ültek, és Samuel háza felé tartottak, ahol Ronald lovát hagyták.

- Akkor komppal megyek - bólintott Ronald. Samuelnek igaza volt, a visszaút Salemig sokkal kevesebb időt vett igénybe, mint délelőtt, Boston felé. Még javában tartott a délután, amikor Ronald befordult a Prison Lane-re, és a tömlöc előtt megállította a lovát. Kegyetlenül meghajszolta az állatot. A kimerült paripa orrlyukain kiütött a tajték.

Maga Ronald is elcsigázott volt, tetőtől talpig vastagon belepte az út pora. Homlokán patakokban csorgott az izzadság. Lelkében üresség honolt, testét éhség és szomjúság gyötörte, de nem törődött magával. Csak a reménysugár hajtotta, melyet Mather tiszteletes kínált fel Elizabeth számára.

Berontott a börtönirodába, kétségbeesve látta, hogy a szoba üres. Dörömbölni kezdett a cellákhoz vezető tölgyfa ajtón. Az ajtó kisvártatva résnyire nyílt, és a porkoláb püffedt arca nézett ki rá.

- A feleségemhez akarok menni - mondta Ronald zihálva.

- Étkezés van - mondta Dounton. - Jöjjön vissza egy óra múlva!

Ronald lábával betaszította az ajtót, csak úgy nyikorogtak az eresztékei, Dounton a falhoz szorult. A kezében tartott csöbörből kilöttyent a híg zabkásaleves.

- Most azonnal! - kiáltotta Ronald vészjóslóan.

- Ezt jelenteni fogom a városbíróknak - mormogta Dounton. De azért letette a kezéből a vödröt, és megindult a pincébe nyíló ajtó felé.

Néhány perccel később Ronald már ott kuporgott Elizabeth mellett. Gyengéden megrázta a felesége vállát. Elizabeth fölnyitotta a szemét, első szavaival újra csak a gyermekek felől érdeklődött.

- Még nem láttam őket - felelte Ronald. - De jó hírt hoztam. Samuel Sewalinál és Cotton Mather tiszteletesnél jártam. Azt mondták, van remény, hogy halasztást kapjunk.

- Hála legyen Istennek - suttogta Elizabeth. Megcsillant a szeme a gyertyafényben.

- De mindent meg kell vallanod! - folytatta Ronald. - És meg kell nevezned mindenkit, akiről tudod, hogy lepaktált az ördöggel.

- Mindent megvallanom? Mit? - kérdezte Elizabeth.

- A boszorkányságot - felelte Ronald ingerülten. A kimerültségtől és az izgalmaktól egyre kevésbé tudott uralkodni az érzelmein.

- Nem vallhatok meg semmit - mondta Elizabeth.

- Hogyhogy nem? - kérdezte Ronald éles hangon.

- Mert nem vagyok boszorkány - felelte Elizabeth. Ronald csak bámulta a felesége arcát, keze ökölbe szorult tehetetlen haragjában.

- Nem hazudtolhatom meg önmagamat - folytatta Elizabeth, megtörve a feszült hallgatást. - Nem fogom boszorkánynak vallani magam.

Ronald most már képtelen volt türtőztetni magát, kitört belőle az elfojtott indulat. Öklével belecsapott a tenyerébe, arcát egészen közel tolta Elizabeth arcához.

- Akkor is vallani fogsz - sziszegte. - Megparancsolom! Vallani fogsz!

- Drága jó férjem - mondta Elizabeth, akit a legkevésbé sem ijesztett meg Ronald dühkitörése. - Megmondták, mi a bizonyíték ellenem?

Ronald fölegyenesedett, és zavart pillantást vetett a porkolábra, aki sunyi tekintettel figyelte szóváltásukat. De Ronald határozott intésére most kelletlenül morogva elindult, hogy fölvegye a vödröt, és folytassa körútját a pincében.

- Láttam a bizonyítékot - mondta Ronald, miután megbizonyosodott róla, hogy Dounton már hallótávolságon kívülre került. - Mather tiszteletes a háza pincéjében őrzi.

- Valamely cselekedetemmel bizonyára kereszteztem Isten akaratát, ennyi a bűnöm - mondta Elizabeth. - Ezt bevallhatnám, ha tudnám, mi volt az. De boszorkány nem vagyok, és hidd el, nem kínoztam egyetlen leányt sem, hiába vallottak ellenem.

- Csak most tegyél vallomást, hogy kieszközöljük a haladékot! - fogta könyörgőre Ronald. - Meg akarom menteni az életedet.

- A lelkem elvesztése árán nem menthetem meg az életem - rázta a fejét Elizabeth. - Ha bűnösnek vallom magam, azzal megint csak az ördög kezére játszom. És nem ismerek egyetlen boszorkányt sem, nem fogok gyanúba keverni ártatlan embereket azért, hogy magamat mentsem.

- Vallanod kell! - ordította megint Ronald. - Ha nem teszel vallomást, én elhagylak téged!

- Azt teszed, amit a lelkiismereted diktál. Én nem vallom boszorkánynak magamat.

- Kérlek mindenre, ami szent! Gondolj a gyermekeinkre!

- Az Úrban kell bíznunk!

- Az Úr elhagyott bennünket - suttogta Ronald. Szeméből ömlött a könny, patakokban folyt porlepte arcán. Elizabeth minden erejét összeszedve fölemelte bilincsbe vert kezét, és férje vállára helyezte.

- Légy bátor, drága férjem! Isten útjai kifürkészhetetlenek.

Ronald most már önuralma utolsó morzsáit is elvesztette, fölugrott és kirohant a börtönből.

1692. július 19. kedd

Ronald egyik lábáról a másikra állt idegességében. A Prison Lane szélén álldogált, nem messze a börtön épületétől. Széles karimájú kalapja alatt izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán. Forró, párás, fülledt nap volt, s a nyomasztó hangulatot csak fokozta, hogy a város szinte természetellenes csöndbe burkolózott, pedig itt is, ott is csoportokba verődve várakoztak az izgatott polgárok. Még a sirályok rikoltozása sem hallatszott. Mindenki arra várt, hogy a börtön kapujában fölbukkanjon a szekér.

A páni félelem, a szomorúság és a tehetetlenség szinte megbéklyózta Ronald gondolatait, idegei azonban pattanásig feszültek. Kétségbeesetten próbálta megfejteni az okát, vajon mit tett ő, vagy Elizabeth, amivel ilyen szerencsétlenséget idéztek magukra. A városbírók megtiltották, hogy belépjen a börtönbe, miután előző nap még egy utolsó kísérletet tett, hogy Elizabeth-et rábírja a vallomástételre. De semmi nem használt, sem könyörgés, sem zsarolás, sem fenyegetés - Elizabeth hajthatatlan maradt.

A szigorúan őrzött börtönudvarból most fémes zörgés hallatszott, a vasalt kerekek mozgásba lendültek a gránit kockaköveken. Néhány pillanattal később már a szekeret is látni lehetett. Hátulsó részében öt nő állt, szorosan egymáshoz simulva, még mindig súlyos béklyóba verve. A szekér mögött William Dounton lépkedett, arcán széles vigyorral, szemlátomást előre élvezve a pillanatot, amikor foglyait a hóhér kezére adhatja.

A bámészkodók a menet láttán váratlanul üdvrivalgásban és éljenzésben törtek ki, szinte karneváli hangulatot teremtve. Elszabadultak a visszafojtott indulatok. A-gyerekek vad kergetőzésbe fogtak, a felnőttek harsányan nevetgéltek és vidáman hátba veregették egymást. Ünnepnek ígérkezett a nap, valóságos dáridónak, mint a kivégzési napok általában. Csak Ronald arca maradt komor, neki meg a többi elítélt családtagjainak és barátainak gyászos volt ez a nap.

Mather tiszteletes jó előre figyelmeztette Ronaldot, ne legyen meglepve, ne is dédelgessen hiú reményeket, ha Elizabeth-t nem látja az elítéltek első csoportjában. Őt fogják utoljára kivégezni, miután a tömeg vérszomja az első öt elítélt kivégzése után már némiképp csillapodott. A pap szerint így akarták elejét venni a kedélyek túlzott felkorbácsolásának, különösen azok esetében, akik maguk is látták az Elizabeth ellen fölhasznált bizonyítékot, vagy hallottak róla.

Ahogy a szekér elgördült Ronald előtt, a férfi meredten nézte az elítéltek arcát. Megtörtek voltak és csüggedtek, a tömlöcben töltött napok és a rájuk váró kegyetlen vég közelsége megtette a hatását. Ronald csak kettejüket ismerte föl. Rebecca Nurse-öt és Sarah Goodot, akik a Salem melletti tanyákon laktak, a többieket a környező településekről hurcolták Salembe. Ahogy Rebecca Nurse-öt nézte, aki köztudomásúan istenfélő, jámbor asszony volt, Ronaldnak Mather tiszteletes baljós figyelmeztetése villant át az agyán, a boszorkányperek nyomán Salemben elszabadulhat a pokol.

Amikor a szekér elérte az Essex Streetet, és nyugatnak fordult, a tömeg is meglódult a nyomában. A sokadalomból kimagasodott Mather tiszteletes alakja, ő volt az egyetlen, aki lóháton haladt a sorban.

Majdnem fél óra is eltelt, mire Ronald ismét meghallotta a börtönudvar kockakövein megcsikorduló kerekek zaját. Kisvártatva újabb szekér jelent meg a kapuban. A hátsó részében Elizabeth ült, egymagában, leszegett fejjel. Olyan súlyosak voltak a bilincsei, hogy képtelen volt fölállni. Amikor a szekér elhaladt Ronald előtt, Elizabeth akkor sem emelte fel a tekintetét, és Ronald sem szólította őt a nevén. Egyikük sem tudta, mit mondhatnának még egymásnak.

Ronald kissé lemaradva követte a szekeret, egyre az járt a fejében, hogy ez csak valami rémálom lehet. Szívében ellentétes érzelmek dúltak. Szeretett volna elmenekülni, elrejtőzni a világ elől, de ugyanakkor itt akart lenni Elizabeth közelében, elkísérni őt az út legvégéig.

Ahogy elmaradtak mögöttük a házak, és nyugat felé átkeltek a Town Bridge-en, a szekér lekanyarodott az országútról és kapaszkodni kezdett fölfelé, a Gallows Hillen, az Akasztófák Dombján. Az út egy darabig galagonyabokrok között vezetett, majd kiért a kietlen, sziklás dombtetőre, ahol csak itt-ott tűnt fel egy-egy tölgyfa és szentjánoskenyérfa. A szekér, amely Elizabeth-t hozta, odagördült az első kocsi mellé, amely már üresen várakozott.

Homlokáról az izzadságot törölgetve, Ronald megkerülte a szekereket, és néhány lépést tett előre. A polgárok sokadalma az egyik nagyobbfajta tölgyfa körül tömörült. Mather tiszteletes a tömeg mögött, még mindig lóháton ülve figyelte az embereket. A fa tövében ott álltak az elítéltek. A fekete csuklyás hóhér, akit külön erre az alkalomra hozattak Bostonból, éppen kötelet vetett át az egyik vastagabb ágon. A kötél egyik végét a fa törzséhez kötötte, a másik végére hurkot formált, és Sarah Good nyakára illesztette. Sarah Good ekkor még ingadozva egyensúlyozott a fának támasztott létra egyik fokán.

Noyes tiszteletes, a salemi templom lelkésze lépett elő, és Sarah Good felé indult. Kezében Bibliát szorongatott, és azt üvöltötte. - Valld meg a bűneidet, boszorkány!

- Annyira vagyok boszorkány, amennyire te varázsló vagy! - kiáltotta vissza Sarah Good. Majd vadul szidalmazni kezdte a papot, de Ronald már nem tudta kivenni a szavait, mert a tömegből gúnykacaj tört fel, valaki pedig harsogva biztatta a hóhért, hogy lásson már hozzá, végezze a dolgát. A bakó, mintha csak erre várt volna, nagyot taszított Sarah Goodon, akinek lába alól kicsúszott a létra.

A tömeg üdvrivalgásban tört ki, kórusban kiabálták.

„Pusztulj, boszorkány!", míg Sarah Good a hurok szorításában vergődött. Arca először bíborszínű lett, aztán elfeketedett. Teste még rángott egy darabig, végül megmerevedett. A hóhér csak erre várt, már hozta is a következő elitéltet, akire ugyanez a sors várt.

Minden újabb akasztást üdvrivalgás fogadott, de a tömeg lelkesedése fokozatosan alábbhagyott. Mire a bakó az utolsó nőt is lelökte a létráról, és nekilátott, hogy első áldozatát levágja a kötélről, az emberek már szinte oda sem figyeltek. Bár néhányan még odasereglettek a sekély gödör köré, hogy lássák, ahogy a holttesteket a közös sírba vetik, a többség már megindult vissza, a város felé, hogy minél előbb kezdetét vehesse az egész napos dorbézolás.

Elizabeth-t ekkor adta át a kísérő porkoláb a hóhérnak. A rettentő láncok és bilincsek miatt Elizabeth lépni is alig bírt, a hóhér maga volt kénytelen eltámogatni őt a létráig.

Ronaldnak elszorult a torka, a lába remegett. Legszívesebben üvöltött volna tehetetlen dühében. Vagy kegyelemért könyörgött volna. De semmit nem csinált. Mozdulni sem bírt.

Mather tisztéletes észrevette őt, odaléptetett hozzá a lován.

- Isten akarta így - mondta. Lova ekkor vadul ágaskodni kezdett, megérezvén Ronald kínjait.

Ronald le sem vette a szemét Elizabeth-ről. Szeretett volna odarohanni, és puszta kézzel megfojtani a hóhért.

- Emlékezz rá, mit követett el Elizabeth, hogy milyen praktikát művelt! - hadart tovább Mather tisztéletes. - Adj, hálát az Úrnak, hogy a halál közbeavatkozott, és megmentette Új Jeruzsálemünket! Emlékezz rá, magad is láttad a bizonyítékot!

Ronald csak bólintani tudott, miközben feltörő könnyeivel küszködött. Igen, látta a bizonyítékot. Igen, az csak az ördög műve lehetett.

- De miért? - szakadt ki belőle a kiáltás. - Miért Elizabeth?

Elizabeth a pillanat tört részére fölemelte a tekintetét, hogy pillantása találkozzon Ronaldéval. A szája mozdulni látszott, mintha mondani akarna valamit, de mielőtt megszólalhatott volna, a hóhér hatalmasat taszított rajta. Ezúttal másképp járt el, mint korábbi áldozataival, Elizabeth nyakában hosszúra, lazára hagyta a kötelet. Miután Elizabeth lába elvált a létrától, teste előbb zuhanni kezdett, a kötél csak aztán rándult feszesre - hirtelen, halálosan. Elizabeth nem vergődött, az arca sem váltott feketére.

Ronald a tenyerébe temette az arcát. Rázta, a zokogás.

1.

1994. július 12. kedd

Kimberly Stewart az órájára pillantott, amikor a Boston tőszomszédságában lévő Cambridge-ben, a Harvard Square-en kiszállt a metróból. Néhány perc hiányzott a hét órához. Tudta, hogy időben fog érkezni, legföljebb egy-két percet késik, mégis sietősebbre fogta a lépteit. Átverekedte magát a tér közepén, az újságosstand körül nyüzsgő tömegen, aztán félig futva, félig lépésben ment egy darabig a Massachusetts Avenue-n, majd a Holyoke Street sarkán jobbra fordult.

Egy pillanatra megállt a Hasty Pudding Club előtt, hogy kissé kifújja magát, közben szemügyre vette az épületet. A Harvard égisze alá tartozó társasági klubról csak annyit tudott, hogy minden évben díjat adományoznak egy színésznek és egy színésznőnek. A ház vörös téglaépítmény volt, fehér szegélydíszekkel, mint a Harvard épületei általában. Bent még sohasem járt, bár a házban volt egy nyilvános étterem, a legfölső emeleten. Oda igyekezett, most először.

Amikor belépett a bejáraton, már majdnem egyenletesen lélegzett, de ekkor többemeletnyi lépcsőt kellett megmásznia az étteremig. Mire fölért, megint csak kifogyott a szuszból. Első dolga az volt, hogy az étterem bejáratánál posztoló ültető pincértől megkérdezte, hol van a női toalett.

Állt a tükör előtt, küszködött dús, hollófekete hajkoronájával, amely sehogy sem akart úgy maradni, ahogyan szerette volna, közben egyre azt hajtogatta magában, hogy semmi oka az idegességre. Elvégre Stanton Lewis a családba tartozik, igaz, sosem szokott az utolsó pillanatban telefonálni, hogy "muszáj" most azonnal együtt vacsorázniuk, s hogy "vészhelyzetről" van szó.

Kim végül feladta a frizurájával folytatott küzdelmet, és bár megengedhetetlenül ziláltnak találta a külsejét, újra odalépett az ültető pincér pultjához. Most már közölte, hogy Mr. és Mrs. Lewisszal van találkozója.

- A többiek már itt vannak - válaszolta a pincér. Ahogy Kim a fiatalember nyomában lépkedett, szinte végig az egész éttermen, izgatottsága, ha lehet, még fokozódott. Rossz érzése támadt a "többiek" szó hallatán, nem szerette volna, ha Lewisékon kívül más is részt vesz a vacsorán.

A pincér lugasos teraszra vezette Kimet, amely tele volt vendégekkel. Stanton és felesége, Candice négyszemélyes asztalnál ült az egyik sarokban.

- Ne haragudjatok, hogy elkéstem - kezdte Kim, amint odaért az asztalhoz.

- Ugyan, egyáltalán nem késtél el - felelte Stanton, majd fölpattant a helyéről, hogy széles, szinte hivalkodó mozdulattal átölelje Kimet, akinek ettől kissé hátra kellett hajolnia, és el is pirult. Hirtelen úgy érezte, a zsúfolt terasz minden vendége őket nézi. Amint kiszabadult Stanton öleléséből, sietve elfogadta a pincér által felkínált széket, és legszívesebben azonnal elsüllyedt volna benne.

Stanton mellett saját magát is mindig kellemetlenül feltűnőnek érezte. Bár unokatestvérek voltak, Kim úgy tartotta, a modoruk, a viselkedésük olyan messze volt egymástól, mint ég a földtől. Ő mindig kissé visszahúzódó, olykor-olykor kimondottan félszeg, míg Stanton maga volt a magabiztosság mintaképe: nagyvárosi, erőszakosan rámenős, dörzsölt férfi, lehengerlő modorral - a tökéletes üzletember. Candice, a felesége ugyan mindig kedvesen mosolygott, de Kimnek ettől is csak kisebbrendűségi érzése támadt.

Megkockáztatott egy gyors körbepillantást, de akkor meg a pincért lökte meg véletlenül, aki éppen a szalvétát akarta előzékenyen az ölébe teríteni. Alig győztek bocsánatot kérni egymástól.

- Lazíts már, édesem! - szólalt meg Stanton, miután a pincér magukra hagyta őket. Átnyúlt az asztalon, és egy pohár fehérbort töltött Kimnek. - Már megint ki vagy feszítve, mint a bendzsóhúr.

- Ha nyugtatgatsz, attól csak idegesebb leszek - mondta Kim. Belekortyolt a borba.

- Fura lány vagy te - folytatta Stanton vidáman. - Föl nem tudom fogni, mi a fenétől tudsz ennyire zavarba jönni. Hiszen itt ülsz a rokonaiddal egy kellemes étteremben, a többieket most látod először és utoljára... Bontsd ki nyugodtan a hajadat.

- A hajam úgyis azt csinál, amit ő akar - tréfálkozott Kim. Maga is meglepődött rajta, hogy lassanként oldódni kezdett benne a feszültség. - Azt pedig tökéletesen értem, hogy te nem érted, mitől jövök zavarba. Te annyira magabiztos vagy, hogy nem tudod elképzelni, milyen érzés, ha valaki nem az.

- De legalább megpróbálhatom? - incselkedett Stanton. - Most magyarázd meg részletesen, hogy itt, most, ebben a pillanatban miért érzed magad kényelmetlenül! Jézus Mária, még a kezed is remeg!

Kim letette a poharat, és az ölébe eresztette a kezét.

- Főleg attól vagyok ideges, hogy olyan ziláltnak érzem magam - mondta. - Miután az előbb telefonáltál, alig volt időm rendesen lezuhanyozni, arra meg végképp nem, hogy kitaláljam, mit vegyek föl. És ha tudni akarod, a frufrumtól meg egyenesen idegbajt kapok. - Kim szinte kényszeresen igazgatni kezdte a homlokába lógó hajfürtöket.

- Szerintem bombázó a ruhád - szólt közbe Candice.

- Persze hogy az - csatlakozott Stanton. - Kimberley, szerintem káprázatosan nézel ki.

Kim elnevette magát. - Azért annyit tudok, hogy a kiprovokált bókok mindig hamisak.

- Á, ez csak duma - mondta Stanton. - Ebben az egész beszélgetésben az a vicces, hogy miközben vonzó, gyönyörű nő vagy, állandóan úgy viselkedsz, mintha fogalmad sem volna róla. Persze, ennek is megvan a maga bája. Hány éves is vagy, huszonöt?

- Huszonhét - felelte Kim. Megint ivott egy kortyot a borából.

- Huszonhét, és évről évre szebb - mondta Stanton huncut mosollyal a szája körül. - Más nő meghalna a boldogságtól, ha ilyen finom vonalú arccsontja lenne, a bőröd, mint a babáé, az alakod,

mint a balerináé, a smaragdzöld szemedről nem is beszélve. Egy görög. szobor is megbizseregne a tekintetedtől.

- Azért nem egészen így áll a dolog. - mosolyodott el Kim. - Szó sincs róla, hogy az arcomban bármi is különleges lenne, bár, mondjuk, az rendben van. De a bőröm például nem tud lebarnulni, és balerina-alakom sincs, legföljebb nem vagyok debella.

- Igazságtalan vagy magadhoz - mondta Candice.

- Szerintem beszéljünk másról, különben soha nem fogok megnyugodni, sőt. Egyre jobban zavarba jövök

Bocsánatot kérek, hogy kimondtam az igazságot tette föl a kezét Stanton, miközben ismét pajkosan elmosolyodott. - Miről parancsolod, hogy beszélgessünk?

- Például elmondhatnád, miért volt olyan sürgős, hogy itt vacsorázzunk - válaszolta Kim.

- A segítségedre van szükségem - hajolt közelebb Stanton Kimhez.

- Az enyémre? - kérdezte Kim, és elnevette magát. - A nagy pénzembernek az én segítségemre van szüksége? Viccelsz?

- Éppen ellenkezőleg - felelte Stanton. - Pár hónapon belül piacra akarom dobni az egyik biotechnikai cégemnek, a Genetrixnek a részvényeit.

- Nem akarok befektetni - vágta rá Kim. - Másik rokonodat kellett volna meghívnod.

Most Stanton nevette el magát. - De hát nekem nem pénz kell - magyarázta. - Nem, itt egész másról van szó. Véletlenül épp ma beszéltem Joyce nénivel, és...

- Jaj, ne! - vágott közbe Kim rosszat sejtve. - Mit mondott már megint az anyám?

- Semmit, csak említette, hogy nemrég szakítottál a barátoddal - felelte Stanton.

Kimnek kifutott az arcából a vér. Megint ugyanúgy érezte magát, mint amikor belépett az étterembe. - Hogy anyám is miért nem tudja tartani a száját! - fakadt ki ingerülten.

- Pikáns részleteket nem mondott - mondta Stanton.

- Akkor is - folytatta Kim. - Gyerekkorunk óta állandóan pletykál a bátyámról is, meg rólam is.

- Csak annyit mondott, hogy Kinnard nem volt hozzád való - próbálta békíteni Kimet az unokabátyja. - Amivel történetesen én is, egyetértek, ha az a srác tényleg állandóan sítúrákra meg horgászni jár a haverjaival.

- Ezek azért mégiscsak részletek, nem? - csattant föl megint Kim. - És túlzás is. A horgászásról én nem tudok. Sítúra meg évente egyszer volt.

- Őszintén megmondom, nem is nagyon figyeltem oda - mondta Stanton. - Legalábbis amíg nem kérdezte meg, hogy nem tudok-e számodra valakit.

- Te jó ég! - Kim egyre ingerültebb lett. - Hát ez már hihetetlen. Képes volt téged megkérni, hogy hozzál össze valakivel?

- Tényleg nem erről vagyok híres - jegyezte meg Stanton, és önelégült mosoly ömlött el az arcán. - De támadt egy nagy ötletem. Ahogy letettem a telefont, rögtön tudtam, kinek foglak bemutatni.

- Ugye nem akarod azt mondani, hogy ezért kellett idejönnöm? - kérdezte Kim gyanakvással a hangjában. Érezte, hogy máris gyorsabban ver a szíve. - Ha ezt tudom, semmi szín alatt nem jöttem volna ide, ebbe a...

- Nyugi - vágott közbe Stanton. - Nem kell mindjárt megrémülni. Minden ki fog alakulni. Bízzál bennem!

- Még túl hamar lenne - mondta Kim.

- Semmi sincs túl hamar - vágta rá Stanton. - Tudod, nekem az a mottóm, hogy a ma mindig a tegnap holnapja.

- Stanton, ez képtelenség - makacskodott Kim. - Egyelőre nem akarok találkozni senkivel. Azonkívül borzalmasan nézek ki.

- Már mondtam, hogy remekül nézel ki - felelte Stanton. - Bízzál bennem, Edward Armstrong beléd fog zúgni. Rápillantasz azzal a smaragdzöld szemeddel, és azt se fogja tudni, fiú-e vagy lány.

- Ez egyszerűen nevetséges - ingatta a fejét Kim.

- Azt már most rögtön be kell vallanom, hogy határozott hátsó szándék vezet a dologban - folytatta Stanton. - Edward Armstrongot az első pillanattól kezdve be akartam vonni az egyik bio-

technikai cégembe, már akkor, amikor belefogtam a vállalkozásaimba. És itt az alkalmas pillanat, most, hogy a Genetrixet Rt-vé akarom alakítani. Azt találtam ki, hogy bemutatom neked, ezzel lekötelezem magamnak, és akkor talán meg tudom szorongatni, hogy legyen tagja a Genetrix tudományos tanácsadó testületének. Ha az ő nevét is szerepeltethetem a részvényjegyzési felhívásban, az legalább négy-öt milkót ér az első jegyzési szakaszban. Hosszú távon pedig milliomost csinálok belőle.

Kim néhány pillanatig egy szót sem szólt, csak a poharára összpontosított. Mintha nem lett volna elég a saját szorongása, még ki is használják, és kínos helyzetbe hozzák. De ezt nem akarta hangosan kimondani. Az efféle konfliktushelyzetben mindig nehezen tudta kifejezni magát. Mint mindig, most is megdöbbent Stanton ravasz céltudatosságán és önzésén, és hogy a férfinak mindezt esze ágában sem volt titkolni.

- Lehet, hogy Edward Armstrong nem is akar milliomos lenni - szólalt meg végül.

- Olyan nincs - mondta Stanton. - Mindenki milliomos akar lenni.

- Tudom, hogy ezt neked nem könnyű megérteni - folytatta Kim -, de nem mindenki gondolkozik úgy, mint te.

- Edward nagyon rendes fiú - jegyezte meg Candice.

- Ez elég gyanúsan hangzik. Mint amikor beajánlanak valakinek egy ronda nőt, és azt mondják róla, hogy nagyon rendes lány.

Stanton kuncogni kezdett. - Tudod, Kim, lehet, hogy kicsit lökött vagy, de az biztos, hogy van humorod.

- Ezzel csak annyit akartam mondani - folytatta Candice -, hogy Edward megfontolt és udvarias férfi. És szerintem ez nagyon fontos. Eredetileg nem nagyon pártoltam Stanton ötletét, de aztán arra gondoltam, milyen jót tenne neked egy... egy rendezett kapcsolat. Végtére is Kinnarddal eléggé viharos volt a kapcsolatotok. Szerintem is jobbat érdemelsz.

Kim azt hitte, rosszul hall. Candice valójában semmit nem tudhatott Kinnardról, de Kim nem akart vitatkozni vele. Inkább annyit mondott. - Abban, ami Kinnard és köztem történt, egyformán hibásak vagyunk, ő is, én is.

Kim egyre az ajtó felé pillantgatott. Vadul vert a szíve. Legszívesebben fölállt és elment volna. De képtelen volt rá. Udvariatlanság lett volna, bár az adott pillanatban még ezzel sem törődött.

- Edward sokkal több, mint megfontolt - mondta Stanton. - Edward zseni.

- Ó, egyre jobb! - felelte Kim gúnyos hangon. - Mr. Armstrong ezek szerint nemcsak csúnyának fog találni, hanem unalmasnak is. Általában nem szoktam kirobbanó formában lenni, ha zsenikkel kell társalognom.

- De miért nem bízol bennem? - erősködött tovább Stanton. - Ez nagy találkozás lesz. Annyi közös témátok lehet. Edward orvos. Évfolyamtársam volt a Harvard orvosi karán. Nagyon sok közös munkánk volt, kísérletek, labor, ilyesmi, de aztán harmadikban halasztott, és biokémiából is ledoktorált.

- Most is praktizál? - kérdezte Kim.

- Á, dehogy, kutat - válaszolta Stanton. - Az agyi biokémia a szakterülete, ami az egyik legtermékenyebb ágazat mostanában. És Edward a legnagyobb sztár benne. igazi ünnepelt híresség. A Harvard alig tudta visszacsábítani a Stanford Universitytől, és mint a farkas a mesében, már itt is van.

Kim azonnal hátrafordult a székében. Magas, erőteljes alkatú, mégis fiús külsejű férfi közeledett az asztaluk felé. Ha Stanton évfolyamtársa volt, akkor negyven körül lehet, gondolta Kim. De egyenes szálú, szőke haja, nyíltságot tükröző, sima arca sokkal fiatalabbnak mutatta. Nyoma sem volt rajta a sápadtságnak, ahogyan Kim a szobatudósokat elképzelte. Kissé görnyedten járt, mintha attól félne, hogy beverheti a fejét a gerendába.

Stanton rögtön fölugrott a helyéről, Edwardot is épp olyan lelkesedéssel ölelte át, mint korábban Kimet. Még a vállát is megütögette, ahogy ez bizonyos férfiak esetében elengedhetetlen része az üdvözlésnek.

Röpke pillanatra Kim megsajnálta Edwardot. Jól látta, hogy Stanton túláradóan heves üdvözlése ugyanolyan kellemetlen a férfi számára, mint neki volt, amikor ő volt a szenvedő fél.

Stanton bemutatta őket egymásnak, Edward mindkét nővel kezet fogott, mielőtt leült. Kimnek feltűnt, hogy a tenyere nyirkos, kézfogása pedig meglehetősen tétova volt - mint a sajátja. Azt is észrevette, hogy a férfi egészen enyhén dadog, és kényszeres mozdulattal minduntalan hátrasimítja a haját a homlokából.

- Tényleg nagyon sajnálom, hogy elkéstem - mondta Edward. Kissé nehezen tudta kiejteni a t-ket.

- Nahát, a zsák meg a foltja! - viccelődött Stanton. - Az én csinos, tehetséges, hódító külsejű unokahúgom pont így mentegetőzött, amikor megérkezett, két perccel ezelőtt.

Kim érezte, hogy elvörösödik. Nagyon hosszúnak ígérkezett ez az este. Stanton pedig képtelen volt megtagadni önmagát.

- Nyugodj meg, Ed! - folytatta Stanton, miután Edwardnak is töltött egy kis bort. - Nem késtél el. Abban maradtunk, hogy hét körül jössz. A legjobbkor érkeztél.

- Úgy értettem, hogy már itt vártatok rám - mondta Edward. Zavartan elmosolyodott, és félig fölemelte a poharát.

- Nagyszerű ötlet - lelkesedett Stanton, aki célzásnak vette Edward mozdulatát. Ő is megragadta a poharát. - Én javasolnék egy köszöntőt. Először is igyunk az én drága unokahúgomra, Kimberly Stewartra! Ő a legjobb sebészeti intenzíves nővér az egész MGH-ban... - Stanton ekkor Edward felé fordította a tekintetét, közben mindenki koccintásra készen tartotta a poharát. - Ha valaha is odajutsz, hogy meg kell foltoztatnod a prosztatádat, imádkozz, hogy Kimberly is ott legyen. Legendásan bánik a katéterrel!

- Stanton, kérlek! - tiltakozott Kim.

- Jó, jó, jó - vigyorodott el Stanton, majd bal kezét előrenyújtotta, mintha le akarná csendesíteni hallgatóságát. Hadd folytassam a pohárköszöntöt! Bűnös mulasztást követnék el, ha nem hoznám a társaság tudomására, hogy Kimberly Stewart előkelő családfája szinte egészen a Mayflowerig nyúlik vissza. Apái ágon, természetesen. Anyai ágon csupán a polgárháborúig terjed, egyébként ez az én, mondhatnám alacsonyabbrendű családom ága.

- Stanton, mire jó ez? - vetette közbe Kim. Máris meggyötörtnek érezte magát.

- És ez még nem minden - folytatta rendületlenül Stanton a gyakorlott "ebéd utáni" szónok lendületével. A család első olyan tagja, aki a drága öreg Harvardon diplomázott, 1671-ben végezte el az egyetemet. Ő volt Ronald Stewart, aki egyfelől a Maritime céget alapította meg, másfelől a Stewart-dinasztiát. A legérdekesebb rokon pedig alighanem Kimberly nyolcadízigleni dédnagyanyja volt, az egyik salemi boszorkány, akit fölakasztottak. Szerintem ez maga a nagy amerikai történelem.

- Stanton, az agyára mész az embernek! - kiáltott föl, amikor haragja egy pillanatra fölébe kerekedett zavarának. - Ez egyáltalán nem tartozik senki másra!

- Miért, mi van abban? - kérdezte Stanton nevetve. Aztán megint Edwardhoz fordult. - Nevetséges, ezeknek a Stewartoknak az a mániájuk, hogy ez az ősrégi história rossz fényt vet a család tisztességes nevére.

- Akár nevetségesnek tartod, akár nem, mindenkinek szíve joga, hogy úgy érezzen, ahogy érez - mondta Kim indulatosan. - Egyébként erre éppen az anyám a legkényesebb, őt foglalkoztatja leginkább, ő pedig a te nagynénéd, Lewis lány. Apám egy szót sem szólt soha az egészről.

- Mindegy - legyintett Stanton. - Ami engem illet, szerintem fantasztikus történet. Bárcsak nekem lenne ilyen szerencsém, olyan ez, mintha az ember egyik rokona ott lett volna a Mayfloweren, vagy a csónakban, amikor Washington átkelt a Delaware-en.

- Szerintem beszéljünk másról - mondta Kim.

- Helyes - egyezett bele Stanton békülékenyen. Már csak ő tartotta fölemelve a poharát. Hosszúra nyúlt a pohárköszöntő. - Ezzel elérkeztem Edward Armstronghoz. köszöntsük őt, aki a legígéretesebb, legtermékenyebb és a legintelligensebb neurokémikus a világon, sőt, az egész világegyetemben! Köszöntsük őt, aki a brooklyni utcákról indult, a saját erejéből tanult meg mindent, és most van választott hivatása csúcspontján. Akár már le is foglalhatja a stockholmi repülőjegyét, a Nobel-díj átadási ünnepségére, mert azt a díjat csak ő kaphatja, a neurotranszmitterek, a memóriaműködés és a kvantummechanika terén végzett munkájáért.

Stanton előrenyújtotta a poharát, így tettek a többiek is. Koccintottak és ittak. Kim közben lopva Edwardra pillantott. Rögtön látta, hogy a férfi legalább olyan meghökkent zavarban van, mint ő.

Stanton azonnal újratöltött magának. Megnézte a többiek poharát is, aztán visszacsúsztatta az üveget a jegesvödörbe. - Most pedig, hogy megismertétek egymást - mondta Kimnek és Edwardnak -, az a dolgotok, hogy egymásba szeressetek, házasodjatok össze, és legyen egy csomó aranyos gyereketek. Cserébe azért, hogy összehoztam ezt a boldogító frigyet, a magam részéről csak annyit kérek, hogy Edward legyen tagja a Genetrix tudományos tanácsadó testületének.

És azonnal hahotázni kezdett, nem zavarta, hogy senki nem nevet vele. Amikor lecsöndesedett, azt mondta: - Na jó, most már jöjjön az a nyavalyás pincér! Elvégre vacsorázni akarunk!

Kifelé jövet megálltak az étterem bejárata előtt.

- Menjünk el gyalog a sarokig, és a Herrell'snél együnk fagylaltot! - javasolta Stanton.

- Én már semmit nem bírok enni - mondta Kim.

- Én sem - csatlakozott hozzá Edward.

- Én meg soha nem eszem desszertet, tudhatnád - jelentette ki Candice.

- Jó, akkor kit hová vigyek? - kérdezte Stanton. - Itt van az autóm nem messze, a Holyoke Center parkolójában,

- Nekem nagyon jó lesz a metró is - hárította el az ajánlatot Kim.

- Köszönöm, de gyalog is otthon vagyok néhány perc alatt - mondta Edward.

- Akkor magatokra hagyunk benneteket - felelte Stanton. Búcsúzóul még megegyezett Edwarddal, hogy telefonon keresik majd egymást, aztán karon fogta Candie-t, és elindultak a parkoló felé.

- Elkísérhetem a metróig? - kérdezte Edward.

- Igen, köszönöm, az nagyon jó lenne - válaszolta Kim.

Elindultak, és ahogy komótosan lépdeltek egymás oldalán, Kim érezte, hogy Edward mondani akar valamit. Már majdnem a saroknál jártak, amikor a férfi megszólalt.

- Nagyon kellemes este volt - mondta. Ezúttal a k-ért kellett megküzdenie egy kicsit. Enyhe dadogása visszatért. - Nincs kedve sétálni kicsit a Harvard Square-en, mielőtt hazafelé indul?

- De igen, milyen jó ötlet! - felelte Kim. - Imádom azt a helyet.

Kart karba öltve indultak el ama bonyolult városi képződmény felé, amit a Massachusetts Avenue, a Harvard Streetnek a JFK autópálya részét alkotó szakasza, az Eliot Street és a Brattle Street találkozása hozott létre. Square-nek, tehát térnek hívták ugyan ezt a helyet, pedig igazából nem volt az, ívelt épülethomlokzatok és szabálytalan alakú, nyitott térközök váltogatták egymást. Ez a furcsa tér nyári estéken mintha lüktető, középkori utcai cirkusszá alakult volna át: zsonglőrök, zenészek, verseiket fölolvasó költők, bűvészek, akrobaták mutatványainak színterévé.

Meleg, bársonyos nyári éjszaka volt, a sötét égen lappantyúmadarak szálldostak. A városi fények villódzása ellenére egy-két csillagot is látni lehetett odafönt. Kim és Edward az egész teret bebarangolta, rövid időre meg-megálltak egy-egy mutatványos előtt. A vacsora során még kölcsönös gyanakvással, zavartan figyelték egymást, mostanra mindennek már szinte nyoma sem maradt - jókedvűen sétálgattak erre-arra.

- Nagyon örülök, hogy kijöttünk ide - mondta Kim.

- Én is - felelte Edward.

Letelepedtek egy alacsony betonfalra. Tőlük balra egy nő panaszos balladát énekelt. Jobbra perui indiánok ősi népi hangszereiken játszották hazájuk pergő ritmusú energikus muzsikáját.

- Nem mindennapi figura ez a Stanton - szólalt meg Kim.

- Nem is tudtam, hogy melyikünk miatt legyek nagyobb zavarban - folytatta Edward -, maga miatt vagy énmiattam. Ahogy ez az ember viselkedett...

Kim fölnevetett. Számára egyformán kínos volt az is, amikor Stanton őt köszöntötte, és az is, amikor Edwardot, - Engem az döbbent meg a legjobban, hogy elviselhetetlenül erőszakos tud lenni, és mégis van benne valami báj is.

- Fogalmam sincs, hogyan sikerül neki, de sikerül - helyeselt Edward. - Én hiába próbálnám utánozni, nekem soha nem menne. Már régóta tudom, hogy én a szöges ellentéte vagyok

Stantonnak. Irigylem őt, ha csak feleannyi önbizalmam lenne, mint neki! De sajnos én mindig túl félénk vagyok, társaságban főleg. Sokszor meg egyenesen mamlasz.

- Én is, pontosan - vallotta meg Kim. - Pedig annyira szeretnék kicsit felszabadultabb lenni. De sosem sikerül. Kislánykorom óta ilyen gátlásos vagyok. És társaságban sosem tudom egyből azt mondani, amit kell, hogy frappáns legyek és könnyed. Öt perc múlva eszembe jut, mit kellett volna, de akkor már késő.

- Valóban zsák meg a foltja vagyunk, ahogy Stanton jellemzett bennünket - mondta Edward. - És az a baj hogy pontosan ismeri a gyengéinket, ki is használja azonnal. Én például legszívesebben elsüllyednék, minden alkalommal, amikor előadja azt a marhaságot, hogy mindjárt elnyerem a Nobel-díjat.

- Elnézést kérek a családom nevében is - felelte Kim. - De legalább nem rosszindulatú.

- Maguk milyen rokonságban vannak egymással? - kérdezte Edward.

- Édes unokatestvérek vagyunk. Anyám Stanton apjának húga.

- Nekem is elnézést kellene kérnem, hogy rosszat mondtam Stantonra. Csoporttársak voltunk az egyetemen. Én segítettem neki a laborban, ő segített nekem a bulikon. Összeszokott kettős voltunk. És azóta is jó barátok vagyunk.

- Hogyhogy nem szállt be valamelyik üzleti vállalkozásába? - kérdezte Kim.

- Tudja, engem valahogy nem érdekelt - válaszolta Edward. - Én az akadémiai létet szeretem, ahol a tudás önmagáért van. Persze semmi kifogásom az alkalmazott tudomány ellen. Csak az nem olyan lebilincselő. Bizonyos szempontból az akadémia és az ipar hadilábon áll egymással, főleg ha azt nézzük, hogy az iparban kötelező a titoktartás. Holott a tudománynak a szabad információáramlás az éltető eleme, a titkosság mindig csapás a tudományra.

- Stanton azt mondja, milliomost tudna csinálni magából.

Edward fölnevetett. - És attól mi változna az életemben? Most is azt csinálom, amit akarok: kutatok és tanítok. Egymillió dollár... csak komplikáltabbá tenné az életemet, eltorzítana bizonyos dolgokat. Nem, jól vagyok én így ahogy vagyok.

- Én is ezt próbáltam elmagyarázni Stantonnak. De mintha meg sem hallotta volna. Olyan konok.

- De azért kedves és jópofa. Persze nagyon eltúlozta a dolgot, amikor azt a végtelenül hosszú pohárköszöntőt mondta rólam. És magával mi a helyzet? Valóban a tizenhetedik századig nyúlik vissza a rokonsága?

- Ennyi mondjuk igaz volt belőle - mondta Kim.

- Fantasztikus - lelkesedett Edward. - És tiszteletet parancsoló. Én már annak is örülnék, ha csak két generációig visszamenően ki tudnám nyomozni a rokonaimat, bár utóbb valószínűleg azt is megbánnám.

- Az sokkal inkább tiszteletet parancsoló, ha valaki saját erejéből tanul, és aztán ilyen nagy sikereket ér el a pályáján. Mert azt csak magának köszönheti. Én csak beleszülettem a Stewart családba. Semmi erőfeszítésembe nem került, hogy Stewart lány legyek.

- És mi a helyzet a salemi boszorkánysztorival? - kérdezte Edward. - Az is igaz?

- Igen - bólintott Kim. - De nem tartozik a kedvenc beszédtémáim közé.

- Bocsánatot kérek - mondta Edward. Visszatért a dadogása. - Kérem, ne, haragudjon! Persze, nem értem a dolgot, de tényleg nem kellett volna megint előhozakodnom vele.

Kim megrázta a fejét. - Jaj, maga ne haragudjon, én sem akartam, hogy kellemetlenül érezze magát! Nyilván csak a saját butaságom miatt reagálok így arra a boszorkányhistóriára, és az igazat megvallva nem is tudom, miért szorongok miatta. Valószínűleg az anyám miatt. Mindig azt sulykolta belém, hogy nem szabad beszélnem róla. Abban biztos vagyok, hogy ő a család szégyenének tekinti.

- De hát több mint háromszáz évvel ezelőtt történt...

- Igen, igaza van. - Kim megrándította a vállát. - Érthetetlen.

- És maga jól ismeri a történetet? - kérdezte Edward.

- Igen, azt hiszem, a lényeget tudom - felelte Kim - Mint minden más amerikai.

- Az a vicc a dologban -- szólalt meg Edward rövid hallgatás után -, hogy én még többet is tudok, mint az emberek általában. A Harvard University Pressnél megjelent egy könyv, két kiváló történész írta. Megszállott Salem a címe. Az egyik hallgatóm erősködött, hogy mindenképpen ol-

vassam el, mert a szerzők valami díjat is kaptak érte. Úgyhogy elolvastam, és nagyon fölkeltette az érdeklődésemet. Kölcsönadom magának, jó?

- Jó, nagyon köszönöm - felelte Kim, csupán udvariasságból.

- Tényleg nagyon jó könyv - mondta Edward. - Magának is tetszeni fog, és talán másképp látja az egész esetet. Lenyűgözően érdekesek benne a társadalmi, politikai, vallási vonatkozások. Nem is gondoltam, hogy ennyit fogok tanulni belőle. Azt tudta például, hogy már alig egy-két évvel a perek után több esküdt, sőt több bíró is nyilvánosan megtagadta korábbi álláspontját és bocsánatot kért? Tudniillik rájöttek, hogy ártatlan embereket küldtek a halálba.

- Nahát - felelte Kim, még mindig udvarias érdeklődést mutatva.

- Persze számomra nem az volt az igazi újdonság, hogy ártatlanok voltak, akiket felakasztottak - folytatta Edward. - Tudja, hogy van az, amikor egyik könyv vezet a másikhoz. Szóval elolvastam egy másik könyvet is. Híres régi mérgek a címe, amiben volt egy hihetetlenül érdekes teória, főleg számomra, mivel idegrendszeri kutatásokat végzek. Eszerint az elmélet szerint azok a fiatal salemi nők, akiknek azok a furcsa "rohamai" voltak, és akik boszorkánysággal vádoltak egyeseket, valójában meg voltak mérgezve. A könyv szerint az anyarozs lenne a bűnös a dologban, ami a Claviceps purpurea nevű penészgombából származik. A Claviceps általában gabonaféléken tenyészik, különösen a rozson.

Bár Kim sokáig állta a sarat, Edwardnak végül is sikerült valódi érdeklődést csiholnia benne a téma iránt. - Anyarozzsal voltak megmérgezve? - kérdezte a lány. - És attól mi történik?

- Hajjaj! - Edward mindkét kezét fölemelte, a nagyobb nyomaték kedvéért. - Emlékszik arra a Beatles-számra, Lucy in the Sky with Diamonds? Na hát az is valami ilyesmi lehetett, ugyanis az anyarozsban lizerginsavamid van, ami az LSD legfőbb alkotóeleme.

- Ezek szerint azoknak a nőknek is hallucinációik voltak? - kérdezte Kim.

- Ez a teória - felelte Edward. - Az anyarozsmérgezés, szakszóval ergotizmus, vagy üszkösödést idéz elő, amely rövid idő alatt végzetes lehet, vagy görcsös, hallucinatív állapotot vált ki. Salemben nyilván a görcsös, hallucinatív reakcióról volt szó, és a hallucinációk voltak túlsúlyban.

- Milyen érdekes elmélet - mondta Kim elgondolkozva. - Lehet, hogy még anyámat is érdekelné. Talán akkor másként gondolna szegény ősünkre, ha tudná, hogy ez lehetett a magyarázat. Mert így persze nem lehet egyvalakit felelőssé tenni az eseményekért.

- Én is ezen gondolkoztam - mesélt tovább Edward. - De biztos, hogy ez így még nem a teljes igazság. Az anyarozs lehetett az a gyúanyag, amely a tüzet fellobbantotta, és utána az már magától terebélyesedett egész tűzvésszé. Ezekből a könyvekből azt szűrtem le, hogy bizonyos emberek, különféle gazdasági és társadalmi okokból kihasználták ezt a helyzetet, részben a saját céljaikra is, bár nem feltétlenül tudatosan.

- Hát, nagyon kíváncsivá tett, az biztos - jegyezte meg Kim. - Már szinte szégyellem is, hogy csak annyit olvastam a salemi boszorkányperekről, amennyit a gimnáziumban mindannyian olvastunk, márpedig az édeskevés volt. Arról nem is beszélve, hogy a kivégzett ősünknek a birtoka mind a mai napig a család birtokában van. Sőt, miután amíg nagyapa élt, közte és az apám között kisebbfajta háborúskodás folyt, pár hónappal ezelőtt mi örököltük a birtokot, én és a bátyám.

- A mindenségit! - kiáltott fel Edward. - Ezt úgy értsem, hogy a családjuk háromszáz éven át megtartotta azt a birtokot?

- Nem az egészet. Eredetileg az a rész is hozzá tartozott, ahol most Beverly, Danvers, Peabody van, és persze Salem. Most már a salemi földterület is csak töredéke az egykori birtoknak. De azért még most sem kis terület az. Nem tudom, pontosan hány hektár, de jó néhány.

- Ezt nevezem! - válaszolta Edward. - Én apámtól nem örököltem mást, csak a protézisét, és egypár kőművesszerszámot. Ha belegondolok, hogy maga ott járhat ugyanazon a földön, amit a tizenhetedik századi ősei is tapostak... szédületes! Azt hittem, ilyen élményben csak az európai királyi családok tagjainak lehet része.

- És az még hagyján, hogy ugyanazon a földön járhatok - tette hozzá Kim. - Be is mehetek a házukba. Még mindig megvan a házuk is.

- Most már csak heccelni akar, ugye? - kérdezte Edward - Azért ennyire engem sem lehet átejteni.

- Komolyan beszélek - mondta Kim. - Ez nem is ritka dolog arrafelé. Salem környékén több ilyen régi ház van, megvan még például Rebecca Nurse-é is, akit szintén kivégeztek, mint boszorkányt.

- Ezt nem is gondoltam volna.

- Egyszer megnézhetné Salemet.

- Milyen állapotban van a ház?

- Szerintem elég jól tartja magát - válaszolta Kim. - Én már ezer éve nem voltam ott, legalábbis gyerekkorom óta. De ahhoz képest, hogy 1670-ben épült, nagyon jól nézett ki. Eredetileg Ronald Stewart vásárolta. Az ő felesége volt Elizabeth, akit kivégeztek.

- Emlékszem, hogy Ronald Stewartot Stanton is említette - mondta Edward. - Ugye ő volt az első, aki a Harvardon diplomázott, és ő alapította a Stewart-klánt?

- Én erről nem tudtam - jegyezte meg Kim.

- És mi a szándékuk, a testvérének meg magának a birtokkal?

- Egyelőre semmi - felelte Kim. - Legalábbis addig amíg Brian haza nem jön Angliából, mert ott most ő vezeti a családi hajózási vállalatot. Elvileg körülbelül egy éven belül hazajön, és majd akkor eldöntjük. Sajnos, az adók meg a fenntartási költségek miatt most csak rabolja pénzt az a birtok.

- És a nagyapja ott lakott, abban a régi házban? - kérdezte Edward.

- Nem, Isten ments, dehogy! - tiltakozott Kim. - Abban a házban évek óta nem lakott senki. Ronald Stewart annak idején megvásárolt egy másik hatalmas földdarabot is, amely az eredeti birtokkal határos volt, és ott épített egy nagyobb házat, a régit pedig meghagyta a szolgáknak vagy bérlőknek. Aztán az évek során a nagyobbik házat többször is lebontották és újjáépítették. Utoljára a századforduló táján. Nagyapám abban a házban lakott. Illetve inkább azt kellene mondani, hogy bolyongott. Hatalmas, huzatos hodály az a ház.

- Gondolom, a régebbi háznak komoly műemléki értéke van, nem?

- Salemben van a Peabody-Essex Intézet, Bostonban pedig a Történelmi Nevezetességeket Védő Társaság, mind a kettő szívesen megvásárolta volna. De anyám ellenezte a dolgot. Alighanem attól tart, hogy megint előkotorják a boszorkányügyet.

- Ez elég nagy kár - mondta Edward. Megint csak előjött az enyhe dadogása.

Kim ránézett a férfira. Nyugtalanság tükröződött az arcán, de úgy tett, mintha a peruiakat figyelné.

- Valami baj van? - kérdezte Kim. Látta, hogy a férfi feszeng valami miatt.

- Nem, nincs - vágta rá Edward kissé túl gyorsan. Elgondolkozott egy kicsit, aztán mégis folytatta. - Ne haragudjon, és tudom, hogy nem kellene ezzel előhozakodnom, maga pedig nyugodtan mondjon nemet, ha kellemetlenséget okozna. Szóval, én azt is megértem.

- De hát miről van szó? - kérdezte Kim, most már kicsit türelmetlenül.

- Hát arról, hogy elolvastam azokat a könyveket, amelyekről beszéltem - mondta Edward. - És én tényleg nagyon szeretném megnézni azt a házat. Tudom, hogy vakmerőség a részemről, hogy ilyesmit kérek.

- Szíves-örömest megmutatom magának - válaszolta Kim megkönnyebbülve. - Szombaton szabadnapos vagyok. Akkor föl is mehetünk, ha magának is megfelel. Elhozom a kulcsokat az ügyvédtől.

- Nem túl nagy kellemetlenség ez? - kérdezte Edward.

- Egyáltalán nem - nyugtatta meg Kim.

- Szombaton, az remek - örvendezett Edward. - Cserébe esetleg meghívhatnám vacsorázni péntek este.

Kim elmosolyodott. - Elfogadom. De most már mennem kell! Reggel fél nyolckor kezdek a kórházban, és az rettenetesen korán van.

Felálltak a betonfalról és elindultak, a metrólejárat felé.

- Hol lakik? - kérdezte Edward.

- A Beacon Hillen - válaszolta Kim.

- Azt mondják, az gyönyörű környék.

- Kényelmes, mert közel van a kórház. És remek lakásban lakom. Sajnos, szeptemberben költözködnöm kell, mert a bérlőtársam férjhez megy, és ő a főbérlő.

- Én ugyanebben a cipőben járok - panaszolta Edward - Egy magánház második emeletén bérelek egy nagyon helyes kis lakást, de a háziaknak nemsokára gyerekük születik, és kell nekik a hely. Úgyhogy szeptember elsejéig nekem is ki kell költöznöm.

- Az nem jó dolog- mondta Kim.

- De nem is olyan rossz. Már évek óta tervezem, hogy máshová költözöm, de mindig csak halogattam.

- És merre van ez a lakás? - kérdezte Kim.

- Itt nem messze. Gyalog is oda lehet menni - felelte Edward, majd bizonytalanul hozzátette. - Nincs kedvi fölugrani?

- Majd máskor - hárította el az ajánlatot Kim. - Tudja már nagyon közel van a reggel.

Odaértek a metró lejáratához. Kim megfordult, belenézett Edward sápadtkék szemébe. Kedvére való volt, ami látott: nagy adag érzékenységet. - Szeretnék gratulálni magának, hogy végül előállt a kérésével - mondta. - Már mint hogy meg akarja nézni a házat. Tudom, hogy nehezen szánta rá magát, méghozzá onnan, hogy nekem ugyanilyen nehezemre esett volna. Tulajdonképpen nem is lett volna hozzá bátorságom.

Edward elpirult. Aztán kuncogni kezdett. - Hát nem vagyok Stanton Lewis, annyi bizonyos - mondta. - Sőt néha kimondottan balfácán tudok lenni.

- Szerintem sok közös vonásunk van - állapította meg Kim. - De maga sokkal kellemesebb partner, mint gondolná.

- A magáé az érdem - felelte Edward. - Maga mellett valahogy lazábbnak érzem magam, és mivel most találkoztunk először, ez nagyon nagy szó.

- Az érzés kölcsönös - mondta Kim.

Búcsúzóul kezet fogtak, egy pillanatig nem eresztették el egymás kezét. Aztán Kim megfordult, és gyors léptekkel eltűnt a metrólejáróban.

2.

1994. július 16. szombat

Edward másodiknak parkolt a városi parkkal szomszédos Beacon Streeten, és átszaladt a ház bejáratához, ahol Kim lakott. Fölcsöngetett, közben fél szemmel az utcát figyelte, nem büntetik-e meg a szabálytalan parkolásért. Voltak már keserű tapasztalatai.

- Bocsánat, hogy megvárakoztattam - mondta Kim, amikor kilépett a kapun. Kekiszínű sortban és egyszerű fehér trikóban volt. Fekete, dús haját lófarokban fogta össze.

- Bocsánat, hogy késtem - felelte Edward. Előre megegyeztek, hogy mindketten sportos ruhát vesznek fel. - Be kellett ugranom a laborba.

Egy pillanatig szótlanul nézték egymást, aztán kitört belőlük a nevetés.

- Ez már sok, amit mi ketten művelünk - állapította meg Kim.

- Nem tehetek róla - védekezett Edward zavartan heherészve. - Mindig bocsánatot kérek, ha kell, ha nem. Tényleg nevetséges, de tudja, mit mondok? Nem is tudtam róla, hogy ezt csinálom, amíg maga föl nem hívta rá a figyelmemet tegnap, a vacsoránál.

- Csak azért tűnt fel, mert én is ilyen vagyok - mondta Kim. - Tegnap gondolkoztam ezen, miután elváltunk. Talán amiatt van az egész, mert túlságosan felelősnek érezzük magunkat mindenért.

- Biztosan így van. Gyerekkoromban mindig úgy éreztem, minden miattam megy tönkre, mindenki miattam mérges.

- Szinte már ijesztő a hasonlatosság - tűnődött Kim, még mindig mosolyogva.

Beültek Edward Saabjába, és északi irányban elindultak kifelé a városból. Fényes, tiszta reggel volt, és a korai óra ellenére a nap ereje máris jelezte, mire számíthatnak majd később, a kánikulai napsütésben.

Kim leengedte a jobb oldali ablakot, és vagányul kidugta a karját. - Olyan, mint egy minivakáció - nézett vissza Edwardra.

- Nekem aztán mindenképpen - felelte Edward. - Szégyellem bevallani, de én szinte minden időmet a laborban töltöm.

- Hétvégén is?

- A hétből hét napot - bólintott Edward. - Rendszerint csak onnan tudom, hogy vasárnap van, hogy kevesebb ember van bent. Istenem, milyen unalmas pali lehetek!

- Szerintem csak elszánt - mondta Kim. - És azt is mondanám, hogy nagyon kedves és udvarias. Gyönyörűek voltak a csokrok, amiket naponta küldött, de számomra nagyon szokatlan ez az elegáns stílus. És végképp nem szolgáltam rá.

- Ó, szóra sem érdemes - legyintett Edward.

Kim látta, hogy a férfi megint kínban van. A haját is többször egymás után kisimította a homlokából.

- Szerintem nagyon is - felelte Kim kedvesen. - És még egyszer nagyon szépen köszönöm.

- Nem volt semmi probléma a kulcsokkal, megkapta őket? - kérdezte Edward, csak hogy másra terelje a szót.

Kim nemet intett.

- Egyáltalán. Tegnap, munka után voltam az ügyvédi irodában.

Északnak mentek a 93-as úton, aztán keletnek fordultak, a 128-ason. Nem volt nagy a forgalom.

- Nagyon jól éreztem magam tegnap este. Örülök hogy magával vacsorázhattam - mondta Edward.

- Én is - válaszolta Kim. - Azt is köszönöm. De ma reggel eszembe jutott, hogy utólag elnézést kell kérnem, mert szinte csak én beszéltem. Túl sok volt belőlem meg a családomból, nem?

- Tessék, most meg maga kér bocsánatot.

- Á, úgy látszik, reménytelen eset vagyok - legyintett Kim lemondóan, de aztán rögtön el is nevette magát.

- Ráadásul - vette vissza Edward a szót - éppenséggel nekem kellene bocsánatot kérnem. Én voltam a hibás, mert én bombáztam magát olyan indiszkrét kérdésekkel, hogy az már az illetlenség határát súrolta.

- Egyáltalán nem találtam bántónak - bizonygatta Kim. - Csak abban bízom, hogy nem rémült meg túlságosan, amikor elmeséltem, hogy a főiskola első évében milyen szorongási rohamokat kaptam.

- Ó, ugyan már! - nevetett Edward. - Szerintem ezen mindenki keresztülmegy, különösen aki hajlamos a kényszerességre, mint például az orvosok. Az egyetemen minden vizsga előtt szorongási rohamot kaptam, pedig soha nem volt semmi probléma a jegyeimmel.

- Az én esetem azért rosszabb volt az átlagosnál - folytatta Kim. - Egy darabig vezetni se nagyon tudtam, attól féltem, hogy pont akkor jön rám a roham, amikor be vagyok zárva az autóba.

- Szedett valamilyen gyógyszert? - kérdezte Edward.

- Xanaxot, de csak egy rövid ideig.

- A Prozacet soha nem próbálta?

Kim Edward felé fordult. - Soha! - jelentette ki. - Miért szedtem volna Prozacet?

- Hiszen azt mondta, hogy együtt jelentkezett a szorongás és a félelem - mondta Edward. - Lehet, hogy a Prozac mindkettőre jó lett volna.

- Prozacet soha nem írtak fel - ingatta a fejét Kim - De nem is szedtem volna be. Szerintem nem kell minden kis személyiségzavarra, mint amilyen mondjuk a félénkség, rögtön gyógyszert szedni. A gyógyszerek az igazán súlyos bajokra valók, nem ilyen kis múló problémákra.

- Bocs - mondta Edward. - Nem akartam megbántani.

- Nem bántott meg - felelte Kim. - De erről határozott véleményem van. A kórházban közelről látom, mennyi gyógyszert szed mindenki. A gyógyszeripar elhitette velünk, hogy minden problémára van egy tabletta.

- Alapjában én is így gondolom - bólintott Edward. - De mint agykutató, a viselkedést és a hangulatokat biokémiai folyamatokként látom, és a tiszta pszichotróp gyógyszereket más szemmel nézem.

- Mit ért azon, hogy "tiszta" gyógyszerek? - kérdezte Kim.

- Azokat a gyógyszereket, amelyeknek a mellékhatásai enyhék vagy egyáltalán nincsenek.

- Minden gyógyszernek van mellékhatása.

- Igen, ez nyilván így van - bólintott Edward. - De bizonyos mellékhatások egészen enyhék, vagyis elviselhető kockázatot jelentenek a lehetséges jótékony hatásokhoz viszonyítva.

- Igen, hát ez a filozofikus érvelés kritikus pontja - jegyezte meg Kim.

- Ó, erről jut eszembe - ütött a homlokára Edward -, elhoztam azt a két könyvet, amiről beszéltünk. - Hátranyúlt a hátsó ülésre, és Kim ölébe tette a két könyvet. Kim mind a kettőbe belelapozott, majd tettetett csalódottsággal jegyezte meg, hogy nincsenek bennük képek. Edward fölnevetett.

- Meg akartam keresni benne a maga rokonát. Tudja, abban, amelyik a salemi boszorkányperekről szól. De nem találtam Elizabeth Stewartot a névmutatóban. Biztos, hogy őt is kivégezték? Nem hinném, hogy a szerzők megfeledkeztek volna róla, mert különben mindenben olyan alaposak.

- Én úgy tudom, hogy igen - mondta Kim. Ő is fellapozta a Megszállott Salem névmutatóját. De az S betűnél egyetlen Stewartról sem történt említés.

Félórányi autózás után megérkeztek Salembe. Útjuk az úgynevezett Boszorkányház mellett vezetett el. Az épület azonnal fölkeltette Edward érdeklődését, rögtön le is húzódott az útról, és leállította az autót.

- Mi ez a hely? - kérdezte izgatottan.

- Az a neve, hogy Boszorkányház - magyarázta Kim. - Ez az egyik leghíresebb turistalátványosság errefelé.

- Tényleg eredeti tizenhetedik századi? - kérdezte Edward, miközben szemügyre vette az épületet. - Vagy afféle disneylandes élethű másolat?

- Nem, ez eredeti - válaszolta Kim. - És az eredeti helyén is van. Nem messze innen, a Peabody-Essex Intézet mellett van egy másik tizenhetedik századi ház is, de azt máshonnan helyezték át oda.

- Baromi jó - mondta Edward. - Mintha a mesekönyvből bukkant volna elő ez a ház. Gyönyörű, ahogy az emelet előrenyúlik a földszint fölött. És ezek a rombusz osztású ablaküvegek!

- Ne legyen már ilyen ódivatú, hogy "baromi jó"! - kuncogott Kim. - Mondja azt, hogy „tök jó"!

- Oké - egyezett bele Edward készségesen. - Tök jó ez a ház.

- És majd figyelje meg, milyen meglepő lesz a hasonlóság azzal a házzal, amit a Stewart család birtokán fogunk látni! - mondta Kim. - És ez valójában nem is boszorkányház, ugyanis ebben nem lakott boszorkány. Csak Jonathan Corwin, aki városbíró volt, többek között ő vezette az előzetes kihallgatásokat annak idején.

- Ismerős, a név, a Megszállott Salemből! - Edward egyre izgatottabb lett. - Milyen eleven lesz egy pillanat alatt az egész történelem, ha az ember ott van az eredeti helyszínen! - Odafordult Kimhez. - Milyen messze van innen a Stewart-birtok?

- Nincs messze - felelte Kim. - Legföljebb tíz perc.

- Reggelizett, mielőtt elindultunk?

- Csak gyümölcslevet és gyümölcsöt.

- Akkor álljunk meg egy süteményre meg kávézni, jó? - javasolta Edward.

- Tök jó ötlet - mosolyodott el Kim.

Korán volt még, viszonylag kevés volt a turista, úgyhogy könnyen találtak parkolóhelyet a városközpontban. Éppen szemben volt egy kávézó. Nem ültek be, nagy papírpohárban kérték a kávét, hogy közben körbesétálhassanak Salem centrumában. Bekukkantottak a Boszorkánymúzeumba, és egy-két nevezetes helyre. Ahogy az Essex Streeten végigmentek az üzletsoron, feltűnt nekik, hány kisebb-nagyobb boltban és pultokon árulnak mindenféle "boszorkányos" emléktárgyat.

- Egész falusi iparág épült itt a boszorkányperekre - jegyezte meg Edward. - Szerintem rengeteg a bóvli.

- Persze - mondta Kim. - Így lesz a valódi emberi megpróbáltatásból banális közhely. De ebből is látszik, milyen nagy horderejű volt ez az egész ügy. Mindenki a hatása alá került.

Megnézték a helybéli Nemzeti Park Információs Központját is. Kim döbbenten látta, hogy egész könyvtárnyit tesz ki a perekkel foglalkozó könyvek, brosúrák, vitairatok gyűjteménye.

- Fogalmam sem volt róla, hogy ennyit írtak a boszorkányokról - mondta. Pár percnyi böngészés után egész halom könyvet választott ki magának. - Ha egyszer valami elkezd érdekelni, rendszerint átesem a ló túlsó oldalára - magyarázta Edwardnak.

Visszamentek az autójukhoz, bekanyarodtak, a Noirth Streetre, újra elhaladtak a Boszorkányház mellett, majd jobbra fordultak az Orne Roadon. Hamarosan feltűnt a Greenlawn-temető, ami Kim elbeszélése szerint egykor ugyancsak a Stewart-birtok része volt.

Aztán be kellett kanyarodniuk egy földútra. Olyan hepehupás volt, hogy Edwardnak keményen meg kellett küzdenie a kormánnyal. Hiába tett meg minden tőle telhetőt, lehetetlen volt kikerülni az összes gödröt és kátyút.

- Biztos, hogy erre kellett jönnünk? - kérdezte.

- Száz százalék - biztosította őt Kim.

Számos újabb forduló és kanyar után megérkeztek egy hatalmas, gyönyörű, kovácsoltvas kapuhoz. A masszív kapuoszlopokat durván faragott gránittömbökből építették. A kapu mindkét oldalán hegyes tüskékben végződő, magas vaskerítés vezetett az erdő fái közé.

- Ez az? - kérdezte Edward.

- Ez - válaszolta Kim, miközben kiszállt az autóból.

- Eléggé lenyűgöző - szólt utána Edward a kocsiból. Kim már a kapun lógó súlyos lakattal küszködött. - És nem kimondottan barátságos.

- Így szerették akkoriban - kiáltott vissza Kim. - A tehetősebb emberek azon voltak, hogy minél főúribb legyen minden. - Miután leszerelte a lakatot, kitárta a kaput. Az ünnepélyes látványt hangos csikorgás kísérte.

Kim visszaszállt az autóba, és behajtottak a kapun. A kanyargós út egyszer csak kiért az erdőből, hatalmas, füves térséghez érkeztek. Edward ismét megállította az autót.

- Te jó ég - álmélkodott -, most már értem, mit jelentett a "minél főúribb".

A tágas tisztást roppant méretű, többemeletes kőház uralta, amin minden volt: tornyok, csipkézett falak, lőrések és így tovább. A palatetőt cikornyás ékítmények és kőrózsákkal díszített manzárdablakok tarkázták. Innen is, onnan is kémények nőttek ki a tetőből, mint furcsa növények.

- Érdekes stíluskeveredés - állapította meg Edward. - Kicsit középkori vár, kicsit Tudor korabeli majorság, kicsit francia kastély. Döbbenetes.

- A családban mindig várkastélyként emlegették - magyarázta Kim.

- Érthető - mondta Edward. - Amikor azt mondta róla, hogy hatalmas, huzatos hodály, észembe sem jutott, hogy ilyen lesz. Newpoithoz sokkal jobban illene.

- Bostonban, az északi partvidéken még elég sok ilyen nagy, régi ház van - mondta Kim. - Persze mát sokat lebontottak közülük. Néhányat átépítettek, több lakást alakítottak ki bennük, de az ingatlanpiac pang, azért mondtam, hogy csak pénzrabló ez nekem meg a bátyámnak.

- És hol van a régi ház? - kérdezte Edward.

Kim jobb felé mutatott, A nyírfák közé ékelődő, sötétbarna épületnek csak a körvonalai látszottak a távolban.

- És az a kőépület ott balra, az mi? - érdeklődött tovább Edward.

- Malom volt valamikor - felelte Kim. - De valamikor, pár száz évvel ezelőtt átalakították istállónak.

Edward fölnevetett. - Azért hihetetlen, hogy ezt ilyen magától értetődően tudja kimondani. Az én szememben, ha valami ötvenéves, az már ereklyének számít.

Edward továbbindult az autóval, de hamarosan újra lefékezett, amikor egy vonalba ért egy terméskő fallal, melyet szinte teljesen elrejtett, körbenőtt a gaz.

- És ez mi? - kérdezte a falra mutatva.

- Ez a család egykori temetkezési helye - válaszolta Kim.

- Ne vicceljen! - lepődött meg Edward. - Meg lehet nézni?

- Természetesen.

Kiszálltak az autóból és átugrottak a falon. A bejárattal hiába próbálkoztak volna, mert ott áthatolhatatlanul sűrű szederbokrok nőttek.

- Elég sok sírkő van összetörve - jegyezte meg Edward. - És ezek nem is régi törések. - Fölemelt a földről egy márványdarabot.

- Vandálok - felelte Kim. - És lényegében tehetetlenek vagyunk, mert a hely lakatlan.

- Ez azért szégyen - méltatlankodott Edward. Megnézte az évszámot. 1843. A Nathaniel Stewart név állt a sírkőn.

- Csak a múlt század közepéig használta a család ezt a temetőt - magyarázta Kim.

Lassan sétáltak végig a sírkerten. Minél messzebb jutottak, annál egyszerűbb és annál régebbi sírkövekre bukkantak.

- Ronald Stewart sírja is itt van? - kérdezte Edward.

- Igen, itt - válaszolta Kim. Egyszerű, kerek sírkőhöz vezette a férfit. A kövön lévő domormű koponyát és alatta két, keresztbe tett csontot ábrázolt. A felirat így szólt: "Itt nyugszik teste Ronald Stewartnak, John és Lydia Stewart fiának, élt 81 évet, meghalt az. 1734. év október havának első napján.

- Nyolcvanegy éves volt - merengett Edward. - Makkegészséges lehetett. Csak úgy érhetett meg ilyen szép kort, hogy volt elég esze, és távol tartotta magától a doktorokat. Akkoriban mindenre csak eret vágtak, gyógyszer alig volt, az orvosok legalább olyan halálos veszélyt jelentettek, mint maguk a betegségek.

Ronald Stewart sírja mellett ott volt Rebecca Stewarté, aki a felirat szerint Ronald felesége volt.

- Ha jól emlékszem, Ronald újra megnősült - mondta Kim.

- Elizabeth is itt van eltemetve? - kérdezte Edward.

- Azt nem tudom - válaszolta Kim. - Senki nem mutatta meg nekem a sírját.

- Biztos az, hogy ez az Elizabeth egyáltalán létezett?

- Szerintem igen. De megesküdni nem mernék rá.

- Próbáljuk megkeresni - javasolta Edward. - Neki is valahol errefelé kell lennie.

Néhány percig szótlanul barangoltak, nézelődtek, Kim az egyik irányban indult el, Edward a másikban.

- Edward! - kiáltott Kim.

- Megtalálta? - kérdezte Edward.

- Hát, valamennyire - válaszolt Kim bizonytalanul.

Edward megkereste a lányt. A sírkő, amelyiknél Kim álldogált, Ronald Stewartéhoz hasonlított. Jonathan Stewart neve állt rajta, aki a felirat szerint Ronald és Elizabeth Stewart gyermeke volt.

- Legalább annyit tudunk, hogy biztosan létezett - jegyezte meg Kim.

Még egy félóráig keresgéltek, de Elizabeth sírját nem találták meg. Végül feladták a kutatást, visszamentek az autóhoz. Pár perccel később már oda is értek a régi házhoz. Mindketten kiszálltak.

- Igaza volt, ez tényleg olyan, mint a Boszorkányház - ez volt Edward első megállapítása. - Ugyanaz a masszív központi kémény, a meredek, csúcsos tető, a deszkaborítás a ház falán, a rombusz osztású ablaküvegek. És milyen érdekes, hogy az emelet ugyanúgy előrenyúlik a földszint fölött. Vajon miért építhették így?

- Szerintem ezt senki nem tudja pontosan - felelte Kim. - A Peabody-Essex Intézet mellett van az úgynevezett őrház, az is ugyanilyen.

- Azok a díszek ott a kiugró rész alatt sokkal szebbek, mint a Boszorkányházon - mutatott az ereszre Edward.

- Akárki készítette is, kiváló érzéke volt hozzá - mondta Kim.

- Nagyon bájos épület - lelkesedett tovább Edward. - Sokkal elegánsabb, mint az a várkastély.

Komótosan körbejárták az ódon épületet, igyekeztek fölfedezni minden finom részletet. A ház mögött különálló, kisebb építményre bukkantak.

- Úgy tudom, ez is ugyanolyan régi - mondta Kim. - Ha jól emlékszem, állatokat tartottak benne.

- Mini istálló, ugye? - kérdezte Edward. Visszamentek a bejárati ajtóhoz. Kimnek több kulcsot is végig kellett próbálnia, mire megtalálta az igazit, amelyik kinyitotta az ajtót. Az ajtónyitást ugyanolyan nyikorgás kísérte, mint amikor a nagykapun bejöttek a birtokra.

- Mint a kísértetház - tréfálkozott Edward.

- Jaj, ne mondjon ilyet! - tiltakozott Kim.

- Csak nem hisz a kísértetekben?

- Mondjuk úgy, hogy tisztelem őket - nevette el magát Kim. - Úgyhogy menjen maga előre!

Edward belépett az ajtón, egy kisebb előszobába. Az ajtóval szemben lépcsőfeljáró indult, alulról nem lehetett látni merre kanyarodik. A lépcső mindkét oldalán ajtók nyíltak. A jobb oldali a konyhába vezetett, a bal oldali a nagyszobába.

- Melyikkel kezdjük? - kérdezte Edward.

- Maga a vendég - felelte Kim.

- Derítsük föl a nagyszobát! - javasolta Edward.

A helyiséget a több mint másfél méter széles kandalló uralta. Néhány koloniál stílusú bútordarab alkotta a hevenyészett berendezést, de a bútorok között fűnyíró eszközök és egyéb kerti szerszámok hevertek szétszórva. A legérdkesebb berendezési tárgy a baldachinos ágy volt, ezen még némelyik hímzett ágyfüggöny is épen maradt.

Edward odalépett a kandallóhoz, és fölnézett a kéménynyílásba. - Ez még most is működne - állapította meg. Azután a falat kezdte nézegetni a kandallópárkány fölött. Hátralépett néhány lépést, hogy jobban lásson. - Maga is látja azt a világosabb foltot? - kérdezte Kimtől.

Kim odaállt a férfi mellé a szoba közepén, ő is szemügyre vette a falat. - Látom, - mondta. - Mintha kép lógott volna ott.

- Én is pont erre gondoltam - felelte Edward. Megnyálazta az egyik ujját, és megpróbálta elkenni a folt körvonalát. Nem sikerült. - Jó pár évig kellett ott lógnia annak a képnek, hogy a füst ennyire megfogja körülötte a falat.

Ezután fölmentek a lépcsőn. Az előszoba fölötti részen kis dolgozószobát találtak, a konyha és a nagyszoba fölött hálószobák voltak, külön kandallóval. Újabb bútordarabokra nem bukkantak, csak ágyakat láttak, meg egy rokkát.

Amikor visszamentek a földszintre és beléptek a konyhába, mindketten elámultak a tűzhely méretei láttán. Edward szerint legalább három méter széles lehetett. Baloldalt egy ágasfa volt, jobboldalt pedig egy kaptársütő. Még néhány régi fazekat, serpenyőt és kannát is fölfedeztek.

- El tudná képzelni, hogy itt főzzön? - kérdezte Edward.

- Semmi pénzért! - kiáltott föl Kim. - Van nekem elég bajom a modern konyhával is.

- Akkoriban a nők alighanem igazi fűtőspecialisták voltak - jegyezte meg Edward, miközben bekukucskált a kemencébe. - Vajon hogyan állapították meg, hány fok van a sütőben? Mert a kenyérsütésnél szinte minden azon múlik.

Egy ajtón keresztül hátrajutottak a toldalék épületbe. Edward nagy meglepetésére itt újabb konyhára bukkantak.

- Szerintem ezt nyáron használták - mondta Kim. - Amikor meleg volt az idő, túl nagy lett volna a hőség, ha még abba az óriási tűzhelybe is begyújtanak, és ott főznek.

- Van benne ráció - ismerte el Edward.

Már visszamentek a főépületbe, Edward ott állt a konyha közepén, és a szája szélét rágta. Kim figyelte őt. Látszott, hogy a férfi erősen töri a fejét valamin.

- Mi jár a fejében? - érdeklődött Kim.

- Gondolt már arra, hogy esetleg itt lakjon? - kérdezett vissza Edward.

- Nem, nem mondhatnám - felelte Kim. - Mindenesetre olyan lenne, mint a táborozás.

- Nem úgy értem, hogy a mostani állapotában - folytatta Edward. - De nem sokat kellene alakítani rajta.

- Renováltatni akarná? Szerintem bűn lenne tönkretenni benne azt, ami régi.

- Eszembe se jutott. De nem is kellene. A toldalékszárnyban, ami eleve csak bővítmény volt, ki lehetne alakítani modern konyhát, fürdőszobát, és akkor magát a főépületet meg lehetne hagyni érintetlenül.

- Komolyan gondolja? - Kim körülnézett. Kétségtelenül nagyon hangulatos volt az egész ház, biztosan nagyon érdekes és szórakoztató feladat lenne szépen rendbe hozni.

- Különben is - folytatta Edward - ki kell költöznie abból a lakásból, ahol most lakik. Ezt a házat vétek lakatlanul, kihasználatlanul hagyni. Előbb-utóbb ide is elérnek a vandálok, és ki tudja, milyen kárt okoznak.

Még egyszer bejárták a házat, most már azzal a határozott gondolattal, hogyan lehetne lakhatóvá tenni. Edward egyre nagyobb lelkesedéssel magyarázott, és Kim is azon kapta magát, hogy fokozatosan megbarátkozik az ötlettel.

- Micsoda lehetőség! - lelkendezett Edward. - Ilyen közvetlen kapcsolatba kerülni a családja egész szellemi hagyatékával! Én egy pillanatig. sem haboznék.

- Alszom rá egyet - jelentette ki végül Kim. - Nem mondom, hogy nem csábító a lehetőség, de még egyeztetnem kell a bátyámmal is. Elvégre kettőnké a ház.

- Minden világos, csak egyvalamit nem tudok megfejteni - mondta Edward, miközben harmadszor is végigvizsgálta a konyhát. - Vajon hol tárolták az élelmiszereiket?

- Nyilván a pincében - felelte Kim.

- Szerintem nincsen pince - mondta Edward. - Direkt kerestem a lejáratot, amikor először jártuk körbe a házat, de sehol sem láttam.

Kim megkerülte a hosszú, kecskelábú asztalt, és odébb húzta a padlóra terített, elrongyolódott szizálszőnyeget.

- Itt, ezen a csapóajtón lehet lemenni. - Lehajolt, beledugta az ujját a padlón lévő lyukba, fölemelte a deszkafedelet, és odahelyezte a nyílás mellé, a földre. Létra vezetett lefelé, a koromsötétbe.

- Erre az egy dologra nagyon jól emlékszem - mesélte - Egyszer, gyerekkorunkban, a bátyám megfenyegetett hogy bezár ide, a pincébe. Teljesen odavolt ezért a csapóajtóért.

- Édes kis testvér - jegyezte meg Edward. - Nem csoda, hogy maga később rettegett a bezártságtól. Ettől mindenki halálra rémült volna.

Edward lekuporodott a nyílás mellé, és megpróbált körülnézni a pincében, de csak keveset látott, azt is alig-alig.

- Persze nem gondolta komolyan - folytatta az emlékezést Kim -, csak ijesztgetni akart. És mivel nem is lett volna szabad bejönnünk ide, tudta, hogy én már anélkül is félek. Tudja, hogy a gyerekek mennyire szeretik rémisztgetni egymást.

- A kocsiban van elemlámpa - jutott eszébe Edwardnak -, kiszaladok érte.

Visszatérve, lámpával a kezében lemászott a létrán. Amikor leért, felszólt Kimnek, megkérdezte, nem akar-e ő is lemenni.

- Muszáj? - kérdezte Kim félig tréfásan, félig komolyan, de aztán ő is leereszkedett a létrán, és megállt Edward mellett.

- Hideg, nyirkos, dohos - sorolta Edward.

- Egyetértek - súgta Kim. - Mit is keresünk itt?

A pince nem volt túl tágas, nem haladta meg a konyha méretét. A fal egyszerű terméskőből épült, kevés malterral, a padló a csupasz föld volt. A hátsó fal mellett kő- és faedények, tárlók és rekeszek sorakoztak. Edward közelebb lépett, és némelyikbe belevilágított a lámpával, Kim szorosan a nyomában járt.

- Magának volt igaza - mondta Edward. - Itt tárolták az élelmiszereket.

- Maga szerint milyeneket? - kérdezte Kim.

- Almát, kukoricát, búzát... és rozsot - tette hozzá Edward. - Talán még tejtermékeket is. Az oldalszalonnákat biztosan föllógatták valahol, alighanem a melléképületben.

- Nagyon érdekes - vélekedett Kim, akiből már minden lelkesedés elpárolgott. - Eleget látott?

Edward lehajolt, és az egyik tárló aljáról megpróbált lekapargatni egy darabot a vastagon lerakódott piszokból. Megtapogatta az ujjaival. - Nyirkos - állapította meg. - Én persze nem sokat értek a botanikához, de nagy a gyanúm, hogy kiváló tenyészhelye lenne a Claviceps purpureának.

Kim fölkapta a fejét. - Ezt be is lehetne bizonyítani? - kérdezte.

Edward megvonta a vállát. - Feltehetőleg - válaszolta, - Gondolom, csak azon múlik, hogy ki lehet-e mutatni a Claviceps-spórákat. Ha viszünk mintát, megkérhetem egy botanikus barátomat, hogy nézze meg.

- Biztosan találunk ilyen tartályokat a várkastélyban is - mondta Kim.

- Keressük meg őket! - egyezett bele Edward.

Maguk mögött hagyták a régi házat, és elindultak a kastély felé. Gyönyörű volt az idő, nem volt kedvük visszaülni az autóba, inkább gyalog vágtak neki az útnak. A fű a térdükig ért. Szöcskék meg mindenféle ártatlan bogarak ugrándoztak körülöttük.

- Mintha víz csillogna ott a fák között - figyelt föl Edward.

- Az a Danvers folyó - felelte Kim. - Valamikor egészen a folyópartig húzódott a rét.

Ahogy közeledtek a kastély felé, Edward egyre inkább az építmény hatása alá került. - Ez még nagyobb, mint először gondoltam - mondta. - Nahát, még várárkot is húztak köré, pedig arra igazán nem lett volna szükség!

- Úgy hallottam, hogy egy francia kastély, Chambord mintájára építették - magyarázta Kim. - Olyan az alakja, mint az U betű. Az egyik oldalsó szárnyban vannak a vendégszobák, a másikban pedig a cselédség lakott.

A kiszáradt vizesárok fölött híd vezetett keresztül. Edward a bejárat gótikus díszítéseit csodálta, Kim pedig megint a kulcsokkal és zárakkal küszködött. Tizenkét kuli lógott a karikán. Jó néhányat kipróbált, mire az egyik kinyitotta a zárat.

Tölgyfa lambériás hallon és boltíves átjárón keresztül jutottak be egy terembe. A monumentális méretű, két szint magasságú helyiség mindkét oldalán gótikus kandalló díszelgett. A szemben lévő oldalon, katedrálisi méretű ablakok között díszes lépcsőfeljáró vezetett fölfelé. A lépcsőfordulóban lévő rózsaablak színes üvegein beáramló fény különös, halványsárga színűre festette az egész termet.

Edward nem tudta, nevessen vagy álmélkodjon. - Ez hihetetlen - motyogta döbbenten. - Erre nem számítottam, hogy be is van bútorozva.

- Minden érintetlen - mondta Kim.

- Mikor halt meg a nagyapja? - érdeklődött Edward. - Olyan az egész, mintha valaki a húszas években ment volna el innen, hosszú vakációra.

- Az idén tavasszal halt meg - felelte Kim. - De nagyon nagy csudabogár volt, főleg azután, hogy negyven évvel ezelőtt meghalt a felesége. Ettől függetlenül, szerintem úgy hagyott mindent, ahogy még a szülei rendezték el, amikor beköltöztek. Az ő apja építette a kastélyt.

Edward ide-oda kószált a szobában, tekintete végigpásztázta a pazar bútordarabokat, az aranyozott keretű festményeket, a dísztárgyakat. Felfedezett egy középkori páncélruhát is, hitetlenkedve kérdezte Kimet, hogy eredeti antik darab-e.

Kim megvonta a vállát. - Halvány fogalmam sincs - mondta.

Edward odalépett az egyik ablakhoz, és megtapogatta a függöny anyagát. - Életemben nem láttam még ennyi drapériát - álmélkodott. - Legalább egy mérföldnyi anyag van itt fölaggatva.

- Selyemdamaszt - mondta Kim. - Nagyon finom anyag.

- Megnézhetem a ház többi részét is? - kérdezte Edward.

- Legyen a vendégem - tréfálkozott Kim, és széles gesztussal körbemutatott.

A nagyteremből Edward a könyvtárszobába jutott, itt a sötét színű faborítás dominált. Galéria is volt, ahová kovácsoltvas csigalépcső vezetett. A magasan-lévő polcokat létráról lehetett elérni, amely fönt körbefutó sínen mozgott. A polcokon kizárólag bőrbe kötött könyvek sorakoztak. - Igen, ilyen az igazi könyvtár - jegyezte meg Edward. - Itt aztán van mit olvasni.

A könyvtárszoba után az ünnepi ebédlő következett. Csakúgy, mint a szalonban, itt is dupla magasan volt a mennyezet, és itt is két egyforma kandallót építettek egymással szemben. De ebben a teremben lovagi zászlók díszítették a falakat, beépített zászlótartókba illesztve.

- Szerintem ennek a helynek is legalább akkora történelmi értéke van, mint a másiknak, a régi háznak - mondta Edward. - Ez kész múzeum.

- Az igazi történelmi értékek a borpincében vannak meg a padláson - közölte Kim. - Mind a kettő dugig van papírral.

- Újságokkal?

- Újságokkal is. De inkább levelekkel és egyéb iratokkal.

- Nézzük meg azt is! - kérte Edward.

Fölmentek a főlépcsőn, és ezzel gyakorlatilag a második emeletre jutottak, hiszen a földszinti helyiségek legtöbbjének dupla magas mennyezete volt. Egy másik lépcsőn aztán két újabb emeletet kellett megmászniuk, mire fölértek a padlásra. Kimnek itt is meg kellett küzdenie az ajtózárral, amelyet évek óta nem nyitott ki senki.

A padlás irdatlan nagy volt, hiszen a tornyok kivételével az egész U alakú várkastély fölötti területet magában foglalta. A tornyok egy emeletnyivel emelkedtek az épület többi része fölé, és mindegyiknek megvolt a saját külön, kúp alakú padlása. A nagypadlásnak a tető vonalából adódóan katedrálismennyezete volt. A tetőablakokon keresztül viszonylag sok fény jutott be a padlástérbe.

Kim és Edward végigsétált a középső járaton. Mindkét oldalon megszámlálhatatlanul sok fiókos iratszekrény, komód, utazóláda és doboz sorakozott. Kim egyszer-egyszer megállt, kihúzott egy fiókot, fölnyitott egy dobozt. mindegyik telis-tele volt naplókkal, noteszekkel, dossziékkal, iratokkal, levelekkel, fényképekkel, könyvekkel, újságokkal, régi magazinokkal.

- Nem is tudom, hány vasúti kocsit lehetne megtölteni ezzel a sok mindennel - álmélkodott Edward. - Vajon melyik korból származhatnak a legkorábbi dokumentumok?

- Ronald Stewart idejéből - válaszolta Kim. - Ő alapította a családi céget. Üzleti jellegű iratokból van itt a legtöbb, de nem kizárólag. Gyerekkorunkban néha felszöktünk ide a bátyámmal, és versenyeztünk, hogy ki talál korábbi keltezésű dokumentumot. Csak az volt a baj, hogy ez elvileg tilos volt, és ha nagyapám elkapott bennünket, nagyon nagy botrányt csapott.

- A borpincében is ennyi minden van? - kérdezte Edward.

- Lehet, hogy még több is - felelte Kim. - Jöjjön, megmutatom azt is. A borospincét különben is érdemes megnézni. Passzol a házhoz.

Visszamentek a lépcsőn, és újra az étkezőbe jutottak. Innen nyílt a kovácsoltvas sarokkal díszített, súlyos tölgyfa ajtó, majd gránitlépcsők vezettek le a borpincébe. Edward számára azonnal világos volt, mit értett Kim azon, hogy a borospince passzol a házhoz. Mintha középkori várbörtönbe kerültek volna. A falak kőből voltak, a világítást szolgáltató falikarok fáklyákra emlékeztettek, több "szoba" volt, amely valamikor akár cella is lehetett volna ezek falainál álltak a borosrekeszek, A főfolyosóra nyíló cellákat vasajtók és rácsok zárták le.

- Volt humorérzéke az illetőnek - állapította meg Edward, ahogy végighaladtak a hosszú folyosón. - Már csak a kínzóeszközök hiányoznak.

- A bátyám meg én soha nem találtuk humorosnak ezt a helyet. Nagyapának sem kellett megtiltania, hogy ide jöjjünk. Eszünk ágában sem volt. Egyszerűen rettegtünk a pincétől.

- És ezek a ládák meg a többiek szintén tele vannak papírokkal, mint a padláson? - kérdezte Edward.

- Kivétel. nélkül mindegyik - felelte Kim.

Edward megállt, és belökte az egyik cellaszerű helyiség ajtaját. Belépett. A borosrekeszek szinte teljesen üresek voltak, többnyire iratszekrények, dobozok tornyosultak előttük. Egy palackot mégis felfedezett, kivette a rekeszből.

- Uramisten! - kiáltott föl. - 1896-os évjárat! Biztosan nagyon értékes.

Kim csúfondárosan lebiggyesztett ajakkal ingatta a fejét. - Nagyon meg lennék lepve. A dugó valószínűleg mát rég szétporladt. Legalább ötven éve senki nem törődik velük.

Edward visszarakta a porlepte üveget a helyére, és kihúzta egy szekreter egyik fiókját. Találomra előhúzott egy papírlapot. Tizenkilencedik századi vámjegyzék volt. Másikkal próbálkozott. Az meg hajófuvarlevél volt, a tizennyolcadik századból. - Úgy látom, nincs valami nagy rend - mondta.

- Sajnos, nincs - ismerte el Kim. - Sőt, nemcsak nagy rend nincs, de semmilyen. Valahányszor új háza épült a családnak, ami elég gyakran megesett, míg el nem jutottak eddig a monstrumig, a rengeteg iratot mindig elraktározták valahol, aztán újra visszavitték. A végén aztán totálisan összekeveredett az egész. Akárhová nyúl az ember, mindenütt ez látszik, nézze meg... - mondta, majd kinyitott egy iratszekrényt, és előhúzott egy papírt. Az is hajófuvarlevél volt. Odanyújtotta Edwardnak, hogy keresse meg rajta a dátumot.

- Nofene! - kiáltott föl a férfi. - Ezerhatszáznyolcvankilenc. Három évvel a boszorkányőrület előtt.

- Látja? Előkaptunk három papírt, és bejártunk több századot.

- Ez biztosan Ronald Stewart aláírása. - Edward megmutatta az iratot Kimnek, aki ugyanezen a véleményen volt.

- Eszembe jutott valami - mondta Kim. - Annyira beletette a fülembe a bogarat ezzel a boszorkánydologgal, hogy most már tényleg szeretném tudni, mi az igazság Elizabeth ősöm körül. Hátha ebből a rengeteg papírból kiderülne valami.

- Például hogy miért nem a családi sírkertbe temették?

- Az is meg más is - folytatta Kim. - Egyre jobban fúrja az oldalamat, hogy mi volt körülötte ez a titkolózás. Meg hogy tényleg kivégezték-e. Maga is mondta, hogy abban a könyvben sincs benne. Olyan rejtélyes az egész.

Edward körbenézett a cellában. - Kicsit túl sok itt az anyag. És lehet, hogy nem is lenne semmi eredménye az őrületes munkának, hiszen ezek többnyire üzleti jellegű iratok.

- De akkor is nagy kihívás - mondta Kim, akinek egyre jobban tetszett az ötlet. Kutatni kezdett az iratszekrényben, ahol a tizenhetedik századi hajófuvarlevelet találta. - Ráadásul élvezném is. Közben biztosan jobban megismerném önmagamat is, vagy ahogy maga mondta a régi házban, közvetlen kapcsolatba kerülhetnék a szellemi örökségemmel.

Miközben Kim tovább turkált a fiókban, Edward kilépett a cellából, és felfedezőútra indult a hatalmas borpince távolabbi részeibe. Az elemlámpa még mindig a kezében volt, s mivel a hátsó traktusokban egyre kevesebb falikarban volt működő villanykörte, azzal világított magának. Bekukkantott a legutolsó cellába és körbevilágított. A fénysugár végigpásztázta a szokásos szekrényeket és dobozhalmokat, míg végül egy olajfestményen állapodott meg, amely a cella hátsó falához volt támasztva, képpel befelé.

Edward rengeteg festményt látott fönt, a kastélyban, sehogyan sem értette, hogy ez a kép vajon mivel érdemelte ki ezt a mostoha bánásmódot. Némi ügyeskedéssel utat vágott magának a képig, megfordította, és rávilágított a poros vászonra. A kép mintha fiatal nőt ábrázolt volna.

Edward kiemelte a festményt méltatlan helyéről, és a feje fölött egyensúlyozva kivitte a cellából. Amikor kiért a tágas folyosóra, nekitámasztotta a képet a falnak. Valóban fiatal nő volt rajta. A ruháján lévő dekoltázs azonban meghazudtolni látszott a kort, amikor a kép készülhetett.

A keret alsó szélén porlepte óntáblácska volt. Edward ujjheggyel letörölte róla a port, és odavilágított a zseblámpával. Aztán fölkapta a képet, és visszasietett vele abba a helyiségbe, ahol Kimet hagyta. A lány még mindig a fiókban kutatott.

- Ezt nézze meg! - mondta Edward. Nekitámasztotta a képet egy szekreternek, és az elemlámpával a táblára világított.

Kim megfordult és ránézett a festményre. - Úristen - kiáltott föl. - Ez Elizabeth!

Kim és Edward a váratlan fölfedezés izgalmával eltelve sietett föl a lépcsőn, hogy a nagyteremben, világosban is megvizsgálhassák a képet. Nekitámasztották a falnak, majd néhány lépést hátralépve újra szemügyre vették.

- Az a legfeltűnőbb benne - mondta Edward -, hogy őrületesen hasonlít magára, különösen ezekkel a gyönyörű, zöld szemekkel.

- Lehet, hogy a szemünk színe egyforma - szögezte Kim -, de Elizabeth sokkal szebb volt, mint én, és sokkal jobb adottságai voltak, mint nekem.

- A szépség mindig a néző tekintetében lakozik - emelte fel tanárosan az ujját Edward. - Én a részemről épp fordítva gondolom, mint maga.

Kimet egyszerűen lenyűgözte hírhedtté vált ősének látványa. - Igen, vannak hasonlóságok is - mondta. - A hajunk is hasonlít, és még az arcunk formája is.

- Testvérek is lehetnének - jelentette ki Edward. - Mindenesetre nagyon vonzó az egész festmény. Vajon mi az ördögnek dugták el a borospince végébe? A legtöbb kép, ami itt lóg a falakon, a nyomába sem jöhet.

- Furcsa - gondolkozott el Kim. - Nagyapám nyilván tudott róla, úgyhogy nem lehetett véletlen. Mindenben olyan különc volt, ki van zárva, hogy azért rakta volna el, mert tekintettel akart lenni mások érzéseire, főleg akkor nem, ha anyámról volt szó. Soha nem szívelték egymást.

- A mérete körülbelül ugyanakkora lehet, mint az a folt a kandallópárkány fölött, a régi házban - mondta Edward. - Vigyük oda, és hasonlítsuk össze, már csak a vicc kedvéért is.

Edward fölemelte a képet, de mielőtt elindulhatott volna, Kim emlékeztette őt, hogy eredetileg az élelmiszeres edények miatt jöttek át a kastélyba. Edward letette a képet és mindketten kimentek a konyhába. A tálalóban három lefedhető, műanyag tartályra bukkantak.

Magukhoz vették a képet és elindultak a régi ház felé. Kim mindenáron maga akarta vinni a festményt. Nem volt nehéz, csupán vékony, fekete keretben volt.

- Különös érzés, hogy meglett ez a kép, de kellemes is - szólalt meg Kim, miután néhány percig szótlanul baktattak a mezőn. - Mintha a régen eltűnt rokonom kertült volna elő.

- Tényleg szerencsés véletlen volt - mondta Edward. - Különösen, hogy végül is neki köszönhetjük, hogy itt vagyunk.

Kim hirtelen megállt. Maga elé tartotta a képet, és Elizabeth arcára meredt.

- Mi a baj? - kérdezte Edward.

- Azt néztem, hogy mégis mennyire hasonlítunk egymásra, és közben eszembe jutott, hogy mi történhetett vele. Az ma már elképzelhetetlen lenne, hogy valakit boszorkánysággal vádoljanak, bíróság elé állítsák és kivégezzék.

Kim elképzelte magát, amint ott áll, és az arca előtt himbálózik a faágon átvetett, hurokban végződő kötél. És neki mindjárt meg kell halnia. Megborzongott. Aztán összerándult, mintha kötél érintését érezte volna a nyakán.

- Jól van? - kérdezte Edward, Ő ért hozzá Kim vállához.

Kim megrázta a fejét, és mélyen beszívta a levegőt. - Semmi, csak egy borzalmas dolog jutott eszembe - mondta elhaló hangon. - Hogy milyen lett volna, ha engem ítélnek el és akarnak fölakasztani.

- Inkább hozza a tartályokat! - javasolta Edward. - Majd én viszem a képet.

Így is lett, szó nélkül bandukoltak tovább.

- Biztosan a hőségtől volt - szólalt meg egy idő után Edward, csak hogy megtörje a csendet. - Vagy az éhségtől, nem? Nem éhes? A fantáziáját már alaposan megdolgoztatta.

- Tényleg nagyon megrázott, hogy megtaláltuk ezt a képet - mondta Kim. - Olyan, mintha Elizabeth szólni próbálna hozzám a századokon át. Mintha igazolni próbálná magát.

Edward árgus szemekkel figyelte Kim arcát, ahogy gázoltak a magas fűben. - Ezt viccnek szánta? - kérdezte.

- Nem - tiltakozott Kim. - Maga azt mondta, szerencsés véletlen volt, hogy rábukkantunk. Szerintem ez több volt, mint véletlen. Úgy értem, ha belegondol, rájön, hogy ez döbbenetes dolog. Nem lehet a puszta véletlen műve. Ennek nyilván valami jelentése van.

- Ez most csak hirtelen sugallat, vagy maga mindig ilyen babonás? - kérdezte Edward.

- Nem tudom - felelte Kim. - De kell lennie valami magyarázatnak, nem?

- Maga hisz a telepátiában vagy a parajelenségekben?

- Nemigen gondolkoztam még ilyesmin. Maga hisz bennük?

Edward fölnevetett. - Úgy beszél, mint a pszichiáter, minden kérdést visszalő nekem. Nos, én nem hiszek a természetfölötti dolgokban. Én kutató vagyok. Abban hiszek ami racionálisan bizonyítható, és kísérletileg reprodukálható. Nem vagyok sem vallásos, sem babonás, és nyilván cinikusnak találja a megjegyzésemet, de szerintem a kettő összefügg egymással.

- Én sem vagyok megrögzötten vallásos - válaszolt Kim - De a természetfölötti erőkben valamennyire hiszek.

Visszaértek a régi házhoz. Kim tartotta Edwardnak az ajtót. A férfi bevitte a képet a nagyszobába. Amikor odaillesztette a kandalló fölötti világos folthoz, azt tökéletesen elfedte.

- Legalább azt eltaláltuk, hol volt ennek a képnek a helye - mondta Edward. Otthagyta a festményt a kandallópárkányon.

- Nekem pedig gondom lesz rá, hogy visszakerüljön a helyére - fogadkozott Kim. - Elizabeth megérdemli, hogy visszakerülhessen a saját házába.

- Ezt értsem úgy, hogy mégis rendbe akarja hozatni az épületet?

- Lehetséges - felelte Kim. - De előbb meg kell tárgyalnom a családommal, legelőször is a bátyámmal.

- Véleményem szerint az ötlet kiváló - mosolyodott el Edward. Elvette a műanyag tartályokat Kimtől, azzal, hogy lemegy a pincébe, mintát venni. A szoba ajtajában megállt egy pillanatra. - Ha tényleg találok Claviceps purpureát odalent, annak egy eredménye biztosan lesz: a salemi boszorkányperekkel kapcsolatos természetfölötti mítoszt alapjaiban ingatja meg.

Kim nem reagált. Lenyűgözve, gondolataiba merülve bámulta Elizabeth portréját. Edward megvonta a vállát. Aztán kiment a konyhába, és a csapóajtón keresztül lemászott a hideg, nyirkos, sötét pincébe.

3.

1994. július 18. hétfő

Ahogy az lenni szokott, Edward Armstrong munkahelyén, a Harvard Medical Complex laboratóriumában, a Longfellow Avenue-n zajlott az élet. Talán még az őrület szele is megcsaphatta

az avatatlan szemlélőt, ha végigtekintett a minden elképzelhető irányban szaladozó, fehér kabátos embereken, illetve az őket körülvevő, és leginkább egy eljövendő századot idéző gépek és műszerek seregén. De ezt a nyüzsgést csak a tapasztalatlan szem láthatta zűrzavarnak. A beavatottak számára közismert tény, hogy a legmodernebb tudományt az állandó fejlődés, a szüntelen progresszió jellemzi.

Végső soron minden Edwardon múlott, bár nem ő volt az egyetlen tudós, aki a kollégák által egyszerűen csak Armstrong-birodalomként emlegetett, több szobából álló részlegben dolgozott. Mivel Edward közismerten zseni volt, az orvosi vegytan ünnepelt híressége, kiemelkedő agykutató, így az állandó munkatársi helyekre, illetve a különféle tudományos fokozatokhoz szükséges gyakorlatokra jelentkezők száma mindig jóval meghaladta azoknak a státusoknak a számát, amelyeket Edward a hely, a költségvetés és a munkaprogram krónikusan szűk keretei között elő tudott teremteni. Ebből az következett, hogy Edwardnál mindig a legjobb, legtehetségesebb munkatársak és hallgatók dolgoztak.

A többi professzor egyszerűen mazochistának tartotta Edwardot. Nem elég, hogy neki volt a legtöbb továbbképzős hallgatója: ahhoz is ragaszkodott, hogy alapfokú kémiai kurzust tarthasson az egyetemistáknak, még nyáron is. Ő volt az egyetlen főállású professzor, aki erre hajlandó volt. Ahogy mondani szokta, kötelességének érezte, hogy már a lehető legkorábban megmozgassa az ifjú elméket.

Ezúttal is éppen az egyik híres kémia-előadásáról tért vissza a laboratóriumba, s az egyik oldalbejáraton lépett be a birodalmába. A várakozó továbbképzős hallgatók azonnal lerohanták, mint az állatok az etetőt az állatkertben. Mindannyian Edward legfőbb programjának, a rövid és hosszú távú memóriaműködés kutatásának különböző részterületein dolgoztak. Mindegyiküknek volt valami problémája vagy kérdése, amelyekre Edward tömör, néhány szavas válaszokat adott, s a diákok már mehettek is vissza az asztalaikhoz, hogy tovább munkálkodjanak tudományos feladataikon.

Miután az utolsó kérdést is megválaszolta, végre szabaddá vált az útja a saját asztalához. Nem volt külön irodája, a kínzó helyhiány közepette megengedhetetlen pazarlásnak tartotta volna, hogy egymaga foglaljon el annyi helyet. Megelégedett egy sarokkal, ahol volt munkaasztala, számítógép-terminálja, iratszekrénye, meg néhány szék. Most már csak legközelebbi munkatársa tartott vele, Eleanor Youngman, egy továbbképzős, aki már négy éve mellette dolgozott.

- Látogatója van - jelentette Eleanor, amikor odaértek Edward asztalához. - Az osztálytitkári pultnál várja magát.

Edward az asztalra dobta az előadáshoz használt jegyzeteit, levette a zakóját és fehér köpenyt vett föl. - Nincs időm látogatókra - mondta.

- Ezt nem nagyon fogja tudni kikerülni - jegyezte meg Eleanor.

Arcán széles mosoly ült, látszott, hogy csak hajszál választja el attól, hogy kirobbanjon belőle a nevetés. Talpraesett, okos szőke nő volt, a kaliforniai Oxnardból érkezett, s a külseje alapján akár üresfejű szörfhercegnő is válhatott volna belőle, ehelyett zsenge huszonhárom éves korára doktori címet szerzett biokémiából a Berkeley Universityn. Edward nagyon nagyra tartotta őt, nemcsak az intelligenciája, hanem a céltudatossága miatt is. Eleanor csodálta Edwardot, meg volt róla győződve, hogy a főnökké lesz a következő "nagy dobás" a neurotranszmitterek, az ingerületátvivő anyagok kutatása területén.

- Ki az, az ég szerelmére? - kérdezte Edward.

- Stanton Lewis - felelte Eleanor. - Mindig lerohan valamivel, ha idejön. Most éppen azt ajánlotta, fektessek be egy új kémiai magazinba, aminek az lesz a címe, hogy Kötés, a közepén lesz poszter is, a Hónap Molekulája. Soha nem tudom, mikor beszél komolyan.

- Ne vegye komolyan! - mondta Edward. - Csak udvarol magának.

Edward még gyorsan átnézte a postáját. Semmi egetverőt nem talált. - Van valami a laborban? - kérdezte Eleanort.

- Sajnos, van. Az új kapilláris elektroforézis, amit az elektrokinetikus kapilláris kromatográfhoz használunk, megint megvadult. Hívjam a szerelőket a Bio-radtől?

- Előbb én megnézem. Közben küldje ide Stantont, egy füst alatt elintézem mind a két problémát!

Edward a köpenye hajtókájára tűzte a sugárzásmérőt, és átsietett a kromatográfiás részleghez. Megnézett pár dolgot a berendezést irányító számítógépben. Valóban zavar mutatkozott, a gép minduntalan hibát jelzett, és visszalépett az eredeti beállítómenühöz.

Edward annyira elmerült a munkában, hogy nem is hallotta Stanton lépteit. Nem is vette észre, hogy a férfi ott áll mögötte, amíg az meg nem kopogtatta a vállát.

- Helló, cimbora! - üdvözölte őt Stanton. - Olyan meglepetésem van a számodra, amiről nem is álmodtál! - Azzal átnyújtott Edwardnak egy fényes, műanyag borítású dossziét.

- Mi ez? - kérdezte Edward, amint átvette a füzetet.

- Amit már annyira vártál: a Genetrix cég tájékoztató prospektusa.

Edward elnevette magát és megrázta a fejét. - Nem igaz - mondta, majd rögtön félretette a prospektust, és újra a kromatográf számítógépe fölé hajolt.

- Hogyan sikerült a randi Kim nővérkével? - kérdezte Stanton.

- Nagyon szimpatikusnak találtam az unokahúgodat. Nagyszerű nő.

- És lefeküdtetek?

Edward hirtelen hátrafordult. - Volnál szíves megkímélni az efféle kérdésektől?!

- Hajjajaj! - kiáltott fel Stanton, széles vigyorral az arcán. - Milyen érzékenyek vagyunk! Vagyis lefordítva ez azt jelenti, hogy nagyon jóba lettetek, különben nem kapnád föl ennyire a vizet.

- Ne vonj le elhamarkodott következtetéseket! - mondta Edward, egyre erősebben küzdve a dadogással.

- Á, eredj már! - erősködött tovább Stanton. - Ismerlek én téged. Ugyanez volt veled az egyetemen is. Amíg a laborról van szó, vagy a munkáról, addig olyan vagy, mint Napóleon. Ha a nőkről, mint egy szétfőtt spagetti. Nem is értem. Na mindegy, nekem bevallhatod. Nagyon bírjátok egymást, igaz?

- Kim nagyon kedves lány - mondta Edward. - És a múlt pénteken együtt vacsoráztunk.

- Príma! - lelkesedett Stanton. - Nekem ez már ér annyit, mintha le is feküdtetek volna egymással.

- Ne légy már ennyire közönséges!

- Nem vicc - folytatta Stanton vidáman. - Az volt a lényeg, hogy hálás legyél nekem, és az is vagy. Cserébe csak annyit akarok, hogy olvasd el ezt a tájékoztatót! - Stanton fölvette az asztalról a prospektust, amelyet Edward félredobott. Újra a kezébe nyomta.

Edward felnyögött. Rájött, hogy elárulta magát. - Rendben van - sóhajtotta -, elolvasom a nyomorult prospektusodat.

- Nagyon jó - folytatta Stanton. - Nem is árt, ha minél többet tudsz a cégről, mert ezennel megajánlok neked évi hetvenötezer dollárt, plusz részvényvásárlási opciót, ha tagja leszel a vállalat tudományos tanácsadó testületének.

- Nincs nekem arra időm, hogy mindenféle rissz-rossz értekezletekre járjak.

- Ki mondta, hogy gyere bármilyen értekezletre? Én csak azt szeretném, hogy a neved szerepeljen az első részvényjegyzési felhívásban.

- De minek? - értetlenkedett Edward. - A molekuláris biológia meg a biotechnika nem az én placcom.

- Atyaúristen! - fohászkodott Stanton. - Hogy lehetsz ennyire ártatlan? Te ünnepelt tudós vagy, sztár. Kit érdekel, hogy kukkot sem értesz a molekuláris biológiához. A neved az érdekes!

- Azt azért nem mondanám, hogy kukkot sem értek a molekuláris biológiához - vágott vissza Edward sértődötten.

- Na, kérlek, ne érzékenykedj velem! - mondta Stanton. Aztán rámutatott a gépre, amelyet Edward megpróbált működésre bírni. - Mi a fene az? - kérdezte.

- Ez kapilláris elektroforézis berendezés - világosította föl Edward.

- És mi a fenére jó az?

- Viszonylag új szétválasztási technológia, arra használják, hogy bizonyos vegyületeket szétválasszanak és azonosítsanak.

Stanton megtapogatta a központi egység műanyag borítását. - És mi benne az újdonság?

- Nem vadonatúj a dolog - magyarázta Edward. - Az alapelvek lényegében ugyanazok, mint a hagyományos elektroforézisnél, csak itt a kapillárisok kicsiny átmérője feleslegessé teszi egy antikonvekciós agens beiktatását, mert a hőszóródás elég hatékony.

Stanton tettetett rémülettel emelte fel mindkét kezét. - Elég - mondta -, feladom. Legyőztél. Csak annyit mondj, hogy működik-e!

- Nagyszerűen működik - válaszolta Edward. Ismét a gépre pillantott. - Legalábbis általában nagyszerűen működik. Most pillanatnyilag valami baj van vele.

- Be van dugva? - kérdezte Stanton. Edward dühös pillantással válaszolt.

- Jó, én csak segíteni akartam - tréfálkozott Stanton. Edward fölemelte a gép fedelét, és bekukkantott a forgókra. Azonnal látta, hogy a mintákat tartalmazó kupakos fiolák egyike megakasztotta a forgó mozgását.

- Hát nem jó érzés ez? - mondta mosolyogva. - Az orvosolandó problémára adott pozitív diagnózis öröme. - Megigazította a fiolát, mire a forgó azonnal megindult. Edward visszacsukta a fedelet.

- Szóval számíthatok rá, hogy elolvasod a prospektust - mondta Stanton. - És, gondolkozz az ajánlaton!

- Nem szeretem, ha nem dolgozom meg a pénzemért - jelentette ki Edward.

- De hát miért? - csattant föl Stanton. - Ha világhírű atléták leszerződhetnek tornacipőgyárakkal, akkor a tudósok miért ne tehetnék ugyanezt a maguk szakmájában?

- Majd meggondolom - felelte Edward.

-- Nem kérek többet - ütötte tovább a vasat Stanton -, csak hívj föl, ha elolvastad a prospektust! Hidd el, ebből neked pénzed lehet!

- Autóval jöttél? - kérdezte Edward.

- Nem, gyalog tettem meg tíz mérföldet - válaszolta Stanton. - Persze hogy autóval jöttem. Nagyon gyenge próbálkozás volt, hogy másra tereld a szót.

- Nem vinnél át a Harvard-központba?

Öt perccel később Edward beszállt Stanton mellé, a Mercedes 500 SEL-be. Stanton indított, és visszakanyarodott az ellenkező irányba. A Huntington Avenue-n állt, a Countway Orvosi Könyvtár előtt. Először körbementek a Fenway-n, aztán végig a Storrow Drive-on.

- Hadd kérdezzek valamit - szólalt meg Edward az autóban, hosszú hallgatás után. - A múltkor, a vacsoránál említetted Kim egyik ősét, Elizabeth Stewartot. Biztosan tudod, hogy fölakasztották őt, mint boszorkányt, vagy ez csak afféle családi legendárium, amit olyan régóta mesélnek egymásnak, hogy már mindenki tényként kezeli?

- Nem mernék rá megesküdni - válaszolta Stanton. - Én így hallottam, így fogadtam el.

- Mert a neve egyik szakkönyvben sincs benne, amelyik ezzel a témával foglalkozik. Pedig van belőlük jó néhány.

- Én a nagynénémtől hallottam a sztorit. Ő úgy mondta, hogy a Stewartok időtlen idők óta titokként kezelik ezt a dolgot. Vagyis nem arról van szó, hogy ők találták volna ki, a családi név nagyobb dicsőségére.

- Na jó, tételezzük fel, hogy tényleg megtörtént - folytatta Edward. - De most már mit számít ez? Olyan régen volt. Merthogy mondjuk a következő generáció titkolózik, azt még megértem. De hogy háromszáz év múlva még mindig!

Stanton megvonta a vállát. - Fogalmam sincs. Á, persze nem is kellett volna szóba hoznom. A nagynénám leharapja a fejemet, ha meghallja, hogy fecsegtem róla.

- Először még Kim se nagyon akart beszélni róla - mondta Edward.

- Biztosan az anyja miatt, aki egyúttal az én nagynénám - válaszolta Stanton. - Neki mindig mániája volt a családi hírnév meg ez az egész társadalmi baromság. Ő igazi dáma, tudod?

- Kim elvitt, és megmutatta a családi birtokot. Be is mentünk abba a házba, ahol állítólag ez az Elizabeth Stewart lakott.

Stanton Edwardra pillantott, és elismerően meghajtotta a fejét. - Az anyját! Te aztán nem vesztegetted az időt, te tigris!

- Ártatlan ügy volt az egész. Ne hagyd, hogy a mocskos fantáziád elragadjon! Nekem nagyon tetszett minden, Kimet pedig hirtelen érdekelni kezdte Elizabeth sorsa.

- Kétlem, hogy az anyja örülne neki - jegyezte meg Stanton.

- Lehetséges, hogy segítségére leszek a családnak, és megkönnyítem a dolgukat ezzel a kínos üggyel kapcsolatban - jelentette ki Edward. Azzal kinyitotta az ölében tartott táskát, és kiemelte az egyik műanyag dobozt, amit Kimmel hoztak el Salemből. Elmagyarázta Stantonnak, hogy mi van a dobozban.

- Te tényleg szerelmes vagy - állapította meg Stanton. - Különben nem törnéd magad ennyire, az biztos.

- Arra gondolok, hogy ha be tudom bizonyítani, hogy a boszorkányőrület reális alapja az ergotizmus, vagyis az anyarozsmérgezés volt, akkor minden, esetleg még létező bűntudat vagy szégyenérzet megszűnhet az érintettekben, különösképpen a Stewartokban.

- Még mindig fenntartom, hogy szerelmes vagy -= mondta Stanton. - Mert különben ez csak elméleti magyarázat erre a nagy nekibuzdulásra. Miközben én arra sem bírlak rávenni, hogy olvasd el azt a pár oldalt, pedig egy vagyont ígérek érte cserébe.

Edward fölsóhajtott. - Na jó - legyintett. - Azt is elárulom, hogy mint agykutatót izgat az a lehetőség, hogy az egész salemi fölfordulást egy hallucinogén anyag okozta.

- No, így már értem - felelte Stanton. - Persze, a boszorkánysztorinak egyetemes vonzereje van. Nem kell hozzá agykutatónak lenni, hogy érdekelje az embert.

- A vállalkozó mint filozófus - jegyezte meg Edward nevetve. - Öt perccel ezelőtt erre még azt mondtam volna, hogy önellentmondás. Magyarázd el nekem azt az egyetemes vonzerőt!

- A dolog hátborzongatóan csábító - folytatta Stanton. - Az emberek imádják az ilyesmit. Olyan, mint a piramisok Egyiptomban. Lehetetlen, hogy puszta kőhalmok legyenek, kell lennie bennük valami többletnek. Az ablakot jelentik a természetfölötti világra.

- Ezt nem egészen így gondolom - szólt közbe Edward, miközben elrakta a műanyag dobozt. - Én kutató vagyok, tehát egyszerűen keresem a tudományos magyarázatot.

- Ugyan, mesebeszéd! - legyintett Stanton.

Edward a Divinity Avenue-n szállt ki az autóból, Cambridge-ben. Mielőtt becsukta volna az ajtót, Stanton még egyszer figyelmébe ajánlotta a Genetrix-prospektust.

A Harvard biológiai laboratóriumában Edward megkereste régi barátját, Kevin Scrantont. A szakállas férfi elmerülten dolgozott az irodájában. A Wesleyan Universityn voltak évfolyamtársak, de mióta Edward visszatért a Harvardra tanítani, nem is találkoztak.

Az első tíz percben fölidézték a közös emlékeket, a közös ismerősökről beszélgettek, majd Edward előadta, hogy voltaképpen miért látogatta meg Kevint. Sorban kirakta az íróasztal szélére mind a három műanyag dobozt.

- Szeretném, ha megnéznéd, van-e bennük Claviceps purpurea - mondta.

Kevin kézbe vette az egyik dobozt, és fölemelte a fedelét. - Meg tudod mondani, hogy miért kell ez neked? - kérdezte. Két ujja között, morzsolgatta a szemcsés anyagmintát.

- Sosem találnád ki - válaszolta Edward. Majd elmesélte Kevinnek, hogyan szerezte a mintákat, és hogy mi közük van az egykori salemi boszorkányperekhez. A Stewart nevet nem említette, gondolta, ennyivel tartozik Kimnek.

- Nagyon izgalmas - jegyezte meg Kevin, amikor Edward befejezte a történetet. Majd fölállt, és pár csepp desztillált vízzel kis kupaccá formált egy adagot a mintából.

- Gondoltam, helyes kis tanulmányt lehetne írni belőle a Science or Nature-be - tette még hozzá Edward. - Feltéve, ha megtalálod a Claviceps-spórákat.

Kevin mikroszkóp alá csúsztatta a mintát. - Hát, spóra van itt bőven - mondta -, de ebben még nincs semmi szokatlan.

- Hogyan lehet a legjobban megállapítani, hogy Claviceps-e vagy sem? - kérdezte Edward.

- Több lehetőség is van. Mikorra kell az eredmény?

- Lehetőleg minél előbb.

- A DNS-vizsgálat elég sokáig tartana. Valószínűleg három-ötezer különféle faj található mindegyik mintában. Azonkívül a legegyértelműbb eredményt az adná, ha megnéznénk, ki tudjuk-e tenyészteni belőle a Clavicepset. Csak az a baj, hogy az nem könnyű. De azért megpróbálom.

Edward fölállt. - Nagyon hálás leszek érte.

Kim csak egy pillanatra állt meg, hogy kicsit kifújja magát, gumikesztyűs kezét fölemelte, és csupasz alsókarjával kisimította a homlokából a haját. Nehéz nap állt mögötte, ahogyan az lenni

szokott a sebészeti intenzív osztályon: eredményes, megfeszített munka. Kimerültnek érezte magát, nem bánta, hogy húsz perc múlva lejár a munkaideje. Pár pillanatnyi pihenőjét azonban ezúttal is meg kellett szakítania. Kinnard Monihari hozott be az osztályra egy beteget.

Kim is, meg a többi nővér is, akinek éppen nem volt más dolga, segédkezett az új beteg felvételénél. Kinnard és a vele együtt érkezett aneszteziológus már munkához is látott.

A nagy sürgés-forgás közben Kim és Kinnard szándékosan nem nézett egymásra. Kim ennek ellenére nagyon is érzékelte a férfi jelenlétét, különösen amikor a munka során óhatatlanul egymás mellé kerültek. Kinnard magas, vékony, izmos, huszonnyolc éves férfi volt, élésen szögletes vonásokkal. Gyors, könnyed léptekkel járt, inkább edzésben lévő ökölvívónak tűnt, semmint sebészeti rezidentúráját teljesítő orvosnak.

Miután a beteget ellátták, Kim éppen indult volna az irodák felé, amikor egy kéz megfogta a karját. Kim megfordult, és Kinnard sötét, átható tekintetével találta szemben magát.

- Csak nem haragszol még mindig? - kérdezte Kinnard. Soha nem okozott gondot számára, hogy kényes kérdéseket tegyen fel, akár az intenzív osztály kellős közepén is.

Kimnek összeszorult a gyomra, elfordította a tekintetét. Zavaros, ellentétes érzelmek béklyójában érezte magát hirtelen.

- Azt akarod mondani, hogy szóba sem állsz velem? - folytatta Kinnard. - Túl sokáig játszod már a sértettet, nem gondolod?

- Én figyelmeztettelek - kezdte Kim, amikor már képes volt megszólalni. - Megmondtam, hogy nem lesz jó vége, ha mindenáron el akarsz menni arra a repülőhalfogó vagy milyen túrára, ahelyett hogy együtt mennénk Martha's Vineyardra, ahogy terveztük.

- Vineyardot soha nem terveztük el konkrétan - vágott vissza Kinnard. - És nem tudhattam előre, hogy dr. Markey meghív a horgásztáborozásra.

- Ha nem terveztük el konkrétan, akkor hogy lehet, hogy én éppen akkorra tettem szabaddá magam? És miért hívtam föl anyámék barátait, hogy lakhassunk az ő nyaralójukban?

- Csak egyszer beszéltünk róla.

- Kétszer. És a második alkalommal mondtam, hogy megvan a nyaraló.

- Ide hallgass! - mondta Kinnard. - Nekem el kellett mennem arra a táborozásra. Dr. Markey a második ember az osztályon, nem mondhattam nemet. Jó, mi valamit félreértettünk egymás között, de ebből azért nem kell ekkora drámát csinálni.

- Az a legrosszabb, hogy nem is érzed bűnösnek magad, egy fikarcnyit sem. - Kim érezte, hogy az arca elvörösödik.

- Mire föl kérjek bocsánatot, amikor nem csináltam semmi rosszat?

- Persze, nagyszerű - mondta Kim, és újra elindult az irodák felé. Kinnard megint visszatartotta őt.

- Sajnálom, hogy mérges vagy - mondta. - Tényleg azt hittem, hogy már megnyugodtál azóta. Beszéljük meg ezt a dolgot szombat este. Nem vagyok ügyeletes. Elmehetnénk vacsorázni meg moziba.

- Sajnálom, nem érek rá - válaszolta Kim. Nem mondott igazat, érezte, hogy megint összerándul a gyomra. Gyűlölte a veszekedéseket, tudta, hogy olyankor képtelen azt mondani, amit kellene. Mindenféle viszálykodás zsigeri rosszérzést keltett benne.

Kinnardnak tátva maradt a szája. - Aha, értem - nyögte ki végül. A szeme összeszűkült.

Kim nyelt egyet. Látta, hogy Kinnard nagyon dühös. - Persze, kettőn áll a vásár - mondta a férfi. - Nem baj, úgyis van valaki, akit már régen kinéztem magamnak. Ennyi sanszom nekem is van.

- Ki az? - kérdezte Kim, de abban a pillanatban meg is bánta, hogy a kérdés kicsúszott a száján.

Kinnard gúnyosan rámosolygott, majd sarkon fordult és elment.

Kim megijedt, hogy nem tud uralkodni magán, ezért berohant egy tárolóhelyiségbe. Reszketett. Megpróbált mélyeket lélegezni, ettől kissé jobban lett, remélte, hogy most már vissza tud menni dolgozni. Már éppen ki akart lépni a raktárból, amikor nyílt az ajtó, és Marsha Kinsley lépett be, az a lány, akivel Kim együtt lakott.

- Véletlenül hallottalak benneteket - vallotta be Marsha. Kis termetű, jó kedélyű nő volt, dús, vörösesbarna hajkoronával, amelyet munka közben mindig kontyba tűzve hordott. Nem csupán lakótársak voltak, Marsha is az intenzíven dolgozott.

- Ez majom - jelentette ki Marsha. Mindenkinél jobban ismerte Kim és Kinnard kapcsolatának egész történetét. - Nehogy izgasd magad emiatt az önző állat miatt!

Marsha hirtelen megjelenésének az lett az eredménye, hogy Kimből hirtelen kirobbant a sírás. - Úgy gyűlölöm a veszekedést - zokogta.

- Szerintem példásan tartottad magad - vigasztalta őt Marsha, közben egy papírzsebkendőt nyújtott oda neki.

- Még nem is hajlandó elnézést kérni - folytatta Kim a szemét törölgetve.

- Érzéketlen tuskó!

- Nem tudom, mit ronthattam el - szipogta Kim. - Egészen mostanáig azt hittem, hogy ez normális kapcsolat

- Te nem rontottál el semmit - válaszolta Marsha. - Ő az oka mindennek. Mert annyira önző. Hasonlítsd össze, ahogy ő, meg ahogy Edward viselkedett! Edward naponta küldi neked a virágcsokrokat.

- Nekem nem kell mindennap virág...

- Persze hogy nem. De a szándék a lényeg! Kinnard nem törődik vele, hogy te mit érzel. Őnála csak jobbat érdemelsz - vonta le a végső következtetést Marsha.

- Nem is tudom - mondta Kim. Kifújta az orrát. - Egy dolog mindenesetre biztos. Bizonyos dolgokat meg kell változtatnom az életemben. Azon gondolkozom, hogy fölköltözöm Salembe. Kitaláltam, hogy rendbe hozom az egyik házat a családi birtokon, azt, amelyiket a bátyámmal együtt örököltem.

- Micsoda jó ötlet! - örvendezett Marsha. - A környezetváltozás is jót fog tenni, meg az is, hogy nem fogsz ugyanott lakni, ahol Kinnard.

- Erre gondoltam én is - mondta Kim. - Munka után föl is megyek Salembe. Nincs kedved velem jönni? Olyan jó lenne kettesben, és hátha neked is eszedbe jut valami, hogy mit kéne átalakítani a házon.

- Ma nem tudok menni, sajnos, de legközelebb mindenképpen veled tartok - ígérte Marsha. - Vendégeim lesznek otthon, már nem tudom lemondani őket.

A műszak végén Kim elintézte a papírmunkát, és eljött a kórházból. Beugrott az autójába, és a város széle felé vette az irányt. Nem volt túl nagy forgalom, különösen azután, hogy maga mögött hagyta a Tobin-hidat. Először a Marblehead-félszigeten állt meg, annál a háznál, ahol gyermekéveit töltötte.

- Van, itthon valaki? - kiáltott Kim, amikor belépett a francia kastély-stílusú ház előcsarnokába. Gyönyörű helyen volt az épület, közvetlenül az óceán partján. Bizonyos dolgokban távolról emlékeztetett a salemi "várkastélyra", de annál jóval kisebb volt és sokkal ízlésesebb.

- A napozószobában vagyok, drágám! - Kim anyjának hangja egészen távolról hallatszott.

Kim megkerülte a főlépcsőt, és végigment a hosszú hallon, így jutott el addig a szobáig, ahol anyja az ideje nagy részét töltötte. Valóban napozószoba volt, három oldalról üvegfal határolta. Délre nézett, itt a teraszos kertre lehetett látni, de kelet felé lélegzetelállító kilátás nyílt az óceánra.

- Még mindig a kórházi ruhád van rajtad - jegyezte meg köszönés helyett Joyce. Kim azonnal megérezte, hogy anyja szemrehányásnak szánta a megjegyzést.

- Egyenesen a munkából jövök - mondta Kim. - Meg akartam előzni a csúcsforgalmat.

- Remélem, nem hurcolsz be ide nekem mindenféle kórházi kórokozót. Más sem hiányzik most, mint hogy megint beteg legyek.

- Az én osztályomon nincsenek fertőző betegek. És itt a házban valószínűleg sokkal több a baktérium, mint az intenzíven.

- Hogy mondhatsz ilyet? - csattant fel Joyce.

A két nő egyáltalán nem hasonlított egymásra. Az arcformáját és a haját Kim az apjától örökölte. Joyce-nak széles arca volt, mélyen ülő szemei, kissé hajlott orra. Valamikor barna haja szinte már teljesen ősz volt, sohasem festette. A bőre fehér volt, mint a márvány, hiába volt nyár és hőség.

- Látom, még mindig pongyolában vagy - mondta Kim, miután leült a kanapéra, szemben az anyjával, aki félig ült, félig feküdt a hátradöntött támlájú fotelben.

- Miért öltöztem volna föl? Különben is, nem érzem jól magam.

- Ha jól értem, ez azt jelenti, hogy apa nincs itthon - állapította meg Kim. Az évek során tökéletesen megtanulta a családi tolvajnyelvet.

- Apád tegnap este rövid üzleti útra Londonba utazott - közölte Joyce. - De nem érdekes. Ha itt van, akkor sem törődik velem. Vele akartál beszélni?

- Nem bántam volna.

- Csütörtökön itthon lesz - mondta Joyce, majd hozzátette. - Ha úgy tartja kedve.

Kimnek ismerős volt ez a mártír-tónus. - Grace Taters is vele ment? - kérdezte. Grace Taters az apja személyi titkárnője volt, az egyik a sok közül.

- Természetes, hogy vele ment - sziszegte Joyce dühösen. - John a cipőfűzőjét sem tudja bekötni Grace nélkül.

- Ha ennyire bánt téged ez a dolog, akkor miért tűröd, mama? - kérdezte Kim.

- Mert nincs más választásom, azért - jelentette ki Joyce.

Kim erre nem mondott semmit. Érezte, hogy ő is egyre indulatosabbá válik. Egyrészről sajnálta az anyját amiatt, hogy mit kell elviselnie, másrészről haragudott rá, hogy játssza az áldozatot. Apjának mindig is voltak nőügyei, hol nyíltan, hol még nyíltabban. Ez mindig így volt, amióta csak az eszét tudta.

Hagy anyja figyelmét elterelje, Elizabeth Stewartról kezdett kérdezősködni.

Joyce leejtette az olvasószemüvegét az orra hegyéről, ahol addig mesterien egyensúlyozott vele. A szemüveg most a melle előtt himbálózott, a nyakában viselt láncon.

- Micsoda lehetetlen dolgokat kérdezel - mondta. - Hogy jutott eszedbe hirtelen?

- Véletlenül megtaláltam a portréját nagyapa borospincéjében - mesélte Kim. - Nagyon megdöbbentett, főleg azért, mert mintha neki is ugyanolyan színű lett volna a szeme, mint nekem. És akkor jöttem rá, hogy milyen keveset tudok róla. Tényleg fölakasztották boszorkányságért?

- Erről inkább nem beszélnék - próbálta elhárítani a kérdést Joyce.

- Jaj, mama, de hát miért? - makacskodott Kim.

- Mert ez tabu téma - válaszolta Joyce.

- Ezt közölhetnéd az unokaöcséddel is - mondta Kim. - Ő hozta fel nemrég egy vacsorán.

- Közölni is fogom vele. Erre nincs mentség. Ő aztán tudhatná.

- De hát ennyi év után hogyhogy még mindig tilos beszélni róla? - kérdezte Kim.

- Mert nincs mit büszkélkednünk vele. Ez szennyes ügy, és kész.

- Tegnap több könyvet is olvasgattam a salemi boszorkányperekről - folytatta Kim. - Nagyon sok anyag van róla. De Elizabeth Stewartot sehol sem említik. Kezdek kételkedni, hogy benne volt-e egyáltalán.

- Amennyire én tudom, benne volt. De ne beszéljünk erről többet. Hogyhogy véletlenül megtaláltad a képét? - érdeklődött gyanakodva Joyce.

- Kint voltam a kastélyban - felelte Kim. - Szombaton fölmentem a birtokra. Azon gondolkozom, hogy esetleg rendbe hozom a régi házát, és odaköltözöm.

- Az ég szerelmére, hogy jut ilyesmi az eszedbe? - kérdezte Joyce feldúltan. - Túl kicsi az a ház.

- Nagyon szépen meg lehetne csinálni. És a mostani lakásomnál jóval nagyobb. Meg nem is akarok már bent lakni Bostonban.

- Szerintem őrületes munka lenne, hogy lakhatóvá tedd - mondta Joyce.

- Többek között éppen ezért akartam beszélni apával. De ő persze nincs itt. Nem mintha valaha is ott lett volna, amikor szükségem volt rá - jegyezte meg Kim.

- Ebben ő semmi okosat nem tudna mondani. Inkább beszélj George Harrisszel és Mark Stevensszel! Tudod, az a vállalkozó meg az az építész, akik ezt a házat felújították nemrég. És mondhatom, ragyogó munkát végeztek. Mindig együtt dolgoznak, ráadásul éppen Salemben van az irodájuk. És persze mindenekelőtt a bátyáddal beszélj, Briannel!

- Magától értetődik - mondta Kim.

- Hívd föl innen! - javasolta Joyce. - Én addig előkeresem a vállalkozónak meg az építésznek a telefonszámát.

Már föl is állt a foteljéből, és kisietett a szobából. Kim önkéntelenül elmosolyodott, miközben az ölébe vette a telefont. Még mindig meg tudta őt lepni az anyja. Az egyik pillanatban maga

volt a megtestesült, önmagába mélyedő mozdulatlanság, a másikban pedig már villámgyorsan cikázott ide-oda, tökéletesen beleélve magát egy másik ember terveibe. Kim ösztönösen tudta, hogy mi a probléma: az anyjának nem volt elég dolga. Szemben a barátnőivel, ő például soha nem vett részt jótékonysági ügyekben.

Kim az órájára pillantott, amíg a hívás kicsengett, megpróbálta kiszámolni, hány óra is lehet Londonban. Nem mintha ez számított volna. Bátyja álmatlanságban szenvedett, mindig éjszaka dolgozott, és nappal aludt, több részletben, amikor alkalma volt rá, mint valami éjszakai madár.

Brian az első csengetésre fölvette a telefont. Üdvözölték egymást, majd Kim rögtön a tárgyra tért, elmondta a bátyjának az ötletét. Brian mindenben helyeselte húga elképzelését, persze, mondta, hozassa csak rendbe a házat, és a birtoknak is mindenképpen jót tesz, ha lakik ott valaki. Egyetlen kérdése volt csupán, hogy mi lesz a várkastéllyal és az egész berendezésével.

- Ott hozzá sem akarok nyúlni semmihez - válaszolta Kim. - Azt majd akkor rohanjuk le, ha visszajössz.

- El van intézve.

- Apa hol van? - kérdezte Kim.

- A Ritzben.

- És Grace?

- Ne kérdezz tőlem ilyeneket! - felelte Brian. - Csütörtökön otthon lesznek.

Miközben a testvérek már búcsúzkodtak egymástól, Joyce visszajött, és szó nélkül átnyújtott egy darab papírt Kimnek, egy helyi telefonszámmal. Amint Kim letette a kagylót, Joyce fölhívatta vele a számot. - Mark Stevenst kérjed! Már várja a hívást. A másik vonalon fölhívtam, amíg te Briannel beszéltél.

Kim röpke pillanatra nehezményezte, hogy az anyja átveszi az irányítást, de nem szólt semmit. Tudta, hogy Joyce csak segíteni akar. De most is eszébe jutottak azok az esetek, amikor középiskolás korában néha alig tudta megakadályozni, hogy az anyja írja meg helyette a fogalmazásokat.

Mark Stevensszel csak röviden beszélt. Miután az építész megtudta, hogy Kim ott van a közelben, azt javasolta, találkozzanak fél óra múlva a birtokon. Úgy vélte, előbb látnia kell az épületet, hogy egyáltalán legyen miről beszélniük. Megállapodtak a találkozóban.

- Ha úgy döntesz, hogy felújíttatod a házat, legalább jó kezekben leszel - jelentette ki Joyce, miután Kim letette a kagylót.

Kim fölállt. - Akkor megyek - mondta. Megint fölgyülemlett benne az ingerültség az anyjával szemben, hiába próbálta tudatosan elnyomni az érzést. Zavarta Joyce erőszakossága, hogy mindenbe bele akar avatkozni. Az is eszébe jutott hirtelen, hogy elpletykálta Stantonnak a Kinnarddal való összeveszést, és rögtön azt akarta, hogy Stanton hozza őt össze valakivel.

- Kikísérlek - ajánlottá Joyce.

- Nem kell, mama, köszönöm - hárította el Kim.

- De, kikísérlek - döntött Joyce.

Elindultak a hosszú folyosón.

- Azt javaslom, hogy ha beszélsz apáddal a régi házról, ne említsd Elizabeth Stewartot. Ne idegesítsd vele!

- Nem értem, miért lenne tőle ideges? - csattant föl Kim.

- Jó, jó, ne izgasd föl magad! Én csak szeretném megőrizni a családi békét! - mondta Joyce.

- De hát ez mégiscsak nevetséges - folytatta Kim emelt hangon. - Ki érti ezt?

- Én csak annyit tudok, hogy Elizabeth szegény farmercsaládból származott, Andoverből. Hivatalosan nem is volt tagja az egyházközségnek.

- Mintha az bármit számítana most már. Arról nem is beszélve, hogy a perek után pár hónappal már több esküdt és bíró is nyilvánosan bocsánatot kért, mert időközben rájöttek, hogy ártatlan emberek halálát okozták. Erre itt vagyunk mi, háromszáz évvel később, és még csak beszélni sem vagyunk hajlandók a saját ősünkről. Fölfoghatatlan. És vajon miért nem szerepel a neve egyik könyvben sem?

- Nyilván a család nem akarta. Nekem az a véleményem, hogy a család sem tartotta őt ártatlannak. Ezért aztán jobb az egész ügyet nem bolygatni.

- Nekem meg az a véleményem, hogy ez nagy baromság - jelentette ki Kim búcsúzóul.

Beült az autójába, és nekivágott az útnak. Jó néhány perc után vette csak észre, hogy dühében jóval gyorsabban megy, mint lehetne. Szó szerint fegyelmeznie kellett magát, hogy lassabban hajtson. Ahogy elhaladt Salemben a boszorkányház mellett, már tudta, hogy anyja figyelmeztetése ellenére, vagy éppen azért, most már mindenképpen ki akarja deríteni, mi is az igazság Elizabeth és a perek körül.

Amikor lelassított a birtok kapuja előtt, az út szélén már ott parkolt egy Chevrolet Bronco. Ahogy lakatkulccsal a kezében kiszállt az autójából, a másik autóból is előbújt két ember. Egyikük zömök volt és nagyon izmos, mint aki naponta órák hosszat súlyzózik, a másik pedig elmondhatatlanul kövér. Alig kapott levegőt, mintha már az is meghaladta volna az erejét, hogy kiszálljon az autóból.

A túlsúlyos férfi Mark Stevensként, az izmos pedig George Harrisként mutatkozott be. Kim mindkettejükkel kezet rázott.

Kinyitották a kaput, aztán visszaültek az autóikba. Kim vezetésével elautóztak a régi házig. Ott megint egyszerre szálltak ki a kocsikból.

- Hát ez mesés - jelentette ki Stevens, akit szemmel láthatólag lenyűgözött a ház.

- Tetszik? - kérdezte Kim. Hízelgett a hiúságának, hogy a kövér embernek ez volt az első reakciója a házra.

- Gyönyörű - válaszolta Stevens.

Először is kívülről járták körbe az épületet. Kim elmagyarázta nekik, hogy a toldalékrészbe új konyhát és fürdőszobát szeretne, magát a főépületet pedig alapvetően változatlanul akarja hagyni.

- Fűtés és légkondicionálás csak kell - jegyezte meg Stevens. - De az nem okozhat gondot.

Miután mindent láttak odakint, beléptek az ajtón. Kim mindent megmutatott nekik, még a pincét is. A két szakembernek főleg a gerendaillesztések nyerték meg a tetszését.

- Ez jól megépített, stabil szerkezet - vélte Stevens.

- Mekkora munka lenne a renoválás? - kérdezte Kim.

- Semmi különös - mondta Stevens, és Harrisre nézett, aki egyetértően bólintott.

- Szerintem fantasztikus kis ház lesz. Én odavagyok tőle - tette még hozzá.

- Meg lehet úgy csinálni, hogy a ház történelmi jellege megmaradjon? - tette föl Kim az újabb kérdést.

- Tökéletesen - felelte az építész. - A csatornákat, csöveket, elektromos dolgokat eldugjuk a toldalékrészben meg a pincében. Nem is fog látni semmit belőle.

- Ásunk egy nagy árkot, ott hozzuk a vizet, villanyt, satöbbit - magyarázta Harris. - Mindent a jelenlegi alapozás alatt vezetünk el, úgy hogy azt nem fogjuk bolygatni. Annyit javasolnék, hogy a pincében legyen betonpadló.

- Meg lehet csinálni szeptember elsejéig? - kérdezte Kim.

Stevens Harrisre nézett, A vállalkozó bólintott, mondván, meg lehet csinálni, ha Kim nem akar egyedi gyártású berendezési tárgyakat.

- Van egy javaslatom - mondta Stevens. - A nagy fürdőszoba valóban legyen a toldalékszárnyban, ahogy ön javasolta. De egy kisebb, egy fél fürdőszobát az első emeleten, a két hálószoba között is el tudunk helyezni, anélkül, hogy bármit tönkretennénk. Szerintem az úgy még kényelmesebb lenne.

- Jó, legyen úgy - egyezett bele Kim. - Mikor látnak hozzá?

- Rögtön - mondta Harris. - Ha szeptember elsejére végezni akarunk, akkor holnap bele kell vágnunk.

- Sokat dolgoztunk a kedves édesapjának - szólalt meg Stevens. - Ezt is ugyanúgy meg tudjuk oldani, mint a többi munkát. Leszámlázzuk önnek a munkaidőt, az anyagokat, plusz az árrést.

- Igen, mindenképpen meg akarom csináltatni - jelentette ki Kim hirtelen elszántsággal. - Ha még voltak is kételyeim, az önök lelkesedése eloszlatta mindet. Mi az első teendőnk?

- Most megegyezünk szóban - válaszolta Stevens. - Aztán mi megírjuk a szerződést, azt majd később alá lehet írni.

- Ráérnek - mondta Kim. Kezet nyújtott és elköszönt mindkét férfitól.

- Azért még egy ideig maradnunk kell - nevetett az építész, - Föl kell mérnünk mindent pontosan!

- Érezzék otthon magukat - mosolyodott el Kim. - Ami a házban lévő holmit illeti, azt mind föl lehet vinni a nagy ház garázsába. Az mindig nyitva van.

- És a kapu? - kérdezte Harris.

- Ha úgyis holnap kezdenek, akkor nyitva hagyjuk a kaput - felelte Kim.

Míg a két férfi buzgón járt-kelt a mérőszalaggal, Kim a ház körül barangolt. Ahogy kicsit távolabbról szemügyre vette az épületet, ismét meg kellett állapítania, hogy gyönyörű. Rögtön arra gondolt, milyen jó lesz majd berendezni az egészet, és már azon morfondírozott, hogy milyen színűvé fesse majd a hálószobákat. Még számos apró részlet eszébe jutott, izgatottan tervezgetett, de kisvártatva újra csak Elizabeth-re terelődtek a gondolatai. Vajon mit érezhetett, amikor először pillantotta meg, és először rendezte be a házat? Szerette volna tudni, vajon Elizabeth is ilyen izgatott volt-e, mint most ő.

Visszament a házhoz, beszólt Stevenséknek, hogy fölmegy a nagy házba, ha szükségük lenne rá, ott megtalálják.

- Egyelőre van dolgunk bőven - felelte az építész. - De holnap mindenképpen beszélnünk kell! Megadná a telefonszámát?

Kim lediktálta az otthoni meg a munkahelyi telefonszámát is. Aztán beült az autójába, és elgurult a kastélyig. Annyit gondolt Elizabeth-re, hogy kedve támadt újra turkálni kicsit a régi papírok között.

Kinyitotta a bejárati ajtót, és nem is csukta be teljesen maga után, arra az esetre, ha Stevens és Harris esetleg utána akarna jönni. Nem tudott dönteni, hogy a pincébe menjen-e vagy a padlásra. Aztán eszébe jutott a tizenhetedik századi fuvarlevél, amit előző héten a borpincében talált, és már indult is a lejárat felé.

Átment a nagytermen, majd a hatalmas étkezőn is, és kinyitotta a súlyos tölgyfa ajtót. Ahogy lefelé indult a gránitlépcsőkön, az ajtó komor döndüléssel becsukódott mögötte.

Megállt. Igazából csak most jutott él a tudatáig, hogy ezúttal egyedül van a hatalmas házban, s hogy ez mennyire más, mint amikor Edwarddal volt itt. Távolról nyikorgó neszeket, reccsenéseket hallott, ahogy a nyári forróságtól itt is, ott is reccsent-moccant valami a házban. Visszanézett az ajtóra, és valami megmagyarázhatatlan félelem ébredt benne, mi lesz, ha az ajtó valahogy bezáródik, és ő itt marad fogolyként a pincében.

- Ne légy már nevetséges! - mondta hangosan saját magának, de ezzel sem tudta elűzni a félelmét. Végül visszafordult, és fölment a lépcsőn. Nekidőlt az ajtónak, s amint azt várni lehetett, az ajtó ki is nyílt. Hagyta újra becsukódni.

Egy ideig még korholta magát a képzelődésért, de közben már leért a lépcsőn, és elindult a pince mélye felé. Egy kedvenc slágerét dudorászta, de az erőltetett jókedv csupán álcának bizonyult. Hiába bizonygatta magának, hogy nincs mitől félnie, valóságos kísértetkastélynak érezte a házat. Mintha a levegő is súlyosabb lett volna odabent, mintha lélegezni is. csak nehezen lehetett volna. Mindezt csak tetézte a csend, ami valójában nagyon is messze volt az igazi csendtől.

Egyre azon igyekezett, hogy elterelje a figyelmét a szorongásáról. Továbbra is dudorászott, így lépett be abba a cellába, ahol a tizenhetedik századi fuvarlevelet találta. Az előző alkalommal csak azt az egy fiókot bogarászta át, most nekilátott, hogy az egész iratszekrényt végignézze: volt dolga, de ugyanilyenből volt még több tucat. Minden fiók dugig volt papírokkal, márpedig, ő apróra meg akart vizsgálni minden egyes iratot. Rengeteg kézírásos papír volt, ezeket néha alig lehetett kibetűzni. Némelyiken nem volt dátum. Arról nem is beszélve, hogy a falikarok enyhén szólva nem borították fényárba a helyiséget. El is határozta, hogy a jövőben soha nem jön le a pincébe valamilyen fényforrás nélkül.

Mindössze egy fiókkal végzett, amikor úgy döntött, hogy feladja a küzdelmet. A legtöbb papír, amelyre dátumot is írtak, a tizennyolcadik század végéről származott. Abban a reményben, hogy talán éppen a véletlen teremt valami rendet a rendetlenségben, találomra húzkodta ki a fiókokat, és úgy kutatgatott bennük valami igazán régi dokumentum után. A folyosóra nyíló ajtó mellett állt egy szekreter, ennek a fölső fiókjában bukkant rá az első igazi fogásra.

Eredetileg néhány megtépázott, tizenhetedik századi hajófuvarlevél keltette föl az érdeklődését: mindegyik kicsit korábbi volt annál, amilyet Edwardnak mutatott az előző hétvégén. Aztán egész kötegnyit talált ilyenekből, zsineggel voltak átkötve. Bár kézzel írták őket, az írás méltóságteljes volt és tiszta, mindegyik lapon volt dátum is. Többnyire szőrmékről, faáruról, halról, rumról,

cukorról és gabonáról esett szó bennük. A csomag közepén azonban boríték lapult, Ronald Stewardnak címezve. Más kéz írta a címzést, az írás nehézkes volt és kusza.

Kim kivitte a borítékot a folyosóra, ahol több fény volt. Kivette a levelet és széthajtogatta. Az írás 1679. június 21.-én kelt. Alig lehetett elolvasni.

Jóuram!

Néhány napnak előtte vevénk Uraságod levelét. Családunkban sokat beszéltünk vala arról, miszerint ön tetszését nyilvánította volt szeretett Elizabeth leánygyermekünknek láttán, aki igen nemes lelkű leány. Ha Istennek is úgy tetszenék, keze öné lehet az házasság kötelékében, azon feltétellel, hogy uraságod munkát adand énnékem és az mi családunkat Salemnek városába általköltöztetendi. Itt Andoverben az mi életünk állandó veszélyben forog az indiánoknak támadási miatt, ami is rendkívüli nyugtalansággal tölt el bennünket.

Alázatos szolgája James Flanagan

Kim lassan csúsztatta vissza a levelet a borítékba. Rémület fogta el, egészen meg volt rendülve. Soha nem tartotta magát feministának, ezt a levelet azonban olyan sértőnek találta, hogy szinte harcos férfigyűlölőnek érezte magát. Elizabeth ingóság volt, akit jó áron el akartak adni. Eddig is rokonszenvezett Elizabeth-szel, de ez az érzés most tetőfokára hágott. Megfeledkezve az ijesztő helyről és az időről is, minden egyes iratot és papírt átvizsgált abban a fiókban. De csak újabb fuvarjegyzékeket talált, magánlevelet nem. Elszántan nekilátott egy újabb fióknak És ekkor hallotta meg a feje fölött a lépéseket.

Mozdulatlanná dermedt. Az a bizonytalan félelemérzet ami a pincébe lejövet környékezte, most sokszoros erővel kerítette hatalmába. És most már nemcsak a hatalmas, üres ház kísérteties hangulata táplálta. Bűntudat is társult hozzá: illetéktelenül megérintette a tiltott és zűrzavaros múltat.

A lépések zaja eltávolodott, majd beleolvadt a ház reccsenéseinek, nyikordulásainak neszeibe. Kim két ellentétes érzés szorításában vergődött: egyfelől hanyatt-homlok menekült volna a pincéből, másfelől szeretett volna elbújni az iratszekrények, dobozok, szekreterek valamelyike mögött. De képtelen volt dönteni, ezért nem is engedelmeskedett egyik vágyának sem. Ehelyett lábujjhegyen odalépett a cella ajtajához, és az ajtófélfa mellett óvatosan kilesett a hosszú folyosóra, a gránitlépcső felé. Abban a pillanatban meghallotta, hogy a tölgyfa ajtó nyikorogva kinyílik. Az ajtót nem látta, de a hang alapján biztosra vette, hogy ez történt.

A félelemtől megbénulva, kétségbeesetten nézte, hogy előbb egy pár fekete cipő, majd egy nadrág jelenik meg a lépcsőkön, és könyörtelenül jön egyre lejjebb. Aztán lehajoló alakot látott, majd megjelent egy arc, amelyen az ellenfényben mintha egyáltalán nem lettek volna arcvonások.

- Kim! - szólalt meg Edward. - Itt van lent?

Kim első reakciója az volt, hogy megkönnyebbült sóhajjal fellélegzett. Egészen addig észre sem vette, hogy már jó ideje visszatartotta a levegőt. Támasztékot keresve nekidőlt a cella falának, mert a lábai kis híján összecsuklottak alatta, aztán szólt Edwardnak, hogy merre keresse őt. Néhány pillanat múlva a férfi ott állt az ajtóban, szinte az egész nyílást betöltve.

- Jól megijesztett - mondta Kim a tőle telhető legnyugodtabb hangon. Rettenetes zavart érzett, hogy ennyire megrémült, pedig csak Edward lépteit hallotta.

- Ne haragudjon! - mentegetőzött hebegve Edward. - Nem akartam megijeszteni.

- Miért nem szólt korábban? - kérdezte Kim.

- Szóltam, méghozzá többször is. Először amikor beléptem a házba, meg abban a nagy, díszes teremben is. De ezek szerint a pince szigetelve van.

- Az biztos - mondta Kim. - De mit keres maga itt? Erre igazán nem számítottam.

- Hívtam magát a lakásán. Marsha mondta, hogy ide indult, mert eldöntötte, hogy átalakítja a régi házat, És akkor úgy gondoltam, hogy én is kijövök. Felelősnek érzem magam, elvégre eredetileg én adtam az ötletet.

- Ez rendes magától - mondta Kim. Még mindig rettenetesen gyors volt a pulzusa.

- Igazán sajnálom, hogy megijesztettem.

- Ne törődjön vele! Az én hibám, hogy nem tudom kordában tartani a bolond fantáziámat. Hallottam a lépéseit, és meg mertem volna esküdni, hogy kísértet járkál a házban.

Edward csúf grimaszt vágott, és mintha karmolni akarna, mindkét kezét támadóan fölemelte. Kim játékosan belebokszolt a férfi vállába. - Ez nem jó vicc - mondta mosolyogva.

Mindketten megkönnyebbültek, a feszültség szertefoszlott.

- Ezek szerint megkezdte a nagy kutatást Elizabeth Stewart után - állapította meg Edward, ahogy pillantása a szekreter nyitott fiókjára tévedt. - Talált is valamit?

- Találtam bizony - felelte Kim. Odalépett a szekreterhez, és Edward kezébe nyomta James Flanagan levelét. Edward óvatosan előhúzta a levelet a borítékból, és a fény felé tartotta. Ő is éppoly sokára tudta csak kibetűzni az írást, mint Kim.

- Indiánok támadásai Andoverben! - kiáltott föl. - El tudja ezt képzelni? Volt izgalom akkoriban. - Befejezte az olvasást, a levelet visszaadta Kimnek. - Lenyűgöző - mondta.

- Magát nem bosszantja fel? - kérdezte Kim.

- Voltaképpen... nem. Kellene?

- Engem felbosszantott. Hogy szegény Elizabeth-nek ennyire nem volt beleszólása a saját tragikus életébe. Az apja egyszerűen fizetőeszköznek használta egy adásvételben. Ez szánalomra méltó.

- Szerintem elhamarkodottan következtet. A tizenhetedik században nemigen voltak lehetőségek. Sokkal kegyetlenebb volt az élet, és egyben sokkal szegényesebb is. Az embereknek a puszta túlélésért is össze kellett fogniuk. Az egyéni érdek csak a sokadik szempont lehetett, ha lehetett egyáltalán.

- Ez még nem indok arra, hogy az ember a lánya életével kereskedjék. Mintha tehenet árulna, vagy valamilyen vagyontárgyat.

- Változatlanul az a véleményem, hogy ezt csak beleolvassa ebbe a levélbe. Jó, a két férfi megegyezett egymással, de ez még nem jelenti feltétlenül azt, hogy Elizabeth nem szólhatott bele, hogy hozzá akar-e menni Ronaldhoz vagy sem. És gondoljon arra is, hogy nyilván nagyon jó érzés lehetett annak a lánynak, hogy így gondoskodhat a családjáról.

- Hát, lehet - mondta Kim. - Csak az a baj, hogy én tudom, hogyan végezte szegény.

- Még mindig nem tudhatja biztosan, hogy valóban fölakasztották-e - emlékeztette őt Edward.

- Az is igaz. De ez a levél legalább utal rá, miért lehetett kitéve a boszorkányság vádjának. Olvastam, hogy a puritán időkben az embereknek szinte tilos volt lakóhelyet változtatni, és ha mégis ezt tették, akkor meggyanúsították őket, hogy szembeszegülnek Isten akaratával. Az, hogy Elizabeth szegény farmerlányból gazdag kereskedőné lett, szintén ebbe a kategóriába tartozhatott.

- Hogy valaki ki van téve a vádnak és hogy valóban megvádolják, az két külön dolog - mondta Edward. - És mivel Elizabeth neve sehol nem szerepel, én továbbra is kételkedem.

- Anyám szerint az lehet az ok, hogy a család valószínűleg minden áldozatra hajlandó volt, hogy Elizabeth nevét mindenhonnan töröltessék. Sőt arra is utalt, hogy esetleg maguk a rokonok is bűnösnek tartották őt.

- Ez új fordulat. De egy szempontból logikus lehet. Akkoriban az emberek valóban hittek a boszorkányságban. Elképzelhető, hogy Elizabeth maga is művelt ilyesmit.

- Arra gondol, hogy Elizabeth tényleg boszorkány volt? Az nekem is eszembe jutott, hogy valami bűnt követett el, például azzal, hogy följebb lépett a társadalmi ranglétrán, de az meg sem fordult a fejemben, hogy varázslónőnek tekintette volna magát.

- Úgy értem, hogy esetleg maga is foglalkozott varázslásokkal. Akkoriban ugye volt fehér mágia és fekete mágia. A kettő között az volt a különbség, hogy a fehér mágia jótékony célú volt, például hogy meggyógyítsanak egy embert vagy egy állatot. A fekete mágiát viszont ártó szándékkal gyakorolták, és ezt nevezték boszorkányságnak. Nyilvánvaló, hogy sok esetben csak megítélés kérdése volt, hogy egy főzet készítését vagy valami bűbájosságot fehér vagy fekete mágiának tekintsenek.

- Nem tudom, lehetséges - mondta Kim. Pár pillanatig gondolkodott, aztán megrázta a fejét. - Nem, nekem mégis azt súgja valami, hogy nem így volt. Úgy érzem, Elizabeth teljességgel ártatlan volt, csupán a sorsnak valami különösen csalárd játéka folytán belekeveredett egy szörnyű tragédiába. Bármi volt is ez a játék, borzalmas lehetett. És hogy ennek a nőnek még az emlékével is ilyen kegyetlenül bánnak, az csak fokozza az igazságtalanságot. - Kim körbehordozta tekintetét az

iratokkal teli szekrényeken, dobozokon. - Most már csak az a kérdés: vajon itt van-e valahol a magyarázat, ebben a tengernyi papírözönben?

- Szerintem az a levél már jelez valamit - válaszolta Edward. - Ha egy van, akkor többnek is kell lennie. És a magyarázat alighanem a magánlevelekben rejlik.

- Hogy miért nincs legalább valami időbeli rend ebben a sok kacatban! - sóhajtott fel Kim.

- És mi a helyzet a régi házzal? - kérdezte Edward. - Valóban eldöntötte, hogy felújíttatja?

- Igen - felelte Kim. - Jöjjön, útközben elmondok mindent!

Edward autóját ott hagyták a kastély előtt, Kimével mentek vissza a régi házhoz. Kim lelkesen körbevezette Edwardot, elmondta, hogy megfogadta a tanácsot, és a konyha meg a fürdőszoba a toldaléképületben lesz. Az újdonság lényegében csak annyi volt, hogy a két hálószoba között is lesz egy kis fürdőszoba, fönt az emeleten.

- Szerintem pompás kis otthon lesz - mondta Edward, amikor kiléptek a házból. - Irigylem magát.

- Nagyon izgatott vagyok - folytatta Kim. - Azt várom legjobban, mikor kezdhetem berendezni. Úgy tervezem, hogy még fizetés nélküli szabadságot is kiveszek szeptemberben, hogy minden időmet itt tölthessem.

- Egyedül akar csinálni mindent? - kérdezte Edward.

- Egy szál magam - felelte Kim.

- Ezt nevezem. Én képtelen lennék rá.

Beültek Kim autójába, de Kim egyelőre nem indította a motort. A szélvédőn keresztül nézte a házát.

- Voltaképpen mindig lakberendező akartam lenni - mondta szomorkás mosollyal.

- Komolyan?

- Eltékozolt lehetőségek - sóhajtott fel Kim. - Kamaszkoromban mindig a művészet meg talán a divat érdekelt, főleg a középiskolában. Akkoriban afféle hóbortos művészpalánta voltam, egyáltalán nem tartoztam a menők közé.

- Azt én sem mondhatom magamról, hogy a menők közé tartoztam volna - jegyezte meg Edward, és ő is fölsóhajtott. Kim beindította a motort és megfordult. Visszaindultak a kastélyhoz.

- És miért nem lett lakberendező? - kérdezte Edward.

- A szüleim lebeszéltek róla. Főleg a papám.

- Össze vagyok zavarodva - mondta Edward. - A múlt héten, a vacsoránál azt mondta, hogy nem voltak jóban az apjával.

- Nem voltunk jóban, de mindig nagy hatással volt rám. Alighanem az én bűnöm, hogy nem kerültünk igazán közel egymáshoz. Úgyhogy aztán megpróbáltam mindenben megfelelni neki, annyira, hogy elmentem ápolónőnek. Ő akarta, hogy vagy ápolónő, vagy tanárnő legyen belőlem. Mert szerinte azok "rendes" foglalkozások. A lakberendezést természetesen nem tekintette rendesnek.

- Igen, az apákon nagyon sok múlik - helyeselt Edward. - Én is ugyanilyen kényszert éreztem, hogy kedvében járjak az apámnak. Ha belegondolok, végül is őrültség volt. Nem kellett volna törődnöm vele, és kész. Még ki is gúnyolt, hogy dadogok, meg hogy a versenysportokban teljesen tehetségtelen vagyok. Nyilván nagy csalódást jelentettem neki.

Megérkeztek a nagy házhoz, és Kim odakanyarodott Edward autója mellé. Edward először ki akart szállni, de aztán meggondolta magát.

- Vacsorázott már? - kérdezte.

- Még nem.

- Mert én sem. Mit szólna hozzá, ha bemennénk Salembe, hátha találnánk valami rendes éttermet?

- Az ötlet meg van véve - egyezett bele Kim. Kihajtottak a birtokról, Salem központja felé. Kim törte meg a csendet. - Én arra gondolok, hogy a szüleimmel való kapcsolat volt a közvetlen oka, hogy ilyen gátlásos lettem, hogy ennyire nincs önbizalmam - mondta. - Nem lehet, hogy a maga esetében is ez történt?

- Biztos vagyok benne.

- Hihetetlenül fontos, hogy az embernek legyen önbecsülése, és szinte ijesztő, hogy gyerekkorban milyen könnyű ezt lerombolni, és egy életre tönkretenni.

- Felnőttkorban sem nehéz - tette hozzá Edward. - És ha baj van az önbecsüléssel, az befolyásolja az ember viselkedését, ami aztán megint befolyásolja az önbecsülést, így tovább. Az a baj, hogy ez amolyan ördögi körré válhat, egyszerű biokémiai folyamat lehet belőle. És ezt az érvet szokták felhozni a gyógyszerek mellett, hogy meg kell szakítani az ördögi kört.

- Már megint a Prozacról beszélünk? - kérdezte Kim.

- Közvetett módon igen. Bizonyos esetekben a Prozac pozitív hatással lehet a beteg önbecsülésére.

- Maga szedett volna Prozacet egyetemista korában, ha már létezett volna?

- Elképzelhető - mondta Edward. - Másféle tapasztalatokat szerezhettem volna.

Kim futólag Edwardra pillantott. A férfi arcára szégyenlős mosoly ült ki. Kim úgy érezte, hogy Edward most valami nagyon intim dolgot árult el neki.

- Ha nem akar, ne válaszoljon - kérdezősködött tovább Kim -, és lehet, hogy nem is kellene ilyesmit kérdeznem, de próbálta már egyáltalán a Prozacet?

- Miért ne válaszolnék? Igen - mondta Edward. - Pár évvel ezelőtt szedtem egy darabig Prozacet. Apám halála után meglehetősen depressziós lettem. Váratlan volt ez a reakció, legalábbis az előzmények tükrében. Egy kollégám javasolta, hogy próbáljam ki a Prozacet. Kipróbáltam.

- Volt, valami mellékhatása? - kérdezte Kim.

- Ez-az volt, de semmi komoly. És a depresszióhoz képest igazán elviselhető szinten maradt.

- Érdekes - mondta Kim elgondolkodva.

- Remélem, nem riasztja meg ez a vallomás a pszichotróp drogról, miközben maga ilyen puritán elveket vall a gyógyszerekkel kapcsolatban?

- Ne butáskodjon már! Éppen ellenkezőleg. Tisztelem a nyíltságát. Egyébként meg hogy is ítélhetnék én? Én nem szedtem Prozacet, de jártam pszichoterápiára főiskolás koromban. Úgyhogy egy-egy.

Edward fölnevetett. - Ez az! - mondta. - Mind a ketten dilisek vagyunk!

Rábukkantak egy családias hangulatú étteremre, ahol friss halat kínáltak. A hely tömve volt, úgyhogy csak a bárpultnál kaptak helyet. Mind a ketten sült halat rendeltek, és csapolt sört ittak rá. Desszertnek hagyományos indián pudingot ettek fagylalttal.

Az étterem lármás nyüzsgése után mindketten élvezték a csendet, miközben visszaautóztak a birtokra. Ám amint áthaladtak a kapun, Kim észrevette, hogy Edwardon szemmel láthatóan erőt vett az idegesség. Izgett-mozgott, minduntalan a haját simítgatta félre a homlokából.

- Valami baj van? - kérdezte Kim.

- Nincs semmi - felelte Edward, de már ezt a két szót is csak dadogva tudta kimondani.

Kim odaállt a férfi autója mellé. Behúzta a kéziféket, de a motort nem állította le. Várt, sejtette, hogy Edward készül valamire.

Végül Edward nagy nehezen kibökte, amit akart. - Nincs kedve följönni hozzám, ha visszaérünk a városba?

Az invitálás kínos helyzetbe hozta Kimet. Tudta jól, mekkora erőfeszítésébe került Edwardnak, hogy előhozakodjon az ötlettel, és nem szerette volna, hogy a férfi úgy érezze, visszautasították. Ugyanakkor arra is gondolt, hogy másnap reggel dolgoznia kell. Végül a szakmai lelkiismerete győzedelmeskedett.

- Ne haragudjon! - mondta. - Már túl késő van. Fáradt vagyok, ma reggel hatkor keltem. - Aztán, hogy valamennyire élét vegye az elutasításnak, hamiskás mosollyal hozzátette. - Tudja, holnap iskola, és még nem vagyok kész a leckémmel.

- De hát hamar ott lennénk - erősködött Edward. - és csak pár perccel múlt kilenc óra.

Kim még jobban zavarba jött. - Azt hiszem, kicsit túl gyors nekem ez a tempó - mondta. - Nagyon kellemes magával, de nem akarok elsietni semmit.

Persze - felelte Edward. - És természetesen nekem is nagyon kellemes volt magával.

- És a vacsora is nagyon jó volt - folytatta Kim. - Pénteken és szombaton egyébként szabad vagyok, ha magának sincs más dolga.

- Akkor már csütörtök este elmehetnénk vacsorázni - derült föl Edward arca. - És másnap nincs iskola!

Kim elnevette magát. - Rendben van! Majd előre megcsinálom a leckémet.

4.

1994. július 22. péntek

Kim egyszer csak fölébredt. Az első pillanatban semmit nem értett: azt sem tudta, hol van. Szokatlan volt, hogy az ablakon redőny van, amely megszűrte a kora reggeli fényt. Aztán oldalra fordította a fejét, meglátta az alvó Edward körvonalait, és szemvillanás alatt minden az eszébe jutott.

Egészen a nyakáig fölhúzta a takarót. Meglehetősen kínosan és idegenül érezte magát a bőrében. - Te álszent - mondta magának halkan. Hiszen alig pár nappal ezelőtt még azzal hárította el Edward közeledését, hogy nem szereti siettetni a dolgokat, és lám, most itt fekszik a férfi ágyában. Még sohasem fordult elő vele, hogy valakivel ilyen gyorsan intim kapcsolatba kerüljön.

Nagy óvatosan megpróbált lecsusszanni az ágyról, azzal a szándékkal, hogy fölöltözik, mielőtt Edward felébredne. Mindhiába. Amint megmoccant, Edward apró termetű, fehér és meglehetősen undok terrierje fölmordult és vicsorogni kezdett. Puffernek hívták a kutyát. Az ágy lábánál őrködött.

Edward fölült és elzavarta a kutyát. Aztán jóleső nyögéssel visszadőlt a párnájára.

- Hány óra? - kérdezte lehunyt szemmel.

- Pár perccel múlt hat - felelte Kim.

- Miért keltél föl ilyen korán?

- Mindig így szoktam. Nekem ez teljesen normális.

- De hát majdnem egy óra volt, amikor lefeküdtünk.

- Nem baj az - mondta Kim. - Ne haragudj! Jobb lett volna, ha hazamegyek.

Edward fölnyitotta a szemét és Kimre nézett. - Kényelmetlenül érzed magad? - kérdezte.

Kim bólintott.

- Ne haragudj! - mondta Edward. - Én vagyok a hibás, én beszéltelek rá.

- Nem, nem a te hibád.

- De, mert te inkább elmentél volna. Én vagyok a bűnös.

Egy pillanatig némán nézték egymást, aztán mindketten elmosolyodtak.

- Ezt mintha már többször eljátszottuk volna - mondta Kim nevetve. - Már megint versenyezünk egymással, ki kérjen bocsánatot.

Kim közelebb húzódott a férfihoz, átölelték egymást. Néhány pillanatig egy szót sem szóltak, csak élvezték a másik közelségét. Edward törte meg a csendet. - Még mindig kényelmetlenül érzed magad?

- Már nem - felelte Kim. - Úgy látszik, már az is segít, ha beszél róla az ember.

Később, amíg Edward zuhanyozott, Kim felhívta a lakótársát Marshát. Tudta, hogy barátnője ilyentájt már munkába indul. Marsha nagyon megörült, amikor meghallotta Kim hangját, és csak minimális szemrehányást tett neki azért, mert nem ment haza előző este és nem is telefonált.

- Igazad van, telefonálnom kellett volna - ismerte be Kim.

- Ezek szerint sikeres volt az este, igaz? - érdeklődött tapintatosan Marsha.

- Igen, jó volt - felelte Kim. - Csak aztán már annyira, késő lett, nem akartam megkockáztatni, hogy esetleg fölébresztelek... Megetetnéd Shebát? - terelte gyorsan másra a szót. Marsha nagyon is jól ismerte a barátnőjét.

- A macskád már rég megreggelizett. Ezen kívül csak annyi az újság, hogy apád telefonált tegnap este. Azt mondta, hívd vissza, amint tudod.

- Apám? Sosem szokott telefonálni.

- Nekem ne mondd! Évek óta együtt lakunk, most beszéltem vele először telefonon.

Amikor Edward végzett a tusolással és fölöltözött, azzal a javaslattal lepte meg Kimet, hogy menjenek el reggelizni a Harvard Square-re. Kim azt hitte, egyenesen a laborba akar majd menni.

- Két óra előnyöm van - jelentette ki Edward. - Annyival korábban keltem. Csak várjon a labor! Arról nem is beszélve, hogy a tegnapi volt az év legszebb estéje, még nem akarom, hogy vége legyen.

Kim elmosolyodott, a karját Edward nyaka köré fonta, és szorosan átölelte a férfit. Mindehhez lábujjhegyre kellett állnia. Edward hálásan viszonozta a kedvességet.

Kim autójával mentek, ugyanis ő elvileg nem parkolhatott a ház parkolójában, tehát úgyis el kellett volna vinniük az autót. Edward afféle olcsó kis diáktanyára vitte Kimet, lakomájuk szalonnás rántottából és kávéból állt.

- Mit tervezel mára? - kérdezte Edward, túlkiabálva a hangos zajt és csörömpölést, amely betöltötte az éttermet. Javában tartott a nyári szemeszter az egyetemen, nem csoda, hogy sokan voltak.

- Fölmegyek Salembe. Már elkezdtek dolgozni a kisházon. Meg akarom nézni, hogyan haladnak. - Kim néhány nappal korábban elhatározta, hogy kisháznak fogja hívni a régi házát, hogy ezzel is megkülönböztesse a "várkastélytól".

- És mikorra akarsz visszaérni?

- Kora este.

- Mit szólnál hozzá, ha találkoznánk a Harvest bárban, úgy nyolc körül?

- Áll a randi - egyezett bele Kim.

Edward megkérte Kimet, hogy tegye ki őt a laboratóriumnál.

- Ne vigyelek haza az autódért? - kérdezte Kim.

- Nem, köszönöm. Itt, az egyetemi központ körül úgysem lehet parkolni. Egyébként is úgy szoktam, hogy buszra szállok, azzal megyek el a laborig. Ezért jó, hogy ilyen közel lakom ide.

Edward a Kirkland Street és a Divinity Avenue sarkán szállt ki Kim autójából. Állt a járdán, és integetett neki, amíg csak el nem tűnt a szeme elől. Már tudta, hogy szerelmes Kimbe, és ettől nagyon boldognak érezte magát. Megfordult és elindult a Divinity Avenue-n. Legszívesebben dalra fakadt volna. Jókedvének legfőbb oka az volt, hogy úgy látta, Kim is vonzódik hozzá. Őszintén remélte, hogy érzelmeik tartósak lesznek. Amióta megismerkedtek, mindennap virágot küldött a lánynak, csak most jutott eszébe, hogy ez talán túlzás volt. De hát neki nem volt túl nagy gyakorlata az efféle dolgokban.

Kimnek nem említette, de egyelőre még nem a munkahelyére indult, hanem a közelben lévő biológiai laborba, Kevin Scrantonhoz. Furdalta a kíváncsiság a Salemből hozott minták miatt. A bejáratnál megnézte, hány óra - még nem volt nyolc. Ahogy lépkedett fölfelé a lépcsőkön, azon drukkolt, hogy Kevin már bent legyen. Fölösleges volt aggódnia. Barátja már javában dolgozott.

- De jó, hogy beugrottál - mondta. - Éppen mára terveztem, hogy fölhívlak.

- Megtaláltad a Claviceps purpureát? - kérdezte Edward reménykedve.

- Nem - felelte Kevin. - Claviceps nem volt.

- A fene egye meg! - Edward bosszankodva zöttyent le egy székre. A gyomrában érezte a csalódottságot. Annyira számított rá, hogy pozitív lesz az eredmény, és persze elsősorban Kim miatt szerette volna. Olyan szívesen vitte volna neki a jó hírt, mint a tudomány ajándékát, amely segíthetett volna eloszlatni az Elizabeth nevéhez tapadó gyanút.

- Ne nézz már úgy, mint aki citromba harapott! - mondta Kevin. - Clavicepset nem találtam, de csomó más gombát igen. Az egyik morfológiailag emlékeztet a Clavicepsre, egyébként teljesen ismeretlen faj.

- Ne bolondozz! - derült föl rögtön Edward. Legalább fölfedeztek valamit, gondolta.

- Ez persze nem olyan döbbenetes felfedezés - folytatta Kevin, és ezzel ismét lehűtötte Edward újsütetű reményeit. - Jelenleg mintegy ötvenezer gombafajt ismerünk. Ugyanakkor bizonyos vélemények szerint százezer és negyedmillió közé tehető a valóban létező fajok száma.

- Vagyis szó sincs valami egetverő felfedezésről - jegyezte meg Edward lemondóan.

- Ezt még nem lehet megítélni. Mindenesetre itt van egy gomba, amely érdekes lehet számodra. Egy úgynevezett tömlőgomba, olyan, mint a Claviceps, és történetesen ez is szklerociumokat alkot, ugyanúgy, mint a Claviceps.

Kevin átnyúlt az íróasztala fölött és néhány sötét színű valamit ejtett Edward tenyerébe. Edward megpiszkálta őket a mutatóujjával. Barnásfekete rizsszemekhez hasonlítottak.

- Jó lenne, ha elmagyaráznád, mik azok a szklerociumok - mondta némi gondolkodás után.

- A szklerociumok bizonyos fajta gombáknak a tápláló alvóspórái. Nem olyanok, mint az egyszerű, egysejtű spórák, mert ezek többsejtűek, gombasejtek vagy hifák is vannak bennük, illetve elraktározott táplálék is.

- Miért gondolod, hogy ezek engem érdekelhetnek? - kérdezte Edward. Közben az is eszébe jutott, hogy az apró magok a rozskenyérben lévő szemcsékre is hasonlítanak. Az orrához emelte az egyiket - semmilyen szaga nem volt.

- Mert a Claviceps szklerociumai tartalmazzák azokat a bioaktív alkaloidokat, melyek az anyarozsmérgezést okozzák.

- Az anyját! - Edward kiegyenesedett a székén, és most már fokozott érdeklődéssel tanulmányozta az ujjai között tartott szklerociumot. - Mekkora az esély rá, hogy ebben a kis piszokban benne vannak ugyanazok az alkaloidok, mint a Clavicepsben?

- Látod, szerintem föltetted a lehető legjobb kérdést válaszolta Kevin. - Ami engem illet, szerintem erre elég komoly esély van. Nem sok olyan gomba van, amelyik szklerociumokat termel. Tehát nyilvánvaló, hogy valamilyen szinten ez az új faj rokonságban áll a Claviceps purpureával.

- Miért nem próbáljuk ki?

- Ezt meg hogy a fenébe érted? - Kevin gyanakodva méregette Edwardot.

- Csináljunk ezekből a kis helyesekből egy főzetet, és kóstoljuk meg.

- Remélem, ezt nem mondtad komolyan.

- De - felelte Edward -, tulajdonképpen igen. Tudni szeretném, hogy ez az új gomba megtermeli-e azt a hallucinogén alkaloidot. A legjobb módszer, ha kipróbáljuk.

- Neked elment a józan eszed. A mikotoxin nem játék, ezt rengetegen tanúsíthatják, akik anyarozsmérgezést szenvedtek. Egyre újabbakat és újabbakat találnak a tudósok. Rettenetes nagy kockázatot vállalnál vele.

- Nocsak, benned más semmi kalandvágy nincs? - kérdezte Edward megjátszott pökhendiséggel. - Azt megengeded, hogy a laborodban végezzem el ezt a kis kísérletet?

- Hát, nem lenne szabad segédkezet nyújtanom neked... Komolyan gondolod?

- A lehető legkomolyabban.

Kevin bevezette Edwardot a laboratóriumba. Edward sorolni kezdte, mi mindenre van szüksége a kísérlethez, mozsárra és mozsártörőre vagy valami hasonló eszközre, desztillált vízre, valamilyen gyenge savra az alkaloid ülepítéséhez, szűrőpapírra, egy literes üvegre és egy mércés pipettára.

- Ez őrület - morgolódott Kevin, amíg összegyűjtötte az eszközöket.

Edward munkához látott. Összetört néhány szem szklerociumot, a desztillált vízzel kioldotta a puha részeket, azután a fehér anyagot a gyenge savval ülepítette. A szűrőpapír segítségével néhány pici szemet elkülönített a fehér üledékből. Kevin hitetlenkedve, de azért némi csodálattal figyelte a barátját.

- Csak nem akarod ezt most megenni? - kérdezte egyre növekvő riadalommal.

- Ugyan már - felelte Edward - Nem vagyok bolond.

- De velem a bolondját járattad - mondta Kevin.

- Nézd! - mondta Edward. - Engem bizonyos hallucinogén hatás érdekel. Ha ennek a szernek van ilyen hatása akkor ezt a minimális dózis is előidézi. Mondjuk, még egy mikrogramm sem kell belőle.

Egy spatula végére parányi szemcsét szedett fel az üledékből, és belerakta a desztillált vízzel teli mércés üvegedénybe. Azután erőteljesen összerázta.

- Vacakolhatnánk vele akár fél évig is - folytatta Edward -, és még akkor sem tudnánk, hogy hallucinogén-e vagy sem. A végén mindenképpen szükségünk lenne az emberi agyra. Az enyém meg itt van kéznél. Ha a tudományról van szó, én a tettek embere vagyok.

- És nem félsz a vesekárosodástól?

Edward kétségbeesett grimaszt vágott. - Miről beszélsz? Ilyen kis dózistól? Biztos, hogy nem. Legalább tíz fokozattal lejjebb vagyunk a toxikussági skálán, mint a botulin, a romlott hús mérgező anyaga, ami az ember, által ismert legtoxikusabb anyag. Ráadásul ebből az ismeretlen anyagból egy mikrogrammnál is kevesebbet veszek, plusz itt többféle anyag oldatáról van szó, tehát bármelyiknek a koncentrációja csak kisebb lehet.

Elkérte Kevintől a pipettát. Kevin még mindig csak vonakodva nyújtotta oda neki.

- Biztos, hogy nem akarsz velem tartani? - kérdezte Edward. - Lehet, hogy kimaradsz egy érdekes tudományos felfedezésből. - Nevetve megtöltötte a karcsú kis pipettát.

- Kösz, de nem - válaszolta Kevin. - Megegyeztem a veséimmel, hogy kölcsönösen nem rongáljuk egymást.

- Akkor egészségedre! - mondta Edward, miközben egy pillanatra föltartotta a pipettát, mielőtt egyetlen milligrammnyit a nyelvére cseppentett volna. Aztán egy korty vizet vett a szájába, öblögetett vele egyet-kettőt, majd lenyelte.

- Nos? - kérdezte idegesen Kevin, néhány pillanatnyi hallgatás után.

- Egy nagyon-nagyon picit keserű - mondta Edward, és. többször is kinyitotta, majd becsukta a száját, hogy jobban érezze az ízt a nyelvén.

- Semmi más?

- Most már kezdek enyhén szédülni.

- Á, már akkor szédült voltál, amikor elkezdted ezt egészet.

- Azt el kell ismernem, hogy az igazán tudományos kísérlethez megfelelő kontroll is kellene - heherészett Edward. - Nincs kizárva, hogy csak placébóérzetem van.

- Mégsem kellett volna megengednem - jelentette ki újra Kevin. - Ragaszkodom hozzá, hogy még ma délután csináltass egy vizeletvizsgálatot és a vérből egy karbamid-vizsgálatot!

- Juhé! - rikoltott Edward. - Valami már van!

- Atyaúristen! Micsoda?

- Mintha rengeteg színes amőba úszkálna előttem. Olyan, mint a kaleidoszkóp.

- Remek, mondhatom! - Kevin belenézett Edward arcába, amelyen már feltűntek a révületszerű állapot jelei.

- Most már hangokat is hallok, szintetizátorhangokat. A szám is kiszáradt egy kicsit. És most már a karomon érzem: ez a paresztézia. Mintha harapdálnának, vagy finoman csipkedne valami. De fura!

- Hívjak ide valakit? - kérdezte Kevin riadtan. Edward ekkor váratlanul előrenyúlt, és Kevin mindkét felső karját megmarkolta, méghozzá meglepő nagy erővel.

- Olyan érzés, mintha mozogna a szoba - folytatta Edward. - és enyhe légszomjam is van.

- Inkább hívok valami segítséget - javasolta Kevin. Neki is sebesen vert a szíve. Tekintetével a telefont kereste, de Edward még erősebben megszorította a karját.

- Semmi baj - mondta Edward. - Már halványulnak a színek. Mindjárt elmúlik. - Lehunyta a szemét, egyébként nem mozdult. Még mindig vasmarokkal fogta Kevint.

Végül kinyitotta a-szemét és felsóhajtott. - Huh! - Ekkor vette csak észre, hogy Kevin karját szorongatja. Elengedte barátját, mélyet lélegzett, és lesimította a zakóját. - Ugyebár, választ kaptunk a kérdésünkre - jelentette ki diadalmasan.

- Ez őrület! - emelte föl a hangját Kevin. - Frászt kaptam a kis bohócszámodtól! Már éppen hívni akartam a mentőket.

- Nyugi, nyugi! Nem volt az olyan súlyos. Egy hatvan másodperces kábítószeres reakciótól még nem kell ennyire elveszíteni a fejedet.

Kevin az órára mutatott. - Hogyhogy hatvan másodperc? Több mint húsz perc volt!

Edward is fölnézett az órára. - Milyen érdekes! Még az időérzékem sem úgy működött.

- Most már jól vagy? - kérdezte Kevin.

- Remekül! - nyugtatta meg őt Edward. - Sőt, még annál is jobban. Olyan... - pár pillanatig kereste a legmegfelelőbb szót, amivel leírhatná az érzéseit. - Olyan... feltöltöttnek érzem magam, mintha rengeteget pihentem volna. És olyan élesen tisztának tűnik minden, mintha az agyam is különlegesen jól dolgozna. Azt is mondhatnám, hogy euforikus állapotban vagyok, de lehet, hogy ez csak attól van, mert pozitív eredményt kaptunk. Bebizonyítottuk, hogy ez az új gombafaj hallucinogén anyagot termel.

- Ne használd olyan pongyolán a többes szám első személyt! Te bizonyítottad be, nem én. Én nem kérek a dicsőségből. Én ezt idiotizmusnak tartom.

- Szeretném tudni, hogy ez az alkaloid ugyanaz-e, mint a Claviceps esetében. Mert például a periferikus keringés csökkenését egyáltalán nem tapasztalom magamon, pedig az anyarozsmérgezésnél az gyakori tünet.

- Legalább ígérd meg, hogy délután csináltatsz egy vizeletvizsgálatot és egy karbamid- vagy kreatinintesztet - mondta Kevin. - Lehet, hogy te nem aggódsz, de én igen.

- Ha attól nyugodtabban alszol, akkor csináltatok. És szükségem lenne még egy kevés szklerociumra. Lehetséges?

- Lehetségesnek lehetséges, mert most már tudom, hogy milyen közegre van szüksége hozzá a gombának, de ne számíts sokra. Néha nem könnyű rávenni a gombákat, hogy szklerociumokat növesszenek.

- Én azért bízom benned - mosolygott Edward. - Gondolj arra, milyen príma kis tanulmányt írunk majd ebből!

Edward sebes léptekkel haladt az egyetemi város épületei között a busz megállója felé, amivel el tudott menni a laboratóriumáig. Tökéletesen elégedett volt a kísérlet eredményével. Alig várta, hogy elújságolhassa Kimnek: salemi boszorkányüggyel kapcsolatos mérgezési teória köszöni szépen, él és virul.

Kim izgatottan várta, hogy megláthassa, mire jutottak a munkások a birtokon, de az még jobban érdekelte, hogy miért kereste az apja előző este. Abban a reményben, hogy ilyen korán még úgysem indul el az apja az irodájába, Bostonba, elhatározta, hogy kitérőt tesz, és mielőtt Salembe menne, beugrik a szüleihez.

Ahogy belépett a házba, azonnal a konyha felé vette az irányt. Jól sejtette, Johnt ott találta, a kávéját kortyolgatva, nagy halom reggeli újság fölött. Nagydarab ember volt, az a hír járta róla, hogy egyetemista korában a Harvard legjobb sportolói közé tartozott. Vastag szálú, dús haja volt, egykor éppolyan sötét és fényes, mint Kimé. Az évek során persze jócskán megőszült, de ez is előnyére vált, igazi atyai külsőt kölcsönzött neki.

- Jó reggelt, Kimmy! - üdvözölte a lányát John, de tekintetét nem emelte föl a kezében tartott újságból.

Kim bekapcsolta a kávéfőzőt, tejet gőzölt magának a kapucínerhez.

- Hogy szalad a kocsid? - kérdezte John. Hangos zizegéssel lapozott egyet az újságban. - Remélem, rendszeresen viszed a szervizbe, ahogy mondtam.

Kim nem válaszolt. Nem volt újdonság számára, hogy az apja kislányként kezeli, nem is zavarta őt a kelleténél jobban. Apja állandóan utasításokat osztogatott neki, hogy miként intézze az életét. Kim mindenesetre úgy érezte, jobban tenné az apja, ha senkit nem terhelne a tanácsaival, hiszen csak meg kellett nézni, mire jutott a saját életével és a házasságával.

- Hallom, tegnap este kerestél otthon - szólalt meg Kim miután az óceánra néző egyik ablakfülkében letelepedett egy fotelbe.

John leeresztette az újságot.

- Igen, kerestelek. Joyce mondott valamit, hogy kíváncsi lettél Elizabeth Stewartra, és mindenfélét kérdeztél róla. Meg voltam lepve. Azért hívtalak, hogy megkérdezzem miért kellett felidegesítened anyádat.

- Eszem ágában sem volt felidegesíteni. Érdeklődni kezdtem Elizabeth sorsa iránt, és meg akartam tudni bizonyos alapvető tényeket. Például hogy tényleg felakasztották-e boszorkányságért, vagy ez csak rémhír.

- Föl. Tényleg fölakasztották. Efelől biztosíthatlak. És biztosíthatlak arról is, hogy ezt a család mindig is igyekezett titokban tartani. Időt és fáradságot nem kímélve. Úgyhogy ilyen körülmények között talán az lenne a legjobb, ha te sem bolygatnád az ügyet.

- De miért kell még háromszáz év múltán is titkolózni? - csattant föl Kim. - Ennek nincs semmi értelme.

- Mindegy, hogy szerinted van-e értelme, vagy nincs - vágott vissza John. - Akkor is nagy szégyen volt, és most is az.

- Azt akarod mondani, apa, hogy téged még most is bánt? Szégyelled?

- Hát, nem, tulajdonképpen nem - ismerte el John - De anyád igen. Öt bántja, ezért nem helyes, hogy te meg ebben leled örömödet. Úgyis elég teher van anyádon.

Kim nyelt egyet. Alig tudta megállni, hogy ne tegyen valami gúnyos megjegyzést arra, amit az apja mondott. Helyette inkább elmesélte, hogy egy idő óta nem csupán érdekli őt Elizabeth sorsa, hanem egyenesen részvét ébredt benne távoli őse iránt.

- Ugyan mi az ördögtől? - kérdezte az apja dühösen.

- Először is találtam egy róla készült festményt nagyapa borospincéjének egyik eldugott zugában - felelte Kim. - És ahogy néztem azt a képet, Elizabeth egyre inkább valóságos személy lett. Még a szeme is olyan színű volt, mint az enyém. Aztán arra gondoltam, milyen tragikus volt a sorsa. Biztosan nem érdemelte meg, hogy felakasszák. Szerintem csak együttérzéssel lehet gondolni szegény nőre.

- A festményről én is tudtam. De mit kerestél te a pincében?

- Semmi különöset. Csak körül akartam nézni. És olyan sorsszerűnek tűnt, hogy rábukkantam Elizabeth képére, mert éppen előtte olvastam a salemi boszorkányperekről. Amit megtudtam, az csak fokozta az együttérzésemet. A tragédia után nem sokkal már jött a nagy szánom-bánom és sajnálkozás. Már akkor kiderült, hogy ártatlan embereket gyilkoltak meg.

- Azért nem volt mindenki ártatlan - vetette közbe John.

- Mama is erre célozgatott. Kíváncsi lennék rá, mit csinálhatott Elizabeth, amitől szerintetek nem volt ártatlan.

- Ne forgasd ki a szavaimat! Nem tudom a részleteket, de apám elmesélte, hogy valami sötét, okkultista dologról volt szó.

- De miről? - erősködött Kim.

- Most mondtam, hogy nem tudom pontosan! - mondta John emelt hangon. - És most már elég legyen a kérdezősködésből, gyermekem!

"És menj be azonnal a szobádba" - tette hozzá Kim magában. Vajon megéri-e valamikor, hogy az apja felnőttnek lássa és felnőttként kezelje őt?

- Kimmy, ide hallgass! - szólalt meg újra az apja, most már sokkal békülékenyebb és atyaibb hangon. - A saját érdekedben ne bolygasd a múltat! Csak baj lehet belőle.

- Hadd kérdezzem meg tisztelettel, drága atyám, meg tudnád magyarázni, mi baj érhet engem e miatt a dolog miatt?

John megint csak összevissza beszélt.

- Akkor most hadd mondjam el én is, amit gondolok! - vette vissza a szót Kim, tőle szokatlan határozottsággal. - Úgy gondolom, hogy Elizabeth ügye valóban nagy szégyen lehetett a családnak abban az időben, amikor ez az egész történt. Azt is el tudom képzelni, hogy üzleti szempontból károsnak tartották, hiszen a férje, Ronald akkoriban hozta létre a Maritime Limitedet, és a Stewartok mindig is abból a cégből éltek, egyik generáció a másik után, minket is beleértve. De azt abszurdnak találom, hogy Elizabeth-t még most is szégyellni kelljen, ez mélységes tiszteletlenség az emlékével szemben. Elvégre ő az egyik ősünk, ha ő nem lett volna, mi nem is léteznénk. Csak azon csodálkozom, hogy ennyi év alatt senkinek nem tűnt föl, hogy ez a családi szemforgatás milyen nevetséges.

- Ha a saját önző szempontjaid miatt képtelen vagy felfogni, hogy miről van szó - felelte John visszafogott dühvel a hangjában -, legalább anyádra légy tekintettel. Számára ez az ügy megalázó, és mindegy, hogy miért. Csak. Legyen ez elég ok arra, hogy ne foglalkozz Elizabeth-szel! Ne bántsd még ezzel is anyádat!

Kim az ajkához emelte az időközben kihűlt kapucínert, és ivott belőle. Elege volt az apjából. Megint hiába próbált szót érteni vele, minden maradt a régiben. Apja számára a beszélgetés annyit jelentett, hogy megmondta a lányának, mit csináljon, és hogyan csinálja. Mintha nem is az apja lett volna, hanem a gyámja.

- Azt is hallom anyádtól, hogy belekezdtél valamibe a birtokon - folytatta John. Kim hallgatását úgy értelmezte, hogy a lány végre jobb belátásra tért, megfogadta az atyai tanácsot Elizabethszel kapcsolatban. - Mit akarsz csinálni pontosan?

Kim elmondta, hogy felújíttatja a régi házat, és oda akar költözni. Eközben John már újra az újságokat olvasgatta. Csak a végén kérdezte meg, hogy mi lesz a várkastéllyal és az apja holmijával.

- A kastéllyal nem csinálunk semmit - felelte Kim. - Legalábbis, amíg Brian haza nem jön.

- Akkor jó - mormogta John, és új oldalt kezdett a Wall Street Journalben.

- Tényleg, mama hol van? - kérdezte Kim.

- Fönt. Nem érzi jól magát, nem fogad senkit.

Néhány perccel később Kim szomorúan, szorongással telve hagyta el a házat. Egyszerre érzett szánalmat, dühöt, keserűséget. Miközben beszállt az autójába, az fogalmazódott meg benne,

hogy gyűlöli a szülei házasságát. Megfogadta, soha nem hagyja, hogy ilyen helyzetbe kényszerüljön.

Kitolatott a kocsibejáróból, és elindult Salem felé. Útközben azon töprengett, hogy bármennyire ellenszenves számára a szülei házassága, mégis fönnáll a veszély, hogy ő is hasonló helyzetbe kerül. Ez is az egyik oka volt annak, amiért olyan hevesen reagált Kinnard horgásztúráira, amelyekből ő végül mindig kimaradt.

Aztán egyszer csak elmosolyodott. A borús gondolatokat pillanat alatt kisöpörte a fejéből az Edwardtól rendszeresen érkező virágcsokrok emléke. Persze némiképp ettől is zavarban volt, de ugyanakkor a virágok ékesen tanúsították Edward figyelmességét és odaadását. Egyvalamiben teljesen biztos volt. Edwardnak nem lesznek nőügyei. Ahhoz - így gondolta Kim - sokkal magabiztosabbnak, sokkal vállalkozóbb kedvűnek kellene lennie, olyannak, mint amilyen például az apja, vagy hogy ne menjen messzire - mint Kinnard volt.

Az apjával folytatott kétségbeejtő beszélgetés éppen az ellenkező hatást váltotta ki, mint amire John valószínűleg számított. Kimet még mélyebben érdekelte Elizabeth Stewart lénye. Ez is hozzájárult, hogy Salem belvárosában hirtelen ötlettől vezérelve bekanyarodott egy útbaeső parkolóba.

Ott hagyta az autóját és átsétált a Peabody-Essex Intézetbe, amelyet egy kultúrtörténeti társaság hozott létre, és amely a város központjában, gyönyörűen rendbe hozott, régi épületegyüttesben működött. Többek között hatalmas helytörténeti levéltáruk volt, ahol a boszorkányperek dokumentumait is őrizték.

Kimet a könyvtárba irányították, amelyet kora tizenkilencedik századi, sötét fával díszített párkányzatú, magas épületben helyeztek el. Az előcsarnokban kifizette a belépődíjat, majd a portásfülkével szemben lévő lépcsőkön megindult a könyvtár felé, Hatalmas, üvegezett ajtón kellett belépnie. Az olvasóteremben márványkandallók, hatalmas csillárok, a régi könyvek különleges szaga és a jellegzetes könyvtári csend fogadta.

Grace Meehan, egy barátságos és segítőkész könyvtáros sietett elé. Ősz hajú, kedves arcú, idősebb hölgy volt. Először elmagyarázta Kimnek, hol és hogyan találhatja meg a perekre vonatkozó iratokat, dokumentumokat, például a vádiratokat, panaszokat, letartóztatási parancsokat, vallomásokat, az előzetes bírósági, kihallgatások jegyzőkönyveit és a kivégzési parancsokat. Az iratokról átfogó és pontos katalógusuk volt, igaz, csak a könyvtár egyik régi, kártyás katalógusában.

Kimet fölbátorította, hogy ennyi mindenhez ilyen könnyűszerrel és egyszerűen hozzáférhet. Most már nem csodálkozott azon sem, hogy a salemi boszorkánypereknek akkora irodalma volt, hiszen az intézet valóságos paradicsomot jelenthetett egy kutatónak.

Amint a könyvtáros magára hagyta, rögtön birtokba vette a kártyás katalógust. Izgatottan keresni kezdte Elizabeth Stewart nevét, bízott benne, hogy valahol, valamilyen formában csak rábukkan valami utalásra. Ám hamarosan csalódnia kellett. Elizabeth Stewart sehol sem szerepelt. Egyáltalán, egyetlen Stewart sem volt a katalógusban.

Visszament a könyvtáros asztalához, és rákérdezett Elizabeth Stewartra.

- Nem ismerős a név - mondta Grace Meehan. - Tudja, hogy milyen kapcsolatban állt a perekkel?

- Úgy tudom, ő volt az egyik vádlott. Végül fölakasztották.

- Az ki van zárva - jelentette ki az asszony habozás nélkül. - A perekre vonatkozó, meglévő dokumentumokat illetően én itt szakértőnek számítok. Sohasem találkoztam ezzel a névvel, még tanúként sem, a húsz áldozat egyikeként pedig, végképp nem. Kitől hallotta, hogy ő is ott volt?

- Ez elég hosszú történet - tért ki a válasz elől Kim.

- Nos, mindegy, akkor sem lehet igaz. Itt már annyian és annyi mindent kutattak, hogy ki van zárva a tévedés.

- Értem - felelte Kim. Nem akart vitatkozni. Inkább köszönetet mondott a hölgynek, és visszatért a katalógushoz.

A per dokumentumairól egyelőre lemondott, inkább az intézet másik, ígéretes gyűjteményét vette jobban szemügyre: az Essex megyei családok leszármazási rendszerét.

Itt már rengeteg információt talált a Stewartokról. Egész katalógusfiókot betöltöttek a genealógiai gyűjteményben. Kiderült, hogy két fő Stewart nemzetség volt, Kimé és egy másik, ez utóbbi azonban jóval rövidebb múlttal rendelkezett.

Félórányi kutakodás után Kim felfedezte az első rövid utalást Elizabeth-re. 1665. május 4-én született, James és Elisha Flanagan leányaként, 1692. július 19-én halt meg, Ronald Stewart feleségeként. A halál okát nem tüntették fel. Kim gyors számolást végzett: ezek szerint Elizabeth huszonhét éves volt, amikor meghalt!

Felemelte a fejét, és üres tekintettel meredt az ablakra. Érezte, hogy a nyaka libabőrözni kezd. Ő is huszonhét éves volt, és ő is májusban született. Nem negyedikén, hanem hatodikán, de akkor is. Ráadásul a kép tanúsága alapján hasonlítottak is egymásra, és ő éppen most akar beköltözni ugyanabba a házba, ahol Elizabeth lakott - nem túl sok ennyi véletlen egybeesés? Vagy mindezzel a múlt akar üzenni neki?

- Elnézést - szakította meg Kim ábrándozását Grace Meehan hangja. - Készítettem önnek egy másolatot a boszorkányság vádjával fölakasztott személyek listájáról. Rajta van a kivégzés dátuma is, az is, hogy milyen nap volt aznap, a lakóhely, a vallási hovatartozás, ha volt, és az életkor. Láthatja, minden rajta van, de Elizabeth Stewart nem szerepel köztük.

Kim ismét köszönetet mondott Ms. Meehannek, és elvette tőle a papírt. Amikor a hölgy elment, Elizabeth kötelességtudóan átfutotta a listát, és már éppen félre akarta tenni, amikor megütötte a szemét egy dátum. 1692. július 19. kedd. Aznap öt kivégzés volt. És ezen a napon halt meg Elizabeth is. Kim ismét ellenőrizte. Tudta, hogy ez még nem elégséges bizonyíték, de ha közvetett adat volt is, mindenestre elgondolkodtató.

Aztán még valamire rájött. Visszaszámolta a napokat: az előző kedden július 19-e volt. Újra megvizsgálta a Grace Meehantől kapott listát, és abból egyértelműen kiderült, hogy 1692-ben ugyanazokra a napokra estek az egyes dátumok, mint 1994-ben. Újabb véletlen, amelyen el kell töprengenie?

Visszatért a családtörténeti katalógushoz, most Ronald Stewartot kereste ki, és nyomban megtudta, hogy Elizabeth nem az első felesége volt Ronaldnak. A férfi 1677-ben vette feleségül Hanna Hutchinsont, akitől 1678-ban leánygyermeke született, Joanna. Aztán 1679 januárjában Hannah meghalt, a halál oka itt sem volt feltüntetve. Ronald később, harminckilenc évesen vette feleségül Elizabeth Flanagant, 1682-ben, akitől még abban az évben egy leánygyermeke született, Sarah, és két fia, Jonathan 1683-ban, illetve Daniel 1689-ben. Ronald végül Elizabeth húgát, Rebecca Flanagant vette feleségül, 1692-ben, tőle született Rachel nevű leánya, 1693-ban.

Kim ismét mélyen elmerült a gondolataiban. Halk riasztócsengő szólalt meg az agyában: milyen ember lett ez a Ronald Stewart? Hiszen alig két évvel az első felesége halála után vette feleségül Elizabeth-t, s amikor ő is meghalt, még abban az évben összeházasodott Elizabeth húgával!

Kimet kellemetlen érzés fogta el. A saját apja szerelmi hajlamaiból következtetve arra gondolt, hogy talán Ronald is hasonló jellemhibában szenvedett, de az sokkal végzetesebb következményekkel járt. Lehet, hogy viszonya volt Elizabeth-szel, miközben még Hannah Hutchinson férje volt, aztán később Rebecca Flanagannel, még Elizabeth életében? Márpedig akkor Elizabeth valóban szokatlan körülmények között vett búcsút az élettől. És vajon hogyan halt meg Hannah, az első feleség?

Kim megrázta a fejét, és halkan nevetni kezdett saját magán. Nyilván túl sok folytatásos tévéfilmet nézett, ha képzeletében rögtön ilyen melodramatikus, teljesen megalapozatlan kombinációk fogannak meg.

Visszatért újra a Stewartok családfájához, és két újabb, fontos tényt tudott meg. Először is megállapította, hogy ő maga a Jonathan nevű Stewart fiú révén rokona Elizabeth-nek és Ronaldnak. Azt is észrevette, hogy az Elizabeth név soha többé nem fordult elő a család háromszáz éves történetében. Ez sem lehetett véletlen. Újra csak elmerengett azon, micsoda gyalázat szállt Elizabeth nevére több száz évvel korábban, és egyre jobban izgatta öt a rejtély: vajon mit követhetett el az a teremtés, amivel erre okot szolgáltatott.

Kim már az Intézet lépcsőin lépkedett lefelé, azzal, hogy kihozza a parkolóból az autóját és indul a birtokra. A lépcső alján azonban megtorpant. Ronald esetleges jellemhibája, illetve a lehetőség, hogy tisztességtelenül viselkedett, újabb ötletet adott neki. Visszament az Intézetbe, és megkérdezte, hol találja a megyei bíróságot.

A bíróság épülete a Federal Streeten állt, nem messze a Boszorkányháztól. Komor, neoklasszicista épület volt, erőteljes timpanonnal és masszív dór oszlopokkal. Kim belépett, és megtudakolta, hol találja a bírósági levéltárat.

Fogalma sem volt, vajon tényleg rábukkan-e valamire. Abban sem volt biztos, hogy ennyire régi dokumentumokat őriznek-e még, és ha igen, bárkinek megmutatják-e. Ennek ellenére bement a megfelelő szobába, és bejelentette, hogy bizonyos, 1653-as születésű Ronald Stewartra vonatkozó bírósági aktákat szeretné megtekinteni.

A tisztviselő álmos szemű, középkorú asszony volt. Ha meglepődött is Kim kérésén, nem mutatta. Mindenesetre beütötte az adatokat a számítógépbe, majd pár pillanatnyi várakozás után fölállt, és kiment a szobából. Nem szólt egyetlen szót sem. Kim arra gondolt, hogy nyilván annyian kutatták a boszorkánypereket, hogy a városi tisztviselők már minden, arra a korra vonatkozó kérést egykedvűen fogadtak.

Az órájára pillantott. Már fél tizenegy volt, és még nem ért ki a birtokra. Visszatért a nő, hóna alatt sárga színű dossziéval, amit azonnal átnyújtott Kimnek. - Ne tessék kivinni a szobából - tette hozzá. A szoba hátsó falánál műanyag asztalok és székek álltak. - Oda leülhet, ha akar - mondta, és a székek felé mutatott.

Kim átvette a dossziét, és leült az egyik székre. A dossziéban meglepően sok irat volt, többnyire jól olvasható kézírással írva.

Először úgy tűnt, mintha kizárólag olyan adósságügyek iratai lettek volna, amelyekben Ronald Stewart volt a felperes. De aztán érdekesebb dolgok is előkerültek, például utalás egy megtámadott végrendeletre, amelyben Ronald is érintve volt.

Kim gondosan végigolvasta az iratot. Az ítélet Ronald javára szólt, bizonyos Jacob Cheever nevű alperessel szemben, aki megtámadott egy végrendeletet. Aztán az is kiderült, hogy ez a Jacob Cheever Hannah Hutchinson fia, az előző házasságából, és hogy Hannah jóval idősebb volt Ronaldnál. Cheever azt vallotta, hogy Ronald Stewart csalással vette rá anyját a végrendelete megváltoztatására, így fosztotta meg őt, a fiút a neki járó jogos örökségtől. Az iratok szerint a bírák nem osztották Cheever véleményét, végül Ronald több százezer fontot örökölt, ami akkoriban komoly vagyonnak számított.

Kim meglepetten állapította meg, hogy a korabeli élet korántsem különbözött annyira a modern élettől, mint azt feltételezte. Abban a hitben élt, hogy legalábbis a jog területén minden sokkal egyszerűbb volt. Ám a megtámadott végrendelet története nem erről tanúskodott. És újabb adalékkal szolgált Ronald jellemét illetően.

A következő dokumentum még furcsábbnak bizonyult. Ez 1681. február 11-én kelt szerződés volt, Ronald Stewart és Elizabeth Flanagan között. Az egyezséget még a házasság előtt kötötték, éppúgy, ahogy manapság szokás. De ebben nem volt szó pénzről vagy ingatlanról, mint olyanról. Az állt benne, hogy a házasságkötés után Elizabeth-nek jogában áll a saját nevén szerződéseket kötni és vagyont, illetve ingatlant szerezni.

Kim végigolvasta a teljes szöveget. Záradékként maga Ronald írta rá a szerződésre a magyarázatot - ez volt az a kecses vonalú kézírás, amelyet Kim a hajófuvarleveleken látott. Ronald a következőket írta. "Az a kívánságom, hogy amennyiben kereskedelmi vállalkozásom ügyletei hosszabb távollétemet tennék szükségessé Salem városától és a Maritime Ltd-től, úgy jegyesem, Elizabeth Flanagan teljes joggal, törvényesen igazgathassa közös ügyeinket."

Kim úgy érezte, még egyszer el kell olvasnia az egészet, hogy valóban jól értett-e mindent. Az a tény, hogy ilyen szerződésre egyáltalán szükség volt, újra eszébe jutatta, mennyire más szerepet játszottak a nők a puritán időkben, milyen korlátozott törvényes jogokkal rendelkeztek. Hiszen a levél, amelyet Elizabeth apja írt Ronaldnak, szintén erről tanúskodott.

Kim félretette a szerződést, hogy a dossziéból kivett többi aktát is átnézhesse. Néhány újabb hitelezői keresetlevél után megint rendkívül érdekes dokumentumra bukkant. Ronald Stewart "sommás visszahelyezési eljárást" kérő folyamodványa volt, a rajta lévő dátum pedig 1692 július 26., kedd, tehát az irat egy héttel Elizabeth halála után készült.

Kimnek először fogalma sem volt, mi lehet az a "sommás visszahelyezés", de hamarosan ezt is megtudta. A szöveg így szólt. "Alázattal kérem a bíróságot Isten nevében, hogy haladéktalanul szíveskedjék birtokomba visszahelyezni azt a perdöntő bizonyítékot, melyet George Corwin megyei seriff foglalt le a tulajdonomból, és amelyet felhasználtak szeretett feleségem, Elizabeth ellen, az Oyer és Terminer Bíróságon 1692. június 20-án lefolytatott boszorkánysági perben..."

A folyamodványhoz hozzá volt tűzve John Hathorne városbíró 1692. augusztus 3-án kelt végzése, miszerint a folyamodványt elutasította. Az indoklásban többek között ez állt. "A Bíróság

tájékoztatja nevezett folyamodót, Ronald Stewartot, hogy a fent említett bizonyíték ügyében hasonképpen folyamodjék az Állami Kormányzó úr őkegyelmességéhez, miután a mondott bizonyíték feletti rendelkezés joga törvényerejű rendelet értelmében Essex megyéről Suffolk megyére szállt át."

Kim csalódott és elégedett volt egyszerre. Legalább közvetett írásos bizonyítékot talált Elizabeth megpróbáltatásaira: valóban perbe fogták, és feltehetően el is ítélték. Ugyanakkor csalódott volt, mert a "perdöntő bizonyítékról" semmi közelebbit nem tudott meg. Még egyszer elolvasta a folyamodványt is, a végzést is, hátha valami elkerülte a figyelmét. Mindhiába. A bizonyítékot sehol nem nevezték néven.

Pár percig még ott ült az asztalnál, törte a fejét, vajon mi lehetett a bizonyíték. Csak arra tudott gondolni, hogy valami okkultizmussal kapcsolatos dolog lehetett, és ez is csak az apja homályos célzása alapján jutott eszébe. Aztán újabb ötlete támadt. A folyamodványból újra kikereste és leírta a per dátumát, majd odalépett a tisztviselőnőhöz.

- Az Oyer és Terminer Bíróság 1692. június 20-ai jegyzőkönyveit szeretném megnézni.

Erre az asszony szó szerint a képébe nevetett. Aztán elismételte a dátumot, és újra nevetni kezdett. - Hát persze, hogy az kéne, mindenkinek az kéne, naná! - Olyan vidékiesen beszélt, mintha most érkezett volna a legeldugottabb államból. - Csak ugye az a bibi, hogy nincsen meg az a jegyzőkönyv. Jó vóna, ha megvóna, de nincsen. Egyik boszorkánypernek a jegyzőkönyve sincsen meg az Oyer és Terminer Bíróságról. Van egypár vallomás meg tanúvallomás, de maguk a jegyzőkönyvek szőrén-szálán eltűntek.

- Milyen kár - felelte Kim. - De talán másban tud segíteni nekem. Nem tudja véletlenül, hogy mit jelent a "perdöntő bizonyíték"?

- Nem vagyok én jogász - mondta a tisztviselőnő. - De azért ne búsuljon még, majd megkérdezem egy illetékestől.

Megint kiment a helyiségből, de néhány másodperc múlva már vissza is tért, egy nagy termetű asszony kíséretében. A nő széles, rövid orrán hatalmas méretű szemüveg billegett.

- Azt akarja tudni, hogy mi a "perdöntő bizonyíték"? - kérdezte.

Kim bólintott.

- Voltaképpen benne van a nevében - magyarázta az asszony. - Olyan bizonyítékot jelent, amelyik megcáfolhatatlan. Vagy más szavakkal, amelyiket nem lehet kétségbe vonni, vagy amelyik alapján csupán egyetlen lehetséges következtetést lehet levonni, és az eldönti a pert.

- Igen, én is erre gondoltam - mondta Kim. Megköszönte a segítséget az asszonyoknak, és ismét visszatért az iratokhoz. A sarokban álló másológépen lemásolta folyamodványt és a végzést. Aztán mindent visszarakott az irattartóba, és átadta a dossziét a tisztviselőnőnek.

Röviddel később végre megérkezett a birtokra. Némi bűntudata volt, mert Mark Stevensszel reggeli találkozóban állapodtak meg, most pedig már majdnem dél volt. Ahogy az utolsó kanyart is megtette az úton, és kiért a fák közül, több teherautót és furgont pillantott meg a villa körül. Még egy markológépet is felfedezett, meg nagy földhányásokat, de embert egyet sem látott, még a markológépen sem.

Kiszállt az autóból. Megcsapta a tikkasztó déli forróság, a por és a friss föld átható szaga. Becsukta a kocsi ajtaját, és tenyerével árnyékot formálva a nap ellen, végigfuttatta a tekintetét az árkon, amely átszelte a rétet a várkastély irányában. Abban a pillanatban nyílt a ház ajtaja és George Harris lépett ki rajta.

- Csakhogy ideért - mondta. - Már telefonáltam is.

- Valami baj van? - kérdezte Kim.

- Úgy valahogy - felelte Harris kitérően. - Talán inkább megmutatom.

Intett Kimnek, hogy kövesse a markológéphez. - Le kellett állnunk - mondta, és további magyarázat helyett lemutatott az árokba.

Kim nem mert elmenni egészen az árok széléig, nehogy beomoljon alatta, inkább előrehajolt, úgy nézett lefelé. Az árok tiszteletet parancsolóan mély volt, két és fél méteresre becsülte. A merőleges falakból miniatűr söprűkre emlékeztető gyökércsomók álltak ki. Harris a gödör végébe mutatott, ahol az ároknak hirtelen vége szakadt, mintegy tizenöt-húsz méterre a kisháztól. Kim ekkor vette észre, hogy a földből összeroncsolt szélű faláda áll ki.

- Ezért kellett leállnunk - mondta Harris.

- Mi az? - kérdezte Kim.

- Alighanem koporsó.

- Szent ég! - kiáltott föl Kim.

- Találtunk egy sírkövet is - folytatta Harris. - Nagyon régi darab. - Megint intett Kimnek, hogy kerülje meg az árok végét. A frissen kihányt földkupac másik oldalán piszkos, fehér márványlap hevert a fűben. - Nem volt fölállítva. Lefektették és aztán ráhányták a földet. - Harris lehajolt, és a kezével letisztogatta azt a részt, ahol az írás volt.

Kim úgy érezte, hirtelen nem kap levegőt. - Istenem, ez Elizabeth! - csak ennyit tudott kinyögni, miközben a fejét ingatta. Túl sok volt már a véletlen egybeeséseken.

- Rokona? - kérdezte Harris.

- Igen - felelte Kim. Közelebb hajolt a kőhöz. Ugyanolyan formájú volt, mint Ronaldé, és ezen is csak a születés és a halál dátuma volt feltüntetve.

- Maga tudta, hogy ide van eltemetve? - kérdezte Harris. Kérdésében nem volt semmi vádló felhang, csupán érdeklődött.

- Fogalmam sem volt róla - válaszolta Kim. - Azt csak nemrég fedeztem fel, hogy nem a családi sírkertbe temették.

- Mit tegyünk most? A sírt csak külön engedéllyel lehet fölnyitni.

- Nem tudják kikerülni valahogyan?

- De, azt lehet. Majd kiszélesítjük az árkot errefelé. Számítsunk újabb sírokra?

- Nem hiszem, hogy lennének. Elizabeth különleges eset volt.

- Ne vegye rossz néven, de olyan sápadtnak látszik. Jól van? - érdeklődött Harris.

- Jól, köszönöm. Csak meg vagyok döbbenve. Kicsit rossz előjelnek érzem, hogy ez a sír pont most bukkant elő.

- Mi is, gondolhatja - mondta Harris. - Főleg a buldózeresem. Megyek, ki is hívom. El kell jutnunk a vezetékekkel a házig, mielőtt lebetonozzuk a pincét.

Harris eltűnt a házban. Kim visszaóvakodott az árok széléhez, és szemügyre vette Elizabeth koporsójának kiálló sarkát. A fa meglepően jó állapotúnak látszott, ahhoz képest, hogy háromszáz évet töltött a föld alatt. Azon a helyen, ahol a markológép összeroncsolta, az is látszott, hogy nincs elkorhadva.

Kim elképzelni sem tudta, hogyan kezelje ezt a váratlan fölfedezést. Először a kép, aztán a koporsó. Egyre jobban zavarta ez a sok véletlen.

Közeledő autó zajára lett figyelmes. Újra beárnyékolta szemét a tenyerével, és ismerősnek tűnő kocsit látott nagy porfelhőt verve közeledni a földúton. De nem tudta eldönteni, honnan lehet ismerős a jármű, amíg az oda nem kanyarodott és meg nem állt mellette. Akkor jött rá, honnan ismeri. Kinnardé volt.

Némi rosszérzéssel hajolt le, hogy benézzen a jobb oldali ablakon.

- Ez aztán a meglepetés - mondta. - Hogyhogy nem a kórházban vagy?

Kinnard elnevette magát. - Néha engem is kieresztenek a ketrecemből.

- Mit keresel Salemben? - kérdezte Kim. - Honnan tudtad, hogy itt vagyok?

- Marshától. Reggel összefutottam vele az intenzíven. Mondtam, hogy Salembe készülök lakást nézni, mert augusztus-szeptemberben itt kell dolgoznom, és semmi szín alatt nem akarok két hónapig a kórházban lakni. Neked is mondtam, hogy itt fogok dolgozni a nyár végén, ugye?

- Biztosan elfelejtettem.

- Pedig mondtam, pár hónappal ezelőtt.

- Nyilván te emlékszel jól - felelte Kim. Esze ágában sem volt vitatkozni Kinnarddal, anélkül is épp eléggé kínban volt.

- Jól nézel ki - mondta Kinnard. - Úgy látszik, jót tesz neked, hogy dr. Armstronggal jársz.

- Honnan tudod, hogy kivel járok?

- Kórházi pletyka. Ha az ember ilyen nagy tudóst választ, hamar elterjed a híre. A vicc az, hogy én is ismerem. Az ő laboratóriumában dolgoztam, amikor másodév után egy évig kutatni akartam.

Kim érezte, hogy elvörösödik. Jobban örült volna, ha nem látszik rajta semmi, de nem tudott parancsolni az arcának. Kinnard szemlátomást cukkolni akarta, és ahhoz nagyon értett.

- Edward okos pali mint tudós - fecsegett tovább Kinnard -, de különben szerintem olyan mamlasz, talán dilis is egy kicsit. Persze... lehet, hogy eltúlzom a dolgot, és azt kellett volna mondanom, hogy különc.

- Én nagyon figyelmesnek és rendesnek találom.

- Képzelem. - Kinnard szája gúnyos mosolyra szaladt. - Hallottam a virágcsokrokról. Szerintem ez azért abszurd. Az a pali, aki ilyesmire képes, az totális önbizalomhiányban szenved.

Kimnek most már lángba borult az arca. Csak Marsha mesélhette el Kinnardnak a virágokat. Úgy látszik, az anyja és a lakótársa mellett végképp nem lehetnek titka.

- Legalább Armstrong nem fog azzal dühíteni, hogy síelni megy - folytatta Kinnard. - Olyan a mozgása, hogy egy lépcső is komoly feladatot jelenthet neki.

- Gyerekesen viselkedsz - mondta Kim fagyosan, amikor végre meg tudott szólalni. - Komolyan mondom, nem illik hozzád. Ennél érettebbnek gondoltalak.

- Hát látod, engem nem zavar - nevetett cinikusan Kinnard. - Én most úgyis a fiatalabb korosztályt kultiválom. Nekem is van egy bimbózó, új kapcsolatom...

- Ennek őszintén örülök - jegyezte meg Kim, most már kellőképp gúnyos hangon.

Kinnard előrehajolt, hogy a szélvédőn keresztül jobban lássa a markológépet, amely pár pillanattal korábban ismét munkához látott. - Marsha említette, hogy fölújítod házat. A jó öreg Armstrong doki is ideköltözik?

Kim először tiltakozni akart, de aztán meggondol magát. - Gondolkodunk rajta - mondta. - Még nem döntöttük el.

- Na mindegy, sok szerencsét, akár vele, akár nélküle - búcsúzott Kinnard. - Légy boldog!

Hátramenetbe kapcsolt, vadul megindult, aztán csikorogva fékezett. Megint sebességet váltott, és beletaposott a pedálba. Hatalmas porfelhőt kavarva, kisebb kavicsesőt verve átrobogott a réten, majd eltűnt a fák között.

Kim az első pillanatban csak azzal törődött, nehogy eltalálja őt egy felverődő kő. Aztán követte a tekintetével Kinnard távolodó autóját, amíg szem elől nem vesztette. Kétségbeesetten vetett számot azzal a ténnyel, hogy hiába volt szinte az első pillanattól kezdve világos a számára, hogy volt szerelme csak provokálja, mégis képtelen volt védekezni ellene. Végképp kiszolgáltatottnak érezte magát. Csak akkor nyugodott meg valamelyest, amikor visszaért az árokhoz, amelyet már újra teljes gőzzel ástak, és ismét megpillantotta Elizabeth koporsóját. Most már egyenesen banálisnak találta a saját gondjait - mit kellett kiállnia Elizabeth-nek huszonhét évesen!

Miután szerencsésen összeszedte magát, munkához látott. Gyorsan eltelt a délután. A legtöbb időt Mark Stevens irodájában töltötte, a konyha- és a fürdőszoba-berendezés minden részletét megbeszélték. Ebben végre igazán örömét lelte. Ez volt az első alkalom az életében, hogy maga alakíthatta ki a környezetét, ahol élni akart. Újra eszébe jutott, hogy talán nem lett volna szabad olyan könnyen lemondania annak idején az eredeti céljairól.

Fél nyolcra Mark Stevens és George Harris már alig láttak a fáradtságtól, Kim azonban úgy érezte, még órákig tudna dolgozni. De nem kínozta tovább a férfiakat, bevallotta nekik, hogy amúgy is indulnia kell. Kikísérték az autójához, megköszönték, hogy meglátogatta őket, és megígérték, hogy mindent a lehető leggyorsabban megcsinálnak.

Cambridge-ben Kim meg sem próbált az utcán helyet találni, egyenesen a Charles' parkolóba ment, majd átsétált a Harvest bárba. Péntek este volt, az étterem zsúfolásig megtelt.

Tekintetével Edwardot kereste, de először nem találta. Át kellett verekednie magát a bárpult mellett nyüzsgő tömegen, és csak akkor vette észre a férfit, aki a bár mögött ült egy parányi asztalnál, a borát iszogatva. Amint meglátta Kimet, földerült az arca, és azonnal fölugrott, hogy hellyel kínálja. Kim rögtön megállapította magában, hogy Kinnardnak eszébe sem jutna ilyen gesztus.

- Ahogy elnézlek, jól fog esni egy pohár fehérbor - mondta Edward.

Kim bólintott. Egyetlen pillantással fölmérte, hogy Edward vagy izgatott, vagy zavarban van valami miatt. Dadogni is erősebben dadogott, mint máskor. Fürkész tekintettel figyelte a férfit, amint az odahívta a pincérnőt, és megrendelte a két pohár bort. Edward ekkor nézett újra rá.

- Kellemes volt a nap? - kérdezte.

- Sűrű volt - felelte Kim. - És neked?

- Remek! - mondta Edward izgatottan. - Jó hírem van. Azon a mintán, amit Elizabeth élelmiszertartóiból hoztunk, hallucinogén hatású gombák tenyésztek. Szerintem megoldottuk a rejtélyt,

legalábbis azt, hogy mi lehetett a kiváltó momentum a salemi ügyben. Már csak azt kell megtudnunk, hogy valóban ergotizmus volt-e, tehát anyarozsmérgezés, vagy valami teljesen ismeretlen dolog.

Edward ezután részletesen elmesélte Kimnek, hogy mi játszódott le Kevin Scranton laboratóriumában.

Kim nem akart hinni a fülének. - Bevettél egy drogot, amiről azt sem tudtad, hogy micsoda? Hogy lehet ilyen veszélyes dolgot művelni?

- Pont úgy beszélsz, mint Kevin - nevetett Edward. -, Tele vagyok pótszülőkkel. Nem, egyáltalán nem volt veszélyes. Ahhoz túl kicsi volt a dózis. De ahhoz nem, hogy pontosan megmutassa ennek az új gombafajnak a hallucinogén hatását.

- Szerintem akkor is meggondolatlanság volt - erősködött Kim.

- Á, dehogy. Kevin kedvéért már meg is csináltattam a vizeletvizsgálatot és a kreatinintesztet. Minden leletem normális lett. Jól vagyok, hidd el! Tulajdonképpen még annál is jobban vagyok: egyenesen mámorosan. Eleinte abban reménykedtem, hogy ez a gombafaj ugyanazt az alkaloidelegyet fogja kitermelni, mint a Claviceps, tehát bebizonyosodik, hogy mindenért az ergotizmus felelős. Most már azt remélem, hogy saját alkaloidokat állít elő.

- Mik azok az alkaloidok? - kérdezte Kim. - Nagyon ismerős a szó, de ha megölnek, se tudnám megmondani, hogy mit jelent pontosan.

- Az alkaloidok olyan nitrogéntartalmú vegyületek, amelyek a növényekben találhatók. Onnan ismered a szót, hogy számos közismert alkaloid van, például a koffein, a morfium és a nikotin. Sejtheted, hogy a legtöbbjük farmakológiailag igen aktív.

- Ha ennyire közismertek, akkor miért izgat annyira, hogy újakat találj?

- Mert azt már sikerült bebizonyítanom, hogy ennek az új gombának az alkaloidja pszichotróp hatású. Új hallucinogén anyag fölfedezése mindig távlatokat nyithat az agyfunkciók feltárásában. Mert ezek az agy saját neurotranszmittereire emlékeztetnek, azokat másolják.

- És mikorra derül ki, hogy új alkaloidokat találtál? - kérdezte Kim.

- Hamarosan - felelte Edward. - De most inkább te meséld el, hogy veled mi történt!

Kim nagy levegőt vett, aztán egy szuszra elmesélt Edwardnak mindent, elejétől a végéig, az apjával folytatott beszélgetéstől egészen addig, hogy megtervezték az új konyhát és a fürdőszobát a kisházba.

- Nem mondom - jegyezte meg Edward -, valóban sűrű napod volt. Hihetetlen, hogy Elizabeth koporsója is előkerült. És tényleg olyan jó állapotban van?

- Amennyit én láttam belőle, igen. Nagyon mélyre volt temetve, legalább két és fél méterre. A vége kiállt, és a markológép beleakadt.

- Nem rázott meg, hogy meglett a sír?

- De, bizonyos szempontból igen - mondta Kim, rövid, örömtelen nevetés kíséretében. - Nagyon furcsa érzés, hogy a festmény után ilyen gyorsan előkerült a sír is. Megint arra kellett gondolnom, hogy Elizabeth talán üzenni akar nekem valamit.

Edward erre csak hümmögött. - Megint elkapott a babona? - kérdezte végül.

Kimen látszott, hogy nem tréfált, de ismét fölnevetett.

- Te - kérdezte Edward incselkedve -, és a fekete macskától nem szoktál félni, ha átmegy előtted az úton? Vagy létra alatt elmenni, tizenharmadikán, azt nem tartod veszélyesnek?

Kim nem válaszolt azonnal. Kicsit mindig is babonás volt, de eddig nem sokat törődött vele.

- Tehát tényleg babonás vagy! - csapott le Edward. - Akkor gondolj arra, hogy a tizenhetedik században téged is kikiálthattak volna boszorkánynak, mert ezek a hiedelmek már az okkultizmus körébe tartoznak!

- Jól van, nagyokos, megfogtál! Jó, lehet, hogy nem áll távol tőlem a babona. De akkor is nagyon sok a véletlen egybeesés Elizabeth-szel. Arra is ma jöttem rá, hogy 1694-ben ugyanarra a napra esett minden dátum, mint most, 1994-ben. Az is kiderült, hogy Elizabeth annyi idős volt, amikor meghalt, mint most én. És ha ez nem elég, a születésnapunkat csak két nap választja el egymástól, tehát ugyanabba a jegybe tartozunk.

- És erre mit mondjak? - kérdezte Edward.

- Meg tudod magyarázni azt a rengeteg egybeesést?

- Persze - felelte Edward. - Színtiszta véletlen. Ismered azt a közhelyet, hogy ha elég sok majom ver elegendő írógépet, lehet, hogy ők írják meg a Hamletet.

- Jaj, ne, inkább föladom - nevette el magát Kim, most már fölszabadultabban. Ivott egy kortyot a borából.

- Ne haragudj! - mentegetőzött Edward. - Én csak földhözragadt kutató vagyok.

- Elmondok még valamit, amit ma tudtam meg - mondta Kim. - Látni fogod, mennyire nem volt egyszerű az élet akkoriban. Ronald Stewart háromszor nősült. Az első felesége meghalt, komoly vagyont hagyott rá, de a végrendeletet megtámadta a feleségnek az előző házasságából származó gyereke. Egyébként sikertelenül. Aztán Ronald néhány éven belül feleségül vette Elizabeth-t. És miután Elizabeth meghalt, még abban az évben elvette Elizabeth húgát.

- Na és?

- Nem kozmás ez szerinted egy kicsit?

- Nem - válaszolta Edward. - Ha meggondolod, milyen kíméletlen volt akkoriban az élet... Ronaldnak föl kellett nevelnie a gyerekeit. És az sem volt ritkaság, hogy valaki a sógornőjét vette feleségül.

- Én nem vagyok ebben olyan biztos - jelentette ki Kim. - Szerintem nagyon sok itt a nyitott kérdés...

A beszélgetést a pincérnő megjelenése szakította félbe, aki közölte, hogy szabad lett a vacsoraasztaluk. Ez kellemes meglepetés volt Kim számára. Nem gondolta, hogy vacsorázni is itt fognak, a Harvestben. De már nagyon éhes volt.

Követték a pincérnőt a teraszra, apró, fehér lámpákkal díszített fa alatt kaptak asztalt. A nappali hőség szerencsére már elmúlt, egyszerűen tökéletes volt minden. Szél sem fújt, az előttük álló gyertya lángja alig moccant.

Amíg a vacsorájukat várták, Kim megmutatta Edwardnak Ronald folyamodványának másolatát. Edward végigolvasta a szöveget, majd gratulált Kimnek elsőrangú nyomozói teljesítményéhez. Kim ekkor mesélte el neki, hogy az apja milyen célzást tett Elizabeth esetleges okkult kapcsolataira.

- Én is ezt mondtam - emlékeztette Kimet a férfi.

- Akkor talán a perdöntő bizonyítéknak is valami okkult dolognak kell lennie?

- Nem lehet kérdéses - jelentette ki Edward.

- Van valami pontosabb elképzelésed is? - kérdezte Kim.

- Túl keveset tudok a boszorkányságról ahhoz, hogy bármi is eszembe jusson.

- Nem lehet egy könyv? - töprengett Kim. - Vagy valami, amit Elizabeth írt?

- Jó tipp - válaszolta Edward. - Vagy amit ő rajzolt. Valamilyen kép vagy figura.

- Egy baba? - találgatott tovább Kim.

- Az sincs kizárva- mondta Edward, majd elhallgatott. - Tudom már, mi az! - kiáltott föl kisvártatva.

- Micsoda? - kérdezte Kim türelmetlenül.

- A söprűje! - mondta Edward, és kirobbant belőle a nevetés.

- Hogy lehetsz ilyen komolytalan? - kérdezte szemrehányóan Kim, de azért ő is mosolygott. - Nekem ez nem vicc.

Edward bocsánatot kért. Aztán hosszú előadásba kezdett a boszorkányok seprűjéről, ami a középkorban eredetileg még csak bot volt, amelyet hallucinogén szerekből kotyvasztott főzettel kentek be, majd a különféle sátánikus rituálékban ezt a botot az intim testrészek nyálkahártyájához helyezték, amivel pszichedelikus, azaz kábító érzetet keltettek.

- No, nekem ennyi elég - szakította félbe Kim. - Ennyiből is értek mindent...

Meghozták a vacsorájukat. Nem szólaltak meg, csak amikor a pincér már elment.

- Az a baj - vette fel újra a beszélgetés fonalát Edward - hogy nagyon sok dolog lehet az a perdöntő bizonyíték, találgatni sem érdemes, mert úgysem tudunk zöld ágra vergődni, amíg nincs a kezünkben pontos leírás. A bírósági jegyzőkönyveket megnézted?

- Persze - válaszolta Kim. - Azt mondták, hogy annak a bizonyos bíróságnak a jegyzőkönyvei nyom nélkül eltűntek.

- Az baj. Akkor továbbra is csak abban az irdatlan papírtömegben bízhatsz, ami ott van a várkastélyban.

- Igen... És semmi garancia nincs rá, hogy azok a jegyzőkönyvek is ott vannak.

Evés közben sokkal hétköznapibb témákról beszélgettek, csak a desszert után került újra szóba Elizabeth sírja.

- És Elizabeth teste milyen állapotban maradt fenn? - kérdezte Edward.

- Honnan tudjam? Nem láttam! - Kimet megdöbbentette a kérdés. - Nem nyílt ki a koporsó. A markológép csak a végét kapta el, és belemart a fába.

- Lehet, hogy föl kéne nyitnunk. Fantasztikus lenne valami minta, ha egyáltalán maradt még valami, amiből mintát lehet venni. Ha találnák valami maradványt abból az alkaloidból, amit ez az új gomba termel, ott lenne a kezünkben a bizonyíték, hogy Salem ördöge egy penészgomba volt.

- Nem is tudom, egyáltalán hogy jut ilyesmi az eszedbe! - Kim felháborodása őszinte volt. - Eszem ágába sincs, hogy Elizabeth koporsóját háborgassam.

- Megint itt a jó öreg babona - bólogatott Edward. - Tudod, hogy ilyen alapon akár magát a boncolást is elvethetnéd?

- Az más - vetette ellen Kim. - De Elizabeth-t már eltemették.

- Exhumálásra is volt már példa a világtörténelemben.

- Jó, mondjuk, hogy igazad van - ismerte be Kim kényszeredetten.

- Lehet, hogy holnap nekem is föl kellene mennem veled. Legalább mind a ketten megnézhetjük - javasolta Edward.

- Az exhumáláshoz külön engedély kell.

- A markológép a nagyja munkát már úgyis elvégezte - veregette meg Kim kezét Edward. - Nézzük meg, és majd eldöntjük.

Az étterem előtt kínos pillanat következett. Edward azt szerette volna, ha Kim fölmegy hozzá, de a lány vonakodott. - Hiszen reggel is milyen kellemetlenül érezte magát - mondta. Végül azzal oldották meg a helyzetet, legalábbis ideiglenesen, hogy egyelőre fölmennek Edwardhoz, majd ott megbeszélnek mindent.

Később, amikor már egymás mellett ültek a kanapén, Kim megkérdezte Edwardtól, emlékszik-e egy Kinnard Monihari nevű hallgatóra, aki négy vagy öt évvel korábban a laboratóriumában volt gyakorlaton.

- Kinnard Monihari - ismételte Edward. Lehunyta szemét, úgy próbált összpontosítani. - Nálam rengeteg hallgató fordul meg. Igen, emlékszem rá. Ha jól tudom aztán a Generalba ment sebészeti rezidentúrára.

- Ő az - mondta Kim. - Mennyire emlékszel rá?

- Emlékszem, csalódott voltam, amikor kiderült, hogy nem akar nálunk maradni, inkább elmegy sebésznek. Okos srác volt. Miért kérdezed?

- Együtt jártunk néhány évig. - Kim már éppen el akarta mesélni, milyen kínos epizód zajlott le Kinnarddal a birtokon, de Edward közbevágott.

- Te Monihari szeretője voltál?

- Így is lehet mondani...

Kim azonnal észrevette, ahogy Edwardnak nagyon rosszul esik a dolog. A viselkedése is, a beszéde is drámai változáson ment át, szinte egyik pillanatról a másikra. Fél órába telt, mire sikerült megnyugtatnia, és megértette vele, hogy a Kinnarddal való kapcsolatának vége. Még bocsánatot is kért, hogy egyáltalán megemlítette a nevét.

Miután szerencsésen túljutottak ezen a kínos közjátékon, egyiküknek sem akarózott szóba hozni, hogy Kim végül is hol töltse az éjszakát. Aztán úgy döntöttek, hogy nem döntöttek. Kim maradt. Később, amikor már egymás mellett feküdtek az ágyban, Kimnek átfutott az agyán, amit Kinnardnak mondott arról, hogy együtt fog-e lakni Edwarddal. Délután még csak Kinnardot akarta bosszantani vele, de most már egyre komolyabban gondolt erre a lehetőségre. Sőt, lassanként már határozottan vonzónak találta az ötletet. Edwarddal való kapcsolata mindinkább kiteljesedett. És neki egymagának egyébként is túl nagy volna az a ház. Meg túlságosan elszigetelt. Talán magányos is lenne ott egyedül...

5.

1994. július 23. szombat

Kim lassan ébredezett. Még nem nyitotta ki a szemét, de már meghallotta Edward hangját. Eleinte beépítette a hangokat az álmába, de később, amikor már jobban fölébredt, rájött, hogy a másik szobából hallja őket.

Némi erőfeszítés árán fölnyitotta a szemét. Először megbizonyosodott róla, hogy Edward valóban nincs mellette az ágyban, aztán az órára nézett. Háromnegyed hat volt.

Újra bevackolta magát a párnába, de akkor aggódni kezdett, hogy talán valami baj van, hallgatózni próbált, de hiába. Nem lehetett pontosan kivenni, hogy mit mond Edward, de a hangja csengéséből Kim meg tudta állapítani, hogy izgatott.

Egy-két perc múlva Edward visszajött a szobába. Fürdőköntös volt rajta. Lábujjhegyen igyekezett a fürdőszoba felé, de Kim hangja megállította. Megfordult, és leült az ágy szélére.

- Nagyon nagy újság van - suttogta Edward.

- Ébren vagyok, beszélhetsz normálisan - szólt Kim.

- Most beszéltem Eleanorral - folytatta Edward.

- Hajnali háromnegyed hatkor? És ki az az Eleanor?

- Az egyik továbbképzősöm. Ő a jobbkezem a laborban.

- Munkamegbeszélés hajnalban? - hitetlenkedett Kim. Önkéntelenül Grace Taters jutott az eszébe, az apja állítólagos asszisztense.

- Éjszakás volt - felelte Edward. - Tegnap este Kevin küldött még egy pár szklerociumot, abból az új gombából. Eleanor csinált egy nyers mintát, és lefuttatta a tömegspektrométeren. Az alkaloidok nem ugyanazok, mint a Claviceps purpureában. Sőt, a jelek szerint három vadonatúj alkaloidról van szó.

- Gratulálok - mondta Kim. Ennél többet nem tudott mondani, ilyen korai órán.

- Az a legizgalmasabb, hogy a három közül legalább az egyik biztosan pszichoaktív. De az is lehet, hogy mind a három! - Edward izgatottan dörzsölgette a tenyerét, mintha abban a szent pillanatban munkához akart volna látni. - El sem tudod képzelni, hogy ez milyen fontos lehet - folytatta. - Lehet, hogy új szert találtunk, lehet, hogy egész gyógyszercsalád lesz belőle. Még ha esetleg kiderül is, hogy klinikailag nem lehet alkalmazni őket, kutatási eszközként akkor is nagyon értékesek lehetnek.

- Nagyon jó - felelte Kim. A szemét dörzsölte, szeretett volna kimenni a fürdőszobába, fogat mosni.

- Döbbenetes, hogy a szerencsés kéz-effektus milyen gyakran segít a gyógyszerkutatásban. Gondolj bele, hogy a salemi boszorkányperek miatt lesz egy új szer. Ez még jobb, mint ahogy a Prozacet fölfedezték.

- Az is véletlen volt? - kérdezte Kim.

- Mondhatni. Ott a kutatás vezetője antihisztaminokkal szórakozott, és egy rutinkísérletben letesztelte őket, hogy milyen hatással vannak egy neurotranszmitterre, a norepinefrinre. És a szerencsés kéz ott azt eredményezte, hogy meglett a Prozac. Ami nem antihisztamin, de kétszázszor erősebben hat a szerotoninra, egy másik neurotranszmitterre, mint a norepinefrinre.

- Tényleg döbbenetes - mondta Kim, pedig nem is figyelt Edwardra. A reggeli kávéja előtt képtelen volt ilyen ravasz dolgokra figyelni.

- Alig várom, hogy elkezdhessek dolgozni ezekkel az új alkaloidokkal - lelkendezett Edward.

- Mégsem akarsz följönni Salembe?

- Dehogynem! Látni akarom a sírt. Te! Ha már úgyis fölébredtél, gyere, induljunk minél előbb! - mondta Edward, azzal a takarón keresztül játékosan megszorongatta Kim lábát.

Zuhanyozás, borotválkozás, gyors hajszárítás és s szépítkezés után megint csak a Harvard Square-i diáktanya felé vették az irányt. A már bevált tojásos-szalonnás reggeli után betértek az egyik közeli könyvesboltba. Reggelizés közben ugyanis megint szóba került közöttük a puritanizmus, és be kellett látniuk, hogy valójában mindketten nagyon keveset tudnak róla. Kiválasztottak néhány könyvet, aztán elindultak Salem felé. Addigra már elmúlt kilenc óra is.

Ezúttal is Kim autójával mentek, hogy ne maradjon ott a kocsi, ahol szabálytalanul parkolt az éjszaka. Forgalom szinte egyáltalán nem volt, nagyon hamar, még tíz óra előtt megérkeztek Salembe. Ugyanazt az utat választották, mint előző szombaton, ismét elhaladtak a Boszorkányház mellett.

Edward hirtelen megragadta Kim karját. - Te jártál már egyáltalán a Boszorkányházban?

- Egyszer, nagyon régen - felelte Kim. - Miért? Érdekel?

- Ne nevess ki, de igen! Nem baj, ha rászánunk néhány percet?

- Persze hogy nem - mondta Kim. Bekanyarodott a Federal Streetre, és a bíróság épülete előtt leparkolta az autót. Visszasétáltak a múzeumhoz, de kiderült, hogy még várniuk kell, mert a Boszorkányház csak tízkor nyit. Nem ők voltak az egyedüli várakozók, az ódon épület bejáratánál már több család és pár várakozott.

- Elképesztő, hogy még mindig mekkora vonzerejük van a pereknek - állapította meg Kim. - Kíváncsi vagyok, az emberek elgondolkoznak-e azon, hogy mitől van bennük ekkora érdeklődés.

- Az unokabátyád hátborzongatóan csábítónak nevezte a boszorkányügyet.

- Ez rávall.

- Azt is mondta, hogy azért akkora szám, mert a természetfölötti dolgokra nyit ablakot. Ezzel történetesen egyetértek. A legtöbb ember hajlamos a babonára, ez pedig megbirizgálja a képzeletüket.

- Szerintem is így van. De azért van valami perverz eleme is ennek a vonzerőnek. A kulcs az, hogy embereket végeztek ki. És azt sem tartom véletlennek, hogy sokkal több boszorkány volt, mint varázsló. Van ebben egy kis diszkrimináció is.

- Lehet, de azért ne merülj el túlságosan a feminista elméletekben - jegyezte meg, Edward. - Azért volt több boszorkány, mert a nők szerepe abban a kultúrában olyan volt, amilyen. Nyilván sokkal erősebben kapcsolódott hozzájuk a születés és a halál, az egészség és a betegség, mint a férfiakhoz, és az életnek ezeket a mozzanatait mindig áthatotta a babona és az okkultizmus. Merthogy más magyarázat nem volt rájuk.

- Úgy vélem, hogy mindkettőnknek igazunk van - mondta Kim. - Egyrészt egyetértek veled, másrészt nagyon hatott rám mindaz, amit Elizabeth-nek mint nőnek a jogi státusáról, pontosabban ennek a státusnak a hiányáról megtudtam. A férfiak féltek, és ezért a nőkön álltak bosszút. Volt abban nőgyűlölet is, hidd el.

Ekkor nyíltak meg a Boszorkányház kapui. Korabeli ruhába öltözött fiatal nő üdvözölte őket. Kim és Edward számára ekkor derült ki, hogy a házat csak túravezetővel lehetett bejárni. Mindenki betódult a szalonba, és várta, hogy megkezdődjön az idegenvezetés.

- Azt hittem, egyedül is körbemehetünk - súgta Edward.

- Én is - súgta vissza Kim.

Hallgatták a fiatal nő szavait, aki minden berendezési tárgyról elmondott valami érdekességet, többek között az úgynevezett biblia-szekrényről, amiről kiderült, hogy elengedhetetlen kelléke volt minden puritán otthonnak.

- Kezdem unni - súgta Edward. - Inkább menjünk.

- Felőlem mehetünk - felelte Kim.

Kiléptek az épületből. Amikor kiértek az utcára, Edward megfordult, és visszanézett a házra.

- Igazából csak azért akartam bemenni, hogy megnézzem, belülről is annyira hasonlít-e a tiédre - mondta. - Hihetetlen. Olyan, mintha egyazon terv alapján építették volna őket.

- Te mondtad, hogy az egyéni megnyilvánulásokat nem nagyon díjazták akkoriban...

Visszaültek az autóba, és meg sem álltak a birtokig. Edward a közműárkot vette észre legelőször, amely most már a várkastélytól egészen a kisházig ért. Az árok széléről azt is megállapíthatták, hogy már az alagutat is átvezették a villa alapja alatt.

- Ott a koporsó - mondta Kim, és megmutatta Edwardnak a földből kiálló részt. Azon a helyen jóval szélesebbre ásták az árkot.

- Micsoda mázli - örvendezett Edward. - Ha jól látom, ez pont a fejrésze a koporsónak. És jól becsülted föl a mélységet, ez legalább két és fél méter, lehet, hogy még több is.

- Csak itt ilyen mély, a háznál. Ott, a réten sokkal sekélyebb.

- Persze - mondta Edward, és megindult a kastély felé.

- Hová mész? - kérdezte Kim. - Nem akarod megnézni a sírkövet?

- Előbb a koporsót akarom látni - szólt vissza Edward. Amikor a sekélyebb részhez ért, beugrott az árokba, majd elindult visszafelé a meredeken mélyülő gödörben.

Kim aggodalmaskodva figyelte, izgult, hogy vajon mit forgathat a fejében.

- Biztos, hogy nem omlik be az oldala? - kérdezte ijedten. Ha túl közel lépett az árok széléhez, hallotta, hogy göröngyök és kövek puffannak a gödör fenekén.

Edward nem felelt. Már ott hajolgatott a koporsónál, a sérült részt vizsgálgatva. Óvatosan lekapargatta a földet, majd megtapogatta a fát.

- Biztató - szólt föl. - Csontszáraz és meglepően hideg. - Aztán bedugta az ujjait a résen, ahol a koporsó rövidebb oldala kissé elvált a másik oldaldeszkától. Éles, nyikorgó hang hallatszott, ahogy kihajtotta a koporsó oldalfalát, azt a részt, amelyik a fej fölött volt.

- Atyaúristen! - fohászkodott halkan Kim.

- Idehoznád az elemlámpát az autóból? - mondta Edward, miközben a nyíláson át benézett a koporsóba.

Kim engedelmeskedett, de nem tetszett neki a dolog. Nem örült, hogy Elizabeth nyugvóhelyét még jobban megbolygatják. De azért amennyire a bátorsága engedte, odamerészkedett az árok szélére, és ledobta Edwardnak a zseblámpát.

Edward bevilágított a koporsó nyitott végén. - Ezzel is szerencsénk van - mondta. - A hideg meg a szárazság mumifikálta a holttestet. Még a halotti lepel is épen maradt.

- Jó, most már eleget láttál - szólt le Kim, de akár a fáknak is mondhatta volna. Edward nem figyelt rá. Kim legnagyobb rémületére letette a lámpát, és benyúlt a koporsóba. - Edward! Mit művelsz?

- Kicsit kijjebb csúsztatom - magyarázta Edward, majd megfogta a fejet, és húzni kezdte maga felé. A test meg sem moccant, úgyhogy Edward az egyik lábát nekivetette az árok falának, és még erősebben húzta a fejet. Legnagyobb meglepetésére az egyszer csak elvált a testtől, ő pedig háttal nekizuhant az árok másik falának. Ott ült, ölében Elizabeth fejével. Az ő fejére pedig záporozott a homok.

Kim úgy érezte, elájul. El kellett fordítania a tekintetét.

- A fenébe - nyögte Edward, amikor föltápászkodott. Megfordította Elizabeth fejét. - Biztosan eltörték a nyakát, amikor fölakasztották. Ez érdekes, mert akkoriban nem arra törekedtek, hogy eltörjék az illető nyakát, hanem hagyták himbálózni, hadd fulladjon meg.

Edward letette a fejét a földre, és visszahajtotta a koporsó oldalfalát az eredeti helyzetébe. Egy kődarabbal még vissza is kalapálta, hogy pont úgy álljon, mint előzőleg. Aztán a fejjel a kezében elindult visszafelé az árokban, odáig, ahol már ki tudott mászni belőle.

- Remélem, ezt nem találod viccesnek - jegyezte meg Kim, amikor a férfi visszaért hozzá. Nem volt hajlandó megnézni a fejet. - Azt akarom, hogy tedd vissza!

- Majd visszateszem, persze - ígérte Edward. - Csak mintát akarok venni belőle! Menjünk be, keressünk valami dobozt!

Kim ment elöl, kétségbeesetten. Nem is értette, hogyan engedhette, hogy ilyen helyzetbe kerüljön. Edward is érzékelte, hogy a lány nagyon feldúlt állapotban van, ezért gyorsan fölkapott egy megfelelő méretű csempésdobozt, belerakta a fejet, és kivitte az autóba. Amikor visszatért, igyekezett a legvidámabb hangon megszólalni. - Oké - mondta -, akkor nézzünk körül!

- Azt akarom, hogy az a fej minél előbb a helyére kerüljön!

- Vissza fogom rakni - ismételte meg Edward. Hogy véget vessen a témának, hátrament a toldaléképületbe, és buzgón dicsérni kezdte az asztalosmunkát. Kim utánament. Nemsokára már az ő figyelmét is lekötötték az újdonságok. Utolsó látogatása óta a munkások nagyon sokat végeztek. Már a pince padlóját is lebetonozták.

- De örülök, hogy még a múltkor mintát vettem - mondta Edward.

Éppen az emeleten voltak, a leendő kis fürdőszoba állatát vették szemügyre, amikor autó állt meg odakinn. Kim kinézett az egyik ablakon, és rémülten látta, hogy az apja érkezett meg.

- Jaj, ne! - sóhajtotta. Szorongató érzések fogták el, annyira, hogy a tenyere is izzadni kezdett.

Edward azonnal látta, hogy valami baj van. - Kínos, hogy itt vagyok? - kérdezte.

- Az ég szerelmére, dehogy kínos! - felelte Kim türelmetlenül. - Csak a koporsó miatt lehetne az. El ne áruld a fejet! Más sem hiányozna, mint hogy emiatt keresztbe tegyen nekünk a felújításban.

Lementek a lépcsőn, és kiléptek az ajtón. John az árok szélén állt, és a koporsót nézte. Kim bemutatta neki Edwardot, John udvariasan, de kimérten viselkedett. Aztán félrevonta Kimet.

- Átkozottul szerencsétlen dolog, hogy George Harris pont beleakadt ebbe a koporsóba - kezdte. - Megmondtam neki, hogy tartsa a száját, és bízom benne, hogy te is így fogsz tenni. Nem szeretném, ha anyád megtudná. Megint csak belekerülne ebbe az örvénybe, aztán egy hónapig betegeskedne nekem.

- Semmi okom rá, hogy bárkinek eláruljam - mondta Kim.

- Őszintén szólva meglep, hogy itt volt ez a koporsó. Én úgy tudtam, hogy Elizabeth-t közös sírba temették, valahol Salem szélén. És ez az idegen, aki itt van veled? Tud a koporsóról?

- Edward nem idegen. És igen, tud róla. Még Elizabeth-ről is tud.

- Ha jól emlékszem, úgy egyeztünk meg, hogy senkinek nem beszélsz róla.

- Nem én beszéltem, hanem Stanton Lewis.

- Hogy verné meg az isten anyád egész családját - dünnyögte John, miközben megfordult, és elindult arrafelé, ahol Edward várakozott türelmesen.

- Szeretném megkérni - mondta Edwardnak -, hogy amit Elizabeth Stewartról megtudott, azt kezelje bizalmas értesülésként. Remélem, tiszteletben tartja a kívánságomat.

- Értem - felelte Edward kitérően. Közben arra gondolt, vajon mit szólna Kim apja, ha meglátná az autóban a fejet.

John láthatóan elégedett volt megbeszélései eredményével, mert figyelmét most már a házra fordította. Kim invitálására nagy kegyesen még arra is hajlandó volt, hogy körülnézzen egy kicsit. A túra nem tartott sokáig, hamarosan újra ott álltak a bejárat előtt mindhárman. John némi habozás után Edwardhoz fordult, és azt mondta. - Kim rendes, érzékeny kislány, nagyon jó természete van.

- Magam is így gondolom - felelte Edward.

John beült az autójába és elment. Kim nézett utána, míg el nem tűnt a fák között. - Olyan tévedhetetlen érzékkel tudja felbosszantani az embert - jegyezte meg. - Az a rosszabb, hogy fel sem tűnik neki, mennyire megalázó, amikor tinédzserként kezel, és azt mondja rólam, hogy kislány.

- Legalább jót mondott rólad - próbálta békítgetni Edward Kimet.

- Jót, rólam? Egy nyavalyát! Magát dicsérte. Szerinte az ő érdeme, hogy ilyen lettem, amilyen vagyok. Pedig ehhez igazán semmi köze nem volt. Sohasem volt mellettem. Fogalma sincs, hogy az igazi apa vagy férj nemcsak az anyagiakat biztosítja a családjának.

Edward átölelte Kim vállát. - Semmi értelme, hogy ezen most fölbosszantsd magad.

Kim hirtelen szembefordult Edwarddal.

- Tegnap éjjel eszembe jutott valami - mondta. - Nincs kedved ideköltözni velem szeptember elsején?

Edward alig jutott szóhoz a meglepetéstől. Természetesen azonnal dadogni kezdett. - Igazán nagylelkű ajánlat - nyögte ki végül.

- Szerintem fantasztikus ötlet - mondta Kim. - Hely van bőven, és egyébként is költöznöd kell. Mit szólsz hozzá?

- Köszönöm szépen - hebegte Edward. - Nem is tudom, mit mondjak. Majd később megbeszéljük, jó?

- Megbeszéljük? - Kim arcáról eltűnt a mosoly. Visszautasításra igazán nem számított. Hiszen még mindig naponta kapta a virágcsokrokat Edwardtól.

- Csak attól félek - magyarázkodott Edward -, hogy nem gondoltad végig ezt az ajánlatot. Igen, attól félek, hogy közben meggondolod magad, és aztán majd nem tudod visszaszívni.

- Tényleg csak emiatt nem vagy lelkes? - kérdezte Kim. Lábujjhegyre állt, és szorosan átölelte Edwardot. - Na jó - mondta -, akkor majd megbeszéljük. De úgysem fogom meggondolni magam.

Később, amikor az átépítéssel kapcsolatban már mindent megbeszéltek, Kim megkérdezte Edwardot, van-e kedve kutatni a várkastélyban a régi papírok között. Ugyanis a férfi előző esti megjegyzése, hogy esetleg ott találhatnak valami útbaigazítást az Elizabeth ellen fölhasznált bizo-

nyíték természetét illetően, újra fölvillanyozta őt. Edward egyáltalán nem ellenezte, hogy átmenjenek a kastélyba, sőt, mint mondta, boldog, hogy együtt mehet Kimmel.

Odaát Kim azt javasolta, most a padláson kutassanak, ne a borospincében. Edward először ezzel is egyetértett, ám amikor fölértek, kiderült, hogy odafönt pokoli meleg van. Hiába nyitották ki a tetőablakokat, az sem javított a helyzeten. Edward hamarosan bele is unt a kutakodásba.

- Mitől van olyan érzésem, hogy már nincs kedved a munkához? - szólt rá Kim, amikor Edward odavitt egy fiókot az egyik ablakhoz, de nem az iratokat nézegette, hanem kibámult az ablakon.

- Állandóan az új alkaloidokon jár az eszem - felelte Edward. - Legszívesebben már bent ülnék a laboratóriumban, és csinálnám a teszteket.

- Akkor menj vissza nyugodtan az autóval, végezd a dolgodat. Majd én bemegyek vonattal.

- Jó ötlet - felelte Edward. - De inkább én megyek vonattal.

Rövid vita következett, amely Edward győzelmével végződött, ugyanis különben Kimnek már nem lett volna mivel kimennie este a pályaudvarra. Így hát visszamentek a kisházhoz, és beültek az autóba. Már félúton jártak, amikor Kimnek hirtelen eszébe jutott, hogy Elizabeth feje ott van a hátsó ülésen.

- Nem gond - jelentette ki Edward -, viszem magammal.

- A vonaton?

- Miért ne? Dobozban van.

- Minél előbb vissza kell kerülnie ide! - mondta Kim. - Amint végeztek a közművekkel, betemetik az árkot.

- Nagyon gyorsan elintézem - ígérte Edward. - Csak az a fontos, hogy legyen benne valami, amiből mintát lehet venni. Ha nem lesz, akkor esetleg megpróbálom a májat.

- Szó sem lehet róla, hogy még egyszer kinyissuk a koporsót! Azon kívül, amikor visszatesszük a fejet. Apám úgyis itt szaglászik. És nyilván kapcsolatba lépett a vállalkozóval.

Kim a pályaudvarra vezető lejárónál tette ki Edwardot, aki kiemelte hátulról a csempésdobozt.

- Van kedved együtt vacsorázni? - kérdezte a férfi.

- Inkább ne - felelte Kim. - Haza akarok menni, mert mosnom kell, és korán megyek dolgozni.

- Akkor legalább beszéljünk telefonon! - kérte Edward.

- Áll az alku.

Edward, bármennyire szívesen volt együtt Kimmel, boldogan lépett be a laboratóriumába. Külön öröm volt, hogy Eleanort is ott találta, pedig erre nem is számított. A lány hajnalban hazament, lezuhanyozott, és aludt négy-öt órát. De azután, mint mondta, a kíváncsiság visszahozta a laborba.

Először is megmutatta Edwardnak a tömegspektrométeres eredményeket. Most már bizonyos volt, hogy három új alkaloidra bukkantak. Miután reggel telefonon beszélt Edwarddal, végigelemezte a számítógépes adatokat, és egyértelműen megállapította, hogy nem lehet szó korábban ismert vegyületekről.

- Vannak újabb szklerociumok? - kérdezte Edward.

- Néhány - felelte Eleanor. - Kevin Scranton megígérte, hogy küld többet is, de nem tudta megmondani, mikor. Addig nem akartam fölhasználni a már meglévőket, amíg nem beszéltem magával. Hogyan akarja elkülöníteni az alkaloidokat? Szerves oldószerekkel?

- Használjuk a kapilláris elektroforézist - mondta Edward. - Ha kell, áttérhetünk a micelluláris elektrokinetikus kapilláris kromatográfiára.

- Megint futtassak végig egy nyers mintát a tömegspektrón?

- Nem. Desztillált vízzel vonja ki az alkaloidokat, és gyenge savval ülepítse őket. Én is ezt csináltam a biolaborban, és nagyon jól működött. Tisztább mintákat kapunk, könnyebb lesz a szerkezetanalízis.

Eleanor már indult volna a munkaasztala felé, de Edward megállította. - Várjon, előbb mást kellene csinálnia! - mondta, majd minden további bevezetés nélkül kinyitotta a csempésdobozt, és kiemelte a mumifikált fejet. Eleanor rémülten hátrahőkölt.

- Miért nem mondta, hogy mit vesz elő?

- Igaza van, mondhattam volna - nevetett Edward. Ő is csak most vette szemügyre alaposabban a fejet, ami elég szörnyűséges látványt nyújtott. A bőr egészen sötét volt rajta, szinte mahagóni színű. Teljesen összeszáradt mindenütt, csak a kiugró, csontos részeken feszült meg. A száj ettől lidérces mosolyra húzódott, láthatóvá téve a fogakat is. A haj száraz és kócos volt, mint az acélgyapot.

- Mi ez? - kérdezte Eleanor - Egyiptomi múmia?

Edward nagy vonalakban elmesélte a fej történetét. Azt is elmagyarázta Eleanornak, hogy mintavételi anyagot szeretne találni a koponyaüregben, ezért hozta be a fejet a laborba.

- És azt is le akarja futtatni a tömegspektrón, igaz?

- Pontosan. Tudományos szempontból kimondottan elegáns lenne, ha az új alkaloidoknak megfelelő csúcsértékeket tudnánk felmutatni. Az már egyértelműen bizonyítaná, hogy ez a nő fogyasztott az új gombából.

Amíg Eleanor átszaladt a sejtbiológiai osztályra, hogy anatómiai boncolóeszközöket kérjen kölcsön, Edward a továbbképzősökkel és az asszisztensekkel foglalkozott, akik már reggel óta türelmetlenül várták, hogy végre rájuk is jusson ideje. Kárpótlásképpen Edward minden kérdésüket megválaszolta, és már mehettek is vissza a kísérleteikhez. Mire végzett, Eleanor is visszatért.

- Az egyik anatómiainstruktor azt tanácsolta, hogy az egész koponyatetőt vegyük le - mondta, és fölmutatott egy elektromos fűrészt.

Edward munkához látott. Eltávolította a hajas fejbőrt, ezzel szabaddá tette a koponyát. Aztán fogta a fűrészt, és levágta a koponya tetejét. Eleanorral együtt benéztek a nyíláson. Nem sok látnivaló volt. Az agy szikkadt csomóvá zsugorodott a hátsó koponyafalon.

- Mit gondol? - kérdezte Edward. Szikével megpiszkálta a csomót. Kemény volt.

- Vágjon le egy darabot belőle, és majd megpróbálom feloldani valamiben - javasolta Eleanor.

Edward úgy is tett.

Amikor a minta a kezükben volt, különféle oldószerekkel próbálkoztak. Azt tervezték, hogy mindegyiket végigfuttatják a tömegspektrométeren. Már a második mintában megtalálták, amit kerestek. Több csúcsérték is egyezett azoknak az új alkaloidoknak a csúcsértékeivel, amelyeket a nyers kivonatban Eleanor futtatott végig előző éjszaka.

- Hát nem nagyszerű dolog a tudomány? - kérdezte Edward diadalittasan.

- A legizgalmasabb a világon - felelte Eleanor. Edward megpróbálta felhívni Kim lakását. Számított rá, hogy csak az üzenetrögzítőt fogja hallani. A sípoló hang után a következő üzenetet hagyta. "Elizabeth Stewart számára tudományosan megoldódott a salemi ördög rejtélye."

Letette a telefont, és sietett vissza Eleanorhoz. Mámoros hangulatban volt.

- Na jó, elég a bolondozásból - mondta -, most már jöjjön az igazi tudomány. Próbáljuk meg, hátha el tudjuk különíteni ezeket az új alkaloidokat, és akkor megtudjuk, mivel állunk szemben.

- Ez nem lehet igaz - sóhajtott Kim. A csípőjével lökte vissza az egyik iratszekrény fiókját. Melege volt, mindenét belepte a por, nyomorultul érezte magát. Miután Edwardot kivitte az állomásra, visszament a kastélyba, föl a padlásra, majd négyórás munkával nagyjából fölmért mindent, a személyzeti szárny fölötti résztől egészen a vendégszárny végéig. Nemhogy igazán érdekes dokumentumot nem talált, de egyáltalán nem bukkant semmire, ami a tizenhetedik századból származott volna.

- Hát ez nem lesz könnyű - mondta maga elé félhangosan. Végignézett az irdatlan mennyiségű iratszekrényen, ládán, szekreteren, dobozokon, egészen addig, ahol a padlás jobbra kanyarodott. Már maga a látvány is csüggesztő volt. Itt, a padláson sokkal több irat volt, mint a borpincében. És itt sem tudott fölfedezni semmiféle tematikus rendszert vagy időrendi sorrendet. Két egymás mellett lévő papír között akár száz év különbség is lehetett, egy számla után jöhetett magánlevél, kereskedelmi adatsor, nyugta, valami hivatalos állami dokumentum, akármi. Mindezt csakis egyenként lehetett átvizsgálni.

Most értékelte igazán a szerencséjét, hogy azon a hétfői napon, a vakvéletlen folytán ráakadt James Flanagan 1679-es levelére. Akkor persze úgy érezte, nem is lesz olyan nehéz előbányászni

Elizabeth életének dokumentumait, és milyen izgalmas, szórakoztató munka lesz ez. Tévedés volt, most már világosan látta.

Végül az éhség, a fáradtság és a rosszkedv győzedelmeskedett - egy időre legalábbis legyűrték Kim elszántságát, hogy kideríti, mi lehetett a perdöntő bizonyíték Elizabeth ellen. Már csak az lebegett a szeme előtt, hogy mielőbb a zuhany alá állhasson. Lejött a padlásról, és kilépett a fojtogató délutáni hőségbe. Még ez is, gondolta. Azután beült az autóba, és nekivágott az útnak, vissza Bostonba.

6.

1994. július 25. hétfő

Alig négyórai alvás után Edward magától fölébredt. Még csak hajnali öt óra volt, de ha valami izgalmas munkán dolgozott, mindig csökkent az alvásigénye. Márpedig ezt a mostanit élete egyik legizgalmasabb feladatának érezte. Tudományos ösztöne azt súgta, hogy valami igazán nagy dologba botlott, márpedig ösztöne eddig még sohasem csalta meg.

Kiugrott az ágyból, amitől Puffer eszeveszett ugatásban tört ki. Szegény kutya azt hitte, hogy az életük forog veszélyben. Edwardnak finoman meg kellett pofoznia hogy észhez térjen.

Utána nagy sietve elvégezte reggeli teendőit - ebbe Puffer sétája is beletartozott -, és azonnal indult a laboratóriumba. Még nem volt hét óra, amikor belépett, de biztosra vette, hogy Eleanort már bent találja.

- Nem tudtam aludni - ezzel fogadta az asszisztensnő. Hosszú, szőke haja, amelyet máskor mindig gondosan megfésült, most kissé kócosnak tűnt.

- Én sem - mondta Edward.

Szombaton éjjel egyig dolgoztak, vasárnap egész nap. Úgy érezték, karnyújtásnyira vannak csak a sikertől, úgyhogy Edward még a vasárnap esti randevút is lemondta Kimmel. Lelkesen beszélt róla, milyen közelinek tűnik a cél, s ezt Kim is megértéssel fogadta.

Végül vasárnap, nem sokkal éjfél után megtalálták a megfelelő szétválasztási technikát. A legfőbb nehézséget az okozta, hogy a háromból két alkaloidnak számos fizikai jellemzője megegyezett. Ezek után már csak további, vizsgálható anyagmintára volt szükségük, s mintha az ég meghallgatta volna imájukat, Kevin Scranton telefonált, hogy hétfő reggel újabb adag szklerociumot küld át nekik. - Minden álljon készen, mire az anyag megérkezik - adta ki az utasítást Edward. - Az valószínűleg kilenc óra körül lesz.

- Igenis, igenis - felelte Eleanor, majd összecsattintotta bokáját, és játékosan szalutált. Így ért véget a vasárnap éjszaka.

Most már több mint egy órája viharos tempóban dolgoztak, amikor Eleanor megbökte Edward karját. - Mondja, szándékosan nem vesz tudomást a gyülekezetéről? - kérdezte, és a válla fölött hátramutatott.

Edward fölegyenesedett és körbepillantott a hallgatókon, akik céltalanul téblábóltak a laborban, várva, hogy a mester velük is foglalkozzék. Szégyen, gondolta, de egyszerűen megfeledkezett róluk. Pedig percről percre egyre többen lettek, mindegyik a maga problémájával, melynek megoldásához az ő tanácsára volt szükségük.

- Figyelem! - kiáltott Edward. - Ma mindenkinek önállóan kell dolgoznia. Én ugyanis nem érek rá, mert olyan munkán dolgozom, amelyet nem tudok félbehagyni, és amely nem várhat.

Volt némi morgás, de végül a tömeg kelletlenül fölöszlott. Edward rá sem hederített a méltatlankodásra. Azonnal visszatért a munkájához, munka közben pedig legendásan tudott koncentrálni, ilyenkor semmi más nem jutott el a tudatáig.

Pár perccel később Eleanor megint csak megveregette a karját. - Röstellem, hogy megint zavarnom kell - mondta -, de mi lesz a kilencórás előadásával?

- A fenébe! - bosszankodott Edward. - Teljesen kiment a fejemből. Keresse meg Ralph Cartert, és hívja ide! - Ralph Carter volt az egyik vezető asszisztense.

Ralph Carter néhány percen belül megérkezett. Vékony, szakállas férfi volt, meglepően széles, pirospozsgás arccal.

- Szeretném, ha átvennéd a nyári biokémiai alapkurzust - közölte vele Edward.

- Mennyi időre? - kérdezte Carter. Látszott rajta, hogy nem veti szét az öröm.

- Majd később megmondom.

Carter távozása után Edward Eleanorhoz fordult. - Hogy utálom, amikor ilyen némán agresszív valaki! Ez az első alkalom, hogy helyettesítésre kérem.

- Igen, de magán kívül senki nem rajong érte, hogy egyetemistákat tanítson.

Röviddel kilenc óra után, egy kis üvegben csakugyan megérkezett az újabb szklerociumadag. Edward lecsavarta az üveg tetejét, és szűrőpapírra óvatosan kiöntötte a sötét színű, rizs formájú szemeket, olyan óvatosan, mintha aranyrögökkel lenne dolga.

- Milyen kis rondák - jegyezte meg Eleanor. - Egérpiszoknak is nézhetné az ember.

- Nekem inkább a rozskenyérben lévő magok jutnak eszembe róluk - mondta Edward. - Az legalább történelmileg is jelent valamit.

- Kezdhetjük? - kérdezte Eleanor.

- Naná - felelte Edward.

Még nem volt dél, amikorra mindegyik alkaloidból sikerült előállítaniuk kis mennyiséget. A minták A-val, B-vel és C-vel jelölt, kis méretű, kúp formájú kémcsövek alján lapultak. Külsőre teljesen egyformának tűntek - fehér por volt mindegyik.

- Mi lesz a következő lépés? - kérdezte Eleanor, ahogy a fény felé tartotta az egyik kémcsövet.

- Meg kell néznünk, hogy melyik pszichoaktív - válaszolta Edward. - Utána már csak azokra kell koncentrálni.

- Min teszteljük őket? Azt hiszem, Aplasia fasciata idegdúc-preparátumokat kellene használnunk. Azok egyértelműen jelzik, ha valamelyik neuroaktív.

Edward a fejét ingatta. - Az nem elég. Azt is tudni akarom, hogy melyik vált ki hallucinogén reakciókat, és nekem gyorsan kell az eredmény. Úgyhogy emberi agyra lesz szükségünk.

- Erre mégse használhatjuk a fizetett önkénteseket! - tört ki Eleanorból a szörnyülködés. - Az botrányosan etikátlan lenne!

- Magának teljesen igaza van - felelte Edward. - Nem áll szándékomban, hogy fizetett önkénteseket alkalmazzak. Maga meg én nagyon jók leszünk.

- Nem tudom... hogy én... részt akarok-e venni ebben a dologban - hebegte Eleanor, aki lassanként kezdte fölfogni, hogy Edward mit forgat a fejében.

- Elnézést! - szólalt meg mögöttük egy hang. Edward és Eleanor összerezzent. Cindy volt az, az egyik titkárnő. - Elnézést a zavarásért, dr. Armstrong, de bizonyos Stanton Lewis várja az irodában, beszélni szeretne önnel.

- Mondja meg, hogy nem érek rá - felelte Edward. De ahogy Cindy elindult az iroda felé, utána szólt. - Várjon csak, nem! Küldje inkább ide!

- Láttam, hogy megvillant a szeme - mondta Eleanor Edwardnak. - Nem örülök neki.

- Ne féljen, csak ártatlan gondolat jutott az eszembe - mosolyodott el Edward. - Nem mondom, ha Mr. Lewis csatlakozni akarna hozzánk, nem állnék az útjába. De viccen kívül, szeretném tájékoztatni, hogy min dolgozunk.

Stanton a szokásos nagyhangú, lehengerlő üdvözlések közepette viharzott be a laborba. Külön örvendezett azon, hogy Edwardot és Eleanort együtt találja.

- Az én két nagy kedvencem - mondta -, de az agyam különböző részei számára. - Harsányan el is nevette magát a saját, jópofának szánt viccén. Eleanor viszont kapásból megjegyezte: nem is tudta, hogy Stanton szexuális érdeklődése megváltozott.

- Miről beszél, édesem? - kérdezte Stanton. Egy pillanatra valóban zavarba jött.

- Arról, hogy remélem, énhozzám az intellektusom miatt vonzódik - válaszolta Eleanor -, tehát az ösztönének csak dr. Armstrong marad.

Edward jót mulatott Stanton zavarán, akinek mindig erőssége volt a szellemes riposztozás, s most mégis alul maradt. Stanton is elnevette magát, és biztosította Eleanort, hogy a szellem mindig elhomályosít számára minden más női bájat.

Stanton ekkor Edwardhoz fordult. - Na jó - mondta - félre a viccel! Mi a helyzet a Genetrix-prospektussal?

- Még nem tudtam megnézni - ismerte be Edward.

- Pedig megígérted. Szóljak az unokahúgomnak, hogy óvakodjon tőled, mert megbízhatatlan vagy?

- Ki az az unokahúg? - kérdezett közbe Eleanor, és könyökével finoman oldalba bökte Edwardot.

Edward arcszíne szinte mélyvörösre váltott. A laborban nagyon ritkán jött rá a dadogás, de most ez történt. Esze ágában sem volt Kimről beszélni ebben a körben. - Nem volt időm elolvasni - mondta Stantonnak némi küszködés árán. - Közbejött valami, ami esetleg téged is érdekelhet.

- Ajánlom is! - tréfálkozott Stanton, majd hátba vágta Edwardot, és megnyugtatta, hogy nem mondta komolyan, amit Kimről mondott. - Soha nem ártanám magam két szerelmes gerlemadár ügyébe. A nagynénémtől hallom, hogy az öreg Stewart meglepett benneteket Salemben. Remélem, nem in flagranti volt, te, nőcsábász!

Edward idegesen köhécselt, miközben hellyel kínálta Stantont. Aztán gyorsan témát váltott, az új gombáról és az új alkaloidokról kezdett mesélni. Elmondta, hogy legalább az egyik alkaloidnak pszichotrópnak kell lennie, és azt is, hogy ez hogyan derült ki. Még a kezébe is adta Stantonnak a három kémcsövet, azzal, hogy éppen most fejezték be az új vegyületek izolálását.

- Nem mondom, jó kis sztori - jelentette ki Stanton, és lerakta a három kémcsövet az asztalra. - De miből gondolod, hogy ez engem érdekelne? Én gyakorlatias pali vagyok. Engem az ezoterikus különlegességek nem hoznak lázba, mint benneteket, tudósokat.

- Szerintem ezek az alkaloidok gyakorlati hasznot is hozhatnak - folytatta Edward. - Nincs kizárva, hogy pillanatokon belül a pszichotróp szereknek egész új családját fedezzük föl, amelyek kutatási célokra a legrosszabb esetben is kiválóan alkalmasak lesznek.

Stanton kiegyenesedett ültében. Szemlátomást eltűnt belőle minden fesztelenség, a mosoly is leolvadt az arcáról. - Új szerek? - kérdezte. - Ez tényleg érdekes. Szerinted mekkora az esélye, hogy klinikai célokra is alkalmasak lesznek?

- Szerintem nagy. Különösképp, ha arra gondolsz, hogy a modern szintetikus kémiában most már rendelkezésre állnak a molekuláris átalakítási eljárások. Továbbá amikor kipróbáltam a nyers kivonatot, a hallucinációs fázis után valami furcsa energikusságot tapasztaltam magamon, és különlegesen tisztának éreztem az agyam. Szerintem ezek a szerek nemcsak hallucinogének, hanem talán sokkal többet is tudnak.

- A mindenségit! - kiáltott fel Stanton. Vállalkozói szíve egyre gyorsabban dobogott. - Ebből még nagyon nagy falat is lehet!

- Így gondoltuk mi is - mondta Edward.

- Úgy értem, ez nektek is komoly anyagi hasznot hozhat - lelkesedett Stanton.

- Számunkra az a legfontosabb szempont, hogy mit jelenthet a tudománynak a pszichoaktív szerek új családja - szögezte le Edward. - Mindenki érzi, hogy az agyfunkció-kutatásban küszöbön áll a nagy áttörés. Ki tudja? Lehet, hogy ez lesz az. Ha így alakulna, akkor valamilyen finanszírozási megoldást kellene találnunk a nagyipari előállításra. Mert a világ összes agykutatója hangosan követelné a szereket.

- Ez káprázatos - mondta Stanton. - Igazán örülök, hogy ilyen magasröptű céljaitok vannak. De miért zárná ki egyik a másikat? Hogy valami komolyabb pénzt is keressetek vele?

- Engem nem érdekel, hogy milliomos legyek - felelt Edward. - Ezt te nagyon jól tudod, mert...

- Milliomos? - vágott közbe Stanton, és gúnyosan fölnevetett. - Ha ezek az új szerek jók lehetnek depresszív szorongás ellen, vagy valami efféle kombinációra, akkor milliárdos molekula van a kezedben!

Edward újra figyelmeztetni akarta Stantont, hogy értékrendszerük számottevően eltér egymástól, de aztán elakadt a szava. Ahogy mondani szokás, leesett az álla.

- Hogy... milliárdost mondtál? - kérdezte végül.

- Azt mondtam, hogy milliárdos molekula van a kezedben. Nem túlzok! Ugye, először volt a Librium, aztán a Valium, most meg a Prozac. Ezeknek a példája azt mutatja, hogy az emberek csillapíthatatlan étvággyal falják a klinikailag hatékony, pszichotróp szereket.

Edward kinézett az ablakon, a laboratórium udvarára, de a gondolatai mintha sokkal messzebb jártak volna. Amikor megszólalt, hangja tompa és révült volt. - A te szempontjaid és tapasztalatod szerint mit kellene tenni, hogy egy ilyen felfedezés valóban hasznot hozzon?

- Nem sokat. Alakítani kell egy céget, és bejegyeztetni a szert. Ennyire egyszerű. Addig pedig titoktartás, titoktartás, titoktartás.

- Az eddig is megvolt -. felelte Edward, aki lélekben még mindig máshol járt. - Alig pár napja sejtjük, hogy rábukkantunk valamire. Csak Eleanor és én vagyunk benne. - Kim nevét nem említette, nehogy megint ráterelődjön a szó.

- Minél kevesebb embernek mondod el, annál jobb - tanácsolta Stanton. - És ha kell, én most megyek, és létrehozok egy céget, hogy azzal már ne is kelljen foglalkozni, ha beüt valami.

Edward a szemeit masszírozta, aztán az arcát. Nagy levegőt vett, mintha végre visszatért volna révületéből. - Nehogy előre igyunk a medve bőrére! Eleanornak és nekem még rengeteget kell dolgoznunk, hogy egyáltalán fogalmunk legyen arról, mibe botlottunk.

- Mi a következő lépés? - kérdezte Stanton.

- Jó, hogy kérded - felelte Edward. - Fölállt, és komótosan elsétált egy szekrényig, amelyben mindenféle laboratóriumi üvegholmit tartottak. - Eleanorral éppen arról beszéltünk. Először is meg kell határoznunk, hogy a vegyületek közül melyik pszichotróp. - Három palackot vett elő a szekrényből, majd visszasétált az asztalhoz. Mindhárom új alkaloidból parányi mennyiséget beletett egy-egy üvegbe, aztán mindegyikre rátöltött egy liter desztillált vizet. Alaposan összerázta őket.

- Hogy akarod meghatározni? - kérdezte Stanton, bár Edward elbeszélése alapján már sejtette a választ. Edward három, egy milliliteres pipettát vett elő egy fiókból. - Ki tart velem? - kérdezte. Sem Stanton, sem Eleanor nem szólt egy szót sem.

- Gyáva nyulak - nevette el magát Edward, majd hozzátette. - Ne féljetek, tréfáltam! Nekem csak annyi kell, hogy itt legyetek, ha bármi adódna. Különben ez az én bulim lesz.

Stanton Eleanorra nézett. - Agyalágyult ez a pali, vagy mi van?

Eleanor Edwardot figyelte. Tudta, hogy főnöke megfontolt ember, és ha biokémiáról van szó, okosabb mindenkinél. - Biztosan nem veszélyes, ugye? - kérdezte.

- Nem rosszabb, mint néhány slukk fű - magyarázta Edward. - Egy milliliterben egy grammnak legföljebb néhány milliomod része lehet az anyagból. Azonkívül a múltkor aránylag nyers kivonatból vettem be, és semmilyen rossz hatása nem volt, sőt, mondhatnám kellemesen hatott rám. Ezek viszonylag tiszta minták.

- Na jó! - döntött Eleanor. - Adja ide az egyik pipettát.

- Biztosan akarja? - kérdezte Edward. - Kényszerről szó sincs! Szívesen kipróbálom mind a hármat.

- Biztosan akarom - válaszolta Eleanor, és elvette az egyik pipettát.

- És te, Stanton? Itt a kiváló alkalom, benne lehetsz a tudomány sűrűjében. És ha igazán akarod, hogy elolvassam azt a nyomorult prospektust, cserébe te is tehetsz egy szívességet.

- Hát ha szerintetek nem veszélyes... két dilis szerint... - mondta hitetlenkedve Stanton. - De utána tényleg olvasd el, mert rád küldöm a maffiás haverjaimat! - Ő is elvett egy pipettát.

- Mindenki maga választhatja meg a saját mérgét - mutatott Edward az üvegekre.

- Ezt szívd vissza, vagy kiszállok! - mondta Stanton. Edward elnevette magát. Élvezte, hogy Stanton most ilyen kínban van, elvégre a fordítottját már elégszer átélte.

Először Eleanor választott, aztán Stanton vette el az egyik üveget a maradék kettő közül. - Tisztára, mint egy farmakológiai orosz rulett - heherészett zavartan.

Most Eleanor nevetett. - Ne legyen már annyira okos, Stanton!

- Annyira nem lehetek okos, különben nem hagytam volna, hogy két lökött tudós ilyesmibe rántson - felelte Stanton.

- Hölgyeké az elsőbbség! - mondta Edward.

Eleanor feltöltötte a pipettát, és egy milliliternyit a nyelvére csöppentett. Edward tanácsára egy pohár vizet is lehajtott utána.

A két férfi feszülten figyelt. Senki nem szólalt meg. Percek teltek el. Végül Eleanor megvonta a vállát. - Semmi- mondta. - Csak a pulzusom lett gyorsabb egy kicsit.

- Az a rémülettől van - vágta rá Stanton.

- Te jössz - intett Edward Stantonnak.

Stanton is megtöltötte a pipettáját. - Szégyen, mit kell kiállnom érte, hogy tagja legyél egy tudományos tanácsadó testületnek - fordult Edwardhoz. A nyelvére csöppentette a folyadékot, majd megitta a pohár vizet.

- Keserű - mondta. - De nem érzek semmit.

- Várj még pár másodpercet, hogy bejusson a keringésedbe! - felelte Edward, közben már ő is megtöltötte a pipettáját. Kételyei támadtak, azon töprengett, hátha a múltkori nyers kivonatban volt még valami más, vízben oldódó anyag is, és az idézte elő a hallucinációkat.

- Mintha szédülnék kicsit - szólalt meg Stanton.

- Az a jó - vágta rá Edward. A kételyek elhalványultak benne. Eszébe jutott, hogy az ő esetében is a szédülés volt az első tünet. - Más nincs?

Stanton hirtelen fölkapta a fejét, tekintete ide-oda ugrált a helyiségben.

- Mit látsz? - kérdezte Edward.

- Színeket. Mozgó színeket! - Hosszan ecsetelni kezdte, hogyan cikáznak a színek a szeme előtt, majd a mondat közepén torkán akadt a szó. Aztán fölkiáltott, mintha megijedt volna valamitől. Fölpattant a székről, vadul söprögetni kezdett valamit a karjáról. - Csípnek! Csípnek! - kiabálta. Egyre csak söpörte magáról a képzeletbeli bogarakat, míg el nem kezdett fulladozni.

- Mit érzel? - kérdezte Edward.

- A mellemben szorít valami. Nem tudok nyelni. - Edward ekkor odalépett Stantonhoz, megfogta a karját, Eleanor fölkapta a telefont, és tárcsázni kezdett, de Edward megállította, mondván, nem lesz semmi baj. Stanton pillanatokon belül valóban megnyugodott. Lecsukódtak a szemei, mosoly ömlött szét az arcán. Edward tartotta őt hátulról, majd visszavezette a székéhez, és leültette.

Stanton lassan és kelletlenül válaszolt a kérdésekre. Egyre azt hajtogatta, nem ér rá, ne zavarják. Arra a kérdésre, hogy mivel van úgy elfoglalva, csak annyit felelt: "Mindennel."

Vagy húsz perc múltán eltűnt az arcáról a mosoly. Egy darabig úgy tűnt, mintha aludna, de aztán lassan fölnyitotta szemét.

Legelőször nyelt egy nagyot. - Olyan száraz a szám, mint a Góbi sivatag. Adjatok inni!

Edward nagy pohár vizet töltött neki, amit Stanton látható élvezettel fenékig kiivott. - Sűrű néhány perc volt, mondhatom - jelentette ki. - De valahogy jó is volt.

- Több mint húsz percig tartott - mondta Edward.

- Komolyan mondod?

- Hogy érzed magad általánosságban?

- Fantasztikus nyugalom van bennem.

- Éleslátásod van? - faggatta Edward.

- Igen, nagyon illik rá ez a szó - felelte Stanton. - Úgy érzem, hogy csomó mindenre hihetetlenül tisztán emlékszem.

- Én is pontosan ezt éreztem. És mi volt a fulladással?

- Milyen fulladással?

- Panaszkodtál, hogy fulladsz. Meg hogy csípnek a bogarak.

- Semmi ilyesmire nem emlékszem - ingatta a fejét Stanton.

- Mindegy, nem is érdekes - mondta Edward. - Az a lényeg, hogy ezek szerint a B vegyület egyértelműen hallucinogén. Nézzük most az utolsót. - Azzal ő is bevette a maga dózisát. Ahogy Eleanor esetében, most is vártak néhány percet. Semmi nem történt. - Nem baj - jelentette ki Edward. - Háromból egy, az nekem jó. Legalább tudjuk, hogy mostantól melyik alkaloidra kell összpontosítanunk.

- Szépen üvegekbe töltjük az anyagot, és elkezdjük árulni így, ahogy van - viccelődött Stanton. - Hogy imádták volna ezt a hatvanas években! Olyan baromi jól érzem magam tőle, szinte eufóriában vagyok. Persze lehet, hogy csak így reagálok arra, hogy vége a megpróbáltatásoknak. Mert be voltam rezelve, annyit bevallhatok.

- Ha jól emlékszem, a múltkor én is elég mámoros állapotba kerültem - vetette közbe Edward. - Elképzelhető, hogy ez is az alkaloidtól van, elvégre mind a kettőnkön jelentkezett. Akárhogy is van, biztatónak látom a helyzetet. Van egy pszichedelikus drogunk, amely nyugtató hatású, továbbá lehet, hogy enyhe amnéziát is okoz.

- És az az éleslátás-érzés? - kérdezte Stanton.

- Szeretném hinni, hogy az a fokozott általános agyműködés reflexiója - mondta Edward. - Ebben az értelemben a szernek talán antidepresszáns hatása is lehet.

- Zene a füleimnek - jegyezte meg elégedetten Stanton. - Szóval, mi a következő lépés ezzel a csodaszerrel.

- Először igyekszünk kémiailag megvizsgálni - felelte Edward. - Vagyis megnézzük a szerkezetét, a fizikai tulajdonságait. Ha ismerjük a szerkezetet, ki kell dolgoznunk a szintézisét, hogy ne függjünk, a gombától, ne csak annak a kivonatából tudjuk előállítani. Azután áttérünk a fiziológiai hatásvizsgálatra, illetve a toxicitás vizsgálatára.

- Toxicitás? - dermedt meg Stanton, még bele is sápadt.

- Minimális dózist kaptál - nyugtatta őt Edward. - Nem kell izgulni. Nem lesz semmi bajod.

- És hogy fogod vizsgálni a fiziológiai hatásokat? - kérdezte Stanton.

- Több lépcsőben - felelte Edward. - Emlékezz vissza: a legtöbb pszichedelikus hatású vegyület úgy működik, hogy utánozza az agy valamelyik neurotranszmitterét. Az LSD például a szerotoninnal áll rokonságban. Mi először egysejtű neuronokkal kezdünk, azután áttérünk a szinaptoszomákra, amelyek centrifugázott előagy-preparátumok, és a végén vonunk be ép idegsejtrendszereket, például alacsonyabb rendű állatok idegdúcait.

- Élő állatokat nem?

- Esetleg. Egereket, patkányokat. Talán majmokat is. de ez még nagyon messze van. Meg kell vizsgálnunk molekulárisan is! Jellemeznünk kell a kötéspontokat, a sejtbe történő üzenetközvetítést is.

- Meddig fog ez tartani? Évekig?

- Sok munkánk lesz vele - felelte Edward, és Eleanorra mosolygott. Eleanor egyetértően bólintott. - De halálosan izgalmas lesz. Ilyesmi ritkán adatik meg az embernek.

- Jó, majd tájékoztass! - mondta Stanton, és fölállt. Kísérletképpen lépett néhányat, hogy épe az egyensúlyérzéke. - Őszintén megmondom, nagyszerűen érzem magam.

Még csak a labor ajtajánál járt, amikor megfordult és visszament Edwardék asztalához, akik időközben már újra munkához láttak.

- Ne felejtsd el - mondta jelentőségteljesen -, azt ígérted, hogy elolvasod azt a nyomorult prospektust, és ezt számon fogom kérni rajtad, akármennyi dolgod legyen is!

- Majd elolvasom - válaszolta Edward. - Különben nem mondtam, hogy mikorra.

Stanton pisztolyt formált a kezéből, a halántékához illesztette, és lőtt. Legalábbis úgy tett.

- Kim, az egyes vonalon keresnek! - kiáltott az egyik asszisztens.

- Hagyjanak üzenetet - kiabált vissza Kim. Az egyik súlyos beteg ágya mellett állt éppen, a beteghez beosztott nővérnek segédkezett.

- Menj csak nyugodtan! - mondta a nővér. - Hála neked, itt már rendben van minden!

- Biztos vagy benne? - kérdezte Kim. A nővér bólintott.

Kim átevickélt a sebészeti intenzív központi részlegén, az ágyak között lavírozva. Egész nap jöttek és mentek betegek. Fölvette a telefont, azt hitte, vagy a kémiai laborból, vagy a vérbankból hívják vissza. Korábban mindkét helyre ő telefonált.

- Remélem, nem rosszkor hívom? - kérdezte egy hang.

- Kivel beszélek?

- George Harris vagyok, a vállalkozó Salemből. Ön keresett, azért hívtam vissza.

- Jaj, ne haragudjon! - felelte Kim. Teljesen kiment a fejéből, hogy néhány órával korábban valóban ő hívta Harrist.

- Elnézést kérek, hogy csak most tudtam visszahívni, kint voltam az építkezésen. Mit parancsol?

- Azt szeretném tudni, mikor temetik be az árkot - mondta Kim. Előző nap jutott eszébe, hogy ezt meg kell kérdeznie, mert mit csinál akkor, ha az árkot betemetik, és ők még nem tették vissza Elizabeth fejét a koporsóba. Már a puszta gondolatra is elfogta a szorongás.

- Valószínűleg holnap reggel.

- Olyan gyorsan?

- Éppen most fektetik a közművezetékeket. Miért kérdezi? Valami probléma van?

- Nem, dehogy - vágta rá gyorsan Kim. - Csak tudni akartam. Hogy haladnak?

- Minden rendben van.

Kim gyorsan véget vetett a beszélgetésnek, és azonnal Edwardot hívta. Egyre idegesebb lett, alig várta, hogy a telefon kicsengjen. A titkárnő először nem akarta a telefonhoz hívni a főnökét, azt

mondta, Kim hagyjon csak üzenetet, majd visszahívják, de ő nem tágított, és végül is elérte, amit akart.

- Nagyon örülök, hogy hívtál -. szólt bele Edward rögtön a telefonba. - Újabb jó híreim vannak. Sikerült kiválasztani az alkaloidokat, sőt már azt is meghatároztuk, hogy melyik pszichoaktív közülük.

- Gratulálok - mondta Kim. - De baj van. Vissza kell vinnünk Elizabeth fejét Salembe.

- Majd fölvisszük a hétvégén.

- Az túl késő. Most beszéltem a vállalkozóval, holnap reggel betemetik az árkot.

- Jézus Mária! - kiáltott föl Edward. - Micsoda nyaktörő sebességgel dolgoznak ezek! Semmi kedvem itt hagyni a munkát. Miért nem tudnak várni azzal az árokkal hétvégéig?

- Nem kérdeztem tőlük - felelte Kim -, és nem is akarom megkérdezni, mert akkor valami okot is kellene mondanom. A vállalkozó kapcsolatban áll apámmal, neki pedig sejtenie sem szabad, hogy fölbontottuk a koporsót.

- A fene egye meg! - mérgelődött Edward.

Kínos szünet állt be a beszélgetésben.

- Azt ígérted, hogy amint lehet, visszaviszed - szólalt meg végül Kim.

- Persze, csak most pont rosszkor van - mondta Edward. Majd rövid szünet után megkérdezte. - Te nem tudod fölvinni egyedül?

- Nem hinném - válaszolta Kim. - Én legszívesebben meg sem néztem volna, nemhogy még fogdossam is.

- Nem kell fogdosnod! Egyszerűen leveszed a koporsó tetejét, és berakod dobozostul. A dobozt sem kell kinyitni.

- Edward, megígérted!

- Légy szíves! - kérlelte őt Edward. - Majd kárpótollak valamivel. De most olyan rengeteg dolgom van. Már elkezdtük a szerkezetelemzést.

- Rendben van - adta be a derekát Kim. Nemigen tudott nemet mondani, ha olyan ember kért tőle valamit, aki közel állt hozzá. És nem is bánta, hogy föl kell mennie Salembe. Elvégre annyiszor nézi meg, hogy hogyan állnak a munkákkal, ahányszor akarja. Az sem lehet olyan nagy dolog, hogy becsúsztassa a dobozt a koporsóba. - Hogy kapom meg a dobozt? - kérdezte.

- Azzal nem lesz gondod. Átküldetem egy küldönccel. Mire végzel, már ott lesz. Így megfelel?

- Igen, az jó lesz.

- Itt hívjál, a laborban, ha visszaértél! Legalább éjfélig benn leszek, de lehet, hogy tovább is.

Kim visszament dolgozni, de az esze végig máshol járt. Egyre azon szorongott, mi lesz a fejjel és az árokkal. Tudta magáról, hogy csak akkor nyugszik meg, ha már berakta a dobozt a koporsóba. Miközben szorgalmasan sürgött-forgott a betegek között, egyre jobban bánta, hogy egyáltalán megengedte Edwardnak, hogy elhozza a fejet. Minél többet gondolt rá, hogyan fogja majd visszatenni, annál idegesebb lett. Amikor telefonon megbeszélték, még kézenfekvő ötletnek tűnt, hogy dobozzal együtt rakja be a koporsóba a fejet, de azóta rájött, hogy képtelen lenne rá. Valahogyan kötelességének érezte, hogy amennyire lehet, ugyanúgy rendezzen el mindent, ahogy eredetileg volt a koporsóban, mielőtt megbolygatták volna. Vagyis meg kell majd szabadulnia a doboztól, és a kezébe kell fognia a fejet. Ennek a legkevésbé sem tudott örülni.

Végül a munkája mégiscsak háttérbe szorította az aggodalmait. A betegekkel törődni kellett, gyorsan repült az idő. Később, amikor éppen egy akadozva működő infúziós szettel bajlódott, az egyik asszisztens megveregette a vállát. - Csomagja van, alá kell írnia - mondta, és a megszeppent küldöncre mutatott, aki a központi pultnál várakozott.

Kim megkereste tekintetével a küldöncöt. Fiatal fiú volt, rémült arckifejezéssel álldogált, nyilván megijedt az intenzív osztály kellékeitől. A hóna alatt kapcsos táblát tartott, a könyökénél, a pulton számítógép-papíros doboz állt, zsineggel átkötve. Kim egy pillanat alatt rájött, hogy mi van a dobozban, és azonnal gyorsabban kezdett dobogni a szíve. - A portáról el akarták küldeni a postázóba - folytatta az asszisztens -, de ragaszkodott hozzá, hogy csak személyesen önnek adhatja át.

- Jó, elintézem - mondta Kim. Megindult a pult felé, az asszisztens követte őt. Kim ekkor vette észre, hogy a szituáció kényesebb, mint gondolta. Abban a pillanatban ugyanis Kinnard állt föl

a pult mögül, nyilván kórlapot töltött ki éppen. Észrevette a dobozt, és rögtön megnézte a szállítólevelet is. Kim utoljára a birtokon találkozott vele.

- Nézzük, mit kaptunk! - mondta Kinnard gúnyosan. Kim szinte kikapta a küldönc kézéből az átvételi ívet, és nagy sietve odafirkantotta a nevét.

- Különlegesen sürgős küldemény - mondta a fiú Kimnek.

- Azt látom - szólt közbe megint Kinnard. - Azt is, hogy dr. Armstrong laboratóriumából érkezett. Csak az a kérdés, mi van benne?

- Az nincs ráírva - felelte a küldönc készségesen.

- Add ide a csomagot! - szólt rá Kim Kinnardra. Átnyúlt a pult fölött, hogy elvegye tőle, de a férfi hátralépett, majd fölényes arckifejezéssel elmosolyodott.

- Stewart kisasszony egyik hódolója küldte a sok közül - mondta az asszisztensnek. - Alighanem bonbon van benne. Okos dolog volt számítógéppapír-dobozba csomagolni.

- Most hallok ilyet először, hogy valakinek csomagot küldenek az intenzívre - fecsegett tovább az asszisztens.

- Add ide azt a dobozt! - emelte föl a hangját Kim.

Élénkvörösre váltott az arca, miközben lelki szemeivel már látta, hogy a doboz leesik a földre, és kigurul belőle Elizabeth feje.

Kinnard megrázta a dobozt, és hallgatózott. Kim a pult másik oldalán is tisztán hallotta, ahogy a fej ide-oda ütődött.

- Mégsem bonbon, hacsak nem csokoládélabda - mondta Kinnard és bohócosan értetlen grimaszt vágott hozzá. - Te mit gondolsz? - Az asszisztens füle mellett is megrázta a dobozt.

Kim halálra váltan lépett be a pult mögé, hogy végre megszerezze a dobozt. Kinnard magasan a feje fölé tartotta, úgy, hogy Kim ne érje el.

A másik oldalról Marsha Kingsley érkezett a pulthoz. Többekkel együtt ő is kezdettől fogva tanúja volt a történteknek, de a többi kollégától eltérően ő segítségére sietett Kimnek. Hátulról Kinnard mögé lépett, és lehúzta az orvos karját. Kinnard nem ellenkezett. Marsha elvette tőle a dobozt, és Kim kezébe nyomta. Aztán karon fogta barátnőjét, és bevezette a pult mögötti irodába. Kintről még hallották, hogy Kinnard és az asszisztens hangos hahotára fakad.

- Micsoda beteg humoruk van egyeseknek - mondta Marsha. - Valakinek jól fenékbe kéne rúgnia ezt a beképzelt ír bunkót.

- Köszönöm, hogy segítettél - hálálkodott Kim. Most már sokkal jobban érezte magát, hogy a kezében volt a doboz. Ennek ellenére egész testében reszketett.

- Én nem tudom, hogy mit képzel ez magáról - dohogott tovább Marsha. - Hogyan mer így bánni veled?

- Meg van bántva, mert Edwarddal járok.

- Ez szép. Még te véded? Én ugyan nem eszem meg Kinnardtól ezt a szenvedő szerelmes maszlagot. Ugyan már. Az ilyen nőcsábásztól?

- Kit szedett fel? - kérdezte Kim.

- Azt az új szőkét a röntgenről.

- Ó, remek - mondta Kim gúnyosan.

- Az ő baja - folytatta Marsha. - Azt mondják, róla találták ki a női rendőrvicceket, annyira buta.

- Viszont bomba jó az alakja - tette hozzá Kim keserűen.

- Mit törődsz vele?

Kim felsóhajtott. - Igazad van. Alighanem csak a rosszkedv mondatja velem.

- Te mindenesetre megjártad a hadak útját Kinnarddal. Csak gondolj arra, hogy Edward mennyivel másképp bánik veled. Ő tényleg megbecsül.

- Igazad van - ismerte el újra Kim.

Munka után Kim kivitte a dobozt az autójához, és betette a csomagtartóba. Nem tudott dönteni, merre induljon. Mielőtt kiderült, hogy ki kell vinnie a fejet Salembe, azt tervezte, hogy fölkeresi az állami levéltárat. Aztán arra gondolt, hogy későbbre halasztja. Végül mégis úgy határozott, semmi akadálya nem lehet, hogy mind a két helyre elmenjen, annál is inkább, mert Salemben úgyis csak akkor láthat munkához, ha a munkások már mind elmentek.

Az autóját egyelőre bent hagyta a kórházi garázsban, és gyalog indult Beacon Hillre, Massachusetts állam aranykupolás parlamentje felé. Az egész napos bezártság után jólesett a gyaloglás a szabad levegőn. Meleg volt ugyan, de nem elviselhetetlenül. Enyhe szellő fújdogált a tenger felől, sós illatot hordott a szél. Még a sirályok panaszos kiáltozását is hallotta, amikor keresztülvágott a parkon.

Az információs irodán megtudta, hol találja Massachusetts Állam Levéltárát. Kivárta, amíg sorra került, és egy William MacDonald nevű tisztviselő fogadta. Kim megmutatta Ronald Stewart folyamodványának és Hathorn bíró elutasító végzésének másolatát.

- Nagyon érdekes - mondta a tisztviselő. - Szeretem a régi dolgokat. Hol találta ezeket?

- Essex megye bíróságán - felelte Kim.

- És miben segíthetek? - kérdezte MacDonald.

- Hathorne bíró azt írta a végzésben, hogy Mr. Stewart forduljon a kormányzóhoz, mivel az a bizonyíték, amiről szó volt, átkerült Suffolk megyébe. A kormányzó válaszára lennék kíváncsi. Illetve valójában azt szeretném megtudni, hogy mi volt az a bizonyíték. Valami miatt ez nincs benne sem a folyamodványban, sem a végzésben.

- Várjunk csak... - felelte a tisztviselő elgondolkodva. - Az nyilván Phips kormányzó lehetett. Tudja, nekem mániám a történelem. Na, megnézzük, hogy megtaláljuk-e Ronald Stewartot a komputerben.

MacDonald beütötte a nevet a gépbe. Kim az ő arcát figyelte, mert a számítógép képernyőjét nem láthatta. Szomorúan konstatálta, hagy a férfi minden próbálkozás után egyre csak a fejét ingatja.

- Nincs Ronald Stewart - mondta végül. Újra belepillantott a végzésbe, és megvakarta a feje búbját. - Nincs semmi ötletem. Phips kormányzónál is megnéztem Ronald Stewartot, de ott sincs. Az a baj, hogy a tizenhetedik századból nem maradt fönn minden beadvány, és ami van, az sincs rendesen katalogizálva, meg indexelve. Pedig rengeteg ilyen személyes kérelem meg folyamodvány van. Már akkor is annyi vita volt, hogy az emberek állandóan perelték egymást oda-vissza, ahogy mostanában.

- És a dátum? - próbálkozott Kim. - 1692. augusztus harmadika. Abból nem lehet kideríteni valamit?

- Nem, sajnos nem - mondta MacDonald. - Sajnálom.

Kim megköszönte a segítséget, majd kijött a levéltárból. Csalódott volt. Miután Salemben olyan könnyen megtalálta a folyamodványt, szinte biztosra vette, hogy Bostonban rá fog bukkanni a további iratokra, és azokból megtudja, hogy mi volt az a titokzatos bizonyíték Elizabeth ellen.

Vajon mi lehetett az oka, hogy Ronald Stewart nem nevezte nevén azt a bizonyítékot? Ezen töprengett, amíg lesétált a Beacon Hillről. Mert nyilván nem volt véletlen hogy olyan homályosan fogalmazott.

Kim felsóhajtott. Minél többet gondolt a bizonyítékra, annál inkább nőtt a kíváncsisága. Annyira, hogy egy pillanatra azt képzelte, a bizonyítéknak talán ahhoz is köze lehet, amit ő ösztönösen érzett, hogy Elizabeth megpróbál kapcsolatba lépni vele.

Elérte a Cambridge Streetet, és befordult a kórházi garázs felé. A levéltári kudarc másik kellemetlen következménye az volt, hogy megint csak egyetlen lehetősége maradt: a hihetetlen irat- és papírhalom a kastélyban. Enyhén szólva is ijesztő feladat. Mindenesetre egyértelmű volt, hogyha még bármit meg akar tudni Elizabeth-ről, azt csakis onnan tudhatja meg.

Kihozta a garázsból az autót, és nekivágott a Salembe vezető útnak, ami nem ígérkezett sem gyorsnak, sem könnyűnek. A levéltári látogatás miatt éppen a csúcsforgalom kellős közepébe csöppent.

Amint a Storrow Drive-on araszolt ő is a lépésben haladó autók között a Leverett Circle felé, eszébe jutott, a szőke nő, akivel Kinnard összeállt. Tudta, hogy nem volna szabad ezzel törődnie, mégsem tudott nem törődni vele. Most örült igazán, hogy felajánlotta Edwardnak, lakjon ő is a kisházban. Egyrészt, mert őszintén kedvelte Edwardot, másrészt, mert úgy érezte, ezzel is az önállóságát bizonyíthatja - az apjának is, Kinnardnak is.

Aztán eszébe jutott Elizabeth feje a csomagtartóban. Minél többször gondolt arra, hogy Edward végül is nem volt hajlandó feljönni Salembe, annál kevésbé talált rá elfogadható magyarázatot, különösen annak fényében, hogy Edward felelősséget vállalt a fejért, és pontosan tudta, hogy

milyen viszolygást kelt benne az is, ha a dobozt megérinti. Ez a viselkedés sehogy sem illett az Edwardról alkotott képébe.

- Mi a fene ez? - kérdezte Edward dühösen. - Állandóan fognom kell a kezüket? - Jaya Dawarral beszélt éppen, rendkívül tehetséges új hallgatójával, aki Indiából, Bangaloréből érkezett a Harvardra néhány héttel korábban. A diplomamunkájához gyűjtött anyagot, és ebben számított Edward segítségére.

- Gondoltam, a professzor úr esetleg további olvasnivalókat javasol - mondta az indiai.

- Egész könyvtárat javasolhatok magának - kiabált Edward. - Ott van, száz méterre innen. Egyszer úgyis el kell vágnia a köldökzsinórját mindenkinek. Dolgozzon kicsit önállóan!

Jaya lehajtotta a fejét, és szó nélkül kiment a laborból. Edward azonnal visszahajolt a parányi kristályok fölé, a kínos közjáték előtt is ezeket tanulmányozta.

- Mit szólna hozzá, ha magamra vállalnám az új alkaloid terhét - javasolta félénken Eleanor. - Maga csak mindig a vállam fölött nézné, hogy mit csinálok. Maga lenne a vezérlő csillag.

- És ami a legérdekesebb benne, abból maradjak ki? - kérdezte méltatlankodva Edward. Binokuláris mikroszkóppal figyelte a túltelített oldat felszínén képződő kristályokat.

- Csak azért mondom, mert aggódom az egyéb kötelezettségei miatt. Nagyon sokan vannak itt, akik magától függenek. Hallottam, hogy a hallgatók panaszkodtak, mert ma reggel nem maga tartotta az előadást.

- Ralph éppolyan jól tudja az anyagot. Majd belejön a tanításba is.

- Ralph nem szeret tanítani - jegyezte meg Eleanor.

- Köszönöm az ajánlatot meg az aggódást de ezt a lehetőséget nem engedem ki a kezemből. Ezzel az alkaloiddal elkaptunk valamit. A csontjaimban érzem. Arról nem is beszélve, hányszor esik az ember ölébe egy milliárdos molekula?

- Egyelőre még fogalmunk sincs róla, érni fog-e akár egy centet is ez a vegyület - mondta Eleanor. - Pillanatnyilag még csak hipotézis az egész.

- Minél többet dolgozunk, annál előbb lesz róla fogalmunk - felelte Edward. - A hallgatók ellesznek anélkül is, ha nem vezetem őket kézen fogva. Ki tudja, talán még jót is tesz nekik.

Ahogy közeledett a birtok felé, Kimet egyre erősebben elfogta a szorongás, szinte nem is tudott másra gondolni, mint hogy Elizabeth feje ott van a csomagtartóban. Homályos, gyötrő érzés kerítette hatalmába akkor is, ha a közelmúlt eseményeit vette sorra, vagy ha az egész ügy lehetséges fejleményein töprengett. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy a koporsó váratlan felbukkanása is újabb jel, és a háromszáz évvel korábbi, boszorkányőrület baljós árnya ott tornyosul a jelen fölött.

A nagykapu tárva-nyitva állt, Kim meg is rémült, hogy még ott találja a munkásokat. Amint kiért a fák közül, gyanúja beigazolódott. A kisház előtt két autót látott, ettől még jobban összeszorult a gyomra.

George Harris és Mark Stevens éppen akkor lépett ki a házból, amikor Kim is kiszállt az autóból. Ő alig tudta titkolni idegességét, a két férfi azonban szemmel láthatólag örült a váratlan találkozásnak.

- Micsoda kellemes meglepetés! - kiáltott fel Stevens. - Az irodából akartunk telefonálni önnek, de így sokkal jobb, hogy személyesen beszélhetünk. Rengeteg kérdésünk van önhöz.

Fél óráig tartott, amíg hármasban végigjártak mindent a házon belül. Az építkezés olyan látványosan haladt, hogy ettől Kim rossz hangulata is oldódott valamelyest. Stevens még gránitmintákat is hozott a fürdőszobák és a konyha burkolatához, hogy Kim a helyszínen választhasson közülük. Nem tartott sokáig, Kim jó érzékkel, gyorsan eligazodott a színek és a minták között. A két férfi elismeréssel nyugtázta Kim jó ízlését és gyors döntését. Kim is elégedett volt önmagával. Úgy gondolta, sokéves küszködés után jutott el az önbizalomnak erre a fokára. Amikor a főiskolát kezdte, még azt sem tudta eldönteni, hogy az ágytakarója milyen színű legyen.

Amikor odabent végeztek, kívülről is körbejárták az épületet. Kim itt is gyorsan döntött. azt kérte, hogy a toldalék épület ablakait cseréljék ki, ott is legyenek ugyanolyan kis, rombusz alakú ablakok, mint a főépületen.

- Azokat külön le kell gyártatni - jegyezte meg Harris. - Jóval többe fognak kerülni.

- Nem baj. Azokat kérem - vágta rá Kim habozás nélkül.

Abban is megállapodtak, hogy a vállalkozó eredeti javaslatával szemben a palatetőt nem kicserélik, hanem kijavítják, Kim kívánsága szerint - Mark Stevens is azon a véleményen volt, hogy ez a jobbik megoldás -, valamint a fészer zsindelytetejét is palára cserélik.

Az épületet megkerülve eljutottak a közműárokig. Az alján már ott volt a szennyvízelvezető, a vízcső, az elektromos, a telefon- és a kábeltévé-vezetékek. Kim némi megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy a koporsó vége ugyanúgy kiáll a földből, ahogyan utoljára látta.

- Holnap betemetjük - mondta George Harris. Kimnek végigfutott a hátán a hideg. Önkéntelenül is azt mérlegelte, milyen borzalmas dilemma elé került volna, ha reggel nem hívja föl Harrist.

- Minden elkészül szeptember elsejére? - kérdezte, csakis azzal a szándékkal, hogy valamiképp kiverje a fejéből a rémületes gondolatot.

Az építész a vállalkozóra mutatott, mondván, tőle függ minden.

- Hacsak nem jön közbe valami előre nem látható akadály - mondta Harris -, rendben megleszünk. Holnap megrendelem az új ablakokat. Ha esetleg mégsem készülnek el időre, akkor ideiglenes ablakokat is föltehetünk. Miután az építész és a vállalkozó végre beszálltak az autóikba, és eltűntek Kim szeme elől, a lány bement a házba egy kalapácsért. Aztán, már kalapáccsal a kezében kinyitotta a csomagtartót és kiemelte a dobozt.

Ahogy az árok szélén haladt a sekélyebb rész felé, ahol biztonságosan be tudott ugrani a gödörbe, maga is megdöbbent, hogy mennyire ideges. Éjszakai tolvajnak érezte magát, többször is megtorpant, hallgatózott, nem jön-e valamilyen autó.

Megpróbáltatásait az is súlyosbította, hogy amikor már bent volt az árokban, és visszagyalogolt a koporsóig, a mélyülő gödörben egyre erősebben tört rá a klausztrofóbia. Úgy érezte, szinte összeérnek a feje fölött a homokfalak, amelyek ráadásul mintha minden pillanatban beomlani készültek volna.

Reszkető kézzel látott hozzá, hogy kibontsa a koporsó végét. A résbe belefeszítette a kalapács élét, és lehajtotta a koporsó oldalfalát. Következett a doboz.

Most már nem halogathatta tovább a dolgot, döntenie kellett, hogy mit csinál a dobozzal. Nem tétovázott sokáig, kapkodva kioldotta a zsineget. Bármennyire irtózott még gondolatban is a fej érintésétől, úgy érezte, kötelessége a lehető legteljesebb mértékben visszaállítani az eredeti állapotot.

Fölnyitotta a doboz fedelét, és viszolyogva belenézett. A fej arccal fölfelé feküdt, a száraz hajgubancon megtámaszkodva. Elizabeth kiszáradt, besüppedt, félig előtűnő szemgolyói egyenesen őrá meredtek. Kim néhány vívódással teli pillanatig azzal is próbálkozott, hogy a lidérces arcon fölfedezze a festményen látott, szépséget sugárzó arc harmonikus vonásait. De a két kép tökéletes ellentéte volt egymásnak -. felfoghatatlannak tűnt, hogy egyazon személyé lennének.

Lélegzetvisszafojtva nyúlt be a dobozba, és kiemelte a fejet. Az érintéstől még erősebben elfogta a reszketés, mintha magát a halált érintette volna meg. Csak attól csillapodott valamelyest, amikor megint a háromszáz éve megoldatlan rejtély jutott eszébe, mivel érdemelhette ki Elizabeth ezt a kegyetlen sorsot?

Óvatosan fordult meg, nehogy felbukjon valamelyik csővezetékben, majd még nagyobb óvatossággal beemelte a fejet a koporsóba, és finoman letette. A keze valamilyen szövetet érintett, meg valami keményebb tárgyat is, de meg sem próbálkozott vele, hogy megnézze, pontosan mit. Sietve visszahajlította a koporsó falát az eredeti helyzetébe, majd a kalapáccsal gondosan a helyére ütögette.

Fölkapta a dobozt és a zsineget, gyors léptekkel megindult visszafelé az árokban. Tudta, csak akkor lesz nyugodtabb, ha már mindent visszarakott a csomagtartóba.

De azért már könnyebben lélegzett - legalább túl volt a nehezén.

Még egyszer odalépett az árok szélére, és lenézett a koporsó környékére, nem hagyott-e ott valami árulkodó bizonyítékot. Látta a lábnyomait, de úgy gondolta, az nem okozhat gondot.

Aztán elfordította a tekintetét a koporsóról és a gödörről, hogy újra szemügyre vegye a nyugalmat, meghittséget sugárzó házat - a kisházat, ahogy újabban emlegette. Megpróbálta elképzelni, milyen lehetett itt az élet a boszorkánymánia sötét napjaiban, amikor szegény Elizabeth nap mint nap mérgezte magát az alattomos, káprázatokat keltő szerrel, anélkül hogy tudott volna róla. Kim most már igazán sokat tudott a boszorkányőrületről. A könyvek többségében "megrontottak"-ként

emlegették azokat a fiatal nőket, akiket feltehetőleg ugyanaz a vegyület mérgezett, mint Elizabeth-t magát, ők voltak azok, akik "felemelték szavukat" a boszorkányok ellen.

Kim újra a koporsóra pillantott. Értetlenül állt a dolog előtt. A "megrontott" fiatal nőket nem tekintették boszorkányoknak, de Elizabeth-t igen. Az egyetlen kivétel Mary Varren volt, aki megrontott is volt, aztán vádlott is, mégis kegyelmet kapott, őt nem végezték ki. Mitől volt Elizabeth más? Miért nem volt ő is csupán megrontott? Vagy az volt, csak őt nem vitte rá a lélek, hogy másokat vádoljon? Vagy tán okkult praktikákkal foglalkozott, ahogy Kim apja célzott rá?

Kim felsóhajtott és a fejét ingatta. Nem tudta a válaszokat. Mintha minden szál újra és újra a titokzatos, perdöntő bizonyítékhoz vezetett volna vissza. Mi lehetett az? Kim tekintete ekkor a magányosan álló kastélyra tévedt, lelki szemei előtt megjelent a rengeteg doboz, szekrény és láda.

Az órájára pillantott. Még messze volt az este. Hirtelen ötlettől vezérelve beült az autóba, és a kastély bejáratához hajtott. Úgy tervezte, ha már ennyire foglalkoztatja Elizabeth sorsának rejtélye, ismét rászán néhány órát a kutatásra.

Benyitott a kastély bejárati ajtaján, és fütyörészni kezdett, hogy ne érezze magát annyira egyedül. A lépcső aljánál megtorpant. Bármennyivel kellemesebb hely volt is a padlás, legalábbis kevésbé félelmetes, mint a borospince, mégis mérlegelnie kellett, hogy az előző alkalommal milyen kudarcot vallott odafönt. Öt óra alatt egyetlen tizenhetedik századi iratot sem talált.

Vissza is fordult, és a konyha felé vette az irányt. Kinyitotta a pincelejáró súlyos tölgyfa ajtaját, fölkattintotta a falikarok kapcsolóját, és megindult a gránitlépcsőkön. A pincefolyosón lépkedve több egymás melletti helyiségbe is bepillantott. Itt sem lehetett felfedezni semmiféle rendet, ezért arra gondolt, neki magának kell fölvázolnia valamilyen értelmes, logikus tervét, amely alapján a kutatásait folytathatná. Talán a legtávolabbi cellával kezdhetné, és időrendi meg tematikai sorrendbe rakhatná a papírokat.

Ekkor jutott eszébe, hogy az egyik cellában, amelyet már maga mögött hagyott, mintha valami érdekeset látott volna. Visszament, körbepillantott. A szokásos berendezés fogadta, de valami mégis más volt. Az egyik láda tetején fadobozt vett észre, amit ismerősnek talált - majdnem pontosan olyan volt, mint a Boszorkányházban látott biblia-doboz, amelyről az idegenvezető azt mondta, hogy nem hiányozhatott egyetlen puritán család házából sem.

Közelebb ment, ujjait könnyedén végighúzta a doboz tetején, párhuzamos nyomokat hagyva a vastag porrétegben. A fa festetlen volt, mégis tökéletesen sima tapintású.

Nyilván igen régi darab lehetett. Kétoldalt megfogta a dobozt, és fölemelte a fedelét.

A dobozban vastag bőrbe kötött Biblia feküdt, látszott rajta, hogy sokat forgatták. Ahogy kivette a dobozból a szent könyvet, néhány boríték és papírlap bukkant elő. Kilépett a Bibliával a folyosóra, ott világosabb volt. Kinyitotta a könyvet, hogy megnézze, mikor nyomtatták. 1635-ben, Londonban. Végigpörgette a lapokat, hátha talál egy összehajtogatott levelet, de semmi nem került elő.

Már éppen vissza akarta tenni a dobozba, amikor a könyv véletlenül kinyílt a legutolsó oldalon. A hátsó előzéklapra ez volt írva. Ronald Stewart könyve, 1663. Az írás szinte teljesen ugyanolyan volt, mint Ronald későbbi kezeírása, Kim azonnal fölismerte a kecses betűket. Ahogy visszalapozott, fölfedezte, hogy a Biblia utolsó oldala után több üres lap következett, csak a tetejére nyomtattak mindegyiknek. Följegyzések. Az első ilyen jegyzetlapon ismét Ronald betűit pillantotta meg: házasságok, születések, halálesetek dátumait, Ronald életének eseményeit. Figyelmesen végigolvasott minden sort, míg eljutott Ronald és Rebecca házasságkötéséig. A dátum 1692. október 1-je, szombat volt.

Elhűlve nézte a dátumot. Ronald tíz héttel Elizabeth halála után feleségül vette Rebeccát, Elizabeth húgát! Ez túl sok volt neki, azon kapta magát, hogy megint rosszallással gondol Ronald Stewartra. Még az is megfordult a fejében, hogy a férfinak talán Elizabeth kivégzéséhez is köze lehetett. A nagy sietség láttán azt is nehezen tudta elképzelni, hogy Ronaldnak ne lett volna már korábban is viszonya Rebeccával.

Visszatette a Bibliát a dobozba, és kivette az alatta talált borítékokat és papírokat. Türelmetlenül nyitogatta a borítékokat, de csalódnia kellett. Egyetlen magánlevél sem került elő, csupa üzleti vonatkozású írás volt, méghozzá az 1810 és 1837 közötti évekből.

A többi papírban azonban még mindig reménykedhetett. Alaposan végignézte őket, sorban mindegyiket. Ezek ugyan régebbiek voltak, de érdektelenek, egészen addig, amíg el nem jutott egy

háromrét hajtott ívig. Széthajtogatta a viaszpecsétes dokumentumot. Egy többoldalas szerződés volt, a Northfields Propertynek nevezett, hatalmas kiterjedésű földterület adásvételéről.

A szerződés második oldalán térképre bukkant, mely szerint a földterület magában foglalta a jelenlegi Stewart birtokot, továbbá azt a részt, amelyet most a Kernwood Country Club foglalt el, és a Greenlawn Temetőt. Átnyúlt a Danvers folyón, amely akkoriban a Wooleston nevet viselte, úgyhogy még Beverly egy része is beletartozott. Északnyugaton egészen Peabodyig és Danversig terjedt, amelyet a szerződésben Salem Village-ként említettek.

Ezután következett a szerződés legérdekesebb része. Vásárlóként Elizabeth Flanagan Stewart aláírása szerepelt, a keltezés 1692. február 3-a volt.

Kimnek azonnal szemet szúrt, hogy Elizabeth volt a vevő és nem Ronald. Ezt különösnek találta, noha emlékezett arra a szerződésre, amelyben a férfi szerződéskötési joggal ruházta fel Elizabeth-t. De miért Elizabeth írta alá a szerződést? Hiszen hatalmas birtokról volt szó, amely bizonyára egy vagyonba került.

A szerződés hátuljához tűzve kisebb méretű, más kézírással írt papírt is talált. Az aláírásra is ráismert. Jonathan Corwin bíróé volt, a Boszorkányház eredeti tulajdonosáé.

Közelebb kellett tartania a fényhez a papírt, olyan nehezen lehetett olvasni az írást, amelynek tanúsága szerint Corwin bíró elutasította Thomas Putnam kérelmét, hogy a Northfields-re vonatkozó szerződést Elizabeth aláírásának törvénytelensége miatta semmisítse meg. A bíró indoklásul a következőket rótta a papírra. "A fent említett szerződésen szereplő aláírás törvényessége a Ronald Stewart és Elizabeth Flanagan között, 1681. február 11-én megkötött szerződésen alapul."

- Uramisten - mormolta Kim. Mintha ablakon át kukucskált volna be a tizenhetedik század végébe. Olvasmányaiban már találkozott a Thomas Putnam névvel. Ö volt a vezéralakja annak a viszálykodásnak, amely közvetlenül a boszorkányőrületet megelőzően megosztotta Salemet, és amely egyes történészek szerint a hisztéria egyik rejtett társadalmi oka is volt. A boszorkánysági vádak némelyike éppen Thomas Putnam "megrontott" felesége és lánya vallomásán alapult. Putnam nyilván nem tudott arról a bizonyos szerződésről Elizabeth és a leendő férje között, amikor beadta a kérelmet.

Kim lassan összehajtogatta a szerződést és a bírói végzést. Mindez talán közelebb vezeti majd a megoldáshoz. Putnamnek nyilván nem volt ínyére, hogy a birtok Elizabeth-é lett, és a boszorkányügyben játszott szerepéből ítélve alighanem ellenséges érzelmeket táplált Stewartékkal szemben. Talán éppen ez sodorta Elizabeth-t a tragédiába. Kim azt a lehetőséget sem zárta ki, hogy az Elizabeth ellen felhasznált bizonyítéknak is volt valami köze Thomas Putnamhez és a northfields-i terület megvásárlásához. Bizonyára szokatlan dolog volt akkoriban, ha egy ekkora értékű birtokot szerzett. Talán olyasmi volt a bizonyíték, amiből ellenségei igazolva látták, hogy Elizabeth voltaképpen nem is igazi nő, hanem amazon, következésképpen természetellenes teremtmény. De mi lehetett? Kim kétségbeesetten törte a fejét, de nem jutott semmire.

Még megvizsgálta a többi papírt is a bibliadobozban. Először nagyon megörült egy újabb tizenhetedik századi iratnak, de aztán látta, hogy semmilyen fontos adalék nincs benne. Ronald Stewart szerződést kötött bizonyos 0laf Sagerholmmal Göteborgból egy új típusú, gyors fregatt építésére. Sagerholmnak 128 láb hosszú, 34 láb 6 hüvelyk fedélzetszélességű, 276 laszt teljes terhelés mellett 19 láb 3 hüvelyk merülési mélységű hajót kellett építenie. 1691. december 12. volt a dátum.

Kim visszatette a Bibliát és a két iratot a bibliadobozba, majd az egészet átvitte az ebédlőbe vezető lépcső aljához, egy konzolasztalkára. Eltervezte, hogy abban a dobozban gyűjti majd össze mindazokat az iratokat, amelyek Elizabeth és Ronald Stewartra vonatkoznak. Előkereste azt a levelet is, amelyet James Flanagan írt Ronaldnak, azt is betette a dobozba.

Aztán visszament a cellába, ahol a bibliadobozt fölfedezte, hogy átkutassa a ládát, amelyen a doboz állt. Szorgalmasan dolgozott több órán át - mindhiába. Fölállt és kinyújtóztatta zsibbadó derekát. Az órájára pillantott, látta, hogy már majdnem nyolc óra, ideje visszamennie Bostonba.

Csak a lépcsőn fölfelé menet érezte igazán, hogy mennyire kimerült. Nehéz napja volt a kórházban is, és papírok közötti kotorászás is igencsak fárasztónak bizonyult, bár első látásra nem igényelt különösebb fizikai erőfeszítést.

A visszafelé vezető út sokkal könnyebb volt, mint a délutáni autózás, Bostonig szinte nem is volt forgalom az úton. Közben úgy döntött, telefonálás helyett inkább meglepi Edwardot a labor-

ban. Némi lelkifurdalást is érzett, hiszen a fejet végül minden bonyodalom nélkül sikerült visszajuttatnia a koporsóba, kár volt a dolognak olya nagy feneket kerítenie.

Kórházi kártyájával könnyedén átengedték az orvosegyetem biztonsági ellenőrzésén. Edwarddal az egyik közös vacsora után már járt a laborban, úgyhogy az odavezető útra is emlékezett. Az irodában sötét volt, ezért bekopogott egy tejüveg ajtón, amely emlékezete szerint magának a labornak a bejárata volt.

Senki nem válaszolt, ezért újra kopogott, ezúttal erősebben. Megpróbált benyitni, de az ajtó zárva volt. Harmadszor is kopogott, most már valakit látott is a tejüveg túlsó oldalán.

Az ajtó kinyílt, és Kimmel szemben ott állt egy magas, vonzó, szőke nő, akiről a bő fehér köpenyben is látszott, hogy kitűnő alakja van.

- Igen? - kérdezte hanyagul Eleanor, miközben tetőtől talpig végigmérte Kimet.

- Dr. Edward Armstrongot keresem.

- Armstrong doktor pillanatnyilag nem fogad látogatót. Az iroda csak holnap reggel lesz nyitva - mondta Eleanor, és már csukta volna be az ajtót.

- Azt hiszem, engem azért fogadna... - próbálkozott tétován Kim. Voltaképpen el is bizonytalanodott, és arra gondolt, talán mégis jobb lett volna telefonálnia.

- Igen? Azt hiszi? - kérdezte Eleanor gőgösen. - Hogy hívják? Maga hallgató?

- Nem, nem vagyok hallgató - felelte Kim. A kérdés tökéletesen abszurd volt, hiszen ő is a kórházi köpenyét viselte. - Kimberly Stewart a nevem.

Eleanor nem szólt semmit, csak becsukta Kim orra előtt az ajtót. Kim egyik lábáról a másikra állva várakozott, és azt kívánta, bárcsak ne jött volna ide. Aztán ismét nyílt az ajtó.

- Kim! - kiáltott föl Edward. - Hát te mit keresel itt?

- Gondoltam, telefonálás helyett inkább beugrom hozzád. Ne haragudj, ha esetleg rosszkor jöttem! - mentegetőzött Kim.

- Ugyan, dehogy - jelentette ki Edward. - Dolgozom, de az nem számít. Illetve az enyhe kifejezés, hogy dolgozom. De csak gyere be. - Hátralépett, utat engedve Kimnek.

- Ki volt az, aki ajtót nyitott? - kérdezte Kim, ahogy Edward asztala felé haladtak.

- Eleanor - mondta Edward a válla fölött.

- Nem volt őrülten barátságos - jegyezte meg Kim, nem tudta, jól teszi-e.

- Eleanor? Biztosan rosszul láttad. Nagyon jól kijön mindenkivel. Itt csak én vagyok a medve. De mind a ketten hulla fáradtak vagyunk, mert szombat délelőtt óta egyfolytában dolgozunk. Pontosabban Eleanor péntek este óta. Alig aludtunk.

Odaértek Edward munkaasztalához. Edward elvett egy halom folyóiratot egy egyenes támlájú székről, a sarokba hajította őket, és hellyel kínálta Kimet. Ő maga a saját székébe ült.

Kim figyelte Edward arcát. Túlhajszoltnak látszott, mintha rengeteg kávét ivott volna. Az álla idegesen táncolt, ahogy rágta a rágógumit. Hűvöskék szemei alatt karikák sötétlettek, arcát és állát kétnapos borosta fedte.

- Mitől ez a nagy hajsza? - kérdezte Kim.

- Az új alkaloid miatt - felelte Edward. - Bizonyos dolgokat már kiderítettünk róla, és nagyon jók a kilátások.

- Örülök, hogy jól megy a munkád. De miért ez a sietség? Határidőtök van?

- Nem, kizárólag a türelmetlenség hajt, mert sejtünk valamit - mondta Edward. - Lehet, hogy ez az alkaloid nagy dobás lesz. Aki nem kutató, annak biztosan nehéz fölfognia ezt az izgalmat, amit az ember ilyenkor érez. Igazi mámor, és szinte óránként újra meg újra elkap bennünket. Bármit nézünk, mindenütt kedvező eredményeket kapunk. Hihetetlen.

- El lehet mondani a lényegét? - kérdezte Kim. - Vagy titok.

Edward előrehajolt a székében, a hangját lehalkította. Kim önkéntelenül körülnézett, de nem látott senkit. Azt sem tudta, Eleanor hová tűnt.

- Belebotlottunk egy szájon keresztül is jól felszívódó, pszichoaktív vegyületbe, amely úgy hatol át a vér-agy gáton mint az a bizonyos kés a vajon. A szer annyira erős, hogy már mikrogrammos dózisban is hatásos.

- Úgy gondolod, hogy a salemi ügy szereplői is ennek a vegyületnek a hatása alatt voltak?

- Minden bizonnyal. Ez maga a salemi ördög.

- De akik ettek a fertőzött gabonából, azok mérgezést kaptak. Belőlük lettek a "megrontottak" akiken borzalmas rohamok törtek ki. Hogy lehetsz ilyen izgatott miatta ennek a szernek ilyen hatása van?

- Ez hallucinogén szer, ehhez nem fér kétség - mondta Edward. - De szerintünk ennél sokkal több is. Ha igaz, van nyugtató, élénkítő hatása is, és talán a memóriaműködést is képes fokozni.

- Hogy tudtatok meg ilyen gyorsan ennyi mindent?

Edward zavartan fölnevetett. - Még semmi sem százszázalékos - ismerte be. - Biztosan lesz majd sok olyan kutató, aki kétségbe vonja a munkánk tudományosságát. De mi megpróbáltunk képet kapni a szer általános hatásáról. Mondom, ezeket semmi szín alatt nem lehetne ellenőrzött kísérleteknek nevezni. De az eredmények akkor is rendkívül izgalmasak, mondhatni őrületesek. Rájöttünk például, hogy ez a szer sokkal-sokkal hatásosabb a stressz ellen, mint az imipramin, pedig minden antidepresszáns hatékonyságát ahhoz szokták mérni.

- Akkor lehet, hogy ez hallucinogén, antidepresszáns szer?

- Többek között.

- Mellékhatások? - kérdezte Kim. Még mindig nem tudta hová tenni Edward izgatott lelkesedését.

Edward újra elnevette magát. - Azzal egyelőre nem törődtünk, hogy a patkányok hallucinálnak tőle. De komolyan mondom, a hallucináción kívül eddig semmi problémát nem láttunk. Egereknek adtunk be aránylag komoly adagokat, de köszönik szépen, jól vannak. És még nagyobb dózisokat lőttünk be idegsejtkultúrákba, és a sejteknek semmi bajuk nem lett. Nincs semmilyen toxicitás sem. Őrületes.

Miközben Edwardot hallgatta, Kimet egyre jobban bántotta, hogy a férfi meg sem kérdezi, mit intézett Salemben, és mi történt Elizabeth fejével. Végül neki magának kellett szóba hoznia, amikor Edward rövid időre abbahagyta a lelkesült szóáradatot.

- Jó - akkor is csak ilyen kurtán válaszolt, amikor Kim elmesélte, hogy a fej visszakerült a helyére. - Örülök, hogy túl vagy rajta.

Kim éppen be akart számolni róla, milyen érzést keltett benne a délutáni túra, amikor beviharzott a képbe Eleanor, és egy számítógépes adatsorral teljesen kisajátította Edward figyelmét. Tudomást sem vett Kimről, Edward sem mutatta be őket egymásnak. Kim csak hallgatott, amíg azok ketten élénken tárgyalták az adatokat. Nyilvánvaló volt, hogy Edward örül az eredményeknek. Végül gyors utasításokat adott Eleanornak, megpaskolta a karját, és a nő ugyanolyan gyorsan el is tűnt, ahogyan érkezett.

- Hol is tartottunk? - kérdezte Edward, amikor visszafordult Kimhez.

- Újabb jó hírek? - intett Kim a számítógépes papír felé.

- De még mennyire! - mondta Edward. - Megkezdtük a szerkezeti analízist, és Eleanor most hozta az adatokat, amelyek megerősítették az előzetes feltevésünket. Valóban tetraciklikus molekuláról van szó, többszörös oldalláncokkal.

- Hogy az ördögbe tudtok ilyesmit meghatározni? - Kérdezte Kim. Bár nem akarta, rá is hatással volt az eredmény.

- Komolyan kérdezed?

- Akkor, ha nem mondasz túl bonyolult dolgokat.

- Az első lépés az volt - kezdte Edward -, hogy közönséges kromatográfiával megtudjunk valamit a molekulasúlyról. Az könnyű volt. Aztán széttörtük a molekulát, olyan reagensekkel, amelyek bizonyos típusú kötéseket megbontanak. Azt követően megpróbáltunk azonosítani legalább néhány töredéket, kromatográfiával, elektroforézissel és tömegspektrometriával.

- Máris elveszítettem a fonalat - szólt közbe Kim. Hallottam már ezeket a szakszavakat, de igazából nem tudom mik ezek az eljárások.

- Pedig nem olyan bonyolultak. - Edward fölállt. - Az alapfogalmakat könnyű megérteni, inkább az eredmények elemzése jelent nehézséget. Gyere, megmutatom a gépeket. - Azzal megfogta Kim kezét, és fölhúzta a székről.

Lelkesen végighurcolta a korántsem olyan lelkes Kimet a laborban, megmutatta a tömegspektrométert, a nagy teljesítményű folyadék-kromatográfot és a kapilláris elektroforézis készüléket. Közben végig arról tartott előadást, melyiket hogyan lehet fölhasználni a töredékek elvá-

lasztására és azonosítására. Kim most értette meg igazán, mennyire fontos Edward számára a tanítás.

Edward kinyitott egy oldalajtót, és befelé mutatott. Kim bepillantott a helyiségbe. A szoba közepén nagy henger állt, több mint egy méter széles, és vagy hatvan centiméter magas lehetett. Drótok és vezetékek tekeredtek elő belőle, mint valami medúzafőből.

- Ez a mi nukleáris mágneses rezonancia gépünk, az NMR - mondta Edward büszkén. - Nem elég azt tudni, hány szén-, hidrogén-, oxigén- és nitrogénatom van egy vegyületben. A háromdimenziós elhelyezkedésüket is ismernünk kell, ezt tudja ez a gép.

- Le vagyok nyűgözve - mondta Kim, más nemigen jutott eszébe.

- Hadd mutassak meg egy másik gépet is - folytatta Edward, aki észre sem vette, hogy Kim nincs éppen a legjobb hangulatban. Újabb ajtóhoz vezette, azt is kinyitotta, megint befelé mutatott.

Kim benézett, de csak reménytelenül bonyolultnak tűnő elektromos berendezéseket, huzalokat és katódsugár csöveket látott. - Érdekes - mondta.

- Tudod mi ez?

- Nem, azt hiszem, nem - hebegte Kim. Nem szívesen árulta el, hogy ilyen keveset tud Edward munkájáról.

- Ez defrakciós röntgengép - mutatta be a berendezést Edward, ugyanolyan büszkeséggel, ahogyan az NMR-gépet. - Azt egészíti ki, amit az NMR-rel csinálunk. Az új alkaloidnál használni fogjuk, mert az alkaloid könnyen kristályosodik sóvá.

- Hát, neked aztán elég munkád van itt - állapította meg Kim.

- Ez munka is, de fantasztikusan ösztönzi is az embert - válaszolta Edward. - Most éppen az egész kutatóarzenálunk működésben van, ömlenek az adatok. Rekordidő alatt készen leszünk a szerkezeti elemzéssel, különösen az új szoftverrel, amely ezekhez a gépekhez tartozik.

- Hát, sok szerencsét - mondta Kim. Csak nagyon homályos képzetei maradtak mindarról, amit Edward elmagyarázott neki, de most már kétségtelenül jobban értette, mitől olyan lelkes a barátja.

- No, és még mi újság Salemben? - kérdezte váratlanul Edward. - Hogy halad a felújítás?

Kim erre igazán nem számított. Eszébe sem jutott, hogy Edward, miközben teljesen lefoglalja őt a munkája, még számon tartja az ő csenevész kis vállalkozását is.

- A fölújítás jól halad - felelte. - A ház afféle kis drágakő lesz.

- Elég sokáig ott voltál. Megint búvárkodtál a Stewart família papírjai között?

- Igen, egy pár órát.

- Találtál valami újabbat Elizabeth-ről? - kérdezte Edward. - Engem is egyre jobban érdekel. Az az érzésem, hogy rengeteget köszönhetek neki. Nélküle sosem bukkantam volna rá erre az alkaloidra.

- Igen, találtam ezt-azt - válaszolta Kim. Elmesélte, hogy járt a levéltárban, de ott nem volt szerencséje. Azután beszámolt a northfields-i szerződésről, és hogy ez mennyire bosszantotta Thomas Putnamet.

- Könnyen lehet, hogy ez lesz a legjelentősebb információ mind közül - mondta Edward. - Amit olvastam róla, annak alapján nem volt tanácsos éppen ővele ujjat húzni.

- Én is ezt gondoltam. Ann, a lánya volt az egyik legelső, akit "megrontottak", és ő sokakat be is vádolt. Csak az a baj, hogy a perdöntő bizonyíték és a Thomas Putnammel való viszálykodás sehogy nem kapcsolódik össze.

- Ezek a Putnamék talán még arra is képesek voltak, hogy valami hamis bűnjelet fabrikáljanak.

- Nincs kizárva. De még akkor sem tudjuk, hogy mit. És ha csak hamis bűnjel volt, hogyan lehetett mégis perdöntő? Inkább olyasvalami lehetett, amit Elizabeth maga készített.

- Lehet. De akkor is Ronald folyamodványa az egyetlen nyom, amelyben azt írta, hogy azt a valamit lefoglalták nála. Bármi lehetett, amit akkoriban boszorkányságnak tekintettek.

- Ronaldról jut eszembe - kanyarodott vissza Kim az aznapi fejleményekhez -, ma megint találtam valamit, ami az én szememben nagyon gyanússá teszi őt. Alig tíz héttel Elizabeth halála után újra megnősült. Szinte nem is gyászolta a feleségét. Arra kell gondolnom, hogy korábban is viszonya lehetett Rebeccával.

- Ki tudja - mondta Edward, de nem jött izgalomba a hallottaktól. - Én csak azt ismétlem: fogalmunk sincs milyen nehéz lehetett az élet akkoriban. Négy gyereke volt, működtetni kellett a céget, a hosszú gyász túl nagy luxus lett volna.

Kim bólintott, de nem volt meggyőzve. Közben azon is elgondolkodott, vajon az apja viselkedése is hozzájárult-e, hogy ennyire gyanakszik Ronald Stewartra.

Eleanor jelent meg újra, ugyanolyan váratlanul, mint az előbb. Most is élénken megtárgyalt valamit Edward-dal. Amikor végre újra kettesben hagyta őket, Kim búcsúzni készült.

- Most már mennem kell - mondta.

- Kikísérlek az autóig - ajánlotta Edward.

Ahogy lefelé mentek a lépcsőn, s aztán a parkoló felé, Kim újra megfigyelhette, ahogy Edward viselkedése fokozatosan megváltozik. Ahogy ilyenkor lenni szokott, egyre idegesebb lett. Korábbi tapasztalatai alapján Kim már sejtette, hogy valami fontos dolgot akar neki mondani. Meg sem próbálta bátorítani, tudta, hogy az úgysem segít.

Végül, amikor az autó mellett álltak, Edward előrukkolt a mondandójával. - Sokat gondolkoztam az ajánlatodon, hogy költözzem ki én is veled Salembe - mondta, miközben kavicsot piszkálgatott a cipője orrával. Azután elhallgatott. Kim türelmetlenül várta, mi lesz a válasz. Edward végül kibökte. - Ha még mindig határozottan úgy gondolod, akkor szívesen kiköltöznék.

- Persze hogy határozottan úgy gondolom - felelte Kim megkönnyebbülve, majd fölágaskodott és átölelte Edwardot, aki viszonozta az ölelést.

- Hétvégén megint fölmehetünk, és megbeszélhetjük, hogy milyen bútorok legyenek - folytatta a férfi. - Megnézhetjük, hogy esetleg tetszik-e valami az én lakásomból.

- Már alig várom.

Némi tétovázás után végül elváltak egymástól, Kim beült az autójába. Kinyitotta a jobb oldali ablakot, Edward bedugta a fejét.

- Ne haragudj, hogy ennyire lefoglal ez az alkaloid! - mondta.

- Megértem - felelte Kim. - Látom, mennyire odavagy tőle, És boldog vagyok, hogy ennyire szereted, amit csinálsz.

Miután elbúcsúzott, és elindult a Beacon Hill felé, Kim sokkal boldogabbnak érezte magát, mint félórával azelőtt.

7.

1994. július 29. péntek

Edward napról napra izgatottabb lett. Egyre szaporodtak az új alkaloidra vonatkozó adatok. Nem aludtak többet napi négy-öt óránál, sem ő, sem Eleanor. Gyakorlatilag, mindketten bent laktak a laboratóriumban, és többet dolgoztak, mint életükben bármikor.

Edward ragaszkodott hozzá, hogy mindent ő maga csináljon, száz százalékig biztos akart lenni mindenben, vagyis még azt a munkát is újra elvégezte, amit Eleanor már megcsinált. Persze Eleanorral ugyanígy ellenőriztette a saját eredményeit is.

Ilyen munkatempó mellett az alkaloidon kívül semmi másra nem jutott ideje. Eleanor tanácsa és a nappali tagozatos hallgatók egyre nyíltabb méltatlankodása ellenére sem tartott például előadásokat, nem szentelt időt a továbbképzős hallgatóknak, tanácsai és, iránymutatása híján némelyik diák teljes zsákutcába jutott a kutatásaival - őt mindez hidegen hagyta. Olyan volt, mint az alkotás révületében élő művész, őt is szinte megbabonázta az új szer, ami ezen kívül esett, arról nem is vett tudomást. Bűvölten figyelte, ahogy a vegyület szerkezete mintegy atomonként bontakozott ki az idő ködéből, amelyben mindaddig rejtőzködött.

Szerda reggelre megszületett a kvalitatív szerves kémia csodálatos hőstette. Edwardnak sikerült teljes egészében meghatároznia a vegyület négygyűrűs szerkezeti magvát. Szerda délutánra valamennyi oldalláncot is le tudta írni, mind az összetételüket, mind a maghoz való kapcsolódási pontjukat. Tréfásan olyan almához hasonlította a molekulát, amelyből kukacok másznak elő.

Leginkább az oldalláncok nyűgözték le, szám szerint öt darab. Az egyik a maghoz hasonlóan tetraciklikus volt, és az LSD-re emlékeztetett. A másik kétgyűrűs volt és a szkopolarnin nevű

szerre hasonlított. A további három az agy legfőbb neurotranszmittereire emlékeztetett: a norepinefrinre, a dopaminra és a szerotoninra.

Csütörtök hajnalban erőfeszítéseiket újabb siker koronázta: a számítógép képernyőjén háromdimenziós képként jelent meg előttük a teljes molekuláris szerkezet. Az eredmény részben egy új szoftvernek, részben a számítógép szuperkapacitásának, részben pedig kettőjüknek volt köszönhető, akik folyamatosan és kölcsönösen az ördög ügyvédjének szerepét játszották.

A látvány szinte hipnotizálta őket, némán figyelték, amint a szuperszámítógép lassan körbeforgatta előttük a molekulát. A kép káprázatos színekben pompázott, az elektronfelhőket váltakozó árnyalatú kobaltkékben látták, a szénatomokat vörösben, az oxigént zöldben, a nitrogént pedig sárgában.

Edward átmozgatta az ujjait, mint a zongoravirtuóz, aki éppen Beethoven-szonátát készül előadni a Steinway hangversenyzongorán, odaült a saját termináljához, amely össze volt kötve a szuperszámítógéppel, majd minden tudását, tapasztalatát és ösztönös kémiai érzékét mozgósítva dolgozni kezdett a billentyűkön. A képernyőn lévő kép reszketett, rángott, de továbbra is lassan körbeforgott. Edward "operálta" a molekulát. Megpróbálta lefaragni azt a két oldalláncot, amelyek érzése szerint hallucinogén hatást okozták: az LSD-oldalláncot és a szkopolamin-oldalláncot.

Örömmel látta, hogy az LSD-oldalláncot egy két szénatomos csonktól eltekintve könnyedén el tudja távolítani, anélkül, hogy számottevően megbolygatná a vegyületben akár a háromdimenziós szerkezetet, akár az elektromos töltések eloszlását - márpedig ha ez utóbbiak megváltoztak volna, az drámai módon befolyásolta volna a szer hatékonyságát.

A szkopolamin-oldallánccal már másként alakult a dolog. Ezt csak részben tudta levágni, egy tekintélyes darabot kénytelen volt érintetlenül hagyni. Amint megpróbált többet is eltávolítani, a molekula önmagába záródott, és drasztikusan megváltoztatta háromdimenziós alakját.

Miután annyit levágott a szkopolamin-oldalláncból, amennyit csak mert, átpakolta a molekuláris adatokat a saját laboratóriumi számítógépébe. Ezúttal már nem volt olyan látványos a kép, de bizonyos vonatkozásban sokkal érdekesebb. Egy új, hipotetikus, "formatervezett" szer molekuláját látták maguk előtt, amely a természetes vegyület számítógépes manipulálása révén keletkezett.

Edward azon ügyködött, hogy megszüntesse a szer hallucinatív és antiparaszimpatikus mellékhatásait. Ez utóbbira utalt a száj kiszáradása, a pupillatágulás és a részleges emlékezetkiesés, amely nála is, Stantonnál is fellépett.

Ezen a ponton lépett működésbe Edward igazi erőssége, a szintetikus szerveskémia. Maratoni erőfeszítéssel, csütörtök reggeltől csütörtök éjszakáig tartó munkával kidolgozott egy eljárást, amellyel normál, létező reagensekből is elő tudták állítani a megtervezett vegyületet. Péntekreggelre a kezükben volt egy fiola, benne az új szer.

- Mit gondol? - kérdezte Edward Eleanortól, miközben mind a ketten a fiolára meredtek. Kimerültek voltak, de eszük ágában sem volt pihenni.

- Azt, hogy amit maga művelt, az a kémiai virtuozitás magasiskolája - mondta Eleanor a legteljesebb őszinteséggel.

- Nem bókot akartam hallani. Hanem azt, hogy maga szerint most mi a teendőnk.

- Ebben a csapatban én vagyok a konzervatív - felelte Eleanor. -, úgyhogy szerintem nézzük meg a toxicitást.

- Nézzük! - mondta Edward. Fölállt, fölsegítette Eleanort is, majd együtt álltak a munkaasztal mellé.

Nem törődtek a tudományos előírásokkal, egyrészt az addigi eredményeik jogán, másrészt mert türelmetlenek voltak. Éppen úgy, mint a természetes alkaloid esetében, ezúttal is mellőzték az ellenőrzött, körültekintő kísérleteket, hogy minél előbb átfogó képet kapjanak a szer hatásáról.

Először is különféle szövetkultúrákhoz, többek között vese- és idegsejtekhez adták hozzá a szert, változó koncentrációkban. Örömmel látták, hogy még a viszonylag nagy dózisok esetén sem jelentkezett semmilyen elváltozás. A kultúrákat inkubátorba tették, hogy rendszeresen ellenőrizhessék őket.

Aztán az Aplasia fasciata idegdúc-preparátumban parányi elektródokat vezettek be spontán aktivizálódó idegsejtekbe. Az elektródokat erősítőhöz kapcsolták, ezzel egy katódsugárcsőben nyomon követhették a sejtműködést. Lassanként adagolni kezdték a szert a közvetítő folyadékhoz. Az idegsejtek reakcióiból megállapították, hogy a szer valóban bioaktív, de úgy, hogy a spontán

aktivitást nem is fokozta, nem is csökkentette, hanem éppenséggel mintha stabilizálta volna a ritmusát.

A szaporodó pozitív eredmények megint egyre izgatottabbá tették őket. Eleanor újabb csapat előkészített patkánynak kezdte adagolni a szert, Edward pedig. friss szinaptoszóma preparátumhoz adta hozzá. Az első eredmények Eleanornál jelentkeztek: rövid idő alatt meggyőződött róla, hogy a patkányoknál a módosított szer nyugtató hatása még az eredeti alkaloidénál is erősebb.

Edward eredményei valamivel lassabban születtek meg. Az új szer mindhárom neurotranszmitterre hatott, de nem egyenlő mértékben. A szerotoninra jobban, mint a norepinefrinre, a dopaminra a legkevésbé. Váratlan fejlemény volt, hogy a készítmény a jelek szerint laza kovalens kötést alkotott mind a glutaminsavval, mind a gamma-aminovajsavval, az agy két legfőbb gátláskeltő hatóanyagával.

- Minden fantasztikus! - kiáltott föl Edward. Fölkapott egy csomó, adattal teli-papírt az asztaláról, földobta a levegőbe, és hagyta, hogy a lapok óriás konfettiként hulljanak alá. - Monumentális hatása lehet az új szernek, mindenből az derül ki! Le merem fogadni, hogy egyszerre antidepresszáns is, szorongásoldó is, és mint ilyen, forradalmasíthatja akár az egész pszichofarmakológiát. Végül akkora ügy lehet belőle, mint amekkora a penicillin felfedezése volt.

- De lehet, hogy még mindig hallucinogén - figyelmeztette Eleanor.

- Nem hinném - mondta Edward. - Hiszen levettem azt az LSD-szerű oldalláncot róla. De igaza van, azt is ellenőrizni kell.

- Nézzük meg a szövetkultúrákat! - javasolta Eleanor. Sejtette, hogy Edward ismét önmagán akarja ellenőrizni az esetleges hallucinogén hatást.

Kivették a szövetkultúrákat az inkubátorból, és mikroszkóp alatt megvizsgálták őket. Mindegyik egészségesnek látszott. Az új szer nem roncsolta a sejteket, még nagy dózisban sem.

- Semmilyen toxicitás nem látszik - állapította meg Edward ragyogó arccal.

- Ha nem látnám, el sem hinném - ámuldozott Eleanor.

Visszatértek Edward asztalához, és növekvő erősségű oldatokat állítottak elő. A kiindulóponton a dózis körülbelül megegyezett azzal a mennyiséggel, amelyet Stanton bevett, még az eredeti alkaloidból. Először Edward próbálta ki az új szert, majd miután, semmi nem történt, Eleanor is. Ismét csak nem történt semmi.

A negatív eredményen fölbátorodva fokozatosan emelték a dózist, egészen egy teljes milligrammig, tudva, hogy például az LSD 0,05 milligrammtól kezdve fejti ki kábító hatását.

- Nos? - kérdezte Edward fél óra múltán.

- Amennyire meg tudom ítélni, nincs hallucinogén hatása - mondta Eleanor.

- De hatás azért van ugye?

- Mindenképpen - felelte Eleanor. - Leginkább nyugodt elégedettségnek nevezhetném. De akármi is, nekem jó.

- Nekem olyan érzésem is van, mintha az agyam különlegesen tiszta volna - folytatta Edward. - És ez csak a szertől lehet, mert húsz perccel ezelőtt olyan voltam, mint a szemétkosár, a koncentrációs képességem nulla volt. Most meg úgy tele vagyok energiával, mint egy éjszakai jó alvás után.

- Én azt tapasztalom, mintha a hosszú távú memóriám álomból ébredt volna - mondta Eleanor. - Az előbb hirtelen eszembe jutott a régi otthoni telefonszámunk, hatéves koromból. Akkor költöztünk át a nyugati partra.

- És az érzékelése? - kérdezte Edward. - Az enyém mintha hihetetlenül éles lenne, különösen ami a szagokat illeti.

- Nem is vettem volna észre, ha nem mondja - Eleanor hátravetette a fejét és beleszippantott a levegőbe. - Soha nem tűnt fel, mennyi szag terjeng itt a laborban.

- Még valamit érzek, amire talán nem is reagálnék, ha nem csináltam volna végig egy Prozac-kúrát. Olyan... magabiztosnak érzem magam. Mondjuk például most gond nélkül oda tudnék állni bárki vagy bárkik elé, és azt csinálnám, amit akarok. Csak az a különbség, hogy a Prozacnél ehhez három hónap kellett.

- Ilyen élményem nekem nincs - felelte Eleanor - De a szájam kissé ki van száradva, a magáé nem?

- Talán - ismerte be Edward. Aztán egyenesen belenézett Eleanor mélykék szemébe. - És a pupillája is mintha tágabb lenne valamivel. Ha igen, akkor az azt jelenti, hogy a szkopolamin oldalláncot nem sikerült teljes egészében eltüntetnünk. Ellenőrizze, hogyan lát közelre!

Eleanor a kezébe vett egy vegyszeres üveget, és elolvasta a címkéjén lévő apróbetűs feliratot. - Semmi probléma - jelentette ki.

- Esetleg más? - kérdezte Edward. - Keringési vagy légzési zavar?

- Minden rendben van - válaszolta Eleanor.

- Elnézést kérek... - szólalt meg valaki a hátuk mögött.

Eleanor és Edward megfordult. Edward egyik hallgatója közeledett feléjük. - Segítségre lenne szükségem. - mondta. Nadine Fochnak hívták, párizsi volt. - Nem működik az NMR.

- Talán az lenne a legjobb, ha megkeresné Ralphot - felelte Edward, miközben kedvesen elmosolyodott - szívesen segítenék én is, de pillanatnyilag nagyon benne vagyok valamiben. És Ralph különben is sokkal jobban ért a géphez, mint én, főleg technikai szempontból.

A fiatal nő megköszönte a tanácsot, és elment.

- Milyen udvariasan beszélt vele - jegyezte meg Eleanor.

- Meglehetősen udvariasnak érzem magam. Meg amúgy is kedves nő.

- Talán most kellene visszatérnie a normális foglalatosságokhoz. Fantasztikusan jól haladtunk.

- Ez eddig csak kóstoló volt - felelte Edward. - Nagyon kedves magától, hogy aggódik az oktatási és laborvezetői kötelezettségeim miatt, de higgye el, minden ilyesmi kibír most pár hetes csúszást, anélkül, hogy bárkinek is helyrehozhatatlan károkat okozna. Semmit nem vagyok hajlandó elszalasztani ezzel az új szerrel kapcsolatban. Közben maga már el is kezdheti a számítógépes modellezést. Az oldalláncok helyettesítésével csinálja meg az új szeren alapuló egész családot.

Eleanor már indult is a számítógépéhez, Edward pedig visszament az asztalához, és fölvette a telefont. Stanton Lewist hívta.

- Van dolgod ma este?

- Nekem minden este van dolgom - felelte Stanton. - Mire gondolsz? Elolvastad a prospektust?

- Nincs kedved együtt vacsorázni Kimmel és velem? El akarok mondani valamit.

- Ahá, a nagy nőcsábász! Valami fontos bejelentésről van szó?

- Inkább személyesen mondanám el - felelte Edward habozás nélkül. - Nos? Vacsora? Én állom!

- Ennyire komoly a dolog? Én már úgyis foglaltam asztalt az Anago Bistro étteremben, kint Cambridge-ben. Igaz, csak két személyre, de majd odaszólok, hogy változtassák négyre. Nyolckor. Visszahívlak, ha bármi közbejönne.

- Tökéletes - mondta Edward. Aztán letette a kagylót, hogy minden további kérdést megelőzzön. Kim munkahelyi számát tárcsázta.

- Sok dolgod van? - kérdezte, amikor Kim beleszólt a telefonba.

- Ne is kérdezd!

- Vacsorát szerveztem Stantonnal és a feleségével - mondta Edward izgatottan. - Este nyolckor, ha csak Stantonnak közbe nem jön valami. Ne haragudj, hogy ilyen későn szólok! Remélem, neked is megfelel.

- Hogyhogy nem dolgozol ma este?

- Ennyi szabadságot adtam magamnak.

- És holnap? Fölmegyünk Salembe?

- Megbeszéljük - mondta Edward. - És szívem szerint kettesben vacsoráznék veled. De Stantonnal mindenképpen beszélnem kell, gondoltam, összekötjük a kellemest a hasznossal. Tudom, ezen a héten nem voltam túl szórakoztató.

- Milyen derűs a hangod. Valami újabb jó eredmény? - kérdezte Kim.

- Mindegyik eredmény jó - felelte Edward. - És ezért fontos az esti megbeszélés. De utána még kettesben is csinálhatunk valamit. Megint sétálunk egyet a téren, mint első este. Mit szólsz hozzá?

- Oké a randi!

Kim és Edward érkezett előbb az étterembe, ahol az egyik tulajdonos fogadta, majd egy kellemes sarokasztalhoz ültette őket, az egyik ablak mellé. A Main Street egy részét látták, ahol egymást érték a pizzás helyek és az indiai éttermek. Tűzoltóautó száguldott végig az úton, sikoltó szirénázással.

- Esküszöm, hogy csak kávéért mennek - jegyezte meg Edward nevetve, amint a tűzoltóautó elhaladt előttük. - Ezek állandóan le-föl száguldoznak. Nem létezik, hogy ennyi tűz legyen.

Kim lopva figyelte őt, látta, hogy remek hangulatban van. Beszédes volt és fesztelen, mint még soha, és bár látszott rajta a fáradtság, olyan élénkség tükröződött az arcán, mintha egy liter presszókávét ivott volna. Még egy üveg bort is rendelt.

- Mintha azt mondtad volna, hogy a bort mindig Stantonra bízod - jegyezte meg Kim.

Edwardnak azonban nem jutott ideje a válaszra, mert Stanton megérkezett, és a rá jellemző módon úgy viharzott be az étterembe, mintha az övé lett volna ott minden. Kezet csókolt a pincérnőnek, amit az alig leplezett ellenzéssel tűrt.

- Helló, fiatalok! - köszöntötte nagy hangon Kimet és Edwardot, miközben Candice alá tolt egy széket. Szűk volt a hely, két-két embernek szorosan egymás mellett kellett ülnie. - Mi az a nagy újság nálatok? Hozassak rögtön egy üveg Dom Pérignont?

Kim Edwardra nézett, nem értette a dolgot.

- Már megrendeltem a bort - felelte Edward. - Az bőven elég lesz.

- Te? - kérdezte Stanton. - Pedig itt nem is tartanak almabort! - mondta, és harsányan elnevette magát, miközben ő is helyet foglalt.

- Olasz bort rendeltem - mondta Edward. - A hűvös, száraz bor jól fog jönni ilyen forró nyárban.

Kim fölvonta a szemöldökét. Még sohasem látta ilyennek Edwardot.

- Tehát miről van szó? - kérdezte Stanton. Az asztalra könyökölve kíváncsian előrehajolt. - Összeházasodtok?

Kim elpirult. Némi zavarral gondolt arra az eshetőségre, hogy Edward esetleg elmondta Stantonnak, hogy össze akarnak költözni. Nem akarta mindenáron titokban tartani, de szerette volna, ha ő maga közölheti a családdal.

- Szeretnék olyan szerencsés lenni - mondta Edward, és ő is fölnevetett. - Jó híreim vannak, de nem ennyire.

Kim egyre Edwardot figyelte. Imponált neki, hogy ilyen ügyesen kitért Stanton tapintatlan kérdése elől.

Megérkezett a pincérnő a borral. Stanton újabb műsorszámmal rukkolt elő a márka ellenőrzése ürügyén. - Meg vagyok lepve, öregfiú! - mondta végül. - Nem is volt rossz választás.

Miután mindenkinek töltöttek, Stanton már belekezdett volna a pohárköszöntőbe, de Edward leintette.

- Most rajtam a sor - mondta, és Stanton felé emelte poharát. - A világ legokosabb orvosi üzletemberére!

- Már azt hittem, soha nem fogod észrevenni - riposztozott rögtön Stanton. Mindannyian ittak az egészségére.

- Szeretnék kérdezni tőled valamit - folytatta Edward. - Komolyan gondoltad, amikor a múltkor azt mondtad, hogy egy új, hatékony pszichotróp gyógyszer milliárdokat érő molekula lenne?

- Halál komolyan - felelte Stanton, és abban a pillanatban elkomolyodott az arca. - Ezért vagyunk itt? Van valami új információd arról a szerről, amitől elszálltam?

Candice is, Kim is azonnal fölkapta a fejét, hogy milyen elszállásról beszél Stanton. Amikor meghallották a történetet, mindkettőjükben szinte meghűlt a vér.

- Nem volt olyan rossz - nyugtatta őket Stanton. - Tulajdonképpen még élveztem is.

- Rengeteg információm van róla - jelentette ki Edward. - És csupa felsőfokú pozitívum. A hallucinogén hatást a molekula átalakításával megszüntettük. Úgy érzem, létrehoztuk a jövő gyógyszerét, olyasfélét, mint manapság a Prozac vagy a Xanax, de ez a jelek szerint tökéletes. Nem toxikus, szájon keresztül is hatásos, kevesebb mellékhatása van, és valószínűleg igen széles körű a gyógyászati felhasználhatósága. Sőt, az egyedi oldallánc-szerkezete miatt, amely változtatható és helyettesíthető, voltaképpen határtalan lehet az alkalmazhatósági köre a pszichotróp mezőnyben.

- Ezt fejtsd ki jobban! - szólt közbe Stanton. - Szerinted mire képes ez a szer?

- Szerintünk általános, pozitív befolyással bírhat a beteg hangulatára. A jelek szerint egyszerre antidepresszáns és szorongásoldó. Lehet általános serkentő mondjuk harctéri neurózisra, elégedettségérzést kelt, élesíti az érzeteket, és a hosszú távú memória javítása révén elősegíti a tiszta gondolkodást.

- Atyaúristen! - kiáltott föl Stanton. - És mit nem csinál? Olyan ez az egész, mint a szóma a Szép új világ-ból.

- A párhuzam hízelgő - mosolyodott el Edward.

- Egyetlen kérdésem van. - Stanton lehalkította a hangját és előrehajolt. - A szex is jobb tőle?

Edward megvonta a vállát. - Lehetséges - mondta. - Mivel fokozza az érzékelést, lehet, hogy a szex is intenzívebb tőle.

Stanton a levegőbe emelte a kezét. - A francba! Akkor nem is egymillárd dolláros molekuláról van szó, hanem ötmilliárdosról!

- Komolyan beszélsz? - kérdezte Edward.

- Mondjunk több mint egymilliárdot.

A beszélgetést a pincérnő megjelenése szakította félbe. Megrendelték a vacsorát. Utána Edward szólalt meg először. - Mindez még nincs bizonyítva - mondta. - Ellenőrzött kísérleteket még nem végeztünk.

- De te bizakodó vagy, igaz? - kérdezte Stanton.

- Nagyon bizakodó - hangzott Edward válasza.

- Ki tud erről az egészről? - tette fel az újabb kérdést Stanton.

- Csak én, a legközelebbi asszisztensem, és az itt jelenlévők, ennél az asztalnál.

- És hogyan működik ez a szer, arról tudsz valamit?

- Csak hipotézisem van róla. A jelek szerint stabilizálja az agy fő neurotranszmittereinek a koncentrációit, és ily módon több szinten hat. Hatással van az egyes neuronokra is, de egész sejthálózatokra is, mintha egy a autokoid, tehát szöveti hormon lenne, vagy agyhormon.

- És honnan került elő ez az anyag? - érdeklődött Candice.

Edward röviden előadta a történetet, megmagyarázta az összefüggéseket Kim ősei, a salemi perek és a mérgezési teória között. - Eszerint, ugyebár, a vádlókat állítólag valamilyen gombával mérgezték meg. Kim tette fel a kérdést, hogy be lehet-e bizonyítani ezt az elméletet, és erről jutott eszembe, hogy mintát vegyek az egyik élelmiszeres tárolóedény aljáról, a piszokból.

- Nekem semmi érdemem nincs az egészben - tiltakozott Kim.

- Hogyne lenne - mondta Edward. - Neked is, és Elizabeth-nek is.

- Micsoda irónia - jegyezte meg Candice. - A piszokból fölfedezni egy hasznos gyógyszert.

- Nem olyan ritka ez - felelte Edward. - Sok fontos gyógyszert találtak már ilyen vagy olyan piszokban, például a cephalosporinokat vagy a cyclosporint. Ebben az egészben az az irónia, hogy a szer magától az ördögtől származik.

- Ne mondj ilyet! -. szólalt meg Kim. - Futkároz a hátamon a hideg.

- Nekem se tetszik ez a képzettársítás - jegyezte meg Stanton. - Én inkább úgy tekintem, hogy ez a szer az ég adománya.

- Engem egyáltalán nem zavar, hogy a dolog összekapcsolódik a boszorkányőrülettel - folytatta Edward. - Tulajdonképpen még tetszik is. Bár ez a szer nem tudja jóvátenni húsz ember halálát, de legalább valami értelemmel ruházza fel a szenvedésüket.

- Huszonegy emberét - szólt közbe Kim. Elmagyarázta a többieknek is, hogy a történészek figyelmét elkerülte Elizabeth kivégzése.

- Tudod mit? Engem az se érdekel, ha a bibliai özönvízzel függ össze - jelentette ki Stanton. - Ez akkor is rendkívüli felfedezés. - Aztán Edwardra pillantott, és azt kérdezte. - Mit akarsz tenni?

- Ezért akartam, hogy találkozzunk - felelte Edward. - szerinted mit tegyek?

- Pontosan azt, amit elmondtam neked. Létre kell hozni egy céget, be kell jegyeztetni a szert és annyi klónt, amennyit csak lehet.

- Tényleg azt gondolod, hogy ez milliárdos szituáció lehet?

- Tudom, mit beszélek - mondta Stanton. - Ebben én vagyok a szakértő.

- Jó. Hozzunk létre egy céget, és vágjunk bele!

Stanton egy pillanatig mereven nézte Edwardot. - Ahogy elnézlek, komolyan gondolod - mondta.

- De még mennyire, hogy komolyan gondolom - válaszolta Edward.

- Rendben van, először is nevek kellenek - mondta Stanton. Kis noteszt és tollat vett elő a zakója zsebéből. - Kell egy név a szernek, egy meg a cégnek. Esetleg hívjuk Somának az irodalmi hangzás végett.

- Már létezik Soma nevű gyógyszer- szólt közbe Edward. - Milyen lenne az Omni név, ami utalna a klinikai alkalmazhatóság sokféle lehetőségére?

- Az Omni nem gyógyszernév. Az inkább a cég neve lehet. Úgy is fogjuk hívni. Omni Pharmaceuticals.

- Ez tetszik - felelte Edward.

- Mit szólnál ahhoz, hogy Ultra? Már előre látom, milyen jól lehet majd reklámozni.

- Jól hangzik.

Megkérdezték a nők véleményét is. Stantonnak meg kellett ismételnie a neveket, mert Candice, mint mondta, éppen másra figyelt. De tetszett neki mindkét elnevezés. Kim rájuk figyelt ugyan, de nem volt véleménye, csodálkozva és némileg zavartan hallgatta a két férfi párbeszédét. Nem tudta mire vélni, hogy Edward hirtelen üzleti érdeklődést mutatott, s még ebben a számára szokatlan témában sem tűnt ügyetlennek vagy tétovának.

- Mennyi pénzt tudsz összeszedni? - kérdezte éppen Stantontól.

- Mennyi ideig tart szerinted, mire ki lehet lépni a piacra az új szerrel? - kérdezett vissza Stanton.

- Azt hiszem, erre most nem tudok választ adni. Érthető okokból még abban sem lehetek abszolút biztos, hogy a szer egyáltalán piacképes lesz.

- Ezt értem. Csak becslést szeretnék hallani. Tudom, hogy egy potenciális gyógyszer esetében a felfedezéstől az Élelmiszer- és Gyógyszerhivatal jóváhagyásáig és a piacra dobásig átlagosan tizenkét év telik el, és az átlagos ráfordítás úgy kétszázmillió dollár körül mozog.

- Nekem nem kellene tizenkét év - felelte Edward - És még véletlenül sem kellene hozzá kétszázmillió dollár.

- Nyilvánvaló, hogy minél rövidebb a fejlesztési idő és minél kevesebb pénzre van szükség, annál nagyobb részvényhányadot tarthatunk meg saját magunknak.

- Értem - mondta Edward. - Őszintén szólva, én szívem szerint minél kevesebbet szeretnék átengedni másnak.

- Mennyi pénzre lenne szükséged? - kérdezte Stanton.

- Föl kellene állítanom egy abszolút modern laboratóriumot, aztán... - Edward most már hangosan gondolkodott.

- Miért nem jó a mostani labor, ami már megvan?

- Mert az a Harvardé. Az Ultrát el kell vinnem a Harvardról, mert amikor elfoglaltam a mostani állásomat, alá kellett írnom velük egy kötelező együttműködési megállapodást.

- Okozhat ez nekünk valami galibát?

- Nem, nem hiszem - mondta Edward. - A szerződés a munkaidőben, az ottani berendezések felhasználásával keletkezett felfedezésekre vonatkozik. Én úgy fogok érvelni, hogy az Ultrát a szabadidőmben fedeztem fel, ami technikailag igaz is, bár az előzetes szeparációt és a szintézist munkaidőben csináltam. Mindenesetre az a lényeg, hogy nem ijedek meg egy kis jogi huzavonától. Végtére is nem vagyok a Harvard tulajdona.

- És mit gondolsz, mennyivel tudod lerövidíteni a fejlesztési szakaszt?

- Sokkal. Az Ultrának az az egyik legszimpatikusabb tulajdonsága, hogy egyelőre hihetetlenül kevéssé látszik toxikusnak. Szerintem már csak emiatt is villámgyorsan meg fogjuk kapni az ÉGYH-engedélyt, ugyanis mindig a különféle toxikus jellemzők meghatározása és leírása veszi el a legtöbb időt.

- Tehát azt mondod, hogy az ÉGYH-engedélyt évekkel hamarabb meg lehet kapni, mint általában? - kérdezte Stanton.

- Egészen biztosan. Az állatkísérletek is felgyorsulnak, ha nem kell izgulni a toxicitás miatt, és a klinikai szakaszt is összébb lehet húzni úgy, hogy a második és a harmadik fázist összekapcsoljuk az ÉGYH gyorsított eljárásával.

- A gyorsított eljárást csak életveszélyes betegségek elleni gyógyszerek esetén engedélyezik - vetette köz Kim. Az intenzív osztályon szerzett tapasztalatai alapján volt némi fogalma a kísérleti gyógyszerek teszteléséről.

- Amennyiben az Ultra hatásosnak bizonyul a depresszió ellen, amit szívből remélek, akkor bízom benne, hogy ügyesen össze tudjuk majd kapcsolni valamilyen komoly betegséggel.

- Mi a helyzet Nyugat-Európával és Ázsiával? - kérdezett tovább Stanton. - Ott ÉGYH-engedély nélkül is piacra lehet dobni az új szert.

- Pontosan - felelte Edward. - Nem az Egyesült Államok az egyetlen gyógyszerpiac a világon.

Néhány pillanatra mindketten elhallgattak. A rövid, mégis feszült csöndet Stanton törte meg. - Mondok neked valamit. Könnyedén össze tudok szedni négy-öt milliót, és akkor csak jelképes nagyságú részvényhányadról kell lemondani, hiszen az túlnyomórészt az én saját forrásaimat jelentené. Ehhez mit szólsz?

- Fantasztikus - mondta Edward. - Mikor tudod elkezdeni?

- Holnap. Megkezdem a pénzgyűjtést, elindítom a cégalapítást és a szabadalmaztatási eljárást.

- Azt nem tudod véletlenül, hogy egy molekulának a magját lehet-e szabadalmaztatni? Mert azt szeretném, ha a szabadalom az összes olyan szerre vonatkozna, amely ezen a molekulamagon alapul.

- Nem tudom, de utánanézek.

- Amíg te a jogi és finanszírozási ügyeket intézed, én megkezdem a laboratórium szervezését. Az első kérdés az, hogy hol legyen. Jó lenne valami közeli, alkalmas helyen, hiszen rengeteg időt fogok ott tölteni.

- Itt, Cambridge-ben nem jó?

- Messzebbre akarom a Harvardtól.

- Mit szólnál a Kendall Square környékéhez? - javasolta Stanton. - A Harvardtól jó messze van, a lakásodhoz viszont közel.

Edward Kim felé fordult. Összenéztek. Kim tudta, mit gondol Edward, bólintott, de olyan finoman, szinte csak a tekintetével, hogy Lewisék észre sem vették.

- Az a helyzet, hogy augusztus végén elköltözöm Cambridge-ből - mondta Edward. - Kiköltözöm Salembe.

- Edward velem fog lakni - jelentette be Kim. Nem volt kétsége afelől, hogy a hír villámgyorsan eljut az anyjához is. - Felújíttatom a kisházat a családi birtokon.

- Ez igazán nagyszerű - lelkesedett Candice.

- Te vén kujon! - kiáltott fel Stanton, és az asztal fölött átnyúlva gyengéden Edward vállába öklözött.

- Fennállásom óta először a magánéletem is éppolyan jól alakul, mint a szakmai karrierem - mosolyodott el Edward.

- Akkor vigyük föl a céget valahová oda, az Északi partvidékre - állt elő Stanton az újabb ötlettel. - Ne hülyéskedjetek, ott sokkal alacsonyabbak a bérleti díjak, mint itt, a városban!

- Stanton, ez nagydíjas ötlet! - lelkendezett Edward is. Megint Kimhez fordult. - Mit szólnál ahhoz a malommá alakított istállóhoz, ott, a birtokon?

- Nem is tudom - hebegte Kim. Ez az ajánlat végképp váratlanul érte.

- Úgy lenne, hogy az Omni bérelné az épületet tőled és a bátyádtól - folytatta Edward, akinek szemlátomást egyre rokonszenvesebb volt az ötlet. - Hiszen te magad említetted, hogy csak teher az a birtok. Ez pedig szabályos bérleti díj lenne, az biztosan nem jönne rosszul.

- Annál is inkább - csatlakozott Stanton is -, mert a bérleti díjat le lehetne írni mint költséget, és adómentes lenne. Ezt nagyon kitaláltad, öregfiú!

- No, mit mondasz rá? - kérdezte Edward.

- Meg kell kérdeznem a bátyámat...

- Természetesen - mondta Edward. - És mikor? Úgy értem, minél előbb, annál jobb lenne.

Kim az órájára pillantott, gyorsan kiszámolta, hogy Londonban éppen hajnali fél három lehet, és Brian körülbelül ez idő tájt szokott munkához látni. - Bármelyik este fölhívhatom. Azt hiszem, fölhívhatom akár most is.

- Ezt már szeretem hallani - mondta Stanton. - Dönteni kell és kész. - Azzal előhúzta a zsebéből a rádiótelefonját, és odatolta Kim elé. - A hívást már az Omni fizeti.

Kim fölállt.

- Hová mész? - kérdezte Edward.

- Nem szeretnék itt, mindenki előtt beszélni Briannel.

- Teljesen jogos - vágta rá Stanton. - Kimehetsz a mosdóba.

- Nem, csak ide megyek az előtérbe.

Miután Kim otthagyta őket, Candice gratulált Edwardnak a hódításához.

- Nagyon jól érezzük magunkat egymás társaságában - felelte Edward.

- Hány emberre lenne szükséged a laborban? - kérdezte Stanton. - A nagy fizetések viszik leggyorsabban pénzt.

- A lehető legkisebb gárdával akarok dolgozni. Kell egy biológus az állatkísérletekhez, egy immunológus a sejtvizsgálatokhoz, egy krisztallográfus, egy molekuláris modellező, egy biofizikus a nukleáris mágneses rezonanciához, egy farmakológus, plusz Eleanor és én.

- Jézus Mária! - kiáltott fel Stanton. - Egész egyetemet akarsz fölállítani?

- Légy nyugodt, ekkora munkához ez a minimum - felelte Edward nagy nyugalommal.

- Eleanor minek kell?

- Mert ő az asszisztensem. Vele dolgozom legtöbbet együtt, ő szinte nélkülözhetetlen.

- Mikor tudod elkezdeni a toborzást?

- Amint megvan a pénz. Első osztályú emberekre van szükségünk, ezt nem lehet olcsón megúszni. El kell őket csábítanom, egyrészt a hőn áhított akadémiai karrierjüktől, másrészt a jól fizető ipari állásokból.

- Pontosan ettől félek - mondta Stanton. - Hány biomedikai cégről hallok, amelyik földobja a talpát, mert egyszerűen anyagilag kivéreztetik őket a hatalmas fizetések.

- Erre majd odafigyelek - nyugtatta őt Edward. - Mikortól lesz pénz, amihez már hozzányúlhatok? - kérdezte.

- Egymilliót a jövő hét elejére össze tudok szedni.

Megérkezett az első fogás. Candice és Stanton meleg előételt rendelt, ezért Edward arra buzdította őket, lássanak csak hozzá nyugodtan. De amint fölemelték a villájukat, szinte abban a pillanatban megérkezett Kim is. Leült, visszaadta Stantonnak a telefont.

- Jó hírem van - mondta. - Brian nagyon örülne egy fizető bérlőnek a malomban, de az a kikötése, hogy semmilyen átalakítást, fejlesztést nem vállal. Minden ilyesmit az Omninak kell állnia.

- Ez normális - jegyezte meg Edward. Fölemelte a poharát, újabb pohárköszöntőre készült. Stantont oldalba is kellett böknie, annyira elmerült a gondolataiban. - Az Omnira és az Ultrára! - mondta Edward.

- Elmondom, hogyan kell kialakítanunk a céget - vette át a szót Stanton. - Beteszünk négy és fél millió dollárt, tíz dollár egy részvény. A négyszázötvenezer részvényből megtartunk fejenként százötven-százötvenezret, százötvenezret meghagyunk a finanszírozásra, meg arra, hogy a megfelelő embereknek tulajdonrészt ajánljunk. Ha az Ultra csak feleannyit fog tudni, mint amiről itt ma este beszéltünk, minden részvény akkor is istentelenül sokat fog érni.

- Erre iszom - mondta Edward, és újra fölemelte a poharát. Koccintottak. Edward fenékig ürítette a poharát, közben még az is átvillant az agyán, milyen remek bort sikerült választania. Úgy érezte, ilyen jó fehérbort talán még nem is ivott, az enyhe vaníliás buké, és a sárgabarackra emlékeztető utóíz igazán elnyerte a tetszését.

A vacsora végén, miután elbúcsúztak egymástól, Kimék Edward autójába ültek be az étterem parkolójában.

- Kihagynám most a sétát, ha nem bánod - mondta Edward.

- Igen? - kapta föl a fejét Kim. Csalódott volt. És meg is lepődött, de hát végül is az egész vacsora egyetlen nagy meglepetésnek bizonyult számára. Nem remélte, hogy Edward hajlandó lesz egy estére szabaddá tenni magát, arról nem is beszélve, hogy Edward a vacsora alatt végig úgy viselkedett, mint még soha, legalábbis az ő társaságában.

- Még el kell intéznem néhány telefont - fűzte hozzá mintegy magyarázatképpen Edward.

- Már elmúlt tíz óra. Nem lesz kicsit későn?

- A nyugati parton nem. Ismerek néhány embert a UCLA-ről meg a Stanford Universityről, akiket szívesen látnék az Omni gárdájában.

- Ha jól látom, nagyon fölvillanyoz téged ez az üzleti dolog.

- Eksztázisban vagyok - ismerte el Edward. - Abban a pillanatban, amikor kiderült, hogy három új alkaloidra bukkantunk, az ösztönöm azt súgta, hogy ez fontos dolog lehet. Csak ezt nem tudtam, hogy ilyen nagy dobás lesz belőle.

- Nem aggódsz a Harvarddal kötött együttműködési szerződés miatt? - kérdezte Kim. - Hallottam hasonló esetről, a nyolcvanas években, ahol komolyra fordult a dolog itt, Bostonban, amikor a tudományos kutatás túlságosan összemelegedett az iparral.

- Majd az ügyvédek elintézik - legyintett Edward.

- Hát, nem tudom - folytatta Kim kétkedő hangon. - Hiába vannak az ügyvédek, ha az akadémiai karriered látja kárát. - Attól tartott, hogy az új keletű vállalkozói hevület túlságosan hatalmába kerítheti Edwardot, és háttérbe szoríthatja az oktatást.

- Van benne kockázat - ismerte el Edward. - De azt mindenképpen vállalni akarom. Ilyen lehetőség, mint az Ultra, egyszer adódik az ember életében. Nyomot hagyhatok a világban, és még komoly pénzt is kereshetek vele.

- Mintha azt mondtad volna, nem célod, hogy milliomos váljon belőled.

- Az nem is. De akkor még nem milliárdokról volt szó. Fogalmam sem volt, hogy ebben ennyi pénz lehet.

Kim arra gondolt, hogy a kettő között nincs olyan nagy különbség, de nem mondott semmit. Nem volt kedve most etikai kérdésekről vitatkozni.

- Ne haragudj, hogy nem beszéltem meg veled előre a malom ügyét - folytatta Edward. - Nem is szokásom, hogy ilyen hirtelen ötletekről csak úgy eljárjon a szám. Biztosan túl izgatott voltam a beszélgetéstől, azért történt.

- Meg van bocsátva - válaszolta Kim. - Ráadásul a bátyám is rögtön helyeselte. A bérleti díj nyilván csökkenti majd a kiadásokat. Őrületesen sok adót kell fizetnünk a birtok után.

- Az külön előnyös, hogy az istálló jó messze van a kisháztól, úgyhogy a labor egyáltalán nem fog zavarni bennünket.

Letértek a Memorial Drive-ról, és a cambridge-i lakóövezet csöndes kis utcáin haladtak tovább. Hamarosan megérkeztek Edward lakásához. Megálltak, Edward leállította a motort. Aztán a tenyérével a homlokára csapott.

- De hülye vagyok! - kiáltott föl. - Előbb hozzád kellett volna mennünk, hogy összeszedj mindent, amire szükséged van.

- Azt akarod, hogy nálad aludjak?

- Persze. Miért, te nem?

- Mostanában olyan kevés időd volt. Nem tudtam mire számíthatok.

- Ha itt alszol, reggel sokkal hamarabb el tudunk indulni Salembe is.

- Tényleg van kedved jönni? - kérdezte Kim. - Az volt az érzésem, mintha nem szívesen pazarolnád erre az idődet.

- De most már tudom, hogy ott lesz az Omni - felelte Edward. Újra beindította az autót, és kitolatott a parkolóból. - Visszamegyünk hozzád, szedd össze, ami holnapra kell. Persze, csak ha tényleg nálam akarsz aludni. Amit őszintén remélek - tette hozzá széles mosollyal.

- Azt hiszem, igen - válaszolta Kim. De maga sem tudta, hogy igazán akarja-e. Némi szorongást is érzett anélkül, hogy pontosan tudta volna, miért.

8.

1994. július 30. szombat

Végül mégsem indultak korán, mert Edward szinte az egész reggelt végigtelefonálta. Először is fölhívta Kim építészét és vállalkozóját, hogy a laboratóriumot is föl kellene építeniük. Mindketten készségesen vállalták a megbízást, és megegyeztek, hogy délelőtt találkoznak a birtokon. Ezután Edward telefonált több olyan céghez is, melyek laboratóriumi berendezéseket gyártottak, ezekkel is megegyezett, hogy ugyanott találkoznak. Gyorsan beszélt még Stantonnal is, hogy

valóban meglesz-e a megígért pénz, majd néhány olyan embernek telefonált, akit szívesen látott volna az Omni szakmai stábjában. Már tíz óra is elmúlt, mire beültek az autóba és elindultak Salem felé.

Mire kiértek a birtokra, és odakanyarodtak az istálló elé, ott már kisebbfajta tömeg verődött össze. Valamennyien bemutatkoztak már egymásnak, nem vártak vele Edwardra. Neki csak annyi dolga maradt, hogy az istálló lelakatolt tolóajtaja előtt maga köré gyűjtsön mindenkit.

A hosszúkás, földszintes kőépület falán csupán néhány ablaknyílás volt, magasan, majdnem a tetőpárkány alatt. Mivel a talaj meredeken lejtett a folyó felé, az épület hátsó fele már kétszintes volt, az alsó szinten lévő rekeszek mindegyikébe külön ajtó nyílt.

Kim több kulccsal is próbálkozott, mire megtalálta azt, amelyik a súlyos lakatot nyitotta. Miután elhúzta az ajtót, mindenki belépett az épületbe - elölről nézve a földszintre, hátulról nézve az első emeletre.

Egyetlen hatalmas, katedrálismennyezetű helyiség volt az egész belső tér. Az épület hátsó falán több, bespalettázott nyílás látszott, az egyik sarokban szénabálák tornyosultak.

- Hát a bontási munkák nem fognak sokáig tartani - jegyezte meg George Harris.

- Egyszerűen tökéletes - áradozott Edward. - Számomra az igazi labor egyetlen nagy helyiség, ahol mindenki lát mindenkit.

Az alsó szintre durván ácsolt, vaskos faszegekkel összeerősített tölgyfa lépcsőn lehetett lejutni. Odalent hosszú folyosó vezetett végig, jobbra nyíltak a rekeszek, balra pedig a lószerszámos helyiségek.

Kim a férfiak mögött baktatott, hallgatta a terveket, miként alakul át az istálló rövid idő alatt korszerű biológiai, és gyógyszertani laboratóriummá. Lentre szánták a kísérleti állatok, a rhesus majmok, egerek, patkányok ketreceit, illetve a szövettani és baktériumkultúrákhoz szükséges inkubátorokat, az elkülönítőket, valamint az NMR és a röntgenkrisztallográfia sugárbiztos helyiségeit.

A fönti részre tervezték magát a laboratóriumot, és egy légkondicionált, ugyancsak sugárvédett termet a hatalmas központi számítógép számára. A laborban minden munkaasztalhoz külön terminál járt, a különféle berendezések áramellátásához pedig nagy elektromos központot terveztek.

- Hát, ennyi lenne - mondta Edward, miután minután mindent körbejártak. - Látnak valami akadályt vagy problémát? - kérdezte a vállalkozótól és az építésztől.

- Nem, semmit - felelte Stevens. - Az épület stabil. Mindössze azt javaslom, hogy alakítsunk ki egy rendes bejáratot, megfelelő fogadótérrel.

- Kevés látogatónk lesz, de az elvet értem. Tervezze meg, aztán meglátjuk. Egyéb?

- Gondolom, az engedélyekkel minden rendben lesz - szólalt meg Harris.

- Ha az állatokról mélyen hallgatunk - tette hozzá Stevens. - Azt tanácsolom, ne említsék az állatkísérleteket. Különben rengeteg időt rabolna el az engedélyeztetés.

- A városigazgatási ügyeket boldogan átengedem önöknek, tapasztalt embereknek - mondta Edward. - Nekem az az érdekem, hogy az építkezés minél gyorsabban lebonyolódjon, tehát mindenben számítok az önök szakértelmére. És a mielőbbi befejezés érdekében hajlandó vagyok plusz tíz százalékot fizetni az órabéren, az anyagköltségen és a díjakon fölül.

A két férfi arcán elragadtatott mosoly ömlött el.

- Mikor kezdik? - kérdezte Edward.

- Azonnal - válaszolta egybehangzóan az építész és a vállalkozó.

- Remélem, az én építkezésem nem látja kárát, hogy most ezt a nagy falatot elvállalták - szólt közbe Kim.

- Nem kell aggódnia - felelte Harris. - Ez legföljebb csak fölgyorsítja az ottani munkákat. Ide nagyon nagy gárdával kell fölvonulnunk, mindenféle szakemberrel. És ott hirtelen szükségünk lesz vízvezeték-szerelőre vagy villanyszerelőre, akkor már itt lesz helyben.

Míg Edward a különféle orvosi berendezéseket gyártó cégek embereivel tárgyalt tovább, Kim közben sétálni indult. Tudta, hogy a labortervezésben úgysem tud részt venni, ezért úgy döntött, keresztülvág a mezőn, és megnézi, hogyan állnak a dolgok a kisházban.

A párás levegő valamelyest tompította ugyan az erős déli napsütést, mégis hunyorognia kellett a vakító fényben. Ahogy közelebb ért a házhoz, látta, hogy az árkot már betemették. Azt is észrevette, hogy Elizabeth sírkövét nem temették vissza a földbe, hanem a koporsó helye fölött rakták le a fűbe, úgy, ahogy találták, lefektetve.

Az ő háza egészen kicsinek tűnt az istálló hatalmas méretei után, de azt örömmel látta, hogy a munka szépen halad, főleg a konyhában és a fürdőszobákban. Valójában csak most jelent meg előtte a kép, hogy végül is milyen lesz minden.

Visszament az istállóhoz, de semmi nem utalt arra, hogy Edward és a szakemberek rövid időn belül végezni akarnának a rögtönzött konferenciával. Kim csak annyi időre szakította félbe őket, amíg szólt Edwardnak, hogy fölmegy a várkastélyba. - Jó szórakozást - mosolygott rá Edward, és azonnal újra a leendő NMR-berendezésről kezdett el beszélni.

Kim a verőfényes nyárból mintha egy másik világba lépett volna, amikor benyitott a kastélyba. A falakból, a súlyos drapériákból hűvös komorság áradt. Egy pillanatra megállt, hallgatta a nyikordulásokat, reccsenéseket. Most vette észre először, hogy a házban nem hallatszik a madarak hangja, pedig odakint meglehetős zajt csaptak, különösen a sirályok.

Rövid tanakodás után az emeletre vivő lépcső felé vette az irányt - úgy döntött, minden korábbi sikertelenség ellenére még egyszer megpróbálkozik a padlással, nem utolsósorban azért, mert azt sokkal kellemesebb helynek találta, mint a borpincét.

Amikor fölért, első dolga volt kinyitogatni a tetőablakokat, hogy a folyó felől fújdogáló szellő megmozgassa a levegőt. Éppen az utolsó ablakot tárta ki, amikor az ablak mellett szabályos oszlopokba rendezett, vászonkötésű könyvekből álló halmokat pillantott meg.

Kezébe vette az egyik könyvet, és megnézte a gerincét. A fekete borítón fehér nyomtatott betűkkel ez állt. Tengeri Boszorkány. Kíváncsian ütötte fel a fedelet. Először azt hitte, valakinek a naplóját tartja a kezében, mert a kézzel írott bejegyzések mindegyike fölött ott volt a dátum, aztán pedig részletes leírás következett az aznapi időjárásról. De hamarosan rájött, hogy nem személyes naplóról van szó, hanem hajónaplóról.

A borítón lévő feliratból kiderült, hogy a bejegyzések az 1791 és 1802 közötti éveket fogják át. A kézében tartott könyvet visszatette oda, ahonnan elvette, majd végignézte a többi nevet is. Hét másik könyv gerincén fedezte fel a Tengeri Boszorkány feliratot, ezek közül az 1737 és 1749 közötti hajónapló volt a legrégebbi.

Kíváncsi volt, vajon vannak-e tizenhetedik századi könyvek is, ezért a többi könyvoszlopot is vizsgálgatni kezdte. Az egyik halomban, amely kisebb volt a többinél, fölfedezett egy kopottas külsejű, bőrkötéses könyvet, amelynek a gerincén nem volt semmilyen név. Kihúzta a többi közül.

Szinte tapintani lehetett a könyvön az eltelt századokat, mint a Biblián, amit a pincében talált. Az Endeavor nevű hajó naplója volt, 1679-től 1703-ig. Óvatosan végigforgatta az ódon lapokat, míg el nem jutott az 1692-es évig.

Az első bejegyzés január 24-én kelt, eszerint aznap tiszta, hideg idő volt, jó nyugati széllel. A hajó dagálykor kelt útra Liverpool felé, bálnazsírral, fűrészáruval, szőrmével, kálisóval, szárított tőkehallal és makrélával megrakva.

Kim önkéntelenül felszisszent, amikor tekintete ismerős névre bukkant. A következő mondat tanúsága szerint a hajónak előkelő utasa is volt. Ronald Stewart nemesúr, a hajó tulajdonosa. Kim sebesen olvasott tovább. A bejegyzés arról tudósított, hogy Ronald Stewart Svédországba igyekezett, hogy új hajójának, melynek Tengeri Szellem volt a leendő neve, a végső felszerelési munkálatait felügyelje, s azután birtokba vegye a tengerjárót.

Kim gyorsan végigfutott az útra vonatkozó további bejegyzéseken. Ronald neve legközelebb csak akkor fordult elő, amikor az egyébként eseménytelen átkelés után partra szállt Liverpoolban.

Izgatottan becsukta a könyvet, és meg sem állt a borospincéig. Felnyitotta a biblia-dobozt, kivette belőle a szerződést, amelyet a legutolsó alkalommal fedezett fel, és ellenőrizte a dátumot. Jól emlékezett! Azért szerepelt Elizabeth neve a szerződésen, mert az aláírás idején Ronald éppen a nyílt tengeren hajózott Anglia felé.

Megfejtette hát az egyik rejtélyt Elizabeth-szel kapcsolatban, és ez némi elégedettséggel töltötte el. Visszatette a szerződést a biblia-dobozba, és már éppen elhelyezte volna a hajónaplóit is a gyűjteményben, amikor a könyv hátsó borítója alól három, keskeny szalaggal átkötött boríték csuszszant ki.

Remegő ujjakkal emelte föl a vékonyka köteget. Azonnal észrevette, hogy a legfölső boríték Ronald Stewartnak volt címezve. Amikor kibontotta a szalagot, kiderült, hogy a másik két levél is Ronaldnak szólt. Fokozódó izgalommal nyitotta ki a borítékokat és hajtogatta szét a bennük lévő leveleket. 1692. október 23-án, október 2-án és november 11-én írták őket.

Az első Samuel Sewalltól érkezett:

Boston
Kedves Barátom!
Megértem, hogy dúlt az te lelked, bár remélem Isten nevében, hogy mostani házasságod enyhítendi nyugtalanságodat. Megértem abbéli kívánságodat is, hogy ismereteket szerezz néhai feleségednek szerencsétlen szövetségiről az Sötétségnek Fejedelmivel, ám én jó szívvel csak azt tanácsolhatom tenéked, ne folyamodj sommás visszahelyezési végzésért a Kormányzóhoz ama perdöntő bizonyítékot illetően, melynek örvén említett feleséged vétkesnek mondatott volt ki az boszorkányságnak förtelmes bűnében. E célból fordulj inkább esdeklő kérelemmel Cotton Mather tiszteletes úrhoz, az akinek pincéjében saját szemeddel láthattad volt asszonyod pokoli mesterkedésinek gyümölcsit. Tudomásomra jutott, hogy az bizonyíték felett hivatalos rendelkezés joga örökérvényűen Cotton Mather tiszteletes úrra ruháztatott volt, az ő maga kérése szerint.
Örök barátsággal. Samuel Sewall.

Kim csalódott volt. Újabb utalás a titokzatos bizonyítékra - és ebből sem derült ki, hogy mi is volt az a bizonyíték. Türelmetlenül olvasni kezdte a második levelet, melyet Cotton Mather írt.

Boston, október 29-én, szombaton
Tisztelt Uram!
Megkaptam levelét, melyben említi, hogy diáktársak valánk az Harvard Univerzitáson. Ennek alapján remélem, hogy szerető törődéssel viseltetik eme tiszteletre méltó intézmény iránt, olyannyira, hogy szellemben és lélekben egyaránt beletörődéssel fogadja az én és nagyra becsült atyámnak döntését, mely szerint illendő helyet találtunk az Elizabeth asszony kezeműve számára. Ha emlékezik reá, amikoron július havában házamban találkoztunk volt, engem nagy aggodalommal töltött vala el, hogy az jó salemi polgárokat könnyen az féktelen szilajság és zűrzavar állapotába taszíthatja az Ördögnek jelenléte, mely Elizabeth-nek cselekedetei és pokoli praktikái által oly fényesen kifejezésre juthatott. Felettébb sajnálatos, hogy az én buzgó aggodalmaim beigazolódtanak, s annak ellenére, hogy kritikus és körültekintő óvatosságra intettem vala mindenkit az szellemlátásos bizonyítási eljárás alkalmazásában, hiszen lehetséges, hogy az Hazugságnak Atyja ártatlan személyeknek külső alakját ölti magára, ártatlan embereknek jóhírén eshet folt, igazságosságban, bölcsességben és jóságban egyaránt kiemelkedő bíráink serény buzgólkodása ellenére. Tökéletesen megértem az ön tiszteletre méltó óhaját, miszerint óvni kívánná családját az további megalázatástól, de hiszem, hogy eme páratlanul erős bizonyítékot megőrizni kötelességünk, minékünk, azért hogy az jövendő generatiok felhasználhassák azt az gonosz erőivel vívott harcban, nem mint puszta maleficiumot, hanem mint az olyan bizonyítéknak ékes példáját, mellyel tárgyilagosan megállapítható az Ördöggel való paktálásnak színigaz ténye. Emez tárgyban számos diskurzust folytattunk vala az én atyámmal, Increase Mather Nagytiszteletű úrral, aki is jelenleg az Harvard Universitasnak elnöke. Egyöntetűen úgy határozánk, hogy amaz bizonyíték az Universitason őriztessék, épülésére és okulására az jövendő generatioknak, melyek csak lankadatlan éberséggel vethetnek gátat az Ördög mesterkedéseinek Istennek Új Országában.
Istennek nevében, szolgálatára, Cotton Mather

A levél lényege világos volt Kim számára, bár nem teljesen értett minden kifejezést és fordulatot. Ám a titokzatos bizonyíték egyre titokzatosabb lett, már-már kétségbeejtően rejtélyesnek tűnt. Következett az utolsó levél. Kim először is megnézte az aláírást - a levelet Increase Mather írta.

Cambridge, 1692. november 11.
Uram!
Tökéletes együttérzéssel viseltetem az ön ama óhaja iránt, miszerint az említett bizonyítékot ismét kizárólagos tulajdonába kívánja venni, azonban William Brattle és John Leverett professzor urak engemet úgy tájékoztatának, hogy az bizonyíték szorgos érdeklődést csiholt az diákságnak körében. Nagyszenvedélyű és megvilágosító vitát gerjesztett, mely arról győzött meg bennünket,

miszerint valóban Istennek akarata volt vala, hogy az volt feleségének hagyatéka az Harvard Universitas falai közé kerülendjen mint az Egyházi Törvénykönyvnek az boszorkánysággal és az ördögnek kárhozatos működésével kapcsolatos objektív ismérveinek fölállításához szolgáló fontos adalék. Kérem Önt, értse meg e bizonyíték fontosságát, ismerje el, hogy annak továbbra is az mi gyűjteményünkben kell maradnia. Ha és amikor az Harvard Társaság Kormányzatának nagyra becsült tagjai úgy látandják jónak, hogy jogi fakultást alapítsanak, az bizonyítékot késedelem nélkül eljuttatandjuk amaz intézménybe.

Szolgálatára. Increase Mather

- A fene egye meg! - kiáltott föl Kim, miután a harmadik levelet is elolvasta. Nem akarta elhinni, hogy hiába bukkant rá ezekre a fontos dokumentumokra, mégsem sikerült megtudnia, mi volt a perdöntő bizonyíték Elizabeth ellen. Biztonság okáért, hátha valami elkerülte a figyelmét, gondosan újra elolvasta mindhárom levelet. A régies mondatfűzés és szóhasználat kissé megnehezítette az olvasást, de végül csak arra jutott, hogy nem mulasztott el semmit.

Minden gondolata a körül forgott, vajon mi lehetett az a megfellebbezhetetlen bizonyíték. Miután az előző héten rengeteget olvasott a salemi boszorkányperekről, egyre erősebbé vált a meggyőződése, hogy csak valamilyen könyvről lehetett szó. A perek idején gyakran előkerült az Ördög Könyvének ügye. Az állítólagos boszorkányok úgy kötöttek paktumot az ördöggel, hogy beírták nevüket az Ördög Könyvébe.

Kim újra belepillantott a levelekbe. "Elizabeth asszony keze műve" - fogalmazott az egyik levélíró. Talán valamilyen különleges kikészítésű bőrbe kötött Elizabeth egy könyvet? Kim maga is nevetett saját magán. Tudta, hogy túlságosan szabadjára engedi a képzeletét, de semmi más nem jutott az eszébe.

Increase Mather levelét böngészve föltűnt neki, hogy a bizonyíték "nagyszenvedélyű és megvilágosító vitára" késztette a diákokat. Úgy érezte, ezek a szavak is azt támasztják alá, hogy valóban egy könyv lehetett a bizonyíték, ugyanakkor azt is sugallták, hogy nem a könyv külleme, hanem a tartalma volt a fontosabb.

De aztán megint arra gondolt, hogy talán mégis inkább valamilyen baba lehetett a bizonyíték. Pár nappal korábban olvasta, hogy az elsőként kivégzett Bridget Bishop perében egy tűkkel átszúrt baba játszotta a főszerepet.

Fölsóhajtott. Tisztában volt vele, hogy ezzel a szertelen fantaziálással nem jut semmire. Végtére is a bizonyíték bármi lehetett, ami így vagy úgy kapcsolatban állt az okkultizmussal. A képzelődés helyett inkább a rendelkezésére álló tényekhez kellene ragaszkodnia, márpedig a három levél egy nagyon jelentős ténnyel szolgált: bármi volt is a bizonyíték, azt 1692-ben átadták a Harvard egyetemnek. Elképzelhető-e, hogy most, háromszáz év múltán a nyomára bukkanjon? És ha megkísérli, nem fogják-e kinevetni?

- Hahó, csakhogy megvagy - kiáltott le a pincébe Edward a lépcső tetejéről. - Veled volt a szerencse?

- Furcsa, de igen - kiáltott vissza Kim. - Gyere le, és nézd meg ezeket!

Edward lejött a lépcsőn és a kezébe vette a leveleket. - Úristen! - kiáltott föl, amikor meglátta az aláírásokat. - Hiszen ez volt a három leghíresebb puritán! Micsoda kincset találtál!

- Olvasd el őket! Érdekesek, de az én szempontomból mindegyik kiábrándító.

Edward az egyik szekreternek támaszkodott, hogy közelebb tarthassa a papírokat a falikarhoz. Ugyanabban a sorrendben olvasta el a leveleket, mint Kim.

- Bámulatosak - mondta, amikor az utolsónak is a végére ért. - És micsoda stílusban írták őket! Ebből is látszik, hogy a retorika milyen fontos tudomány volt akkoriban. Van, amit nem is értek egész világosan: például nem tudom, hogy a "maleficium" szó mit jelent pontosan.

- Szerintem valami bűnös, gonosz dolgot - felelte Kim. - Nekem az egyes szavakkal nem volt gondom, csak a bonyolultan összetett mondatokkal.

- Még szerencse, hogy nem latinul írták az egészet. Akkoriban folyékonyan kellett írni-olvasni latinul, ha az ember be akart jutni a Harvardra, Apropó Harvard, lefogadom, nagyon érdekelnék őket ezek a levelek, főleg az, amelyiket Increase Mather írt.

- Igen - bólintott Kim. - Én is gondoltam, hogy elmegyek, és megkérdezem őket, mit tudnak az Elizabeth elleni bizonyítékról. De lehet, hogy kinevetnének. Esetleg ha fölajánlanám nekik, hogy cseréljünk...

- Á, nem fognak kinevetni - mondta Edward. - Egészen bizonyos, hogy a Widener Könyvtárban találsz valakit, aki boldogan tárgyal veled. És ha fölajánlod a levelet, biztosan nem utasítják vissza. Lehet, hogy még fizetni is hajlandók érte.

- Most, hogy elolvastad őket, nem jutott eszedbe valami a bizonyítékról? - kérdezte Kim.

- Semmi új. De megértettem, hogy miért találtad kiábrándítónak őket. Már szinte vicces, hogy állandóan emlegetik a bizonyítékot, de egyik sem mondja ki, hogy tulajdonképpen mi is az.

- Increase Mather levele alapján úgy éreztem, hogy talán valamilyen könyv lehetett - mondta Kim. - Főleg a abból, hogy nagy vitát váltott ki a diákok körében.

- Elképzelhető.

- Várj csak! - élénkült fel Kim hirtelen. - Valami más is eszembe jutott. Erre eddig nem gondoltam. Miért volt olyan fontos Ronaldnak, hogy visszaszerezze azt a valamit.

Edward megvonta a vállát. - Nyilván meg akarta kímélni a családját a további megaláztatástól. Ha egy családból valakit boszorkánynak nyilvánítottak, azt az egész család megszenvedte.

- És mi van akkor, ha őt magát is érintette? Ha neki köze volt hozzá, hogy Elizabeth-t megvádolták és elítélték? Akkor biztosan azért akarta visszaszerezni, hogy azonnal megsemmisíthesse, és...

- Hé, hé, hé! - vágott közbe Edward, és közben egy lépést hátra is lépett, mintha megijedt volna Kimtől. - Megint túl élénk a fantáziád, nem kell rögtön összeesküvést szimatolni mindenütt!

- Ronald tíz héttel Elizabeth halála után feleségül vette a sógornőjét! - folytatta Kim indulatosan.

- Megfeledkezel valamiről - válaszolta Edward. - Amikor megvizsgáltam Elizabeth földi maradványait, bebizonyosodott, hogy krónikus mérgezésben szenvedett, attól az új penészgombától... Valószínű, hogy gyakran, rendszeresen voltak hallucinációs élményei, amihez Ronaldnak semmi köze nem volt. Nincs kizárva, hogy Ronald ugyanebben a cipőben járt, ha az ő szervezetébe is került az a gabonaféle, de az másik kérdés. Ezért változatlanul úgy gondolom, hogy a bizonyíték valamiképpen azzal függ össze, amit Elizabeth tett vagy csinált, hallucinációs állapotban. Ahogy már mondtuk, ez lehetett könyv, kép, baba, vagy bármi, amit boszorkányságnak, vagy vajákosságnak tartottak akkoriban.

- Jó, elismerem - adta be a derekát Kim. Elvette Edwardtól a leveleket, és betette őket a biblia-dobozba. Végignézett a pincefolyosón, a papírokkal teli bútorokon. - Nincs más hátra, vissza a kályhához. Tovább kell kutatni, hátha találok valamit, amiből pontosan kiderül, hogy mi volt a bizonyíték.

- Mindenkivel megállapodtam a laborral kapcsolatban - mondta Edward. - Minden simán ment. És gratulálok a vállalkozódhoz. Még ma elkezdik ásni a közműárkot. Csak attól félt, nehogy újabb koporsókat találjanak, Szerintem Elizabeth-től még most is borsódzik a háta. Nagy figura.

- Indulni akarsz vissza, Bostonba? - kérdezte Kim.

- Szívesen indulnék. Rengeteg emberrel kell tárgyalnom az Omniról. Elvégre nemsokára tényleg létrejön a cég. De mehetek vonattal is, ha te még kutatni akarsz. Dolgozz csak nyugodtan!

- Ha tényleg nem bánod, akkor maradok - mondta Kim. A három levél újabb reményeket ébresztett benne.

9.

1994. augusztus 12. péntek

Tikkasztó, párás, fülledt napokkal köszöntött be augusztus. Egész júliusban kevés eső esett, aztán töretlenül folytatódott a szárazság a következő hónapban is, míg végül a bostoni városi parkban, nem messze Kim lakásától, a zöld fűtakaró színe sárgásbarnába fordult.

Kimnek némi megkönnyebbülést hozott az augusztus, mert Kinnard megkezdte kéthónapos salemi turnusát, így legalább nem kellett attól tartania, hogy összefut vele az intenzív osztályon. A főnökeivel is megegyezett, hogy egész szeptemberben szabadságon lesz. Részben a fölhalmozódott

szabadnapjait időzítette ekkorra, és néhány nap fizetés nélküli szabadságot is kért. Ennek persze nem örültek, de inkább beadták a derekukat, nehogy Kim felmondjon, és akkor végképp elveszítsék őt.

A hónap elején szabadideje is több akadt, ugyanis Edward szinte állandóan úton volt. Röpködött egyik városból a másikba, hogy nagy titokban munkatársakat szerződtessen az Omni Pharmaceuticals számára. De Kimről sem feledkezett meg. Minden este telefonált, tíz óra tájban, mielőtt Kim lefeküdt volna. A napi virág sem maradt el, igaz, most valamivel szerényebbek voltak a küldemények: egy-egy szál rózsa naponta, s ezt már Kim sem érezte túlzásnak.

Különben egyáltalán nem unatkozott, esténként újra és újra visszatért a boszorkányperekről és a puritán kultúráról szóló könyvekhez. Azt is fontosnak tartotta, hogy mindennap kimenjen a birtokra, ahol bámulatosan gyors tempóban haladt az építkezés. A laboratóriumon persze sokkal népesebb gárda dolgozott, mint a kisházon, de ez a kisebb munka sem lassult le. még el sem készültek a beépített szekrények, már hozzáláttak a festéshez.

Kim apja - látván, milyen komoly objektum épül az egykori istállóban - őszinte elismeréssel adózott a lánya teljesítményének. Kim csak mulatott ezen, nem is árulta el az apjának, hogy a labort nem ő építteti, és a bérbeadás sem az ő ötlete volt.

Minden alkalommal szakított időt a kastélyra is, aprólékosan, kitartóan túrta a poros iratokat, dokumentumokat. Egyelőre úgy tűnt, gyakorlatilag eredménytelenül. Bár a három levél ugyancsak föllelkesítette, a további, összesen huszonhat órányi kutatómunka hiábavalónak bizonyult - semmit nem talált, ami akár csak feleannyira értékes lett volna, mint a levelek. Végül tizenegyedikén, csütörtökön úgy döntött, hogy inkább a meglévő nyomon indul tovább: magához vette Increase Mather levelét, és elhatározta, hogy megpróbálkozik a Harvarddal.

Pénteken, munka után gyalog elment a Charles és a Cammbridge Street sarkára, ahol metróra szállt. A levéltári kísérlet után - amely, mint utólag kiderült, eleve kudarcra volt ítélve, hiszen Ronald végül is nem írt kérvényt a kormányzónak - nemigen bízott benne, hogy a Harvardon fölleli az ominózus bizonyítékot. Egyrészt az egyetemen aligha őrizgettek ilyesmit háromszáz éven át, másrészt arra is fölkészült lélekben, hogy egyszerűen dilisnek nézik majd. Hogyan is lehetne normális az, aki egy több száz éves tárgyat keres, amiről pontosan nem is tudja, hogy micsoda?

Amíg a metróra várt, többször is majdnem visszafordult, mondván, úgyis reménytelen az egész, de aztán mindig arra gondolt, hogy ez az egyetlen nyom, amelyen továbbmehet. Tehát tovább is kell mennie, ismételgette magában, a végére kell járnia, bármi lesz is az.

A metróból följőve a szokásos Harvard Square-i forgatagban találta magát. De amint átkelt a Massachusets Avenue-n, és belépett az egyetemi város területére, az autók és az emberek zaja meglepő gyorsasággal elmaradt mögötte. Ahogy végigment a fákkal szegélyezett utakon, elhaladt a borostyánnal befuttatott, vöröstéglás épületek mellett, azon töprengett, vajon milyen lehetett ez a hely Ronald Stewart idejében. Az épületek mindenesetre fiatalabbnak tűntek háromszáz évesnél.

Ahogy Edward ajánlotta, először a Widener Könyvtárba igyekezett. Fölment a széles lépcsősoron, át a hatalmas oszlopok között. Rosszkedvű volt, minduntalan bátorítania kellett saját magát, hogy ne adja föl, hátha mellé szegődik a szerencse, hátha fölfedez valamit. Az információs pultnál zavarában csak annyit tudott kinyögni, hogy nagyon régi tárgyakról szeretne beszélni valakivel. Egy bizonyos Mary Custlandhez irányították.

Mary Custland a harmincas évei végén járó, energikus nő volt, elegáns sötétkék kosztümben, fehér blúzban, színes kendővel a nyakában. Kim egyáltalán nem ilyennek képzelte a könyvtárosokat. Hivatalos rangja szerint Mary Custland a könyv- és kézirat-ritkaságok gondnoka volt. Kim megkönnyebbülve állapította meg, hogy udvarias és kedves nővel hozta össze a sors, aki azonnal azt kérdezte, miben segíthetne.

Kim elővette a levelet, átadta Marynek, közben elmondta, hogy a címzett az egyik őse volt. Azt is előadta volna, hogy mit szeretne megtudni, de a könyvtáros hölgy a szavába vágott.

- Ne haragudjon, hogy félbeszakítom - mondta döbbenten Mary -, de hiszen ezt maga Increase Mather írta! És már fogni is másképpen fogta a levelet, áhítattal, épphogy csak érintve a papír szélét.

- Ezt mondtam - felelte Kim.

- Ide kell hívnom Katherine Sturburgöt - mondta Mary. Óvatosan letette a papírt egy dossziéra, majd felemelte a telefont. Közben még elhadarta Kimnek, hogy az említett kolléganőjének ép-

pen a tizenhetedik század a szakterülete, azon belül is különösen Increase Mather személyisége, illetve munkássága.

A telefonálás után Mary afelől érdeklődött, honnan szerezte Kim a levelet. Kim újra belekezdett a mondókába, de ekkor megjelent a kolléganő, idősebb, ősz hajú hölgy, akinek állandóan az orra hegyén billegett a szemüvege. Mary bemutatta őket egymásnak, aztán megmutatta a levelet.

Ms. Sturburg az ujja hegyével fordította maga felé a réges-régi papírlapot. Kim rögtön elszégyellte magát - neki eszébe sem jutott ekkora gondosság.

- Mit gondolsz? - kérdezte Mary, amikor kolléganője elolvasta a szöveget.

- Eredeti, ahhoz nem fér kétség - hangzott a válasz. - Látszik az íráson is, a stíluson is. Lenyűgöző. Szerepel benne William Brattle és John Leverett is. De mi az a bizonyíték, amiről szó van?

- Éppen ez a kérdés - szólalt meg újra Kim. - Ezért vagyok itt. Úgy kezdődött, hogy meg akartam tudni bizonyos dolgokat az egyik ősömről, Elizabeth Stewartról, és odáig jutottam, hogy meg kell oldanom ezt a rejtélyt. Arra gondoltam, talán önök itt az egyetemen tudnak segíteni, hiszen a bizonyíték, akármi volt is, ide került, a Harvardra.

- Mi ez az utalás a boszorkányságra? - kérdezte Mary.

Kim elmondta, hogy Elizabeth belesodródott a salemi boszorkányperekbe, és az említett bizonyíték alapján mondták ki rá az ítéletet.

- Hát persze! - mondta Ms. Sturburg. - A dátumról láthattam volna.

- Itt, amikor Mather másodszor is utal rá, akkor azt írja. "Elizabeth asszony hagyatéka" - mondta Mary. - Furcsa itt ez a "hagyaték" szó. Szerintem valami olyasmire utal, amit az a bizonyos Elizabeth maga készített, vagy magának megszerzett, munkával vagy pénzzel.

Kim bólintott. Aztán elmagyarázta, hogy ő leginkább könyvre vagy valamilyen más írásműre gondol, jóllehet tudja, hogy bármi más is szóba jöhet, amit akkoriban kapcsolatba hoztak a varázslással és az okkultizmussal.

- Szerintem egy baba volt - mondta Mary.

- Arra is gondoltam - bólintott újra Kim.

A két könyvtárosnő tanakodni kezdett, hogy mit nézzenek meg először a könyvtár hatalmas állományából. Végül megegyeztek, Mary odaült a számítógéphez, és beütötte az Elizabeth Stewart nevet.

Egy percig néma csend volt. Egyikük sem mozdult, csak a számítógép üres képernyőjén villogott a kurzor, miközben a gép kutatott az óriási adatbankokban. Egyszer csak több lista is megjelent a képernyőn, mire Kimnek sebesebben kezdett verni a szíve. A reménykedés azonban korainak bizonyult. Valamennyi Elizabeth Stewart, akinek adatai megjelentek, a tizenkilencedik vagy a huszadik században élt, és egyiknek sem volt köze Kim családjához.

A Ronald Stewart névvel ugyanígy jártak. Tizenhetedik századi címszó egy sem volt. Mary ezután a Ronald Stewart-Increase Mather keresztkapcsolattal próbálkozott. Ez utóbbi oldaláról rengeteg adat volt, de a Stewart családdal való érintkezésre semmi nem utalt.

- Nem vagyok meglepve - mondta Kim. - Annyira, hogy tulajdonképpen nem is akartam idejönni. Remélem, nem tartottam fel túl sokáig önöket.

- Éppen ellenkezőleg - nyugtatta őt Ms. Sturburg. - nagyon örülök, hogy láthattam ezt a levelet. Ha nincs ellenére, szívesen készítenék róla egy másolatot, hogy nekünk is meglegyen.

- Persze, természetesen - egyezett bele Kim készségesen. - Sőt, ha a végére jutok ennek az én privát keresztes hadjáratomnak, szíves-örömest önöknek is ajándékozom.

- Nagyon hálásak leszünk érte - mondta Mary.

- Én pedig megígérhetem - tette hozzá Ms. Sturburg -, hogy alaposan végignézem az összes anyagomat, hátha valahol mégis rábukkanok Elizabeth Stewartra. Biztosan kell lennie valami nyomnak arról a tárgyról, hiszen Mather levelében egyértelműen az áll, hogy ide került, a Harvardra. Annak idején nagyon heves vita folyt a szellemlátásos bizonyítási eljárásról a salemi perekkel kapcsolatban, arról is rengeteg anyagunk van. Szerintem közvetve Mather is erre céloz abban a levélben. Úgyhogy még mindig van esély rá, hogy találok valamit.

- Nagyon köszönöm előre is - mondta Kim. Megadta az otthoni és a munkahelyi telefonszámát.

A két könyvtárosnő sokatmondó pillantást váltott egymással, majd némi habozás után Mary szólalt meg. - Nem szeretnék túlságosan pesszimista lenni - mondta -, de annyit el kell mondanom önnek, hogy magát a bizonyítékot aligha fogja megtalálni, erre minimális az esély. Tudniillik 1764. január 24-én itt a Harvardon súlyos tragédia történt. Akkoriban, a Bostonban dúló himlőjárvány miatt a helyi bíróság használta az Old Harvard Hallt. Égve hagytak egy gyertyát a könyvtárban, és a hideg, havas éjszakán tűzvész tört ki az épületben. Minden leégett, elpusztult a felbecsülhetetlen értékű gyűjtemény is. Az egyetemi elnökök és mecénások portréitól az ötezer könyv legnagyobb részéig. Az volt a legsúlyosabb katasztrófa a könyvtár történetében. És persze nemcsak könyvek vesztek oda, hanem rengeteg kitömött madár és állat is, továbbá... - a könyvtárosnő rövid hatásszünetét tartott -, az a gyűjtemény is, amelyet a "furcsaságok tára"-ként emlegettek.

- Nyilván ott őrizték az okkultizmussal kapcsolatos dolgokat is - mondta Kim.

- Igen, az biztos - folytatta Mary. - Nagy a valószínűsége, hogy az ön által keresett tárgy is annak a gyűjteménynek volt a része. Ráadásul a katalógus is elégett.

- De attól én még találhatok valamit - tette hozzá Ms. Sturburg egy biztató mosoly kíséretében. - Igyekszem nagyon ügyes lenni.

A könyvtár lépcsőin lefelé jövet Kim azzal próbálta vigasztalni magát, hogy úgysem fűzött nagy reményt ehhez a látogatáshoz, tehát semmi oka az elkeseredésre. Nem is nevették ki, sőt a könyvtárosok őszintén megörültek a levélnek. Bízott benne, hogy betartják az ígéretüket, és nem adják fel a kutatást Elizabeth után.

Metróval ment vissza a Charles Streetig, majd kihozta az autóját a kórházi garázsból. Előzőleg úgy tervezte, hogy a könyvtár után hazamegy és átöltözik, de ahhoz már túl késő volt - indulnia kellett a repülőtérre, Edward elé, aki a nyugati partról érkezett vissza.

A gép nem késett, és mivel Edwardnál csak kézitáska volt, a csomagokra sem kellett várniuk, indulhattak rögtön a parkoló felé.

- Igazán remekül megy minden, jobban már nem is mehetne - jelentette ki Edward, szemmel láthatólag derűs hangulatban. - Összesen egy jelöltem utasította vissza az ajánlatot. Rajta kívül akárkivel beszéltem, mindenki lelke és boldog volt. Ők is úgy gondolják, hogy az Ultrával bankot robbanthatunk.

- Mennyit mondasz el nekik? - kérdezte Kim.

- Amíg igent nem mondanak, addig szinte semennyit. Nem kockáztatok. De attól a kevés információtól is úgy lázba jöttek, hogy nem is nagyon kellett tulajdonrészt ajánlanom. Eddig összesen negyvenezer dollárnyi részt ígértem el.

Kim nem értette pontosan, hogy az sok-e vagy kevés, de nem érdeklődött tovább. Megérkeztek az autóhoz, Edward a csomagtartóba tette a táskáját.

- Hogy mennek a dolgok a birtokon? - kérdezte, amikor már a város felé haladtak.

- Jól - felelte Kim, különösebb lelkesedés nélkül.

- Rossz kedved van, jól érzékelem? - kérdezte Ed.

- Lehetséges - mondta Kim. - Összeszedtem minden bátorságomat, és ma délután bementem a Harvardra.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy bántottak?

- Nem, nagyon is segítőkészek voltak. Csak nem tudtak jó hírekkel szolgálni. 1764-ben nagy tűz volt, leégett a könyvtár és benne egy gyűjtemény, amit "furcsaságok tárának" hívtak. Sőt, a leltár sem maradt fenn, tehát fogalma sincs senkinek, hogy mi lehetett abban a gyűjteményben. Az a gyanúm, hogy a szó szoros értelmében füstbe ment a tervem, hogy kiderítsem, mi volt az a bizonyíték.

- Tehát megint ott vagy, ahol voltál. A kastély padlásán és a pincében.

- Úgy, ahogy mondod. A baj csak az, hogy már nem vagyok olyan lelkes - ismerte be Kim.

- Hogyhogy? És az a három levél? Az nem lelkesít?

- Akkor lelkesítettek, de most már az is múlófélben van. Nem is tudom, mennyi időt töltöttem azóta a keresgéléssel, és egyetlen tizenhetedik századi papírt sem találtam.

- Mondtam, hogy nem lesz könnyű - jegyezte meg Edward.

Kim nem válaszolt. Más sem hiányzott, mint hogy Edwardtól is megkapja. "Én megmondtam!"

Miután megérkeztek Edward lakásába, a férfi még a zakóját sem vette le, máris Stantont hívta telefonon. Kim egykedvűen hallgatta újra végig, milyen sikeres volt az út, és hányan csatlakoztak a céghez.

- Mindenhonnan jó hírek - örvendezett Edward, miután letette a kagylót. - Stanton már majdnem teljesen összeszedte a négy és fél milliót az Omnihoz, és elindítja a szabványosítást. Nagyon megy a vonat!

- Örülök neki - felelte Kim. Elmosolyodott, de nem tudott elnyomni egy nehéz sóhajtást.

270

1994. augusztus 26. péntek

Augusztus hátralévő napjai elröppentek. A birtokon viharos tempóban folytatódtak a munkálatok, főként a laboratórium építkezésén. Edward idejének java részét ott töltötte. Szinte naponta érkezett egy-egy újabb berendezés, ezeknek a beépítése, beállítása, és ha kellett, a sugárvédelem kialakítása mindig bonyolult feladatnak bizonyult.

Edward maga is úgy dolgozott, mint valami gép, ráadásul nem is egyfajta gép. Az egyik pillanatban építészként működött, a következőben villamosmérnökként, azután fővállalkozóként, aki egymaga irányít mindent, ami a labor létrejöttét elősegíti. Mindez rengeteg idejébe került, következésképpen egyre kevesebbet foglalkozott egyetemi kötelezettségeivel.

Kutatói és tanári teendőinek elhanyagolása végül oda vezetett, hogy egyik továbbképzős hallgatója vette magának a bátorságot, és bepanaszolta őt az egyetem igazgatóságán, hogy soha nem áll a hallgatók rendelkezésére. Amikor Edward ezt meghallotta, olyan dühbe gurult, hogy azonnal elbocsátotta az illetőt. Csakhogy ezzel az ügy még nem jutott nyugvópontra. Ezúttal a hallgató lett dühös, újra felkereste az igazgatóságot, és. újabb panaszt nyújtott be Edward ellen. Edward a felettesei felszólítására sem volt hajlandó sem bocsánatot kérni, sem a diákot a laborba visszavenni. Mindennek az lett az eredménye, hogy az igazgatósággal való kapcsolata végképp elmérgesedett.

Még rosszabbra fordult a helyzet, amikor az Egyetemi Engedélyezési Hivatal tudomást szerzett róla, hogy Edwardnak köze van az Omni céghez. Eljutott hozzájuk egy kellemetlen pletyka is, bizonyos szabványosítási eljárásról egy új molekulacsaláddal kapcsolatban. Válaszul az Engedélyezési Hivatal több levelet intézett Edwardhoz, magyarázatot kérve, de Edward válaszra sem méltatta őket.

Az egyetem vezetése igencsak kényes helyzetbe került. Természetesen nem akarták elveszíteni Edward Armstrongot, a posztmodern biokémia egyik leggyorsabban emelkedő pályájú csillagát. Ám azt sem tűrhették, hogy a helyzet még kényesebbé váljon, hiszen az elveikre és a lehetséges precedensekre is gondolniuk kellett.

A feszültséget persze Edward is megsínylette, ráadásul az izgalmakat csak fokozták az Omnival kapcsolatos tennivalók, az Ultrában rejlő nagy ígéret súlya, és az építkezés napi problémái.

Kim világosan látta, hogy Edward vállára egyre több teher nehezedik, ezért ahogyan csak tudta, megpróbálta könnyebbé tenni barátja életét. Már szinte minden éjszaka nála aludt, és kérés nélkül is magára vállalta a háziasszonyi teendők nagy részét: vacsorát készített, kutyát etetett, néha még mosott és takarított is.

Edward mintha mindebből semmit nem vett volna észre. A virágok elmaradtak, mióta Kim jószerével nála lakott, de Kim ezt az ésszerűség számlájára írta. Az odaadó figyelmességet azonban, amit korábban a virágok is jelképeztek, egyre jobban hiányolta.

Azon a pénteken is, munkából jövet, a kettőjük között kialakult helyzeten töprengett. Egyre jobban nyomasztotta, hogy bár öt nap múlva mindkettőjüknek ki kellett költözniük a lakásaikból, még semmiben nem állapodtak meg Edwarddal. De nem merte szóba hozni az ügyet, arra várt, hátha lesz egy könnyebb nap, amikor Edwardnak erre is jut majd ideje és energiája. Csakhogy nem volt könnyebb nap.

Megállt egy élelmiszerboltnál, hogy vacsorára valót vásároljon maguknak. Igyekezett olyasmit választani, amivel örömet szerezhet Edwardnak - még egy üveg bort is vett.

Összeszedte a lakásban az újságokat, rendet rakott, megetette a kutyát. Azután hozzálátott a vacsorához, hogy hétre minden készen legyen, amikorra Edward ígérte magát.

A hét óra eljött és el is múlt. Kim elzárta a tűzhelyet a rizs alatt. Fél nyolckor fóliával lefedte a salátát, és berakta a hűtőszekrénybe. Edward végül nyolckor érkezett meg.

- A franc egye meg! - Ezek voltak az első szavai, miután a lábával becsapta maga mögött az ajtót. - Minden dicséretet visszavonok, amit a vállalkozódról mondtam. Egy barom az a pali. Ma délután azt hittem, nekimegyek. Azt ígérte, hogy ott lesznek a villanyszerelők, erre nem jöttek.

Kim reménykedve újságolta, mit készített vacsorára. Edward erre is csak morgott valamit, aztán bement a fürdőszobába, kezet mosni. Kim fölmelegítette a rizst a mikrohullámú sütőben.

- Az egész rohadt labor pillanatok alatt kész lehetne, ha ezek a töketlenek egy kicsit összekapnák magukat - kiabálta Edward a fürdőszobából.

Kim bort töltött két pohárba, majd bevitte a hálószobába. Amikor Edward kilépett a fürdőszobából, az egyiket a kezébe adta. A férfi elvette tőle és belekortyolt. - Alig várom, hogy elkezdhessem az ellenőrzött kísérleteket az Ultrával - mondta. - De mintha mindenki hátráltatni akarna, mindig keresztbe tesznek.

Kim nehezen szánta el magát, hogy megszólaljon. - Lehet, hogy ez nem a legalkalmasabb időpont - mondta végül -, de hát egyik időpont sem alkalmas. Még semmit nem terveztünk el a költözéssel kapcsolatban, és mindjárt elseje van. Már hetek óta akartam beszélni erről.

Ettől a néhány szótól Edward valóságos dührohamot kapott. Féktelen indulatában a kandallóba vágta a teli borospoharat, amely nagy csörrenéssel darabokra tört, közben azt ordította. - Más sem hiányzik, mint hogy még te is idegesíts!

Fenyegetően megállt Kimmel szemben. Tágra nyílt a szeme, az erek kidagadtak a halántékán, az izmok megfeszültek az állkapcsa körül. Kezét hol ökölbe szorította, hol kinyitotta.

- Ne haragudj! - hebegte Kim. Egy pillanatig mozdulni sem tudott a rémülettől. Soha nem látta még ilyennek Edwardot. Sejtette, hogy hatalmas termetében mekkora erő rejtőzhet, és mit tehetne vele Edward, ha arra kerülne a sor.

Amint kissé összeszedte magát, kirohant a szobából. A konyhába ment, minden cél nélkül tenni-venni kezdett. Amikor túljutott a megrázkódtatás okozta első sokkon, elhatározta, hogy elmegy. Sarkon fordult, elindult a nappali és a bejárati ajtó felé. Edward az ajtó előtt állt. Kim megkönnyebbülten látta, hogy az arca teljesen megváltozott. Haragnak nyoma sem volt rajta, csak zavarodottságot, sőt némi szomorúságot tükrözött.

- Ne haragudj! - mondta Edward. Annyira elfogta a dadogás, hogy alig tudott beszélni. - Nem tudom, mi volt velem. Biztosan ettől a rengeteg feszültségtől van, bár tudom, ez nem mentség. Nagyon szégyellem magam. Bocsáss meg!

Kimet egy pillanat alatt levette a lábáról ez az őszinteség. Odalépett Edwardhoz, megölelték egymást. Aztán visszamentek a nappaliba és leültek a kanapéra.

- Ez az egész időszak olyan zűrzavaros - folytatta Edward. - Az egyetemen megőrjítenek, miközben legszívesebben csak az Ultrával foglalkoznék. Eleanor dolgozik, amennyit tud, az eredmények folyamatosan nagyon kedvezőek, de akkor is. Azt azonban semmiképp nem akarom, hogy a zűrzavarnak te lásd a kárát.

- Én is ideges vagyok - ismerte be Kim. - Soha nem bírtam a költözködést. Ráadásul ez az egész Elizabeth-dolog is lassan már a mániámmá válik.

- Igen, de én meg nem segítettem neked semmit - mondta Edward. - Ezért is bocsánatot kérek. Kössünk egyezséget, hogy jobban fogunk figyelni egymásra!

- Nagyszerű ötlet - nevette el magát Kim.

- Nekem is gondolnom kellett volna a költözködésre. Elvégre nemcsak a te dolgod. Te mikor akarsz költözni? - kérdezte Edward.

- Szeptember elsején mindenesetre mind a kettőnknek át kell adnunk a mostani lakást...

Akkor mit szólnál augusztus harmincegyedikéhez?

1994. augusztus 31. szerda

A költözködés napja igencsak mozgalmas volt Kim számára, attól kezdve, hogy hajnalban fölkelt. Először az ő lakásához jött a teherautó, fél nyolcra. Fölpakolták a holmiját, aztán Edward lakása volt a következő állomás, Cambridge-ben. Mire az utolsó szék is fölkerült az autóra, meg is telt a rakodótér. Kim és Edward külön ment Salembe, mindketten a saját autójukkal, az állataik társaságában. Sheba és Puffer a birtokon találkozott először egymással, de mivel körülbelül egyforma

méretűek voltak, az első összecsapás döntetlennel végződött. Onnan kezdve a két állat nem törődött egymással.

A munkások már befelé hordták a bútorokat a házba, amikor Edward kellemetlen meglepetéssel szolgált Kim számára. - Úgy gondoltam, külön hálószobában kellene aludnunk - javasolta.

- De hát miért? - kérdezte Kim.

- Mert mostanában teljesen ki vagyok fordulva önmagamból - magyarázkodott Edward. - A sok, idegeskedés miatt rosszul is alszom. Ha egyedül vagyok, nyugodtan fölkapcsolhatom a villanyt, olvasgathatok, amíg megnyugszom.

- Engem az nem zavarna - mondta Kim.

- Az. utóbbi pár napban a saját lakásodban aludtál. Nem volt jobb?

- Nem - vágta rá Kim.

- Hát, ebben akkor nem vagyunk egyformák - mondta Edward. - Én sokkal jobban tudtam aludni. Nyugodtabb vagyok, ha tudom, hogy nem zavarlak. De nem érdekes, mert ez úgyis csak egy darabig lesz így. Amint beindul a labor és lehiggadnak a dolgok, megszűnik a feszültség. Akkor majd összeköltözünk. Megérted, ugye?

- Hát persze - felelte Kim, és igyekezett titkolni a csalódottságát.

A bútorok lepakolása sokkal gyorsabban haladt, mint a fölrakodás, és a villát nemsokára zsúfolásig megtöltötték a bobozok, a sebtében elhelyezett bútorok. Kim elszámolt a bútorszállítókkal, akik összeszedték az üres dobozokat, és már indultak is. Még jóformán el sem tűnt a teherautójuk a fák között, amikor Kim észrevette, hogy Mercedes közeledik a ház felé. Fölismerte az autót - Stantoné volt. felszólt Edwardnak, hogy vendége érkezik, aztán ment ajtót nyitni az unokatestvérének.

- Hol van Edward? - kérdezte Stanton köszönés helyett.

- Fönt - felelte Kim, és a válla fölött hátramutatott.

Stanton elviharzott mellette, és fölkiabált Edwardnak, hogy azonnal jöjjön le. Aztán csípőre tett kézzel, jobb lábával türelmetlenül dobolva megállt a hallban. Szemmel láthatóan dühös volt.

Kim követte Stantont. Aggódott Edward miatt, nehogy ebben az érzékeny állapotában Stanton túlságosan kihozza a sodrából valamivel. Stanton mindig úgy viselkedett, mint aki egyáltalán nem törődik vele, hogy a másik ember mit érez.

- Gyere le, Edward! - kiáltott újra Stanton. - Beszélnünk kell!

Edward megjelent a lépcsőfordulóban, majd lassan elindult lefelé. - Mi a probléma? - kérdezte.

- Ó, semmi különös - felelte Stanton gúnyosan. - Csak annyi, hogy úgy költöd a pénzt, mint egy eszeveszett. A laborod egy vagyonba kerül. Mit művelsz te itt, gyémántokkal rakod ki a klotyókat?

- Pontosan mire gondolsz? - kérdezte Edward higgadtan.

- Mindenre! Az egészre! - csattant föl újra Stanton. - Úgy csinálsz, mintha te lennél a Pentagon! Mindenből csak a legdrágább kell.

- Első osztályú kísérletekhez első osztályú berendezésekre van szükség. Ezt világosan megmondtam a legelején. Remélem, nem gondoltad, hogy ilyesmit lomtalanításból össze lehet szedni?!

Kim szó nélkül figyelte a két férfi vitáját. De minél tovább veszekedtek, ő egyre kevésbé aggódott. Edward mérges volt, de uralkodott magán.

- Na jó - mondta egy idő után Stanton. - Hagyjuk most a laboratórium költségeit! Inkább mondd meg, hogy milyen menetrendet tervezel az Ultra engedélyeztetéséhez! Ezt tudnom kell, hogy lássam, mikor lesz az a pillanat, amikor már befelé is jönni fog a pénz, nemcsak kifelé.

Edward kétségbeesetten égnek emelte a kezét. - Még meg sem nyitottuk a laboratóriumot, te meg már határidőkről beszélsz?! Az étteremben különben is már megbeszéltük az ÉGYH-engedély ügyét, még mielőtt a cégalapításról megállapodtunk volna. Ezt elfelejtetted?

- Ide hallgass, tudós! - vágott vissza Stanton. - Ennek az egész vállalkozásnak a terhe az én vállamon van. És egyáltalán nem lesz könnyű dolgom, ha te meg szórod a pénzünket kifelé az ablakon! - kiabálta, majd Kimhez fordult, aki a falnak dőlve hallgatta őket. - Kim, mondd meg ennek a makacs tuloknak, hogy egy induló cégnél nincs fontosabb, mint a pénzügyi megfontoltság!

- Kimet hagyd ki ebből! - sziszegte Edward.

Stanton nyilván megérezte, hogy elvetette a sulykot, mert egy szempillantás alatt hangnemet váltott, és sokkal békülékenyebben folytatta a mondókáját.

- Jó, jó, ne idegeskedjünk! - mondta, és mintegy segélykérőn felemelte mindkét kezét. - De be kell látnod, hogy logikus, amit kérek. Legalább nagyjából tudnom kell, hogy mit fogtok csinálni abban a kacsalábon forgó laborban, hogy föl tudjam mérni és ki tudjam elégíteni a pénzigényünket.

Edward zajosan kifújta a levegőt, és szemmel láthatóan egy fokkal nyugodtabb lett. - Ha azt kérdezed, hogy mit fogunk csinálni a laborban, az egészen más, mint hogy berontasz ide, és az ÉGYH-engedélyt követeled rajtam.

- Elnézést kérek, nem vagyok diplomata. Légy szíves, avass be a haditervedbe!

- Amint lehet, elkezdünk egy villámgyors kísérletsorozatot, hogy minden lehetséges dolgot kiderítsünk az Ultráról. Először is az alapvető kémiai jellemzőket, például az oldhatóságát különféle oldószerekben, a reakcióképességét más vegyületekkel. Azután ellenőrzött biológiai vizsgálatokat kezdünk, hogy lássuk az anyagcserével, kiválasztással, toxicitással kapcsolatos jellemzőket. A toxikológiai vizsgálatokat in vitro és in vivo is el kell végeznünk, tehát élő szervezeten kívül is, belül is, egyes sejteken, sejtcsoportokon és ép organizmusokon. A vírusokkal kell kezdenünk, aztán baktériumokkal, végül pedig magasabb rendű állatokkal. Molekuláris szinten meg kell határoznunk a kötési pontokat és a hatásmechanizmusokat. A teszteket különféle hőmérsékleten és pH-viszonyok között is el kell végeznünk. És amikor mindezen túl vagyunk, csak akkor adhatunk be engedélykérést az ÉGYH-hoz, kísérleti stádiumban lévő új szerre, ami nélkül viszont el sem lehet kezdeni a klinikai fázist.

- Atyaúristen - nyögött fel Stanton. - Én már szédülök. Ez több évtizedig is eltarthat.

- Ha évtizedig nem is, de több évig igen - mondta Edward. - De ezt elmondtam neked. Ugyanakkor azt is mondtam, hogy sokkal rövidebb időre lesz szükségünk az átlagos tizenkét évnél, ami egy új szer kifejlesztéséhez általában szükséges.

- Mondjuk hat év? - kérdezte Stanton.

- Semmit nem tudok mondani addig, amíg el nem kezdünk dolgozni, és nincs egypár adatunk. Annyit ígérhetek, hogy három évnél több lesz, de tizenkettőnél kevesebb.

- Van esély a három évre? - kérdezte Stanton reménykedve.

- Valóságos csoda lenne - felelte Edward -, de nem lehetetlen. Van azonban egy másik tényező is, azt is számításba kell venned. A rengeteg pénz a laboratóriumra ment el, márpedig a laboratórium majdnem készen van, tehát a költségek mostantól sokkal kisebbek lesznek.

- Szeretnék hinni benne - mondta Stanton -, de nem tudok. Hamarosan el kell kezdenünk fizetni a hatalmas fizetéseket a munkatársaknak, akiket szerződtettél.

- Kénytelen voltam nagy pénzeket ígérni, hogy megkapjam a legjobb embereket - vágott vissza Edward. - És inkább ígértem magasabb fizetést, mint hogy túl sok részvényt kelljen felajánlanom.

- A tulajdonrész egy fillért sem fog érni, ha csődbe jutunk.

- De mi egyébként is előbbre tartunk egy lépéssel. A legtöbb biotechnikai és gyógyszerészeti céget úgy hozzák létre, hogy az új gyógyszer még nincs is a láthatáron. Nekünk viszont már megvan.

- Azzal tisztában vagyok - mondta Stanton -, de akkor is be vagyok gyulladva. Ilyen még nem fordult elő velem, hogy minden pénzemet beletegyem egy cégbe, és aztán nézzem, hogy a tőke csak fogy, csak fogy...

- Nagyon bölcs befektetés volt - felelte Edward. - Milliárdosok leszünk, mind a ketten. Az Ultra nagyon jó, abban biztos vagyok. Gyere, inkább körbeviszlek a laborban, attól majd megnyugszol.

Kim megkönnyebbülten felsóhajtott, ahogy a labor felé baktató férfiak után nézett. Stanton még át is karolta Edward vállát.

Aztán végre szemügyre vehette a szobát. Maga is meglepődött, hogy gondolatai nem a költözködés után uralkodó határtalan rendetlenség körül forogtak. A hirtelen, beállt csöndben sokkal inkább arra figyelt föl, milyen intenzíven érzi Elizabeth jelenlétét, és megint olyan érzése támadt, hogy Elizabeth üzenni próbál neki. De akármilyen feszülten figyelt, szavakat nem hallott. Ám abban a pillanatban tisztán érezte, hogy Elizabeth egy része ott van az ő lényében is. És a ház, ami most az ő otthona lett, valahogyan megmaradt Elizabeth otthonának is.

Ezek a kósza gondolatok nem töltötték el jó érzéssel Kimet, aggodalmat és sürgető unszolást érzett ki Elizabeth képzelt üzenetéből.

Ügyet sem vetett az egyébként sokkalta sürgetőbbnek tűnő tennivalókra, inkább sietve kicsomagolta a frissen restaurált festményt, Elizabeth portréját, és fölakasztotta a kandalló fölé. A festés után persze nem látszott a kép helye a falon, neki kellett megsaccolnia, körülbelül milyen magasan lehetett eredetileg. Ösztönösen érezte, hogy a festménynek pontosan ugyanarra a helyre kell kerülnie, amelyet háromszáz évvel korábban elfoglalt.

Kissé távolabb lépett a kandallótól, hogy teljes nagyságban láthassa a képet. A hatás döbbenetesen élethű volt. Amikor jobb fényviszonyok között nézegette a portrét, meglehetősen kezdetleges munkának találta, de most, az alkonyi félhomályban homlokegyenest ellenkező benyomást tett rá. Elizabeth átható pillantása feledhetetlen ragyogással sütött át az árnyakon.

Kim egy percig megbabonázva, földbe gyökerezett lábbal állt a szoba közepén, meredten nézte a képet - és mintha tükörbe nézett volna. Magán érezte Elizabeth tekintetét, és ettől csak még erősebb lett benne a képzet, hogy őse több száz év távolából kapcsolatot keres vele. Megint minden érzékét megfeszítve figyelt, hátha meghall valamit - de a csend tökéletesen néma maradt.

A képből sugárzó misztikus erőnek engedve azonnal a kastélyba indult. Nem törődött a dobozokkal, amelyeket ki kellett csomagolnia, megfeledkezett a padláson töltött terméketlen órákról: hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy azonnal folytassa a kutatást. Elizabeth tekintete egyre hajtotta, mindent meg akart tudni titokzatos őséről.

Fölrohant a lépcsőkön, belépett a padlásra. Ezúttal nem habozott, nem vesztegette az időt az ablaknyitogatással, késlekedés nélkül odalépett egy ütött-kapott hajóbőröndhöz, amely elsőként vonta magára a pillantását. Fölnyitotta a bőrönd fedelét: a szokásos papírtömeget látta, lapokat, borítékokat és néhány nagy alakú noteszt.

Az első könyvbe különféle hajók leltári feljegyzéseit rótták, 1862-ben. Közvetlenül ez alatt nagyobb, kezdetleges kötésű noteszt talált, amelyhez levél volt hozzákötözve. Kim nagyot nyelt. Azonnal látta, hogy a levelet Ronald Stewartnak címezték.

Kibogozta a zsineget, kinyitotta a borítékot, és előhúzta belőle a levelet. Eszébe jutott, hogy a könyvtárosnők milyen óvatosan nyúltak a Mather-féle levélhez, ő is igyekezett követni a példájukat. Az elöregedett papírlapot csak üggyel-bajjal tudta széthajtogatni. Belül csupán pársoros írás volt. A dátumra pillantott, ami mindjárt lehűtötte vérmes reményeit - a levél "mindössze" a tizenyolcadik századból származott.

Boston, 1726. április 16.

Drága Atyám!

Tudakozódó kérdésére azt válaszolhatom, hogy családunk és üzleti érdekeink kívánalmaihoz illőnek tartom, ha édesanyám sírjának a családi sírhelyre történő áthelyezésétől tartózkodunk, mivel az ehhez szükséges engedély csupán nyugtalanságot szítana Salemek városában, és újjáélesztené az egész ügyet, melyet Ön oly nagy buzgósággal és erőfeszítéssel elhallgattatott.

Szerető fia, Jonathan

Kim óvatosan összehajtotta a levelet, és visszatette a borítékjába. Harmincnégy évvel a boszorkányügy után Ronald és a fia még mindig féltette a családot a következményektől - a nyilvános bocsánatkérés és a gyarmati kormány által elrendelt gyásznap ellenére.

Most a foszladozó kötésű noteszt vette kézbe, kihajtotta a vászonfedelet, mire az egész levált és a kezében maradt. Ahogy az előzéklapra pillantott, nagyot dobbant a szíve. Ez volt odaírva. Elizabeth Flanagan könyve, 1678. Óvatosan belelapozott a könyvbe - Elizabeth naplóját tartotta a kezében! Legszívesebben táncra perdült volna örömében. Izgatottságát az sem hűtötte le, hogy amint látta a bejegyzések rövidek voltak és rendszertelen időközökben követték egymást.

Két kézzel fogta a könyvet, nehogy szétessen, úgy lépett oda az egyik manzárdablakhoz, hogy jobban lásson. Megkereste a legutolsó bejegyzést, amelyből kiderült, hogy a napló korábban ért véget, mint remélte. 1692. február 26-án, pénteken.

Nem akar múlani a hideg. Ma megint havazik. A Wooleston folyón oly vastag a jég, hogy akár ember is átkelhetne rajta a Royal Side-ra. Nagyon zaklatott vagyok, valami kórság emészti az

én lelkemet, kegyetlen görcsökkel és rohamokkal, ahogy Sarah és Jonathan elmondja, hasonlóképp, mint ahogy magam is megfigyeltem szegény Rebeccán, Maryn és Joannán, és ugyanúgy, ahogyan Ann Putnamet is elérte volt, amikor látogatóba jött vala.

Mivel sérthettem meg az én Mindenható Istenemet, hogy ilyen kínokat bocsájt engedelmes szolgájára? Magam nem emlékezem a görcsökre, de előtte színeket látok, melyek most rémülettel töltenek el, és különös, túlvilági hangokat hallok, miközben az ájulás környékez engemet. Amikor magamhoz térek, a padlón fekszem, előtte erősen vergődtem, érthetetlen szavakat mormoltam, legalábbis így mondják az én gyermekeim, Sarah és Jonathán, akiket, hála az Úrnak, elkerült a rontás. Úgy szeretném, ha Ronald itt volna, és nem a tengeren. Mindeme zaklatások akkor kezdődtek vala, amikor a northfields-i földet megvásároltam, és az az undok viszály Thomas Putnammel és a családjával fellobbant. Griggs doktor értetlenül áll minden előtt, nekem hashajtót rendelt, de mindhiába. Ily kegyetlen tél, és ez a kín mindannyiunknak. Féltem Jóbot, ki oly ártatlan, és félek, hogy Isten el akarja venni az életem, pedig a munkámat még nem végeztem el. Igyekeztem Isttennek tetsző munkát végezni az Ő országában a gyülekezet segedelmére, rozskenyeret sütöttem, hogy kegyetlen időtől és silány terméstől tizedelt készleteinket gyarapítsam, és az indiánok támadásai elől menekülőket hol családtagként fogadják be tűzhelyükhöz, erre biztattam a testvéreket, amint én magam is tettem Rebecca Sheafe fel és Mary Rootsszal. A nagyobb gyermekeket megtanítottam babákat készíteni az árván maradt gyermekek gyötrelmeinek enyhítésére, akiket Isten mireánk bízott. Imádkozom, hogy Ronald mielőbb hazaérjen, hogy segítsen rajtunk eme szörnyűséges zaklatásokban, mielőtt elhágy minden életerőm.

Kim lehunyta a szemét és fölsóhajtott. Mély megrendülést érzett. Ez most valóban olyan volt, mintha Elizabeth szólna hozzá. A gyötrelmes szavakon át is érzékelte Elizabeth személyiségének erejét, karakterét. gondoskodását, érzékenységét, nagylelkűségét, önbizalmát és bátorságát, csupa olyan jellemvonást, amelyekre ő maga is vágyakozott.

Kinyitotta a szemét, bizonyos passzusokat újra elolvasott. Elizabeth említette a babakészítést, mire újfent megerősödött benne a gyanú, hogy a bizonyíték mégsem könyv lehetett, hanem sokkal inkább valamilyen baba. Részben óvatosságból, nehogy elmulasszon valamit, részben csodálatból újra elolvasta az egész bejegyzést. Döbbenten fedezte föl a sors tragikus iróniáját abban a tényben, hogy a mérgező gomba elterjedését valószínűleg éppen Elizabeth bőkezűsége okozta. És hátha a titokzatos bizonyíték éppen ezt bizonyította valahogyan...

Percekig csak bámult kifelé az ablakon, és ezen az új lehetőségen töprengett. De bármennyire erőltette is az agyát, semmilyen lehetséges magyarázat nem jutott az eszébe. Abban az időben egyszerűen nem tudhatták megállapítani a gomba és a rohamok közötti kapcsolatot.

Újra belenézett a naplóba. Óvatosan lapozgatott, olvasgatta a bejegyzéseket. A legtöbbje rövid volt: mindössze néhány mondat naponta, többnyire szűkszavú leírások az időjárásról. Aztán visszalapozott a legelső naphoz, 1678. december 5-höz. Itt még nagyobbak voltak a betűk, tétovább a kézírás, mint a tizennégy évvel későbbi, utolsó bejegyzésben. A szövegben csupán annyi állt, hogy hideg volt aznap, esett a hó, és hogy Elizabeth tizenhárom éves volt.

Kim becsukta a könyvet. Ízlelgetni akarta az élményt. Úgy szorította a melléhez a naplót, mint valami kincset úgy vitte vissza a kisházba. Asztalt és széket húzott a szoba közepére, majd a portréval szemközt leült az asztalhoz. Ide-oda lapozgatott a naplóban, míg végre 1682. január 7-i keltezéssel hosszabb bejegyzést talált.

Elizabeth leírása szerint aznap az évszakhoz képes meleg volt, az eget felhők borították. Majd tárgyilagosan rögzítette, hogy azon a napon férjhez ment Ronald Stewarthoz. A rövidke mondatot hosszú leírás követte a díszes hintóról, amelyen Salem Townba utazott, aztán arról számolt be, milyen örömet és meglepetést jelentett számára, hogy ilyen szépséges házba költözhetett.

Kim elmosolyodott. A szobák és a berendezés viszonylag bőbeszédű leírásából kiderült, hogy Elizabeth ugyan abba a házba költözött, amelybe most ő is megérkezett. Milyen kedves véletlen, hogy épp ezen a napon bukkan rá Elizabeth naplójára! A közte és Elizabeth között lévő háromszáz év hirtelen még rövidebb időnek tetszett.

Gyorsan kiszámolta, hogy Elizabeth tizenhét éves korában ment férjhez Ronald Stewarthoz. Ahogy visszaemlékezett, el sem tudta volna képzelni, hogy tizenhét évesen örök hűséget esküdjön valakinek, különösen, ha arra gondolt, milyen érzelmi zűrzavart élt át akkoriban.

Nemsokára kiderült a naplóból, hogy Elizabeth pár hónap múltán már teherbe esett. Kim felsóhajtott - vajon mihez kezdett volna ő egy gyerekkel? Ijesztő kilátásnak tűnt, de Elizabeth láthatólag csodálatosan megbirkózott a feladattal. Kimnek azon is el kellett gondolkodnia, hogy Elizabeth még semmit sem tudhatott a születésszabályozásról, sőt a saját sorsát is milyen kevéssé tudta csak befolyásolni.

Kim ekkor visszafelé kezdett haladni a naplóban, az esküvő előtti bejegyzéseket olvasgatta. Egy újabb, viszonylag hosszú beírásnál állt meg, az 1681. október 10-i dátumnál. Elizabeth feljegyezte, hogy azon a forró, verőfényes napon az apja házassági ajánlattal tért haza Salemből, majd a következőkkel folytatta.

Kezdetben zavart okozott lelkemben ez a furcsa ügy, mivel én semmit nem tudok eme úrról, de az én apám nagy tisztelettel beszél róla. Azt mondja, hogy az úr még szeptemberben látott volt engem, amikor itt járt vidékünkön, árbocnak és vitorlának való faanyagot keresvén a hajóihoz. Apám szerint döntenem nekem kell, de ez az úr igen nagylelkűen felajánlotta volt, hogy mindannyiunkat Salemnek várasába költöztet, ahol apám az ő üzemében dolgozna, és Rebecca húgom ott járhatna iskolába.

Pár oldallal később Elizabeth így írt.

Közöltem az én apámmal, hogy elfogadom a házassági ajánlatot. Mit is tehetnék? A gondviselés hí, hiszen évek óta élünk ezen a szegény vidéken Andoverben, a rézbőrű vadaknak támadásaitól fenyegettetve. Mindkét szomszédunkat sújtja e szörnyű szerencsétlenség, sokukat megölték, vagy kegyetlen módon foglyul ejtették. Igyekeztem mindezt elmagyarázni William Patersonnak, de nem ért meg engem, és félek, hogy haragos szívvel gondol most énrám.

Kim abbahagyta az olvasást, fölnézett Elizabeth képére. Igazán megható volt, ahogy ez a tizenhét éves, önfeláldozó leány inkább lemondott kamaszkori szerelméről, és vállalta a kockázatot, a családja érdekében. Kim fölsóhajtott, és elgondolkodott, vajon mikor fordult elő utoljára, hogy tökéletesen önzetlenül csinált volna bármit.

Szerette volna megtalálni azt a bejegyzést, amely Elizabeth és Ronald első találkozásáról számolt be. Az 1681. október 22-i dátumnál bukkant rá, egy napfényes, kora őszi nap leírásában.

Ma találkozék Mr. Ronald Stewarttal, aki is el akar venni feleségül. Idősebb, mint feltételeztem, és már van egy leánygyermeke az első feleségétől, akit himlő ragadott volt el. Rendes, jóságos embernek látszik, testben-lélekben erős, ámbár az tüzes harag sem hiányzott belőle, amikor meghallotta, hogy északi szomszédaink, a Polks család két napnak előtte, éjnek idején az indiánoktól megtámadtattak. Ragaszkodik hozzá, hogy az költözést Salemnek városába semmiképp ne halogassuk.

Kimben azonnal fölébredt a lelkifurdalás, hiszen ezek szerint alaptalanul gyanakodott Ronaldra, az első felesége halálával kapcsolatban. 1690-ig előrelapozva több bejegyzésben is olvashatta, milyen rettegésben tartotta az embereket a himlő és az indián támadások veszélye. Elizabeth bejegyzéseiből kiderült, hogy Bostonban dühöngött a járvány, s hogy a rézbőrű vadak pusztító támadásai már Salemtől alig ötven mérföldnyire sem voltak ritkák.

Kim döbbenten ingatta a fejét. Igaza volt Edwardnak, amikor arról beszélt, milyen vékony szálón függött az emberi élet a tizenhetedik században. A megpróbáltatások olvastán már ő sem kételkedett benne, hogy kegyetlenül nehéz és veszélyes volt az élet azokban az időkben.

Merengéséből az ajtó csapódása riasztotta föl. Edward és Stanton tért vissza labornézőből, Edward a hóna alatt hozta a tervrajzokat.

- Itt ugyanolyan rendetlenség van, mint amikor elmentünk - jegyezte meg Edward, határozott méltatlankodással a hangjában. Üres helyet keresett, ahová letehette volna a tervrajzokat. - Mit csináltál egész idő alatt?

- Fantasztikus nagy szerencsém volt - mondta izgatottan Kim. Fölállt a székéről, és odavitte Edwardhoz a noteszt. - Megtaláltam Elizabeth naplóját!

- Itt, a kisházban? - kérdezte Edward meglepődve. - Nem, a kastélyban.

- Szerintem előbb itt kellene valami rendet teremtenünk, mielőtt újra elmerülsz a papírjaid között - mondta Edward. - Utána teljes hónapod lesz rá, hogy kutass.

- Ezt még te is fantasztikusnak fogod találni - folytatta Kim, elengedve a füle mellett a szemrehányó megjegyzést. Óvatosan kinyitotta a naplót, megkereste a legutolsó bejegyzést, majd Edward kezébe nyomta, hogy olvassa el. A férfi lerakta a terveket a kisasztalra, amelynél Elizabeth is ült. Ahogy olvasott, arcáról eltűnt a bosszúság, hogy egyre fokozódó, meglepett érdeklődésnek adja át helyét.

- Igazad van - mondta végül. Átadta a naplót Stantonnak.

Kim rájuk szólt, hogy finomabban fogják a könyvet. - Príma lesz bevezetőnek a cikkemhez, amit a salemi boszorkányság tudományos okairól akarok írni - jelentette ki Edward. - Tökéletes lesz. Külön benne van, hogy rozst használt, és a hallucinációk leírása is épp megfelelő. Ez a napló, az Elizabeth agyából vett minták tömegspektrográfos eredményeivel együtt, komplett bizonyíték lesz. És még elegáns is.

- Nem írsz semmiféle cikket a gombáról, amíg a szabványosítás nincs biztosítva - szólt közbe Stanton. - Nem fogunk azért kockáztatni, hogy te meg a tudós barátaid jól szórakozzatok.

- Persze hogy nem írok - mondta Edward. - Mit gondolsz, mi vagyok én? Üzleti analfabéta?

- Te mondtad, nem én - felelte Stanton.

Kim visszavette Stantontól a naplót, és megmutatta Edwardnak azt a helyet, ahol Elizabeth a babakészítést említette. - Szerinted van ennek jelentősége? - kérdezte.

- Mármint a rejtélyes bizonyíték szempontjából?

Kim bólintott.

- Nehéz ezt megmondani - válaszolta Edward. - De legalábbis gyanús... Viszont én éhen halok. Te nem, Stanton? Eszel valamit?

- Én mindig eszem valamit, amikor csak lehet.

- Mit szólsz hozzá, Kim? Össze kellene ütni valamit. Nekem még egy csomó mindent meg kell beszélnem Stantonnal.

- Nem számítottam vendégre - jegyezte meg Kim. Még ki sem merészkedtem a konyhába.

- Akkor hozass házhoz valamit! - mondta Edward, miközben már a tervrajzokat teregette szét az asztalon. - Nem leszünk válogatósak.

- Csak a magad nevében nyilatkozz! - tette hozzá Stanton.

- Azt hiszem, kis spagettit tudok csinálni - mondta Kim, miután végiggondolta, hogy mire lenne szüksége hozzá. Az egyetlen szoba, ahol viszonylagos rend uralkodott, az ebédlő volt, a korábbi konyha. Az ebédlőasztalt, a székeket és a tálalót a szállítómunkások többé-kevésbé a helyükre tették.

- Spagetti, az remek lesz - helyeselt Edward. Közben Stanton már tartotta a tervrajzokat, míg Edward könyvekkel szorította le a lapok széleit.

Kim megkönnyebbült sóhajjal bújt be a ropogós, tiszta ágyba, hogy első éjszakáját töltse a kisházban. Attól a pillanattól kezdve, hogy nekilátott a spagettifőzésnek, egészen addig dolgozott, amíg fél órával korábban beállt a zuhany alá. Még mindig rengeteg tennivaló volt hátra, de a házban már nagyjából rend volt. Edward is kivette a részét a rendrakásból, miután Stanton végre magukra hagyta őket.

Kim fölemelte Elizabeth naplóját az éjjeliszekrényről. Mindenképpen olvasni akart még belőle, de ahogy hátradőlt az ágyában, egyszer csak meghallotta az éjszaka hangjait. A környező erdőben, mocsárban, réten tanyázó bogarak és békák éjszakai kórusa volt a leghangosabb. De hallani lehetett az öreg ház halk pattanásait, nyikordulásait, amint a falak, a deszkák, a gerendák sugározták magukból a napközben elnyelt meleget. És finoman fel-felzúgott a Danvers folyó felől fújdogáló szellő is, ahogy beáramlott az ablakokon.

Kim most békés nyugalmat érzett a szívében, de meg kellett állapítania, hogy az enyhe szorongás, amelyet délelőtt, a házba belépve érzett, még mindig nem múlott el teljesen. Csupán elnyomta a naplóolvasás izgalma, a munka, a rendrakás sürgés-forgása. Tudta, hogy a rossz érzésnek számos oka lehet, de az egyik ok nyilvánvaló volt. Edward váratlan bejelentése, hogy külön szobában akar aludni. Most már nem érezte ezt olyan fájó pontnak, mint ott, abban a pillanatban, de még most is értetlenül és csalódottan gondolt vissza Edward szavaira.

Félretette Elizabeth naplóját és ismét kiszállt az ágyból. Sheba rémült pillantást vetett rá, a hirtelen mozgolódás legszebb álmából verte fel. Kim papucsba bújt, és egyenesen Edward szobájába indult. Az ajtó nem volt becsukva, a szobában még égett a villany. Benyitott - abban a pillanatban fenyegető morgás hallatszott, Puffer így tiltakozott a behatolás ellen. Kim összeszorította a fogát, egyre kevésbé kedvelte a hálátlan kis ebet.

- Valami baj van? - kérdezte Edward. A háta mögé gyömöszölt párnának támaszkodva félig ült, félig feküdt az ágyban, kiteregetett tervrajzok között.

- Csak annyi, hogy hiányzol - felélte Kim. - Biztos vagy benne, hogy külön kell aludnunk? Magányosnak érzem magam, és ebben semmi romantikát nem találok, hogy mást ne mondjak.

Edward odahívta az ágyhoz. Félrerakott néhány tervrajzot, és megütögette az ágy szélét, így kínálta hellyel Kimet. - Ne haragudj! - mondta. - Én vagyok a hibás, vállalom. De akkor is úgy gondolom, hogy így van jól. Olyan feszült vagyok, mint egy zongorahúr. Láttad, még Stanton is majdnem kihozott a sodromból.

Kim bólintott, közben az ölében összekulcsolt kezeit vizsgálgatta. Edward finoman megemelte Kim állát.

- Megnyugodtál? - kérdezte.

Kim ismét bólintott, de azért keményen küzdenie kellett az érzelmeivel. Arra gondolt, biztosan a fáradtságtól vált ilyen érzékennyé.

- Hosszú volt a nap - mondta Edward.

- És rosszkedvem is van - bökte ki végül Kim.

- Mitől?

- Magam sem tudom. Biztosan, attól, ami Elizabeth-szel történt, és hogy ez az ő háza. Arról sem tudok megfeledkezni, hogy bizonyos génjeim az ő génjei is. Egyszóval érzékelem a jelenlétét.

- Túlságosan kimerült vagy. Ha az ember fáradt, a képzelete hihetetlen dolgokra képes. Ráadásul ez az első éjszakád egy új helyen, és az is meg tudja bolygatni az ember lelkét. Elvégre mindannyian a szokásaink rabjai vagyunk.

- Persze, ez is benne van - mondta Kim -, de nemcsak ez.

- Ugye nem kezdesz kísérteteket látni? - kérdezte Edward kuncogva. - Remélem, nem hiszel a szellemekben!?

- Régen soha nem hittem bennük, de most már meginogtam.

- Te viccelsz velem?

Edward olyan komoly képet vágott, hogy most Kim nevette el magát. - Persze hogy viccelek - mondta -, a kísértetekben nem hiszek, de a természetfölötti dolgokról megváltozott a véleményem. Beleborzongok, ha magam elé idézem, hogyan találtam meg Elizabeth naplóját. Fölakasztottam a képét, és abban a pillanatban úgy éreztem, át kell mennem a kastélyba. És egyáltalán nem kellett sokat keresgélnem, az első bőröndöt fölnyitottam, és ott volt.

- Vannak emberek, akiknek már annyi is elég, hogy megérkeznek ide, Salembe, és máris érzékelik a természetfölötti jelenségeket. Ez amiatt a boszorkányőrültség miatt van. Ha úgy gondolod, hogy valami misztikus erő küldött át a kastélyba, rendben van. Csak azt ne akard, hogy én is higgyek benne!

- Tudsz más magyarázatot a történtekre? - csattant föl Kim. - Előtte több mint harminc órán át kutattam, nemhogy ezt a naplót, de egy árva tizenhetedik századi fecnit sem találtam! Mégis mitől néztem bele most pont abba a bőröndbe?

- Jó, jó, jó - nyugtatta Edward. - Semmiről nem akarlak lebeszélni. Nyugodj meg! Én veled vagyok.

- Bocs - mondta Kim. -·Nem volt szándékomban vitatkozni. Csak azért jöttem át, hogy megmondjam, hiányzol.

Egy hosszú búcsúcsók után otthagyta Edwardot a tervrajzai között, és kilépett a szobából. Becsukta maga mögött az ajtót, és ott állt a kis fürdőszoba ablakán beáradó holdfényben. Az ablakon át jól látszott a kastély sötét tömegének sziluettje az éjszakai égbolton. Kim megborzongott, a régi Drakula-filmek klasszikus díszlete jutott az eszébe, amely mindig őszinte rémülettel töltötte el tinédzser korában.

Lement a földszintre vivő sötét lépcsőn, amelynek vonala teljes száznyolcvan fokos fordulatot írt le, és átevickélt az előszobában egymásra rakott, üres dobozok halmai között. A szalonba

lépve Elizabeth portréjára függesztette a tekintetét. Úgy érezte, még a sötétben is parázslani látja a zöld szemeket, mintha valami belső fény világítana belőlük.

- Mit akarsz mondani nekem? - suttogta a képnek. Abban a pillanatban megint szinte tapinthatóan megerősödött benne a bizonyosság, hogy Elizabeth üzenni akar neki, és arra is esküdni mert volna, hogy bármi legyen is az üzenet, nincs benne a naplóban. A napló csak csalétek volt, hogy további erőfeszítésre ösztökélje őt.

A szeme sarkából ekkor hirtelen valami mozgást vett észre. Ijedtében fojtottan fölsikoltott, és úgy érezte, a szíve menten kiugrik a helyéből. Védekezésként önkéntelenül maga elé kapta mindkét karját, de azonnal le is eresztette őket. Csak Sheba ugrott föl a kisasztalra.

Kim néhány pillanatig fél kézzel az asztalra támaszkodott, másik kezét a szívére szorította. Szégyellte magát, hogy ilyen halálosan megrémült. De ez is mutatta, milyen feszült idegállapotba került az utóbbi napokban.

11.

1994. szeptember eleje

A laboratórium elkészült, beszereztek minden szükséges kelléket, és az első teljes szeptemberi héten meg is nyitották. Kim boldog volt. Igaz, szabadságon volt, így semmi gondot nem okozott neki, hogy a naponta tömegével érkező, különféle küldeményeket átvegye, mégsem bánta, hogy végre felszabadult e kötelezettség alól. Mostantól mindez Eleanor Youngmanre hárult.

Eleanor lett a laboratórium első hivatalos alkalmazottja. Néhány héttel korábban bejelentette a Harvardon, hogy lemond továbbképzős státusáról, de majdnem két hétbe telt, mire minden megkezdett feladatát befejezte, és kiköltözött Salembe.

Kim és Eleanor viszonya némileg javult, de a változás nem volt drámai. Kedvesek voltak egymáshoz, de csak módjával. Kim érezte, hogy Eleanor féltékeny rá, és ellenséges érzülettel viseltetik iránta. Már az első találkozáskor felmérte, hogy Eleanor Edward iránti odaadásában ott bujkál az elfojtott vágy az intimebb kapcsolat után. Csak ámuldozott, hogy Edward milyen vakságot tanúsít ezen a téren. Akkor pedig még kevésbé volt nyugodt, ha apja sorozatos titkárnő-ügyeire gondolt.

A labor következő lakói az állatok voltak. A hét közepén hozták őket, az éj leple alatt. Edward és Eleanor felügyelte a kirakodást, amíg a jeltelen teherautókról az állatok a megfelelő ketrecekbe kerültek, Kim inkább csak a kisház ablakából figyelte őket. Nem lelkesedett az állatkísérletekért, bár megértette, hogy azokra is szükség van.

Edward gondosan betartotta a vállalkozó és az építész tanácsát, miszerint minél kevesebbet tudnak a környék lakói és a városi hatóságok arról, hogy mi történik a laborban, annál jobb. Más sem hiányzott neki, minthogy meggyűljön a baja a környezetvédőkkel vagy az állatvédő csoportokkal. A birtok zártsága ebben is a kezére játszott: a sűrű erdő és az azt övező magas kerítés mindenkitől szerencsésen elszigetelte őket.

Az első teljes szeptemberi hét vége felé szállingózni kezdtek a kutatók is. Edward és Eleanor segítségével kerestek maguknak szálláshelyet Salemben és a város környékén. A szerződésük szerint egyelőre senkit nem hozhattak magukkal, a családjuk nélkül érkeztek, hogy néhány hónapig a napnak mind a huszonnégy órájában a munkájukra összpontosíthassanak. A nagy csalétek az volt, hogy mindegyikükből milliomos válhat, ha beüt a dolog.

Kurt Neuman érkezett elsőnek. Délelőtt volt, Kim a kisházban szorgoskodott, aztán a kastélyba készült, amikor motorkerékpár tompa dübörgését hallotta odakintről. Az ablakhoz lépett, a motor éppen akkor állt meg a ház előtt. Körülbelül vele egykorú férfi szállt le róla, és fölnyitotta a bukósisakja ellenzőjét. A motor csomagtartójához bőrönd volt hozzákötve.

- Segíthetek? - kiáltott ki Kim az ablakon át. Azt hitte, újabb küldemény érkezett, csak a férfi elfelejtett lekanyarodni a laborhoz vezető úton.

- Elnézést kérek - mondta a férfi mentegetőzve, hangjában enyhe németes zöngével. - Talán meg tudja mondani, merre van az Omni-labor.

- Maga dr. Neuman, ugye? Egy pillanat, rögtön kimegyek. - Edward említette a leendő munkatárs németes akcentusát, de a motorkerékpárról nem volt szó, Kim ezért lepődött meg annyira. Gyorsan becsukta a kisasztalon heverő szövetminta-könyvet, összeszedte a kanapén szétszórt,

több napon át összegyűlt újsághalmokat, azzal a szándékkal, hogy beinvitálja a szobába Kurt Neumant. Még gyorsan megnézte magát az előszoba-tükörben, aztán kinyitotta az ajtót.

Kurt addigra már levette a bukósisakját, és a könyöke hajlatában tartotta, mint valami középkori lovag. De közben nem Kimre nézett, hanem a labor felé irányította a tekintetét. Nyilván Edward is meghallotta a motorbúgást, mert autója már a kisház felé robogott a földúton. Kiugrott a kocsiból, és megölelte Kurtot, mintha elveszettnek hitt testvérei volnának egymásnak.

Néhány szót váltottak Kurt metálvörös BMW motorjáról, és Edward csak ekkor vette észre, hogy Kim ott áll az ajtóban. Bemutatta neki Kurtot.

Kim kezet rázott a kutatóval. Nagydarab férfi volt, vagy öt centivel magasabb Edwardnál, szőke hajjal és égszínkék szemekkel.

- Kurt eredetileg müncheni - mondta Edward -, a Stanfordon és a UCLA-n tanított. Sokak, köztük a magam véleménye szerint is ő a legtehetségesebb az országban a gyógyszerreakciókkal foglalkozó biológusok között.

- Elég lesz már, Edward! - szólt közbe zavartan Kurt, és elpirult.

- Szerencsém volt, hogy el tudtam lopni a Merckből - folytatta Edward. - Annyira ott akarták tartani, hogy még egy új, saját labort is felajánlottak neki.

Kim részvéttel figyelte, ahogy Kurt egyik lábáról a másikra állva feszengett, miközben Edward áradozott róla. Eszébe jutott az első vacsorájuk, amikor ők is ugyanezt élték át Stanton társaságában, amikor az őket dicsérte. Kurt meglepően szégyenlősnek tűnt, tiszteletet parancsoló termete, szabályosan csinos arca és feltehető okossága ellenére. Végig kerülte Kim tekintetét.

- No, elég a handabandából - fejezte be Edward a bemutatást -, gyere, Kurt! Gyere utánam azzal a halálmotorral, meg akarom mutatni a labort!

Később, amikor Kim és Edward éppen befejezték könnyű ebédjüket, megérkezett a második leendő munkatárs is. Edward hallotta meg az autó berregését. Fölpattant az asztaltól, és kiment a ház elé. Nemsokára magas, vékony, de izmos férfi társaságában tért vissza, aki napbarnított volt és jóképű, Kim sokkal inkább gondolta volna kiöregedőfélben lévő síversenyzőnek, mint tudományos kutatónak.

Edward bemutatta őket egymásnak. A férfit Francois Leroux-nak hívták. Tétova mozdulattal mintha kezet akart volna csókolni Kimnek, de aztán - talán Kim meglepett arca láttán - mégis letett róla. Kim azért halványan érezte a bőrén a férfi leheletét.

Csakúgy, mint Kurt esetében, Edward ezúttal is rendkívül elismerő szavakkal ecsetelte Francois eredményeit és képességeit. De Kurttól eltérően Francois-t ez egyáltalán nem hozta zavarba. Miközben Edward beszélt, végig Kimre szegezte sötét, átható pillantású tekintetét, ami Kimnek egyáltalán nem volt ínyére.

- A lényeg az, hogy Francois zseni - mondta éppen Edward. - Eredetileg lyoni, biofizikus, a University of Chicagón tanít. Azzal emelkedik ki a kollégái közül, hogy egyaránt kiválóan ért az NMR-hez és a röntgenkrisztallográfiához. Sikerült egyesítenie két olyan technológiát, amelyek rendszerint versenyben állnak egymással.

Kim észrevette, hogy ennél a mondatnál halvány mosoly jelent meg Francois arcán. Kissé meg is hajtotta a fejét Kim felé, mintha nyomatékosítani akarná, hogy bizony, ez mind igaz, és ez még nem minden. Kim elfordította a tekintetét. Az volt az érzése, hogy az ő ízlésének ez a Francois túl mesterkélt és beképzelt.

- Francois dolga lesz, hogy egy csomó időt megspóroljunk az Ultra kutatásában - folytatta Edward. - Nagyon nagy szerencse, hogy ő itt lesz velünk. A franciák elvesztették, mi megnyertük.

Pár perccel később Edward elindult Francois-val a laboratóriumba. Minél előbb meg akarta mutatni a berendezéseket a franciának, és össze akarta ismertetni Kurttal. Kim az ablakból figyelte őket, amint beültek Edward autójába. Egyre azon tűnődött, hogy ennyire eltérő személyiségű emberek hogyan köthetnek ki végül ugyanannál a foglalkozásnál.

A két másik kutató szombaton, szeptember 10-én érkezett meg, vonattal jöttek Bostonból. Edward és Kim alkotta a fogadóbizottságot, mindketten ott álltak a peronon, amikor a vonat beérkezett az állomásra.

Edward vette őket észre először, és integetni kezdett nekik. Mielőtt odaértek volna hozzájuk, Kim tréfálkozva megkérdezte tőle. - Alkalmazási feltétel az Omninál, hogy a leendő munkatársnak kimondottan vonzó külleműnek kell lennie?

- Mi az ördögről beszélsz?
- Arról, hogy mindegyik olyan csinos.
- Látod, én ezt észre sem vettem.

A kölcsönös üdvözlések után Edward bemutatta Kimnek Gloria Herrerát és David Hirshet. Kim ugyanúgy járt Gloriával, mint korábban Eleanorral: róla sem gondolta volna a külseje alapján, hogy tudományos kutatással foglalkozik. De ezzel véget is ért a hasonlóság Gloria és Eleanor között - színeiket és stílusukat tekintve szöges ellentétei voltak egymásnak. Eleanor szőkeségével, világos bőrével szemben Gloria szinte kreolbőrű volt, Kiméhez hasonló sötét hajjal, sötét szemekkel, s a pillantása csaknem olyan átható volt, mint Francois-é. Eleanor hűvös visszafogottságával szemben Gloriából melegség és őszinteség áradt.

David Hirsh Francois-ra emlékeztette Kimet. Ő is magas volt és karcsú termetű, határozott fellépésű és magabiztos, mint egy síversenyző. Mindenesetre kevésbé volt napbarnított, mint Francois. Sima modorú férfinak tűnt ő is, de kellemesebb benyomást tett Kimre, mert kevésbé volt kihívó, mosolyából kedvesség sugárzott, és a jelek szerint nem volt híján a humorérzéknek sem.

Az állomásról jövet az autóban elhangoztak az újabb dicshimnuszok, ezúttal Gloriáról és Davidről, akik mindketten biztosították Kimet, hogy Edward túloz. Aztán a két újonnan érkezett vendég ügyesen Edward érdemeire terelte a szót. A végén Kim az egész beszélgetésből csak annyira emlékezett, hogy szakterületüket tekintve Gloria farmakológus, David pedig immunológus.

A birtokra érve Kim a kisháznál kiszállt az autóból. Amikor a többiek továbbindultak a laboratórium felé, még hallotta, hogy megint fölnevettek valamin. Őszinte örömmel gondolt Edward sikerére, hogy ilyen ígéretes gárdát tudott összeszedni. Bízott benne, hogy Gloria és David jó hangulatot teremt majd a laborban.

Másnap Edward és az öt kutató afféle háziünnepséget szervezett, amelyre Kimet is meghívták. Pezsgőt bontottak, koccintottak, és az Ultrára ittak. Pár perccel később már mindannyian lázas tempóban dolgoztak.

Az elkövetkező napok során Kim gyakran ellátogatott a laborba, egyrészt hogy erkölcsi támogatást nyújtson a szorgoskodóknak, másrészt hogy segítsen, ha szükség lenne rá. Úgy gondolta, az ő pozíciója valahol a vendégfogadó háziasszonyé és a háziúré között helyezkedik el. Aztán egyre kevesebbszer tűnt fel a laboratóriumban, a hétvégén már szinte alig, de akkor is olyan érzése volt, mintha illetéktelen alkalmatlankodónak tekintenék.

Edward nem sietett a segítségére. Sőt, pénteken nyíltan megmondta neki, hogy az lenne a legjobb, ha a lehető legritkábban látogatna be a laborba, mert minden alkalommal óhatatlanul megzavarja a közös munkát. Kim nem vette a szívére a dolgot, tisztában volt vele, milyen pszichikai terhet jelent a kutatóknak, hogy minél előbb eredményt kell produkálniuk.

Azonkívül a saját dolgai is éppen eléggé lefoglalták. Már megszokta a kisházat, jól érezte magát új lakóhelyén. Hébe-hóba még mindig belényilallt Elizabeth jelenléte, de korántsem olyan erővel, mint az első éjszakán. Belemerült a lakberendezésbe, több tucat belsőépítészeti könyvet szerzett be, igyekezett minél többet megtudni a szőnyegekről, drapériákról, tapétákról, a tizenhetedik századi bútorokról. Rengeteg anyagmintát hozott haza, az egyes darabokat azokon a helyeken helyezte el a házban, ahol föl akarta használni őket. Külön élvezetet jelentett a számára, ha a környék számos régiségboltjának valamelyikében kutathatott régi tárgyak, bútorok után.

Tetemes mennyiségű időt töltött a kastélyban is, hol a padláson, hol a pincében - Elizabeth naplója még mindig elég ösztönzést jelentett számára, feledtette a korábbi meddő keresgélések emlékét.

Szeptember legelején, amikor először tért vissza a kastélyba az után, hogy fölfedezte a naplót, újabb fontosnak tűnő levélre bukkant, ugyanabban a hajóbőröndben. A levelet Ronald Stewartnak írta Jonathan Corwin, az a városbíró, aki a Boszorkányházban lakott.

Salem Town, 1692. július 20.

Kedves Ronald!

Szükségesnek látom az Ön figyelmébe ajánlani, hogy Roger Simmons látta volt, amikor Ön elhozta vala Elizabeth-nek testét az Akasztófahegyről, ahogyan azt is, amikor Nurse asszony fia ugyanezt tevé az édesanyjának földi maradványival. Kérve kérem, barátom, tettével eme baljós, zavaros időkben ne dicsekedjék, nehogy újabb zaklatásoknak tegye ki magamagát és családját, hiszen az megboldogultaknak elmozdítását sokan boszorkányságnak tekintik. A jelenlegi közhangulatban egy sír fölállítását sem tekinthetném bölcs lépésnek, ugyanazon okból, hogy ugyanis a végén Önt igaztalan vádakkal illetnék. Beszéltem volt az említett Roger Simmonsszal, aki esküvéssel fogadta énnekem, hogy senkinek nem említi az Ön tettét, kivéve, ha bírói felszólítást kap. Isten legyen Önnel.

Szolgája és barátja. Jonathan Corwin

Ezt követően Kim két hétig nem talált semmit sem Ronalddal, sem Elizabeth-szel kapcsolatban. De ez sem szegte kedvét, továbbra is szorgalmasan járt a kastélyba. Ha késve is, de végül fölismerte, hogy a borospincében és a padláson lévő iratok mindegyike valóságos történelmi dokumentum, ezért úgy döntött, hogy rendszerbe szedi őket, ahelyett, hogy találomra kutatna a tizenhetedik századi anyagok után.

Mindkét lelőhelyen különrakta az egyazon fél évszázadból származó iratokat, azután különválogatta az üzleti, a hivatalos állami és a magánjellegű dokumentumokat. Ez már önmagában is hatalmas feladat volt, de azzal az előnnyel járt, hogy soha nem érezte eredménytelennek az aznapi kutatást, még akkor sem, ha a saját külön, tizenhetedik századi gyűjteménye semmivel sem gyarapodott.

Szeptember első fele ily módon kellemesen telt, Kim megosztotta idejét a lakberendezés és a levéltárosi munka között. A. hónap közepe táján már szinte be sem lépett a laborba, és a kutatókkal is csak nagy néha találkozott. Igaz, Edwardot is egyre ritkábban látta, ő ugyanis egyre későbben járt haza a laborból, és reggel egyre korábban ment el otthonról.

12.

1994. szeptember 19. hétfő

Aznap gyönyörűséges őszi nap volt, melegen sütött a nap, gyorsan fölmelegedett tőle a levegő, jóval húsz fok fölé. Kim örömmel látta, hogy az erdőben, a mélyebben fekvő, mocsaras részen a fák némelyikén már megjelentek az ősz első pompázatos színei, a kastélyt körülvevő rétet pedig mintha vastag aranyszőnyeg borította volna a töméntelen aranyvesszőtől.

Edwardot már szinte nem is látta. Korábban kelt, mint ő, reggel hétkor, és azonnal indult is a laborba, nem is reggelizett. Ezt Kim onnan tudta, hogy a mosogatóban soha nem talált edényeket. Már ezen sem lepődött meg, ugyanis Edward pár nappal korábban említette, hogy ezentúl mindannyian a laborban fognak étkezni, mert azzal is időt nyernek. Egyébként, mint mondta, bámulatosan gyorsan haladnak a munkával.

Kim "lakberendezéssel" töltötte a délelőttöt, a kisházban. Egyhetes töprengés után eldöntötte, milyen anyagból legyenek az emeleti hálószobákban az ágytakarók, az ágyfüggönyök és az ablakfüggönyök. Nem volt könnyű a választás, egészen megkönnyebbült, amikor végre túl volt rajta. Az anyag kódszámával a kezében fölhívta ismerősét a bostoni lakberendezési áruházban, és megrendelte a drapériákat.

Salátát és jegesteát uzsonnázott, majd elindult a kastélyba, kis délutáni kutakodásra és rendrakásra. Következett a szokásos tépelődés, hogy a padlásra menjen-e vagy a borospincébe. Végül a padlás győzött, elsősorban a napfény miatt. Kim úgy gondolta, lesz még elég esős, nyomasztó nap, amikor szívesebben megy majd le a pincébe.

A padlás egyik legtávolabbi pontján, a személyzeti szárny fölött választott ki néhány fekete irattároló szekrényt. A költözködésből maradt üres kartondobozokba válogatta szét az iratokat, ahogyan már több hete csinálta. Többnyire üzleti papírok voltak a tizenkilencedik század elejéről.

Most már szinte minden nehézség nélkül olvasta a kézzel írott szövegeket, elég volt csak rápillantania a legfölső oldalra vagy a legelső bekezdésre, máris tudta, melyik dobozba kell raknia az iratot. Már késő délután volt, amikor eljutott az utolsó szekrényhez. Kis idő múlva, a szekrény utolsó előtti fiókjában, több köteg szállítási szerződés után egy Ronald Stewartnak címzett levél akadt a kezébe.

Oly sok nap telt már el azóta, hogy ilyen érdekes leletre bukkant, hogy egy pillanatra szinte megdermedt. Csak nézte a borítékot, és azt hitte, káprázik a szeme. Végül mégis benyúlt a fiókba és kivette a levelet. Természetesen nagyon finoman, éppen csak érintve a papírt, ahogyan Mary Custlandtől tanulta. Az aláírás láttán még izgatottabb lett: ezt a levelet is Samuel Sewall írta.

Boston, 1697. január 8.

Kedves Barátom!

Mint arról bizonyára tudomással bírsz, Őfelsége Massachusetts Bay Tartományának alkormányzója, Tanácsa és Gyülekezete úgy rendelkezett volt, hogy január tizennegyedikét az jövőben böjti napnak nyilvánítandja, az Sátánnak és famulusainak Salemben, ártatlanok ellen elkövetett valamennyi bűnei miatti bűnbánatul. Hasonlóképpen magam is, tisztában lévén az volt Oyer arul Terminer Bizottmány szolgálatában megvalósított bűnrészességemmel, nyilvánosságra óhajtom hozni ebbéli vétkességemet és szégyenemet, amit is az Old South templomban kívánok megtenni. De Neked, Barátom, nem tudom, mit mondjak, hogy az Reád nehezedő terhet elmúlasszam. Mert hogy Elizabeth összeköttetésben állott a Gonosznak Erőivel, azt nem kétlem, de hogy őt az gonosz megszállta-e, vagy lepaktált-é véle, nem tudom, s múltbéli téves ítéleteimre gondolva megfejteni sem óhajtom. Mi érdeklődésedet illeti az Oyer and Terminer Bíróságnak aktáit illetően általában, és Elizabeth-nek periratait illetően különlegesen, tanúsíthatom, hogy azok Cotton Mather tiszteletes úr birtokában vannak, ki megesküdött énelőttem, hogy azokat illetéktelen kezekbe kerülhetni soha nem hagyja, hogy azok révén a bírák feddhetetlensége kétségbe vonathassék, kik pedig számos ügyben legjobb tudásuk szerint tették vala az ő dolgukat, még ha tévesen is. Így hiszem, jóllehet megkérdezni nem merészeltem, és tudni sem óhajtom, hogy Mather tiszteletes úr elégetni szándékozik az említett aktákat. Mi Jonathan Corwin városbíró ajánlatát illeti, miszerint az Elizabeth-nek ügyére vonatkozó iratok, úgy mint az eredeti keresetlevél, elfogatási parancs, letartóztatásba helyezési végzés és előzetes kihallgatási vallomás Néked átadassék, úgy vélem, vedd át ezen iratokat, s hasonképpen szabadulj meg tőlük, mert úgy családodnak jövendő generatioi nem kényszerülnek elszenvedni, hogy eme tragédia, melyet Elizabeth-nek cselekedetei okoztak vagy elősegítettek, napvilágra kerüljön.

Barátod Krisztusnak nevében, Samuel Sewall

- Az isten szerelmére! - kiáltott ingerülten Edward. - Hogy a fenébe tudsz így elbújni?!

Kim, aki az egyik fekete iratszekrény mögött kuporgott, és alig látszott ki mögüle, fölpillantott a levélből. Edward ott magasodott fölötte.

- Valami baj van? - kérdezte Kim aggódva.

- Igen, baj van - felelte Edward. - Már fél órája kereslek. Sejtettem, hogy itt vagy, a kastélyban, föl is másztam ide a padlásra, és kiabáltam neked. Amikor nem válaszoltál, lementem a pincébe, azt is végigjártam. De ott sem voltál, úgyhogy visszajöttem ide. Ez mégiscsak őrület. Ha állandóan itt akarod tölteni az idődet, legalább szereltess be ide egy telefont.

Kim fölállt guggoló helyzetéből. - Ne haragudj - mondta -, egyáltalán nem hallottalak!

- Azt nem is feltételeztem - mondta Edward. - Ide hallgass, van egy probléma! Stanton megint begurult a pénz miatt, és éppen úton van ide, Salembe. Nekünk persze egyikünknek sincs kedvünk őrá vesztegetni az időnket, főleg nem a laborban, ahol nyilván elkezdene akadékoskodni, hogy ki mit csinál, meg miért, meg hogyan. Miközben úgyis mindenki hulla fáradt és ideges, mert agyondolgozza magát. Már nagyon sok a veszekedés is, olyan ostobaságokon, hogy kinek van nagyobb helye, meg hogy ki van közelebb ahhoz a rohadt vízhűtőhöz. Sokszor már úgy érzem magam, mint egy főnéni a pisis kiscserkészek között, akik állandóan civakodnak. De nem is ez az érdekes, azt szeretném, ha a kisházban ülhetnénk le tárgyalni Stantonnal, mindenkinek jót tenne, ha kis időre kiszabadulnánk az ellenséges környezetből. És közben meg is vacsorázhatnánk, azzal is időt nyernénk. Össze tudnál ütni valamit nekünk?

Kim először azt hitte, Edward csak viccel, de aztán rájött, hogy a legkevésbé sem. Az órájára pillantott. - Öt óra múlt - emlékeztette Edwardot.

- Még csak fél öt lett volna, ha nem bújsz el olyan hihetetlen ügyességgel.

- Ennyi idő alatt képtelen vagyok nyolc embernek vacsorát készíteni.

- De hát miért? - csattant fel Edward. - Nem lakomáról van szó, az isten áldjon meg! Felőlem hozathatsz pizzát is, úgyis már napok óta azon élünk. Mindegy, hogy mi, csak tele legyen tőle a hasuk. Kérlek, Kim! Szükségem van a segítségedre. Meg fogok bolondulni.

- Jó, rendben van - adta be a derekát Kim, jobb meggyőződése ellenére. Belátta, hogy Edward valóban szorult helyzetben van. - Én jobbat csinálok, mint amit házhoz hoznának, de semmi ínyencfalatot nem ígérhetek. - Összeszedte a dolgait, többek között a Sewall-levelet, és Edwardot követve megindult a lejáró felé.

Már a lépcsőkön jártak, amikor odaadta Edwardnak a levelet, és elmagyarázta, mi az. Edward bele sem nézett, visszaadta a borítékot.

- Most nekem nincs időm Samuel Sewallre.

- Pedig ez fontos - mondta Kim. - Kiderül belőle, hogyan tudta Ronald mindenhonnan eltüntetni Elizabeth nevét. Nem egyedül csinálta, hanem Jonathan Corwin és Cotton Mather segítségével.

- Jó, majd később elolvasom.

- Pedig van benne egy rész, ami téged is érdekelhet - jegyezte meg Kim. Már a díszlépcső fordulóján jártak. Edward egy pillanatra megállt a festett rózsaablak alatt. A sárgás fényben különösen sápadtnak látszott. Kimnek még az is átvillant az agyán, hogy talán beteg.

- Rendben van - egyezett bele Edward kelletlenül. - Azt a részt mutasd meg!

Kim megint a kezébe adta a levelet, és megmutatta a legutolsó mondatot, amelyben Sewall azt írta, hogy a salemi tragédiát Elizabeth cselekedetei okozták vagy segítették elő.

Edward elolvasta, majd kérdőn nézett Kimre. - És? Ezt már tudjuk.

- Mi igen - felelte Kim -, de vajon ők is tudták? Úgy értem, ők is tudtak a gombáról?

Edward másodszor is elolvasta az utolsó mondatot. - Nem, ők nem tudhatták - mondta. - Tudományosan lehetetlen volt, hogy tudják. Nem volt sem eszközük, sem elegendő információjuk hozzá.

- Akkor hogyan magyarázod ezt a mondatot? A levélben korábban Sewall beismeri, hogy a többi elítélt boszorkány esetében ő is hibázott, de Elizabeth-szel kapcsolatban nem. Ők mindannyian tudtak valamit, amit mi nem.

- És megint ott vagyunk a titokzatos bizonyítéknál - mondta Edward. Visszaadta Kimnek a levelet. - Érdekes a dolog, de az én szempontomból nem. És komolyan mondom, nekem erre most nincs időm.

Továbbmentek, le a díszlépcsőn.

- Ne haragudj, hogy ennyire elfoglal a labor meg a munka! - szólalt még újra Edward. - És minden gondomnak a tetejébe ez a Stanton akkora barom, hogy olyan nincs is. Majdnem olyan rossz, mintha a Harvarddal dolgoznék.

- És megéri ez a sok kínlódás?

Edward hitetlenkedve pillantott Kimre. - Persze hogy meg - mondta ingerülten. - A tudományért áldozatot kell hozni. Ezt mindannyian tudjuk.

- Itt azért több szó esik üzletről, mint tudományról - jegyezte meg Kim. Edward nem válaszolt.

Kilépve a kastély ajtaján, Edward egyenesen a kocsija felé tartott.

- Pontban fél nyolckor ott vagyunk - szólt vissza, miközben már be is ült a kormány mögé. Beindította a motort, és nagy porfelhőt kavarva elszáguldott a labor felé.

Kim is beszállt az autójába, és miközben ujjaival a kormányon dobolt, a vacsorán töprengett. Most, hogy Edward már nem volt ott, és belegondolt a dologba, tulajdonképpen csalódott volt és haragudott magára, amiért elvállalta ezt a váratlan és értelmetlen feladatot.

Ismerős volt számára a saját viselkedése, és kellemetlen emlékeket ébresztett benne. Abban, hogy beadta a derekát, újra a gyermeki megfelelni vágyás nyilvánult meg, mint évekkel korábban, az. apjával szemben. De a felismerés még nem jelentette azt, hogy tenni is tudott volna ellene valamit. Annak idején az apjának akart a kedvében járni, most Edwardnak, mert szüksége volt és vá-

gyott az elismerésére. Arról nem is beszélve, hagy Edwardra hatalmas nyomás nehezedik, tehát segítenie kell neki.

Beindította az autót és elindult a városba, bevásárolni. De a gondolatai vezetés közben is egyre visszakanyarodtak a kettőjük kapcsolatához. Természetesen nem akarta elveszíteni Edwardot, de észre kellett vennie, hogy az utolsó néhány hétben minél jobban igyekezett a kedvében járni, minél megértőbben próbált viselkedni, Edward annál követelőzőbbé vált.

Úgy döntött, hogy csak a lehető legegyszerűbb vacsorát készíti: sült marhaszeletet salátával és frissen sült házi zsömlével, desszertnek friss gyümölccsel és fagylalttal. Innivalónak kimért borra vagy sörre gondolt. Háromnegyed hétre már meg is tisztította a húst, előkészítette a salátát, a zsömléket csak be kellett tennie a sütőbe. Az udvari grillsütőben pedig már meg is gyújtotta a tüzet.

Viharos gyorsasággal lezuhanyozott, felöltözött, és már az asztalt is majdnem teljesen megterítette, amikor Stanton Mercedese a ház elé kanyarodott.

- Helló, kishúgom - lépett be a házba Stanton, és megpuszilta Kim arcát.

Ő is üdvözölte az unokabátyját és rögtön borral kínálta. Stanton elfogadta az ajánlatot, és követte Kimet a konyhába.

- Csak ilyen borod van? - kérdezte csalódottan, amikor meglátta, hogy Kim milyen üvegből készül tölteni neki.

- Sajnos, csak ilyen - felelte Kim.

- Akkor inkább maradok a sörnél.

Amíg Kim folytatta az előkészületeket, Stanton leült egy konyhai székre, és onnan nézte, ahogyan Kim dolgozik. Nem ajánlotta fel a segítségét, de Kim nem is bánta. Elboldogult ő egymaga is.

- Látom, milyen jóban vagytok Pufferrel - állapította meg Stanton. Edward kutyája árnyékként követte Kimet, amerre csak ment a konyhában. - Ezt nevezem! Amilyen undok kis dög!

- Hogy én jóban vagyok Pufferrel? - kérdezte Kim, és furcsa grimaszt vágott hozzá. - Ne viccelj már! Nem képzeled, hogy miattam van itt? A hús szagát érzi. Különben mindig Edwarddal van a laborban.

Kim ellenőrizte, hogy elég meleg-e már a sütő, majd berakta a zsömléket.

- No és élvezed a vidéki életet? - kérdezte Stanton.

- Igen tetszik - felelte Kim. Aztán fölsóhajtott. - Legalábbis többnyire. Olyan szerencsétlen dolog, hogy ez a labor-ügy mindenre rátelepszik. Edward is olyan fáradt és ideges mostanában.

- Azt hiszed, nem tudom? - mondta Stanton.

- A Harvard is annyi gondot okoz neki - folytatta Kim. Szándékosan nem tette hozzá, hogy Stanton is.

- Én már a legelején figyelmeztettem, hogy a Harvarddal baj lesz - mondta Stanton. - Tapasztalatból tudtam, hogy nem fogják ölbe tett kézzel nézni, ha átvágják őket, főleg miután megneszelik, milyen potenciális pénzről van itt szó. Az egyetemek újabban nagyon kényesek az ilyesmire, és éppen a Harvard az egyik legkényesebb.

- Szerintem nagyon nagy butaság, hogy így kockára teszi az akadémiai karrierjét. Amíg nem volt az Ultra, imádott tanítani - mondta Kim, miközben a salátaöntetet hozzáadta a salátához.

Néhány percig egyikük sem szólt egy szót sem. Stanton csak figyelte Kimet, amíg végül össze nem találkozott a tekintetük. - És ti? Jól megvagytok egymással? - kérdezte. - Ne érts félre, nem kíváncsiskodni akarok, de amióta elkezdtük vele ezt a vállalkozást, meg kellett állapítanom, hogy egyáltalán nem könnyű kijönni vele!

- Igen, az utóbbi időben elég sok a feszültség - ismerte el Kim. - Az ideköltözés sem ment olyan simán, ahogy elképzeltem, igaz nem számoltam azzal, hogy még itt lesz az Omni és az Ultra is. Szóval túl sok minden nyomasztja Edwardot.

- Nem ő az egyetlen - jegyezte meg Stanton.

Abban a pillanatban nyílt a bejárati ajtó, megjelent Edward és csapata. Kim azonnal sietett üdvözölni őket, hogy minél fesztelenebbül érezzék magukat, de nem volt könnyű dolga. Szemlátomást komorak voltak valamennyiem, még Gloria és David is. Akárki láthatta, hogy semmi kedvük nem volt ehhez a vacsorához, nyilván csak Edward utasításának engedelmeskedve adták be a derekukat. Eleanor viselkedett a legellenségesebben. Amikor meghallotta, mi lesz vacsorára, ingerülten kijelentette, hogy ő soha nem eszik marhahúst.

- Miért, mit szokott enni? - kérdezte Edward.

- Halat vagy csirkehúst - hangzott a kimért válasz. Edward Kimre pillantott, fölhúzott szemöldöke mintha azt kérdezte volna. "Most mit csináljunk?"

- Hozok halat - mondta Kim. Fogta a kocsikulcsot, kilépett a házból és beült az autójába. Természetesen nem esett jól neki Eleanor durva udvariatlansága, de voltaképpen nem bánta, hogy egy időre elhagyhatja a társaságot. Túlságosan nyomasztónak találta a hangulatot odabenn.

A közelben volt egy élelmiszerbolt, ahol friss halat is lehetett kapni. Kim lazacfilét vásárolt, több szeletet is, arra az esetre, ha másvalaki is inkább a halat választaná a marhahús helyett. A visszaúton már előre aggódott, vajón mi fogadja majd, ha újra belép a házba.

Aggodalma alaptalannak bizonyult: kellemes meglepődéssel tapasztalta, hogy sokkal jobb lett a hangulat. Nem uralkodott féktelen jókedv és vidámság, igazán túlzás lett volna ezt állítani, de legalább a feszültség oldódott valamelyest. Távollétében élőkerült a bor is, a sör is, és mindkettőnek nagy keletje volt a vendégek körében. Most örült igazán, hogy bőven vásárolt mindkét italból. Mindenki a szalonban üldögélt, a kecskelábú asztal körül, fölülről Elizabeth portréja tekintett rájuk. Kim üdvözlésképpen biccentett azoknak, akik észrevették, hogy megérkezett, és ment egyenesen a konyhába. Lemosta a halat, és a hús mellé, egy fatálra helyezte a szeleteket.

Ő is töltött magának egy pohár bort, majd visszament a szalonba. Időközben Stanton fölállt, és mindenkinek kiosztott egy tájékoztatót. Most már a kandalló előtt állt, közvetlenül a festmény alatt.

- Amit a kezükben tartanak, az előrejelzés - mondta. - Azt jelzi, milyen hamar fog elfogyni minden pénzünk, ha a költekezés a jelenlegi ütemben folytatódik. Nyilván nem kell magyaráznom, hogy a helyzet egyáltalán nem kedvező. Ezért körülbelül tudnom kell, hogy külön-külön mikor jutnak el egy-egy fontos részeredményhez, hogy minél több pénzt tudjak előteremteni. Három választásunk van: a nyilvános részvényjegyzés, ami véleményem szerint nem sok jóval kecsegtet, legalábbis amíg nincs semmink, amit el tudnánk adni...

- De hát van, amit el tudunk adni! - vágott közbe Edward. - Az antibiotikum föltalálása óta nem volt ily ígéretes gyógyszer, mint ami nekünk van, hála a mi kedves gazdasszonyunknak. - Azzal Elizabeth képére emelte söröspoharát. - Szeretném köszönteni ezt a hölgyet, könnyen lehet, hogy nemsokára ő lesz a leghíresebb salemi boszorkány!

Kim kivételével mindenki fölemelte a poharát. Még Stanton is, miután gyorsan elvette a sörét a kandallópárkányról. Egy pillanatnyi csend után mindannyian meghúzták a poharukat.

Kim kényelmetlenül feszengett, szinte várta, hogy Elizabeth arckifejezése megváltozzék a képen. Edward köszöntőjét rosszízű tiszteletlenségnek tartotta. Arra gondolt, vajon mit érezne Elizabeth, ha ott lenne, és látná házában ezeket a tehetséges embereket, amint éppen nyerészkedni próbálnak egy olyan felfedezésből, amely szorosan összefonódott az ő tragédiájával és idő előtti halálával.

- Nem azt mondom, hogy nincs a kezünkben potenciális árucikk - folytatta Stanton, miután újra letette a sört a kezéből. - Ezt mindannyian tudjuk. De olyan nincs, amit ebben a pillanatban piacra dobhatnánk. Úgyhogy higgyék el nekem, ebben a mostani gazdasági helyzetben nem lenne érdemes meghirdetni a nyilvános részvényjegyzést. A zártkörű jegyzés, az már jobb lenne, mert az irányítás sokkal inkább a mi kezünkben maradna. Persze ez is azzal járna, hogy tetemes mennyiségű részvényhányadot, és ezzel együtt profitot kellene föláldoznunk. Vagyis kevesebbel kellene megelégednünk, mint amink, már van.

Elégedetlen mormogás volt a válasz.

- Én nem akarok több részvényt kiengedni a kezemből - jelentette ki Edward. - Ha az Ultra beindul a piacon, ezek a részvények vagyont fognak érni. Miért nem veszünk föl hitelt?

- Mert nincs semmink, ami fedezetül szolgálhatna a kölcsönre - felelte Stanton. - És ha fedezet nélkül akarunk fölvenni annyi pénzt, amennyire nekünk szükségünk van, akkor csillagászati összegű kamatot vernének ránk, ugyanis a pénz nem a szokásos forrásokból származna. És mivel nem szokásos forrásokról lenne szó, olyan palikkal kellene tárgyalnunk, akik elől nem lehet elbújni a cég mögé, ha mondjuk nem jön össze a dolog. Érted, miről beszélek, Edward?

- Nagyjából - mondta Edward. - De azért nézz utána ennek a lehetőségnek is! Csak ha már minden követ megmozgattunk, akkor mérlegeljük azt, hogy esetleg tulajhányadot áldozzunk föl. De mindenképpen szégyen gyalázat lenne, mert az Ultra annyira holtbiztos.

- Most is ugyanúgy bízol benne, mint amikor megalapítottuk a céget? - kérdezte Stanton.

- Még jobban - válaszolta Edward. - Napról napra biztosabb vagyok benne. Mindennel nagyon jól haladunk, s ha ez így folytatódik, akkor hat-nyolc hónapon belül beadhatjuk az ÚKGY kérelmet, tudod. Új Kísérleti Gyógyszer. És a hat-nyolc hónap egészen másképp mutat, mint a szokásos három és fél év.

- Minél gyorsabbak vagytok, a pénzügyi helyzet annál jobb lesz - mondta Stanton. - És még jobb lehetne, ha igazán rákapcsolnátok.

Eleanor gúnyosan fölnevetett.

- Mindannyian maximális erőbedobással dolgozunk mondta Francois.

- Így van - csatlakozott Kurt is. - Hat óránál többet egyikünk sem alszik.

- Egy dolog van, amiben még nem léptem - szólalt meg újra Edward. - Még nem vettem föl a kapcsolatot az ÉGYH-s ismerőseimmel. De össze akarok szedni minden adatot, hogy az Ultrának legalább esélye legyen rá, hogy sürgősségi eljárással fusson végig. A végén majd kipróbáljuk súlyosan depressziós, AIDS-es és talán még végső stádiumban lévő rákos betegeken is.

- Amivel időt lehet spórolni, az mind jó. Ezt nem győzöm eléggé hangsúlyozni - jelentette ki Stanton.

- Azt hiszem, vettük az adást - mondta Edward.

- Tudtok már valami újat az Ultra hatásmechanizmusáról? - kérdezte Stanton.

Edward megkérte Gloriát, ismertesse Stantonnal a legújabb eredményeiket.

- A patkányok agyában éppen ma reggel találtunk egy keveset egy olyan természetes enzimből, amely átalakítja az Ultrát - mondta Gloria.

- És ettől nekem izgalomba kellene jönnöm? - kérdezte gúnyosan Stanton.

- Kellene, bizony - bólogatott Edward -, ha még emlékeznél valamire az orvostanhallgatóként eltékozolt éveidből.

- Ez szinte egyértelműen arra utal - vette vissza a szót Gloria -, hogy az Ultra természetes agymolekula is lehet, vagy legalábbis szerkezetileg nagyon közel állhat egy természetes molekulához. Ezt a teóriát támasztja alá az is, hogy az Ultra stabilan kötődik a neuronmembránokhoz. Egyre inkább arra hajlunk, hogy az egész szituáció a morfiumszerű narkotikumok és az agy saját endorfinjai között lévő viszonyra emlékeztet.

- Más szóval - szólt közbe Edward -, az Ultra maga is természetes agyi autokoid, vagy belső hormon.

- De az enzimszint nem egyenletes az egész agyban mondta Gloria. - Az első PET vizsgálataink arra utalnak, hogy az Ultra az agytörzsben, a középagyban és a limbikus rendszerben koncentrálódik.

- Ó, a limbikus rendszer! - kiáltott fel Stanton, és mintha fény gyúlt volna a tekintetében. - Arra én is emlékszem. Az agynak az a része, amely a bennünk lévő állatért és az alapvető állati ösztönökért felelős: mint például düh, éhség, szex. Látod, Edward, azért mégsem veszett teljesen kárba, amit tanultam.

- Gloria, magyarázd el neki, hogy szerintünk hogyan működik a szer! - mondta Edward, mintha meg sem hallotta volna, amit Stanton mondott.

- Úgy gondoljuk, hogy kiegyenlíti az agy neurotranszmittereinek szintjeit - magyarázta Gloria. - Valahogy úgy, ahogy egy pufferoldat szinten tartja egy savas-lúgos rendszer pH-értékét.

- Vagyis - folytatta megint Edward - az Ultra, vagy az a természetes molekula, ha nem azonos az Ultrával, úgy funkcionál, hogy stabilizálja az érzelmeket. Legalábbis ez volt az elsődleges funkciója. Hogy visszahozza az érzelmeket abból a szélsőséges fokozatból, amelyet egy felkavaró mozzanat teremt, például ha egy kardfogú tigrissel találod szemben magadat a barlangodban. Mindegy, hogy a szélsőséges érzelem düh, félelem vagy bármi, az Ultra szinten tartja a neurotranszmittereket, és ezzel lehetővé teszi az állatnak vagy a primitív emberi lénynek, hogy minél előbb visszatérjen normális állapotába, és úgy várja a következő kihívást.

- Mit értesz azon, hogy "elsődleges funkciója"?

- Úgy hisszük, hogy legutóbbi munkálataink révén ez a funkció ugyanolyan evolúción ment át, mint maga az emberi agy. És ez a funkció - az érzelem puszta stabilizálásától sokkal inkább az érzelemnek akarati ellenőrzés alá vonása felé mozdult el.

Stantonnak megint fölcsillant a szeme. - Várjál csak - állította meg Edwardot, miközben látszott rajta, hogy az agya lázasan dolgozik. - Azt mondod, hogy ha egy depressziós betegnek beadják az Ultrát, csak annyi lesz a dolga, hogy azt akarja, ne legyen depressziós?

- Jelenleg ez a hipotézisünk - felelte Edward. - Az agyban csak parányi mennyiségek találhatók abból a természetes molekulából, de azok nagyon komoly szerepet játszanak az érzelmek és a hangulat árnyalásában.

- Atyaúristen! - kiáltott föl Stanton. - Ez az Ultra az évszázad gyógyszere lehet!

- Ez az oka, hogy éjjel-nappal dolgozunk - mondta Edward.

- És most éppen mit csináltok? - faggatózott tovább Stanton.

- Most éppen mindent - felelte Edward. - Minden lehetséges előnyös oldaláról megvizsgáljuk a molekulát. Már tudjuk például, hogyan kötődik egy receptorhoz, tehát meg akarjuk tudni, mi a kötőprotein. Meg akarjuk ismerni a kötőprotein szerkezetét vagy szerkezeteit, tudniillik arra gyanakszunk, hogy az Ultra a körülményektől függően mindig másfajta oldalláncokkal kötődik.

- Szerinted Európában és Japánban mikor kezdhetjük meg a marketingmunkát? - kérdezte Stanton.

- Erről majd akkor tudunk valamit, ha megkezdődött a klinikai kipróbálás. De ez csak az után lehet, ha az EGYH-tól megkaptuk az ÚKGY besorolást.

- Valahogyan föl kéne pörgetni ezt a folyamatot - töprengett Stanton. - Ez egyszerűen őrület. Itt van a kezünkben egy milliárdokat ígérő gyógyszer, és közben akár csődbe is mehetünk.

- Várjatok csak! - kiáltott föl Edward, amire mindenki felkapta a fejét. - Most jutott eszembe valami. Egy ötlet, amivel időt nyerhetünk. Elkezdem szedni a gyógyszert, magam.

Néhány percig néma csend borult a szobára, csak a kandallópárkányon álló óra ketyegése és a folyó fölött repkedő tengeri sirályok érdes rikoltozása hallatszott.

- Bölcs lépés ez? - törte meg a hallgatást Stanton.

- Hogy a fenébe ne lenne az - felelte Edward, akinek egyre jobban tetszett a saját ötlete. Nem is értem, miért nem jutott előbb eszembe. A toxicitásvizsgálatokkal megvagyunk, úgyhogy a legcsekélyebb aggodalom nélkül bemerem venni az Ultrát.

- Az igaz, hogy semmilyen jellegű toxicitást nem találtunk sehol - jegyezte meg Gloria.

- A szövetkultúrák minden jel szerint csak híznak a szertől - tette hozzá David. - Különösen az idegsejt-kultúrák.

- Kétlem, hogy jó ötlet lenne beszedni egy kísérleti stádiumban lévő gyógyszert - szólalt meg Kim, most először az egész beszélgetés folyamán. Az előtérbe vezető ajtóban állt.

Edward fenyegető pillantást vetett rá. - Szerintem viszont mesteri az ötlet - mondta ellenségesen.

- És hogyan nyerünk vele időt? - tette fel újabb gyakorlati kérdését Stanton.

- Ne hülyéskedj, hát ott lesz a kezünkben minden válasz, mielőtt még megkezdenénk a klinikai kísérleteket! - felelte Edward. - Gondold el, mennyivel egyszerűbb lesz úgy megszervezni a teszteket!

- Én is beszedem az Ultrát - szólalt meg Gloria.

- Én is - jelentette ki Eleanor.

Sorban csatlakoztak hozzájuk a férfikollégák is, mondván, az ötlet valóban remek, és ők is örömmel részt vesznek a kísérletben.

- Csinálhatjuk úgy, hogy különböző dózisokban szedjük - mondta Gloria. - És egy hatemberes kísérlet már statisztikailag is érdemleges lehet, amikor az eredményeket értékeljük.

- Csináljuk vakon a dózisszinteket! - javasolta Francois. - Úgy majd senki nem fogja tudni, hogy ki szedi a legnagyobb adagot, és ki a legkisebbet.

- Nem tiltja valami rendelet, hogy engedélyezetlen kísérleti gyógyszert szedjenek be? - kérdezte Kim.

- Milyen rendelet? - nevetett föl Edward. - Egy intézeti vizsgálóbizottsági rendelet? Mert ami az Omnit illeti, itt mi vagyunk az intézeti vizsgálóbizottság, és minden más bizottság is, és még egyetlen rendeletet sem hoztunk.

A többiek is együtt nevettek Edwarddal.

- Gondoltam, hogy ilyesmire vannak kormányrendeletek, irányelvek vagy valami más szabályozás - erősködött Kim.

- A NEI-nek, a Nemzeti Egészségügyi Intézetnek vannak irányelvei - mondta Stanton. - De csak azokra az intézményekre, amelyeknek ők adnak támogatást. Márpedig mi a kormánytól semmilyen pénzt nem kapunk, az biztos.

- Nyilván van valami ide vonatkozó szabály, amelyik tiltja, hogy egy gyógyszert embereken próbáljanak ki, mielőtt az állatkísérletek befejeződtek volna - folytatta Kim. - De anélkül is világos, hogy az ilyesmi esztelenség és nagyon veszélyes. Nem emlékeznek a thalidomid-katasztrófára? Ez sem ijeszti meg magukat?

- Annak semmi köze a mi helyzetünkhöz- szólt ingerülten Edward. - Először is, a thalidomidnál föl sem merült, hogy természetes vegyület lett volna, és általában is sokkal toxikusabb szer volt. Egyébként pedig senki nem kérte, hogy te is szedd be az Ultrát. Még jó is, legalább te leszel a kontrollcsoport.

Megint mindenki fölnevetett. Kim elvörösödött zavarában, és kirohant a konyhába. Nem is értette, mitől változott meg ennyire a társaság hangulata. A kezdeti feszültségnek nyoma sem maradt, mindenki derűs volt és jókedvű. Csak arra tudott gondolni, hogy a kimerültség és a fölfokozott várakozás valamiféle csoporthisztériát idézett elő Edward csapatában.

Éppen jókor jött ki a konyhába, mert a zsömléket ki kellett szednie a sütőből. Odabentről újra és újra fölharsanó nevetés hallatszott, majd zajosan és izgatottan arról kezdtek tárgyalni, milyen csodálatos tudományos központot építenek fel a majdani dollármilliárdokból.

Kim éppen a frissen sült zsömléket rendezgette a kenyereskosárban, amikor megérezte, hogy valaki ott áll mögötte.

- Gondoltam, segítek valamit, ha kell - mondta Francois.

Kim megfordult, rápillantott a férfira, de aztán gyorsan elfordította a tekintetét, mintha keresne valamit a konyhában, vagy mintha azon gondolkodna, mivel bízza meg Francois-t. Valójában ezúttal is zavarba jött a férfi kihívó szemtelenségétől, és még mindig kényelmetlenül érezte magát az iménti szóváltás miatt.

- Azt hiszem, mindennel megvagyok - mondta végül. - De azért köszönöm.

- Tölthetek magamnak bort? - kérdezte Francois, miközben keze már a borosüveg nyakát markolta.

- Persze, töltsön csak!

- Szívesen megnézném a környéket, ha már kicsit kevesebb lesz a munkánk - mondta a férfi, ahogy kitöltötte magának a bort. - Maga biztosan ismeri itt a legérdekesebb helyeket, eljöhetne velem kirándulni. Hallottam például, hogy Marblehead milyen szép.

Kim egy pillanatra megint ránézett Francois-ra. Jól sejtette, a férfi átható tekintettel meredt rá. Amikor elkapta Kim pillantását, ravaszkás mosoly jelent meg a szája szegletében, amitől Kimnek az a kellemetlen érzése támadt, hogy a francia ki akar kezdeni vele. Át is villant az agyán, hogy vajon mit mondhatott Edward Francois-nak a kettejük kapcsolatáról.

- Lehet, hogy addigra már a családja is itt lesz - mondta Kim.

- Lehet - felelte Francois.

Miután végzett szokásos, lefekvés előtti teendőivel, szándékosan nyitva hagyta az ajtaját, hogy belásson a két hálószoba közti kis fürdőszobába. Úgy tervezte, nem alszik el, megvárja, amíg Edward megérkezik a laborból. Mindenképpen beszélni akart vele. A baj csak az volt, hogy nem tudhatta, meddig kell ébren maradnia.

Kényelmesen elhelyezkedett, párnákat támasztott a háta mögé, majd az éjjeliszekrényről elvette Elizabeth naplóját, és fölütötte azon a helyen, ameddig utoljára jutott az olvasásban. A napló végül is nem váltotta be a reményeit: a legutolsó bejegyzéstől eltekintve voltaképpen csalódást okozott. Elizabeth az esetek túlnyomó többségében csupán azt regisztrálta, hogy milyen volt az idő, és mi történt aznap, nem írt az érzéseiről, a gondolatairól - pedig az sokkal érdekesebb lehetett volna Kim számára.

A szilárd elhatározás mit sem ért - éjféltájt elnyomta őt az álom, még az olvasólámpája is égve maradt. Arra ébredt, hogy valaki lehúzta a vécét. Kinyitotta a szemét, látta, hogy Edward bent van a fürdőszobában.

Álmosan hunyorított néhányat, majd az órára pillantott. Egy óra múlt néhány perccel. Néhány pillanatnyi tétovázás után kikászálódott az ágyából, fölvette a köntösét, papucsba bújt. Ahogy a fürdőszoba felé csoszogott, már sokkal éberebbnek érezte magát. Edward éppen fogat mosott.

Kim fölkuporodott a vécéülőkére, fölhúzott térdeit átölelve. Edward kérdő tekintettel nézett rá, de nem szólt semmit, míg be nem fejezte a fogmosást.

- Mi az ördögöt csinálsz ilyen későn? - kérdezte végül. Hangjából inkább aggodalom csendült ki, nem ingerültség.

- Beszélni akartam veled - felelte Kim. - Meg akartam kérdezni, komolyan gondoltad-e, hogy elkezded szedni az Ultrát.

- Persze. Holnap reggel mindannyian elkezdjük. Kialakítunk egy vak rendszert, hogy senki ne tudja, mennyit szed be ő, és mennyit a többiek. Ez Francois javaslata volt.

-. Tényleg úgy gondolod, hogy ez ésszerű lépés?

- Szerintem életem egyik legjobb ötlete. Egészen biztos, hogy ezzel az egész értékelési folyamat sokkal gyorsabb lesz, és Stanton is kevesebbet fog nyaggatni.

- De hát mekkora kockázat van ebben!

- Persze hogy van kockázat. Kockázat mindig van, de úgy látom, hogy ez most elviselhető mértékű kockázat. Az Ultra nem mérgező, ezt biztosan tudjuk.

- Engem akkor is nagyon idegesít ez az egész.

- Ide hallgass, van itt egy nagyon fontos mozzanat, ami talán téged is megnyugtat! Én nem vagyok mártír! Sőt, alapjában véve nagyon is nyúl vagyok. Hidd el, hogy nem csinálnám ezt, ha nem érezném tökéletes biztonságban magam, és a többieket sem hagynám! Mellesleg, ha a múltat nézed, kiváló társaságba kerülünk. A régi nagy orvosok és kutatók között rengetegen voltak, akik saját magukat tették meg a legelső kísérleti alanynak.

Kim kétkedve fölvonta a szemöldökét. Edwardnak nem sikerült meggyőznie őt.

- Neked nincs más dolgod, mint hogy bízzál bennem - mondta Edward. Alaposan megmosta az arcát, majd törölközni kezdett.

- Van még egy kérdésem - mondta Kim. - Mit mondtál a kollégáidnak énrólam?

Edward elvette a törülközőt az arca elől, úgy nézett Kimre.

- Miről beszélsz? Miért kellene a kollégáimnak bármit is mondanom rólad?

- Úgy értem, rólad és rólam.

- Erre már nem is emlékszem pontosan - vonta meg a vállát Edward. - Nyilván azt mondhattam, hogy a barátnőm vagy.

- És ez azt jelentette, hogy a szeretőd vagyok, vagy azt, hogy a barátod?

- Mi ez az egész? - csattant föl Edward, most már bosszúsan. - Nem traktáltam őket intim részletekkel, hogyha eziránt érdeklődsz. Egyébként senkinek nem szoktam intim részleteket mesélni kettőnkről. És nem értem, miért kell alávetnem magam kínvallatásnak hajnali egy órakor?

- Sajnálom, hogy vallatásnak érzed - mondta Kim - nem ez volt a szándékom. Csupán érdekelt, hogy mit mondtál, hiszen nem vagyunk férj és feleség, és feltételezem, hogy a többiek beszéltek neked a családjukról.

Még Francois viselkedését is szóba akarta hozni, de aztán meggondolta magát. Edward túl zaklatottnak tűnt ahhoz, hogy a fáradtsága, az egész Ultra-ügy meg az egyéb gondok mellett még ilyesmivel is foglalkozzék. És azt Kim sem vette volna a lelkére, hogy esetleg éket verjen Edward és Francois közé, miközben ő maga sem lehetett száz százalékig biztos afelől, hogy a francia milyen szándékkal közeledett hozzá.

Fölállt. - Remélem, nem idegesítettelek föl - mondta. - Tudom, mennyire fáradt vagy. Jó éjszakát! - Kilépett a fürdőszobából, és az ágya felé indult.

- Várjál csak! - szólt utána Edward. Ö is bejött Kim szobájába. - Már megint nem úgy reagáltam, ahogyan kellett volna. Bocsáss meg! Megint nekem állt följebb, pedig inkább hálásnak kellene lennem. Köszönöm szépen, hogy így összehoztad a vacsorát! Remek volt, és a végén mindenki örült, hogy így alakult. Úgy látszik, erre volt szükségünk, hogy kimozduljunk végre a laborból.

- Köszönöm, hogy ezt mondod - felelte Kim. - Örülök, hogy segíthettem neked. Sejtem, mekkora nyomás nehezedik rád.

- Stantonnak egyelőre kihúztuk a méregfogát, úgyhogy most már csak könnyebb lesz a dolgom. Marad az Ultra és a Harvard.

13.

1994. szeptember vége

Az éjszakai fürdőszobai beszélgetéstől Kim mindjárt derűlátóbban gondolt kettőjük kapcsolatára, úgy érezte, ezentúl minden jobb lesz. De nem így történt. A hétfő esti vacsora után még roszszabbra fordult minden. Kezdődött azzal, hogy egész héten színét sem látta Edwardnak. Késő éjszaka jött át a laborból, amikor Kim már régen aludt, és mire reggel fölébredt, Edward már nem volt sehol. Kim hiába hagyott fölragasztható cédulákra írt üzeneteket itt is, ott is a házban, Edward meg sem kísérelte, hogy alkalmat találjon, amikor beszélhetnének egymással.

Még Puffer is utálatosabbnak tűnt a szokásosnál. Szerda este váratlanul megjelent a konyhában, ahol Kim éppen a saját vacsoráját készítette. Éhesnek látszott, úgyhogy Kim kutyaeledelt töltött neki egy tálba, majd le akarta tenni elé a földre. Ám ahogy a tálat tartó keze a kutya felé mozdult, Puffer vicsorogni kezdett, és Kim keze után kapott. Kim kidobta az ennivalót a szemétbe.

A laborban dolgozókkal most már végképp semmilyen kapcsolata nem volt, egyre inkább idegennek érezte magát a birtokon, akinek semmi köze ahhoz, ami ott történik. Mind gyakrabban tört rá a magány is. Maga is meglepődött, amikor azon kapta magát, alig várja, hogy egy hét múlva mehessen vissza dolgozni, a kórházba. Erre aztán igazán nem számított, sőt éppen ellenkezőleg, augusztus végén még azt gondolta, milyen nehéz lesz majd egy hónap múlva újrakezdeni a munkás hétköznapokat. Csütörtökön már bevallotta önmagának, hogy erőt vett rajta a depresszió, és ijedten állapította meg, hogy egyre gyakrabban fogja el a szorongás is. Másodéves főiskolásként átvészelt már hasonló depressziós időszakot, amely nem múlt el nyomtalanul. Semmiképpen nem szerette volna újra átélni az akkori "élményeit", ezért inkább úgy döntött, felhívja Alice McMurrayt a Massachusetts General Hospitalben, azt a pszichiátert, akihez korábban járt néhány évig. Alice nagylelkűen fölajánlotta, hogy másnap az ebédideje felét föláldozza a kedvéért. Péntek reggel valamivel jobb hangulatban ébredt, mint az előző napokon. A javulást annak tulajdonította, hogy a városba készült, tervei voltak aznapra. Miután az MGH-ban most nem járt neki parkolóhely, úgy döntött, inkább vonattal megy Bostonba. Nem sokkal tizenegy óra után érkezett meg a városba. Bőven volt ideje, ezért gyalog vágott neki a North Stationtől a kórházig vezető útnak. Kellemes őszi nap volt, többnyire sütött a nap, csak rövid időszakokra takarták el a felhők. Itt, a városban, nem úgy, mint Salemben, a fákon még nyoma sem volt az őszi átalakulásnak. Amint belépett a kórházba, máris otthonosan érezte magát az ismerős környezetben, főleg azt élvezte, amikor összefutott egy-egy ismerős kollégával, akik kivétel nélkül megemlítették, milyen jó színe van. Alice rendelője különálló épületben volt, amely a kórházi részvénytársaság tulajdonába tartozott. Az előcsarnokban Kim azonnal észrevette a recepciós pultot, de senkit sem látott. Ám szinte ugyanabban a pillanatban nyílt a pult mögötti ajtó és Alice lépett ki rajta.

- Szia - üdvözölte Kimet. - Gyere, kerülj beljebb! - Fejével az elhagyatott pult felé intett. - Mindenki elment ebédelni, ha csodálkoznál rajta, hogy nincs itt senki.

Alice szobája egyszerű volt, de kényelmes. Négy szék és egy kávézóasztal állt a szoba közepén, keleti szőnyegen, kis íróasztal a fal mellett, egy cserépben pálma az ablak előtt. A falakon impresszionista festők képeit ábrázoló poszterek lógtak, meg néhány bekeretezett diploma és hivatalos engedély.

Maga Alice telt idomú nő volt, csak úgy sugárzott belőle az együttérzés és a jószívűség, mintha jótékony mágneses mező vette volna körül. Saját maga vallotta be Kimnek, hogy szinte egész élete a súlyfelesleggel való küzdelem jegyében telt, de ez is csak a javára szolgált, mert még fokozottabb érzékenység alakult ki benne mások problémáival szemben.

- Nos, miben segíthetek? - kérdezte Alice, miután mindketten helyet foglaltak.

Kim megpróbálta röviden elmagyarázni, milyen helyzetbe került. Igyekezett minél őszintébb lenni, kertelés nélkül elismerte, hogy csalódott, mert a dolgok nem úgy alakultak, ahogy gondolta. Miközben beszélt, egyszer csak rájött, hogy önkéntelenül is szinte mindenben önmagát hibáztatja. Ez persze Alice-nek is feltűnt.

- Hát, ez elég ismerős történetnek tűnik - jegyezte meg a pszichológusnő, anélkül, hogy határozott ítéletet mondott volna a hallottakról. Majd Edward személyiségéről, viselkedésmódjáról kérdezgette Kimet.

Kim igyekezett minél többet elmondani Edwardról. És mivel ezúttal nem saját magának fogalmazta meg a gondolatait, hanem Alice-nek, egyre világosabban érzékelte, mennyire védi Edwardot.

- Gondolod, hogy a vele való kapcsolatod emlékeztet apáddal való régi kapcsolatodra? - kérdezte Alice. Kim egy pillanatra elgondolkozott, majd elismerte, hogy például a vacsora ügyében valóban úgy viselkedett, hogy a párhuzam jogosnak tűnhet.

- Úgy látom, a felszínt tekintve valóban meglehetősen nagy a hasonlóság - mondta Alice. - Emlékszem, annak idején is ilyen csalódottan beszéltél, amikor apádnak próbáltál megfelelni. Ha jól értem, mindkét férfit sokkal jobban érdeklik az üzleti, szakmai dolgaik, amelyek fölébe kerekednek a magánéletüknek.

- Edwardnál ez csak most van így - vetette közbe Kim.

- Biztos vagy ebben?

Kim nem válaszolt rögtön, csak némi gondolkodás után mondta. - Az ember alighanem sohasem tudhatja biztosan, hogy mit gondol a másik.

- Pontosan - mondta Alice. - Ki tudja, lehet, hogy Edward majd megváltozik. Mindenesetre a jelek szerint szüksége van rá, hogy mellette állj, és ezt te meg is teszed. Ezzel nincs is semmi baj, attól eltekintve, hogy amire viszont neked lenne szükséged, azt pillanatnyilag nem kapod meg.

- Enyhén szólva - ismerte el Kim.

- Végig kell gondolnod, hogy neked mi a jó, és aszerint kell cselekedned - folytatta Alice. - Tudom, ezt könnyű mondani, és nehéz megtenni. Az önérzeted rettegve gondol arra, hogy esetleg elveszítheti Edward szerelmét. Ezen mindenképpen gondolkodj el!

- Azt mondod, hogy nem kellene együtt laknom Edwarddal? - kérdezte Kim.

- Szó sincs róla - tiltakozott Alice. - Ilyet én nem mondhatok. Ezt csak te mondhatod. És emlékszel, azelőtt sokat beszéltünk arról, hogy figyelned kell a kölcsönös függőséget érintő mozzanatokra.

- Gondolod, hogy itt is kölcsönös függőségről van szó?

- Csupán azt szeretném, ha ez is szerepelne a szempontjaid között. Tudod, hogy azok az emberek, akikkel gyermekkorukban rosszul bántak, hajlamosak rá, hogy később a saját, felnőtt szituációikban is újrateremtsék a rossz bánásmód körülményeit.

- De hát velem nem bántak rosszul, ezt te is tudod.

- Persze, tudom, hogy nem ütöttek-vertek, nem erőszakoskodtak veled. De apáddal mégsem volt jó kapcsolatod. Sokféleképpen lehet rosszul bánni egy gyerekkel, hiszen a szülő kezében sokkal, de sokkal nagyobb hatalom van, mint a gyerekében.

- Így már értem - mondta Kim.

Alice előrehajolt és Kim térdére tette a kezét, miközben biztatóan, kedvesen elmosolyodott. - Úgy látom, megint beszélgetnünk kellene bizonyos dolgokról. De most sajnos nincs több időm, bármennyire szeretném is. Remélem, legalább annyit elértem, hogy a saját igényeidre is gondolni fogsz.

Kim fölállt, és az órájára pillantott. Döbbenten látta, hogy ilyen gyorsan eltelt az idő. Nagyon hálás volt Alicének a beszélgetésért, ezt el is mondta neki.

- És hogy van a szorongásod? - kérdezte Alice. - Írjak föl Xanaxot?

Kim megrázta a fejét. - Köszönöm, elvagyok vele. Gyógyszerem pedig még van, amit évekkel ezelőtt írta föl.

- Hívjál föl, ha rendes találkozót akarsz - ajánlotta még búcsúzóul Alice.

Ahogy visszafelé sétált az állomásra, Kim fölidézte magában a félórás beszélgetést. Az volt az érzése, hogy éppen akkor lett vége, amikor valójában elkezdődött volna, Ám Alice mégis jó néhány új szempontra hívta föl a figyelmét, csupa olyasmire, amin lesz mit gondolkodnia. Éppen ezt várta a találkozástól.

Már robogott vele a vonat Salem felé, ő pedig a tájat nézte az ablakon át, amikor elhatározta, hogy beszélni fog Edwarddal. Tudta, hogy nem lesz könnyű dolga, hiszen az efféle párviadalok mindig különlegesen nagy próbatételt jelentettek számára. Ráadásul Edwardnak aligha lesz ínyére,

hogy a rengeteg tennivaló és gond közepette olyan érzelmileg kényes kérdéseket vitassanak meg, mint hogy együtt lakjanak-e továbbra is, vagy sem. Kim azonban érezte, hogy ezt a beszélgetést most nem szabad halogatni - különben nagy baj lehet.

Amikor beért a birtokra, tekintete önkéntelenül is a laborépületet kereste. Sokért nem adta volna, ha van benne annyi elszántság és főleg magabiztosság, hogy egyenesen odamenjen és kijelentse: Edwarddal akar beszélni, most, azonnal. De tudta, hogy erre nem képes. Sőt, azt is tudta, hogy akkor is képtelen lenne beszélgetést kezdeményezni, ha Edward véletlenül megjelenne délután a kisházban, - kivéve azt az esetet, ha így vagy úgy ő maga jelezné, hogy valami mondandója van. De úgysem fog megjelenni, gondolta Kim némi rezignáltsággal. Tudta, hogy várnia kell estig.

Csakhogy Edwarddal nem találkozott sem csütörtök este, sem pénteken, sem szombaton. Apró jelekből mindössze annyit tudott kideríteni, hogy Edward valamikor éjfél után jött át a kisházba, és még napfelkelte előtt távozott. Kim egész idő alatt egyre sötétedő fellegnek érezte a maga elé tűzött feladatot, hogy tisztázza a dolgaikat Edwarddal, emiatt aztán nőttön-nőtt benne a szorongás.

A vasárnap délelőttöt a kastély padlásán töltötte, szokás szerint az iratokat rendezgette. Ez a gépies, közömbös tevékenység jótékony hatásúnak bizonyult, legalább néhány órára elterelte a figyelmét a keserű gondolatokról. Háromnegyed egykor is csak korgó gyomra figyelmeztette, hogy már túl hosszú idő telt el a reggeli kávé, és müzli óta.

Kilépve a kastély áporodott levegőjéről, néhány percre megállt a középkorinak álcázott felvonóhídon, hogy az őszi tájban gyönyörködjék. Némelyik fa már gyönyörű színekben pompázott, de kellett még néhány hét, hogy a sárgák, barnák, pirosak igazi erővel ragyogjanak. Fönt az égen a sirályok lustán röpködtek ide-oda, amerre a légáram vitte őket. Kim tekintete a birtokhatárt pásztázta, majd megállapodott egy ponton, ott, ahol az út kilépett a ligetből. A legszélső fák árnyékában autó orrát pillantotta meg.

Kíváncsi lett, miért áll ott az a kocsi, és a mezőn megindult, egyenesen arrafelé. Óvatosan, oldalról közelítette meg az autót. Meglepetten látta, hogy Kinnard Monihan ül benne. Amikor a férfi is észrevette őt, kiugrott a kocsiból, és valami olyasmi történt vele, aminek Kim még soha nem volt tanúja. Kinnard elpirult.

- Elnézést - mondta zavartan. - Nehogy azt hidd, hogy csak leselkedek itt, mint valami kukkolló! Az az igazság, csak össze akartam szedni a bátorságomat, hogy beljebb merjek menni.

- Miért ne mernél? - kérdezte Kim.

- Biztosan azért, mert az utolsó néhány alkalommal, amikor találkoztunk, mindig olyan bunkó módjára viselkedtem veled.

- Nekem úgy tűnik, mintha ezer éve lett volna.

- Bizonyos szempontból nekem is - mondta Kinnard. - Na mindegy - tette hozzá némi gondolkodás után -, remélem, nem zavarlak.

- Egyáltalán nem zavarsz.

- A jövő héten vége az itteni gyakorlatomnak. Hogy elröpült ez a két hónap! Holnaphoz egy hétre megint az MGH-ban kezdek.

- Akárcsak én - felelte Kim. - Egész szeptemberben nem dolgoztam, szabadságot vettem ki.

- Többször is kiautóztam ide -. vallotta be Kinnard. - Csak valahogy mindig úgy éreztem, illetlenség lenne váratlanul beállítanom, a telefonszámodat meg, nem tudom.

- Nekem is mindig eszembe jutott, milyen lehet itt a munkád, valahányszor elmentem autóval a kórház előtt - mondta Kim.

- És hogy sikerült a házfelújítás?

- Döntsd el te magad! Feltéve, hogy érdekel.

- Persze hogy érdekel - vágta rá Kinnard. - Gyere, ülj be, legalább nem kell gyalogolnod!

Elmentek a házhoz, ahol Kim mindent megmutatott Kinnardnak, aki érdeklődő volt és udvariasan mindent megdicsért. - Az tetszik a legjobban az egészben, hogy minden nagyon kényelmes lett, ami a mindennapi élethez kell, és mégis megmaradt az épület eredeti jellege - mondta. Ekkor már az emeleten jártak, Kim a kis fürdőszoba ügyes elhelyezésével büszkélkedett éppen. Aztán egy pillanatra kinézett az ablakon, és azt hitte, rosszul lát. Újra kinézett, és döbbenten állapította meg, hogy elsőre is jól látta. Edward baktatott a kisház felé a réten át, Pufferrel a nyomában.

Abban a pillanatban rátört a pánik. Elképzelni sem tudta, Edward miként fogadja majd, hogy Kinnardot ott találja, ráadásul az utóbbi időben igencsak kötekedős hangulatban volt, arról nem is beszélve, hogy a vacsora estéje óta nem is beszéltek egymással.

- Szerintem inkább menjünk le! - mondta Kim idegesen.

- Valami baj van? - kérdezte Kinnard.

Kim nem válaszolt. Egyre csak önmagát ostorozta, hogy ezzel az eshetőséggel nem számolt, és azon vívódott, hogyan engedhette meg, hogy ilyen helyzetbe kerüljön.

- Edward jön - mondta végül Kinnardnak, majd intett neki, hogy menjen be a szalonba.

- És az baj? - kérdezte Kinnard. Szemlátomást nem értette Kim ijedtségét.

Kim mosolyogni próbált. - Nem, dehogyis - nyögte végül, de a hangja egyáltalán nem csengett meggyőzően. Érezte, hogy a gyomra is görcsbe rándul.

Nyílt a bejárati ajtó, Edward belépett. Puffer rohant azonnal a konyhába, hátha talál valami ennivalót, ami véletlenül a földön maradt.

- Ó, itt vagy - mondta Edward, amikor észrevette Kimet.

- Vendégünk van - jelentette be Kim, miközben a kezét összekulcsolta maga előtt.

- Tényleg? - kérdezte Edward, és már be is lépett szalonba.

Kim bemutatta egymásnak a két férfit. Kinnard előrelépett és nyújtotta a kezét, Edward azonban nem mozdult. Gondolkozott.

- Hát persze - mondta végül, és két ujjával csettintett hozzá. Aztán ő is kezet nyújtott, és lelkesen megrázta Kinnard jobbját. - Emlékszem rád. Ott dolgoztál nálam, a laborban. Te vagy az, aki végül átment az MGH-ba, sebészeti rezidentúrára.

- Jó a memóriád - felelte Kinnard.

- Ne hülyéskedj, még, a kutatási témádra is emlékem! - Azzal néhány szóban tömören felidézte Kinnard egyéves kutatási programját.

- Elég szégyen, hogy jobban emlékszel rá, mint én - jegyezte meg Kinnard.

- Mit szólnál egy sörhöz? - ajánlotta Edward. - Hideg Sam Adamsünk van.

Kinnard zavarában hol Kimre, hol Edwardra pillantott. - Azt hiszem, jobb ha én most megyek - mondta.

- Á, badarság! - kiáltott föl Edward. - Ha van időd, maradj csak nyugodtan! Kim biztosan örül, hogy nincs egyedül. Nekem úgyis vissza kell mennem dolgozni. Csak meg akartam kérdezni valamit Kimtől.

Kim legalább olyan kínban érezte magát, mint Kinnard. Edward egészen másként viselkedett, mint várta. Nem volt ingerült, nem rendezett botrányt, helyette derűsen társalgott.

- Nem is tudom, hogyan mondjam meg neked - fordult Kim felé -, de azt találtam ki, hogy a kollégáimnak ide kellene költözniük a kastélyba. Sokkal kényelmesebb lesz mindenkinek, ha itt alhatnak a birtokon, mert egy csomó kísérlet olyan, hogy éjjel-nappal csinálni és figyelni kell. A kastély úgyis ott áll üresen, ott van a rengeteg bútorozott szoba, igazán nevetséges, hogy közben ők meg panziókban lakjanak. És az Omni majd fizet érte.

- Hát, nem is tudom... - hebegett Kim.

- Ugyan már - mondta Edward. - Csak átmeneti időről van szó. Mindjárt itt lesznek a hozzátartozóik, akkor úgyis mindegyik vesz magának rendes lakást.

- Igen, de a kastély tele van családi ereklyékkel - próbált még mindig ellenkezni Kim.

- Az nem gond. Mindegyiküket ismered, gondolhatod, hogy semmihez nem fognak nyúlni. Ide hallgass, én személyesen garantálom, hogy semmilyen probléma nem lesz. Ha mégis, akkor ki lesznek dobva.

- Hadd gondolkozzam ezen! - kérte Kim.

- Mit kell ezen gondolkozni? - erősködött Edward. - Ezek az emberek nekem olyanok, mintha a családtagjaim lennének. Azonkívül összesen négy órát alszanak, éjjel egytől ötig, ahogy én. Nem is fogod észrevenni, hogy ott vannak. Nem fogod hallani, nem fogod látni őket. A vendégszobákban és a személyzeti szárnyban nagyon jól el lesznek. - Cinkosan Kinnardra kacsintott. - Az a legjobb, ha külön vannak a nők is, a férfiak is. Más sem hiányzik nekem, mint egy családi botrány.

- És jó lesz nekik a cselédszárny? - kérdezte Kim. Egyre kevésbé tudott ellenállni Edward erőszakos, mégis barátságos rábeszélésének.

- Odalesznek a gyönyörtől - felelte Edward. - Fogalmad sincs, mennyire hálásak lesznek érte. Köszönöm szépen, drágám! Angyal vagy! - Azzal megölelte és homlokon csókolta Kimet.

- Kinnard - fordult most a másik férfihoz -, te pedig érezd otthon magad, most hogy már tudod, hol lakunk! Kimnek szüksége van a társaságra, mert mostanában engem sajnos teljesen lefoglal a munkám.

Edward éleset füttyentett, Kim ijedten összerezzen Puffer elővágtatott a konyhából. - Akkor sziasztok! - mondta Edward integetve. Egy pillanattal később már csapódott is a bejárati ajtó.

Kim és Kinnard pár pillanatig csak meredten nézték egymást.

-- Te hallottad, hogy igent mondtam? - kérdezte Kim.

- Elég gyorsan zajlott le a dolog - felelte Kinnard tanácstalan arckifejezéssel.

Kim az ablakhoz lépett, figyelte, ahogy Edward és Puffer átvágott a réten. Edward egy botot hajított előre a kutyának.

- Sokkal barátságosabb, mint amikor ott dolgoztam nála - mondta Kinnard. - Nagyon jó hatással vagy rá. Mindig olyan merev volt és komoly. Sőt, kimondottan mogorva.

- Rengeteg gondja van mostanában - jegyezte meg Kim. Még mindig kinézett az ablakon. Edward és Puffer szemlátomást nagy örömét lelte a botdobálásban.

- Egyáltalán nem látszik rajta - mondta Kinnard.

Kim odafordult a férfihoz. Megrázta a fejét, és idegesen dörzsölgette a homlokát. - Mibe keveredtem már megint? Egyáltalán nem örülök neki, hogy Edward emberei beköltöznek a kastélyba.

- Hányan vannak?

- Öten.

- És a kastély üres?

- Senki nem lakik benne, ha erre gondolsz. De üresnek egyáltalán nem üres. Meg akarod nézni?

- Persze hogy meg - felelte Kinnard.

Néhány perccel később Kinnard már a két emelet magasságú díszterem közepén állt, hitetlenkedő arckifejezéssel. - Most már értem az aggodalmadat - mondta. - Ez kész múzeum. Hihetetlenül szép a bútor, és életemben nem láttam még ennyi drapériát.

- Az a húszas években készült. Úgy tudom, ezer méter anyag van benne.

- Te jó ég! - kapott a fejéhez Kinnard.

- A nagyapánktól örököltük a kastélyt, a bátyám és én. Fogalmunk sincs, mihez kezdjünk vele. De akkor is, nem tudom, mit fog szólni hozzá az apám és a bátyám, hogy öt idegen lakik benne.

- Nézzük meg, hogy hol laknának! - javasolta Kinnard.

Végigjárták a szárnyépületeket. Mindkét oldalon volt külön bejárat, külön lépcsőfeljáró, valamint négy-négy hálószoba. - A középső részbe be sem kell őket engedni - mondta Kinnard.

- Jó ötlet - felelte Kim, még mindig gondolataiba merülve. Az egyik személyzeti hálószobában álltak éppen - Lehet, hogy tényleg nem lesz semmi baj. A három férfi lakhat ebben a szárnyban, a két nő pedig odaát, a vendégszobákban.

Kinnard bekukucskált a szobából nyíló fürdőszobába. - Huhú! Kim, gyere csak ide - szólt vissza.

Kim utánament. - Mi a baj? - kérdezte.

Kinnard a vécére mutatott. - Nincs víz a csészében - mondta. Lehajolt, a mosdó alatt elforgatta a csapot. Erre sem indult meg a víz. - Itt valami van a vízvezetékkel.

Megnézték a többi fürdőszobát is, egyikben sem volt víz. Visszamentek a vendégszobákhoz, ott minden rendben volt. Csak a személyzeti szárnyban romlott el valami.

- Hívnom kell egy vízvezeték szerelőt - mondta Kim.

- Lehet, hogy egészen egyszerű dolog. Mondjuk valami főcsap el van zárva - vigasztalta őt Kinnard.

Elhagyták a vendégszárnyat, visszamentek a ház központi részébe.

- A Peabody-Essex Intézet odalenne ettől a háztól - mondta Kinnard.

- Szívesen rátennék a kezüket a padlásra meg a pincére. Mind a kettő tele van az elmúlt háromszáz évből származó papírokkal, iratokkal, levelekkel - magyarázta Kim.

- Ezt látnom kellene. Lehet?

- Semmi akadálya - mondta Kim. Visszafordultak, és felmentek a padlásra. Kim kinyitotta az ajtót, és betessékelte Kinnardot. - Parancsolj, ez itt a nem hivatalos Stewart-archívum!

Kinnard végigsétált a középső folyosón, hol jobbra, hol balra tekintgetve. A végén csak a fejét rázta, szó nélkül, ámuldozva. - Gyerekkoromban bélyeget gyűjtöttem - mondta végül. - Sokszor álmodoztam róla, hogy véletlenül fölfedezek egy ilyen padlást. Itt mindenfélét találhat az ember.

- Ugyanez van a pincében is - mondta Kim, aki örömmel látta, hogy Kinnard el van ragadtatva a padlástól.

- Egy hónapot is el tudnék itt tölteni!

- Én gyakorlatilag ezt tettem. Az egyik ősömre, bizonyos Elizabeth Stewartra vonatkozó iratokat kerestem, aki belekeveredett az 1692-es boszorkányügybe.

- Ne viccelj! - mondta Kinnard. - Szerintem fantasztikusan izgalmas az az egész korszak. Tudod, én az egyik fakultatív szigorlatomhoz az amerikai történelmet választottam.

- Nem, ezt nem tudtam.

- Végig is jártam a fontos helyeket itt Salemben, ez alatt a két hónap alatt. Itt volt a mamám is látogatóban, kettesben nézelődtünk.

- Miért nem vitted magaddal a szőke barátnődet is? - csúszott ki Kim száján, mielőtt meggondolhatta volna, mit is akar kérdezni.

- Nem tudtam - felelte Kinnard. - Honvágya volt, visszament Ohióba. És te? Úgy látom, remekül megvagytok dr. Armstronggal.

- Volt ez is, az is - válaszolta Kim kitérően.

- És hogy került bele az ősöd a boszorkányügybe? - kérdezte Kinnard.

- Megvádolták, hogy boszorkány volt. Végül kivégezték.

- Hogyhogy ezt soha nem említetted nekem?

- Nemzetbiztonsági okokból - nevetett Kim. - Szóval anyámtól mindig azt hallottam, hogy erről nem szabad beszélni. De ennek vége. Most már valóságos hadjáratot vezetek, hogy a végére járjak a dolognak.

- És? Hozzád pártolt a hadiszerencse?

- Részben. De olyan rengeteg anyag van itt, hogy sokkal tovább tart, mint gondoltam.

Kinnard megfogta az egyik fiók fogantyúját. - Kihúzhatom? - kérdezte.

- Vendégem vagy egy fiókra - mondta Kim.

Kimet természetesen nem érte meglepetés, amikor előtűnt a fiók tartalma: papírok, borítékok, jegyzetfüzetek. Kinnard turkálni kezdett közöttük, de egyetlen árva bélyeget sem talált. Végül kiemelt egy borítékot, és kihúzta a benne lévő levelet. - Itt aztán kereshetem a bélyeget! - mondta. - Azt csak a tizenkilencedik század végén találták fel, ezt a levelet meg 1698-ban írták!

Kim megnézte a borítékot. Ronald Stewart volt a címzett.

- Micsoda mázlista vagy! - mondta. - Nekem leszakad a derekam a hajlongásban, mire találok egy ilyen levelet, te meg csak ide jössz, belenyúlsz a fiókba, és egy laza mozdulattal előhúzod.

- Boldog vagyok, hogy segíthetek - mondta Kinnard, és átadta Kimnek a levelet.

Kim hangosan olvasni kezdte.

Cambridge, 1698. október 12.

Drága Atyám!

Fogadja hálás köszönetemet a küldött tíz shillingért, égető szükségem volt rá ezekben a zaklatott napokban, amikor is meg kell találnom helyem az egyetemi életben.

Alázattal tudatom Atyámmal, hogy teljes sikerrel jártam el ama ügyben, melyről a felvételi vizsga előtt oly sokat beszéltünk volt Atyámmal. Hosszadalmas és vesződséges kutatás után végre rábukkantam a bizonyítékra, melyet drága elhunyt Édesanyám ellen használtak volt föl - egyik nagytiszteletű professzorunknál, aki is igen nagy vonzalmat árult el eme bizonyíték rémséges jellegét illetően. Némi aggodalmat keltett bennem az, hogy ott van mindenki szeme előtt, de az elmúlt kedden délután, ozsonnaidőben, amikor mindenki az étkezőben tartózkodott, bemerészkedtem az említett professzor dolgozószobájába, és ahogy Atyám meghagyta, a nevet a Rachel Bingham költött névre változtattam. Hasonló céllal ugyane nevet vezettem be a Harvard Hallban a könyvtár katalógusába is. Remélem, drága Atyám, ez vigaszt nyújt Önnek, most hogy a Stewart név immár megszabadíttatott e gyászos tehertől. Ami tanulmányaimat illeti, némi örömmel tudathatom, hogy

előadásaim kedvező fogadtatásra találtak. Szobatársaim egészségesek és nyájas természetűek. Az idősebb diákok parancsolgatásától eltekintve, melyre Atyám figyelmeztetett volt, jól vagyok.

Maradok szerető Fia, Jonathan

- A fene vigye el! - mérgelődött Kim, amikor befejezte a levelet.

- Mi baj? - kérdezte Kinnard.

- Ez a bizonyíték - felelte Kim, és megmutatta Kinnardnak a levélben a kérdéses helyet. - Arról a bizonyítékról van szó, amelynek alapján elítélték Elizabeth-t. Találtam egy iratot az Essex Megyei Bíróságon, amelyben perdöntő bizonyítékként említették, vagyis az tanúsította kétségbevonhatatlanul a bűnösséget. Találtam egyéb dokumentumot is, ahol szintén utaltak rá, de sehol nincs leírva, hogy voltaképpen mi volt az. Most már ez a hadjáratom legfőbb célja, hogy ezt megtudjam. Csak olyasmi lehet, ami kapcsolatban van az okkultizmussal. Most éppen úgy gondolom, hagy vagy egy könyv lehetett, vagy egy bábu.

- A levél alapján én a bábura tippelnék - mondta Kinnard. - Mert egy könyv aligha lehet "rémséges". A rémregények csak a tizenkilencedik században jöttek divatba.

- De mondjuk leírhattak benne egy bájitalt, amit emberi testrészekből főztek!

- Látod, erre nem gondoltam - ismerte be Kinnard.

- Elizabeth a naplójában említi, hogy készítettek babákat - folytatta Kim. - És Bridget Bishopot valami baba alapján ítélték el. Egy baba úgy lehet "rémséges", hogy mondjuk meg van csonkítva, vagy túl feltűnőek rajta a szexuális jegyek. Föltételezem, hogy a puritán erkölcs alapján nagyon sok minden lehetett rémséges, ami kapcsolatban állt a nemiséggel.

- Ez csak tévhit, hogy a puritánok annyit foglalkoztak volna a nemiséggel - mondta Kinnard. - Emlékszem, erről sokat olvastam, és tudom, hogy a házasság előtti nemi életet és a nemi vágyat kisebb bűnnek tartották, mint a hazugságot és az önös érdekek előmozdítását, ugyanis az utóbbiak megszegték az Istennel kötött szent frigyet.

- Tessék, azóta meg épp a visszájára fordult minden - felelte Kim, és keserű fintort vágott hozzá. - Amit a puritánok még rettenetesnek tartottak, az manapság már bocsánatos bűn lett, sőt néha egyenesen erénynek számít. Csak nézz meg egy szenátusi meghallgatást!

- Szóval végig akarod nézni az összes papírt, hátha itt rejlik a megoldás? - kérdezte Kinnard, és körbemutatott a padláson.

- Vagy itt, vagy a pincében - felelte Kim. - Bevittem egy levelet a Harvardra. Increase Mather írta, és az állt benne, hogy a bizonyíték egy Harvard gyűjteménybe került. A könyvtárosok viszont semmit nem találtak a tizenhetedik századi Elizbeth Stewartról.

- De eszerint a levél szerint Rachel Bingham néven kellett volna keresni.

- Igen, most már én is tudom. De valószínűleg az sem segített volna, mert 1764 telén tűz ütött ki a Harvard Hallban, és a könyvtár is leégett. És nemcsak a könyvek pusztultak el, hanem az úgynevezett "ritkaságok tára" is, sőt a katalógusok és a névmutatók is. Úgyhogy még azt sem tudja senki, mi veszett oda. Vagyis a Harvardtól nem remélhetek segítséget.

- Kár - mondta Kinnard együttérzően. - De legalább ezekben a papírokban még reménykedhetsz - tette hozzá.

- Igen, de ezen kívül semmiben - felelte Kim. Megmutatta Kinnardnak, hogyan kezdte el rendszerezni a papírokat időpont és téma szerint. Még azt a helyet is megmutatta neki, ahol aznap délelőtt dolgozott.

- Szép feladat - mondta Kinnard. Aztán az órájára pillantott. - Most már tényleg mennem kell. Délután végig kell néznem a betegeimet.

Kim lekísérte az autóhoz. Kinnard felajánlotta, hogy visszaviszi a kisházhoz, de Kim nem élt a lehetőséggel, azt mondta, alaposan át akarja nézni azt a fiókot, ahol Kinnard olyan könnyedén megtalálta Jonathan Stewart levelét.

- Lehet, hogy ezt nem kellene megkérdeznem - mondta Kinnard, miközben már nyitotta az autó ajtaját -, de meg tudnád mondani, hogy mivel foglalkoznak itt Edward és a kollégái?

- Jól mondtad - felelte Kim. - Nem kellene megkérdezned. Nem mondhatok részleteket, mert én is titoktartást fogadtam. Annyit lehet tudni, hogy új gyógyszeren dolgoznak. Edward a régi istállóban épített föl egy laboratóriumot.

- Nem is bolondság - jegyezte meg Kinnard. - Ideális hely egy kutatólaborhoz.

Kinnard már beülni készült az autóba, amikor Kim megállította. - Én is kérdezek tőled valamit - mondta. - Van arra valami törvény vagy rendelet, hogy a kutatóknak tilos magukon kipróbálni egy kísérleti stádiumban lévő gyógyszert a klinikai tesztek előtt?

- Az önkéntes kísérleti alanyokra vonatkozó ÉGYI rendelkezés tiltja - válaszolta Kinnard. - De ha a kutatók önmagukon alkalmazzák, abba az ÉGYH-nak hivatalosan nincs beleszólása, úgy gondolom. Bár azt sem tudom elképzelni, hogy hozzájárulnának, és amikor majd meg akarják szerezni az Új Kísérleti Gyógyszer-minősítést, akkor ebből bajok lehetnek.

- Kár - mondta Kim. - Azt reméltem, hogy kimondottan tiltja valami törvény.

- Bár én nem vagyok szupertudós, de azt hiszem, rájöttem, miért kérdezted.

- Nem mondok semmit - tette föl mindkét kezét Kim. - És hálás lennék, ha követnéd a példámat.

- Ugyan kinek mondanék én bármit? - kérdezte szónokias hanghordozással Kinnard. Pillanatnyi habozás után még megkérdezte. - Mindannyian szedik?

- Tényleg nem akarok mondani semmit - felelte Kim.

- Mert ha igen, az komoly etikai problémát vet fel. Az esetleges kényszer lehetőségét a fiatalabb vagy alacsonyabb rangú tagokkal szemben.

- Szerintem szó sincs kényszerről - mondta Kim. - Talán némi csoporthisztéria van benne, de egyébként senki nem erőltet senkit.

- Mindegy, ettől függetlenül nem okos dolog beszedni egy ismeretlen gyógyszert. Túl nagy a váratlan mellékhatások kockázata. Elsősorban emiatt hozták a szabályokat.

- Örülök, hogy láttalak - váltott témát Kim. - Jó érzés, hogy még mindig barátok vagyunk.

Kinnard elmosolyodott. - Ezt akár én is mondhattam volna, annyira így van.

Kim integetett a távolodó autó után. Mielőtt a kocsi végleg eltűnt volna a fák között, még egyet intett. Sajnálta, hogy Kinnard elment. Épp jókor jött e váratlan találkozás, kis megkönnyebbülést hozott a szorongásba.

Újra bevette magát a kastély padlására. Még jó ideig érezte, hogy Kinnard látogatása üdvösen hatott rá, aztán egyszer csak azon kapta magát, hogy már Edward viselkedésén töpreng. Nagyon is jól emlékezett rá, hogy kapcsolatuk kezdetén Edward milyen féltékenyen tiltakozott, ha Kinnardnak csak a neve szóba került. Ezért volt olyan meglepő, hogy délután ennek nyoma sem volt. Aztán rémülten mérlegelte azt a lehetőséget, hogy Edward talán csak elhalasztotta a botrányt, akkorra, amikor legközelebb kettesben találkoznak.

Meglehetősen késő volt már, mire elunta a búvárkodást. Fölállt, kinyújtóztatta elgémberedett tagjait. Legnagyobb bánatára semmi érdemlegeset nem talált - sem abban a fiókban, sem abban a szekrényben, de még a szekrény környékén sem, ahol Kinnard fölfedezte Jonathan levelét. Ennek fényében Kinnard szerencséje már valóságos csodának tűnt számára.

Maga mögött hagyva a kastélyt, elindult a réten a kisház felé. A nap már alacsonyan járt az égbolt nyugati részén. Ősz volt, és már a tél sem tűnt oly távolinak. Séta közben azon gondolkodott, mit készítsen vacsorára. Már közel járt a kisházhoz, amikor a távolbál izgatott hangok ütötték meg a fülét. Megfordult, és ámuldozva látta, hogy Edward és csapata kimerészkedett az elszigeteltségből, az ő zajongásuk hallatszott.

Azonnal elfogta a kíváncsiság. megállt, úgy nézte a közeledőket. Így, messziről is érzékelhető volt, milyen féktelenül jókedvűek mindannyian, mint egy iskolás csapat, amelyet éppen kiengedtek a tanteremből. Nevetgéltek, kiabáltak egymásnak, a férfiak rögbilabdát dobáltak kézből kézbe, csak Edward nem vett részt a játékban.

Kim legelső gondolata az volt, hogy valami monumentális felfedezésre jutottak, és azon örvendeznek. Minél közelebb értek hozzá, annál inkább igazolva látta a feltevését. Még soha nem látta őket ilyen jókedvűnek. Ám Edward végül rácáfolt erre.

- Nézd meg, mit csináltál az embereimmel! - kiáltott oda Kimnek. - Most mondtam el nekik, hogy fölajánlottad a kastélyt, hogy lakjanak ott, erre teljesen megvadultak.

Amikor mindenki Kim közelébe ért, kórusban kiáltották. - Hip, hip, hurrá! - Mindezt még kétszer megismételték, aztán hahotázva a földre rogytak.

Kim önkéntelenül is elmosolyodott. A jókedv ragadósnak bizonyult. Olyanok voltak, mintha valami iskolai kiránduláson hancúroztak volna.

- Egészen meg voltak hatva a nagylelkűségedtől - folytatta Edward. - Úgy érzik, hatalmas szívességet teszel nekik. Kurt már a földön aludt a laborban az utolsó néhány éjszakán.

- Milyen csinos a ruhája - mondta Kurt Kimnek. Kim végignézett a bőrmellényén meg a farmerjén. Semmi különöset nem talált bennük. Mindenesetre megköszönte a bókot.

- Szeretnénk megnyugtatni magát a bútorok miatt is - mondta Francois. - Tudjuk, hogy minden darab családi ereklye, ígérjük, hogy különleges óvatossággal fogunk bánni velük.

Ekkor Eleanor lépett oda Kimhez, és váratlanul megölelte. - Úgy meghatott, hogy te is ilyen áldozatot hozol az ügy érdekében - mondta. Megszorította Kim kezét, és mélyen a szemébe nézett. - Nagyon, nagyon szépen köszönöm.

Kim csak bólintani tudott, fogalma sem volt, mit mondjon. Persze kínosan érezte magát korábbi vonakodása miatt.

- Apropó - szólt közbe Kurt, és odaállt Kim elé. Mindig meg akartam kérdezni, hogy nem zavarja-e a motorom zaja. Mert ha igen, csak szóljon, és akkor mindig itt hagyom, a birtok bejárata előtt.

- Nem is hallottam egyszer sem - felelte Kim.

- Kim! - szólalt meg most Edward, aki időközben átült Kim másik oldalára. - Ha neked is megfelel, akkor szeretnénk, ha megmutatnád a kastélyt, meg azt is, hogy kit melyik szobában akarsz elhelyezni.

- Jó, nekem megfelel most is - egyezett bele Kim.

Így aztán valamennyien megindultak visszafelé, amerről jöttek. David és Gloria szorosan Kim mellett lépkedett a kastély felé. Tele voltak kérdéssel, például hogy mikor épült a kastély, meg hogy Kim lakott-e benne.

Ahogy beléptek az épületbe, szinte vége-hossza nem volt az ámuldozásnak, különösen a nagyteremben és az ünnepi ebédlőben, ahol a lovagi zászlókat csodálhatták meg.

Kim először a vendégszárnyat mutatta meg nekik, és azt ajánlotta, hogy az legyen a két nőé. Eleanor és Gloria egyaránt nagyon elégedettnek látszott, két egymásba nyíló hálószobát választottak az első emeleten. - Legalább fel tudjuk kelteni egymást, ha valamelyikünk elalszik - mondta Eleanor.

Kim mindenkinek megmutatta a két szárnyhoz tartozó külön bejáratokat és lépcsőfeljárókat.

- Egyszerűen tökéletes - jelentette ki Francois. - A középső házrészbe be sem kell lépnünk.

Amíg a személyzeti szárny felé haladtak, Kim előadta nekik, hogy valami baj van a vízvezetékkel, de megígérte, hogy másnap reggelre szerelőt hív, addig is megmutatja, melyik fürdőszobát használhatják a középső részben.

A férfiak vita nélkül osztották el egymás között a szobákat, jóllehet a helyiségek szemlátomást nem voltak egyformák. Kim elismeréssel figyelte, milyen szívélyesek egymással.

- Bekapcsoltathatom a telefont is - mondta Kim.

- Nem szükséges - felelte David. - Köszönjük az ajánlatot, de nem érdemes. Csak aludni jövünk ide, és úgyis alig alszunk. Majd telefonálunk a laborból.

Miután mindent végignéztek, a cselédszárny ajtaján jöttek ki, aztán előrementek a főbejárathoz. Megbeszélték, mi legyen a kulcsokkal, végül abban maradtak, hogy egyelőre nyitva hagyják az oldalbejáratokat, Kim pedig amint tud, másoltat nekik kulcsokat.

Heves hálálkodások, kézfogások, ölelések után a kutatók elbúcsúztak, és elindultak, hogy kiki elhozza a holmiját eddigi szállásáról. Kim és Edward átsétált a kisházba.

Edward remek hangulatban volt, újra és újra köszönetet mondott Kimnek a nagylelkűségéért. - Ezzel tényleg nagyban hozzájárulsz, hogy az egész légkör megváltozzék a laborban - mondta. - Láthattad, szinte extázisban van mindenki az örömtől. Biztos, hogy ez a jókedély a munkájukra is kedvezően hat majd. Az egész vállalkozáson nagyot lendítettél.

- Örülök, hogy én is hozzájárulhatok a sikerhez - mondta Kim, közben még erősebb lelkifurdalást érzett, hogy eleinte ellenezte Edward ötletét.

Megérkeztek a kisházhoz. Kim meglepődött, mert Edward nem köszönt el tőle, nem indult vissza rögtön a laborba, hanem ő is bement a házba.

- Rendes ez a Monihan nevű srác, hogy meglátogatott - mondta Edward váratlanul.

Kimnek a szó szoros értelmében tátva maradt a szája a csodálkozástól.

- De meginnék egy sört! - váltott témát Edward. - Neked nincs kedved?

Kim csak a fejét rázta, egyelőre szóhoz sem jutott a döbbenettől. Ahogy követte Edwardot a konyhába, átsuhant az agyán, hogy most kellene kezdeményeznie azt a bizonyos beszélgetést a kettőjük kapcsolatáról, hiszen hónapok óta nem látta Edwardot ilyen derűs hangulatban. Megpróbálta összeszedni a bátorságát.

Edward a hűtőszekrényhez lépett, Kim leült egy támlátlan konyhai székre. Már éppen szólni készült, amikor Edward lepattintotta a kupakot a sörösüvegről, és újra ámulatba ejtette Kimet.

- Bocsánatot szeretnék kérni tőled, amiért már hetek óta olyan vagyok veled, mint egy elefánt! - kezdte. - Meghúzta a sörösüveget, böffentett, és elnézést kért érte. - Az utóbbi néhány napban sokat rágódtam ezen, és rájöttem, hogy elviselhetetlen, önző és hálátlan voltam. Nem akarok mentséget gyártani magamnak, vagy elhárítani magamtól a felelősséget, de annyira szorongatott Stanton is, a Harvard is, a kollégáim is, de még én magam is. Persze mindegy, akkor sem engedhettem volna meg, hogy ezek a problémák kettőnk közé tolakodjanak. Úgyhogy még egyszer szeretnék bocsánatot kérni tőled.

Kim döbbenten hallgatta Edward vallomását. Erre a fejleményre igazán nem számított.

- Látom, meg vagy lepve - folytatta Edward. - És nem is kell most rögtön válaszolnod, ha nem akarsz. Nagyon is el tudom képzelni, hogy ellenérzéseket ébresztettem benned.

- De válaszolni akarok - felelte Kim. - Tulajdonképpen már régen válaszolni, illetve beszélni akarok, különösen péntek óta, amikor Bostonban elmentem egy pszichológusnőhöz, akihez régen jártam.

- Ezt csak helyeselni tudom - mondta Edward.

- Utána nagyon sokat gondolkoztam rajta, hogy milyen is a mi kettőnk kapcsolata - folytatta Kim. Lesütötte a szemét, a kezeit nézte. - És többek között kételkedni kezdtem abban, hogy jó-e az, ha mi most, ebben az időszakban továbbra is együtt lakunk.

Edward letette a sörét és megfogta Kim kezét. - Tudom, mit érzel - mondta. - És a közelmúltbeli viselkedésem fényében teljesen jogosan érzed azt, amit érzel. De látom a hibáimat, és remélem, hogy tenni is tudok ellenük, és kárpótolni tudlak téged.

Kim mondani akart valamit, de Edward megelőzte.

- Csak annyit kérek, hogy még egy pár hétig tartsuk fenn a mostani állapotot: én maradok az én szobámban, te a tiédben. Ha ennek a próbaidőszaknak a végén úgy érzed, hogy nem jó, ha együtt maradunk, akkor fölköltözöm a többiekhez, a kastélyba.

Kim mérlegelte, amit Edward mondott. A bocsánatkérés, a belátás és a higgadtság lefegyverzően hatott rá. Az ajánlat elfogadhatónak tűnt.

- Rendben van - mondta végül.

- Ez csodálatos! - kiáltott föl Edward, majd hevesen megölelte Kimet, és sokáig tartotta a karjaiban.

Kim nem volt ilyen lelkes, ő képtelen volt egyik pillanatról a másikra fordítani az érzelmein.

- Ünnepeljük meg ezt az estét! - állt elő Edward újabb váratlan ajánlattal. - Menjünk el vacsorázni, csak mi, ketten.

- Tudom, hogy úgysincs rá időd - mondta Kim. - De köszönöm, hogy fölajánlottad.

- Ugyan már, dehogy nincs! - jelentette ki Edward. - Van és kész! Menjünk el megint abba a lebujba, ahol még a nyáron jártunk egyszer. Emlékszel arra a halra?

Kim bólintott. Edward kiitta a sörét.

Az autóban ülve, ahogy Kim megpillantotta a kastélyt, eszébe jutottak Edward kollégái, és megjegyezte, milyen féktelenül jókedvűnek látszottak.

- Végtelenül boldogok - mondta Edward. - A laborban jól mennek a dolgok, és most már ingázniuk sem kell Salemből ide.

- Elkezdtétek szedni az Ultrát? - kérdezte Kim.

- Hogyne kezdtük volna - felelte Edward. - Kedd óta szedjük mindannyian.

Kimben fölmerült, hogy elmondja, amit Kinnardtól hallott ezzel kapcsolatban, csak az tartotta vissza, hogy Edward nyilván mérges lenne, amiért nem tartotta titokban az egész vállalkozást.

- Egy érdekes jelenségre már fölfigyeltünk - mondta Edward. - Az Ultra szöveti szintje nem lehet döntő, mert valamennyien egyformán pozitív hatásokat tapasztalunk, holott rendkívül eltérő dózisokat szedünk.

- Nem lehet, hogy a te eufóriád vagy a többieké valahogyan összefüggésben van a szerrel? - kérdezte Kim.

- Biztos, hogy igen - válaszolta Edward. - Közvetve mindenképp, de lehet, hogy közvetlenül is. Az első dózist követő huszonnégy órán belül mindannyian úgy éreztük, hogy nyugodtak vagyunk, összeszedettek, magabiztosak, sőt... - Edward kereste a megfelelő szót. Végül azt mondta. - ...sőt, elégedettek. És ezeket az érzéseket össze sem lehet hasonlítani a korábbi szorongással, kimerültséggel ingerlékenységgel, ami az Ultra előtt uralkodott rajtunk.

- Mellékhatások?

- Az egyetlen mellékhatás az volt, ez mindannyiunknál jelentkezett kezdetben, hogy kissé kiszáradt a szánk. Ketten jeleztek enyhe székrekedést. Csak nálam jelentkeztek kisebbfajta látási zavarok, de huszonnégy óra alatt elmúltak, és különben azt már az Ultra előtt is tapasztaltam, hogy közelre nem látok olyan jól, főleg, ha nagyon elfáradok.

- Nem kellene inkább abbahagynotok, ha már úgyis ennyi mindent megtudtatok?

- Szerintem nem - mondta Edward. - Éppen most, amikor ilyen jók az eredményeink? Sőt, éppenséggel neked is hoztam néhány szemet, ha esetleg ki akarod próbálni.

Edward benyúlt a zakója zsebébe, és elővett egy üvegcsét, benne néhány kapszulával. Kim felé nyújtotta, de ő elhárította.

- Köszönöm, nem kérek - mondta.

- Az isten szerelmére, legalább az üveget fogd meg.

- Kim kelletlenül előrenyújtotta a tenyerét, hogy Edward beleejthesse az üveget.

- Gondolkodj rajta! - folytatta Edward. - Emlékszel, amikor egyszer régen arról beszélgettünk, hogy milyen az, amikor az ember bizonytalan a többi emberrel való kapcsolatában? Nos, az Ultrával ilyet nem lehet érezni. Még egy hete sincs, hogy szedem, és máris fölbukkant az igazi énem, az, aki mindig is szerettem volna lenni. Szerintem meg kellene próbálnod! Mit veszíthetsz, nem igaz?

- Maga az elv zavar, hogy a belső tulajdonságaimat gyógyszerrel akarjam megváltoztatni - felelte Kim. - Az ember személyiségét a tapasztalatok alakítsák, ne a kémia.

- Mintha ez a beszélgetés egyszer már lejátszódott volna köztünk - nevetett Edward. - Persze nekem mint kémikusnak másképp kell éreznem. Nem erőltetlek, de garantálom, hogy sokkal magabiztosabbnak éreznéd magad, ha kipróbálnád. És ez még nem minden. Szerintünk kedvezően hat a hosszú távú memóriára is, továbbá csillapítja a kimerültséget és a szorongást. Ez utóbbit éppen ma reggel láthattam saját magamon. Fölhívtak a Harvardról, és közölték, hogy beperelnek. Nagyon dühös lettem, de csak egy-két percre. Az Ultra elcsitította a mérgemet, úgyhogy nem a falat rugdostam dühömben, hanem helyette higgadtan végig tudtam gondolni a helyzetet, és eldöntöttem, hogy mi a legmegfelelőbb lépés.

- Örülök, hogy neked ennyire használ. De én akkor sem akarom bevenni. - Vissza akarta adni Edwardnak a fiolát, de Edward eltolta a kezét.

- Tartsd csak meg! - mondta. - Csupán azt kérem tőled, hogy komolyan gondold végig! Már napi egy kapszulától is döbbenten fogod látni, hogy ki is vagy valójában.

Kim látta, hogy Edward hajthatatlan, így hát inkább berakta a kézitáskájába az üveget.

Később, az étteremben, amikor kiment a mosdóba, a tükör előtt állva pillantása megint a táskájában lévő fiolára tévedt. Kezébe vette, lecsavarta a kupakját. Hüvelyk- és mutatóujja közé fogva kivett egyet a kék színű kapszulák közül, és megvizsgálta. Hihetetlennek tűnt, hogy ez az apró valami mindazt tudja, amit Edward elmondott.

Belenézett a tükörbe. Kénytelen volt bevallani magának: nagyon szeretne magabiztosabb lenni, kevesebb félelemmel és gátlással élni. És milyen jó lenne ilyen könnyedén elbánni a szorongással is, amelytől már napok óta nem tud szabadulni. Megint a kapszulára pillantott. Aztán nemet intett.

Egy másodpercre még megingott, de mire visszazárta a gyógyszert a fiolába, már újra biztosan tudta, hogy ez nem az ő útja. Nem véletlen, hogy mindig és mindenben gyanúsnak találta a gyors és könnyű megoldásokat. Az évek folyamán kialakult benne a meggyőződés, hogy személyes bajaival szemben a hagyományos harcmodor a legcélravezetőbb: az állandó önvizsgálat, némi szenvedés és állhatatos küzdelem.

Ugyanaznap, késő este, amikor már kényelmesen olvasgatott az ágyában, egyszer csak hallotta, hogy nagy robajjal csapódik a bejárati ajtó. Majdnem fölugrott ijedtében. Az órára pillantva látta, hogy még tizenegy óra sem volt.

- Edward, te vagy az? - kiáltott le rémülten a földszintre.

- Igen, én - felelte Edward, közben már száguldott föl az emeletre, kettesével szedve a lépcsőfokokat. Bedugta fejét Kim szobájába. - Remélem, nem ijesztettelek meg?

- Hogy-hogy ilyen korán itt vagy? Jól vagy?

- Nem is lehetnék jobban. Tele vagyok energiával, pedig hajnali öt óta talpon vagyok.

Bement a fürdőszobába, fogat mosni. De úgy intézte, hogy közben szinte szünet nélkül mesélhesse a vidám epizódokat, amelyek aznap este történtek a laborban. Mintha mindenki ártatlan tréfát űzött volna a többiekkel, egymást követték a viccek.

Kimnek közben azon járt az esze, hogy mennyire különbözik az ő hangulata mindenki másétól, aki itt él a birtokon. Edward látványos pálfordulása ellenére ő még mindig szomorúnak érezte magát, kicsit szorongott is, és küszködött a depresszióval.

Edward kijött a fürdőszobából, leült Kim ágya szélére. Puffer is jött utána, és Sheba nagy bánatára ő is fölugrott az ágyra.

- Mész le onnan, te bestia! - szólt rá Edward Pufferre, de azért csak ölbe vette a kutyát.

- Máris lefekszel? - kérdezte Kim.

- Villámgyorsan - felelte Edward. - Holnap nem is ötkor, hanem fél négykor kell kelnem az egyik kísérletem miatt. Itt Salemben nincsenek továbbképzőseim, akik elvégeznék helyettem a piszkos munkát.

- Nem sokat fogsz aludni - jegyezte meg Kim együttérzően.

- Éppen elég lesz - válaszolta Edward, majd minden átmenet nélkül témát váltott. - Mennyi pénzt örököltél a birtokkal?

Kim csak pislogott. Újabban Edward akárhányszor megszólalt, mindig meglepetést okozott. Ezt a pimasz és illetlen kérdést mintha nem is ő tette volna fel.

- Ne mondd meg, ha kellemetlen! - mondta Edward, látva Kim tétovázását. - Csak azért kérdezem, mert hajlandó lennék átengedni neked valamennyi tulajdonrészt az Omniban. Nem akartam több részvényről lemondani, de te más vagy. Gigantikus hasznod lesz belőle, ha érdekel a befektetési lehetőség.

- Minden pénzem be van fektetve - nyögte ki nagy nehezen Kim.

Edward letette a földre Puffert, és mindkét kezét föltartotta. - Ne érts félre - mondta -, nem vigéckedni akarok! Csak szeretném viszonozni azt, amit az Omniért tettél, amikor megengedted, hogy itt épüljön meg a laboratórium.

- Mindenesetre köszönöm az ajánlatot - mondta Kim.

- És ha úgy döntesz, hogy nem akarsz befektetni, akkor is szeretnék neked ajándékozni bizonyos mennyiségű részvényt - jelentette ki Edward. A takarón keresztül megpaskolta Kim lábát, majd fölállt. - Nekem most le kell feküdnöm. Képzeld el, amióta szedem az Ultrát, olyan mélyen és nyugodtan alszom, hogy négy óra bőségesen elegendő. Nem is tudtam, hogy az alvás is ilyen dolog lehet.

Azzal ruganyos léptekkel megint belépett a fürdőszobába, és újra fogmosáshoz készülődött.

- Nem túlzás ez egy kicsit? - szólt utána Kim.

Edward bedugta a fejét az ajtón. - Micsoda? - kérdezte, és közben vigyázott, hogy az alsó ajka az alsó fogsor fölött maradjon.

- Egyszer már fogat mostál...

Edward a fogkeféjére nézett, mintha az lenne az oka mindennek. Aztán megrázta a fejét és nevetni kezdett. - Én leszek a szórakozott professzor - mondta, majd visszament a fürdőszobába és kiöblítette a száját.

Kim pillantása most Pufferre tévedt, aki mindegyre ott tekergett az éjjeliszekrény előtt. Farkcsóválva, nyüszítve könyörgött egy szem kekszért, amelyet Kim hozott föl magának a konyhából.

- Éhes a kutyád! - kiáltott át Kim Edwardnak, aki már a saját szobájában volt. - Kapott ma vacsorát?

Edward megjelent az ajtóban. - Ha megfeszülök, sem emlékszem - mondta. Aztán megint eltűnt.

Kim sóhajtott egyet, fölkelt, pongyolát vett, és lement a konyhába. Puffer szorosan a nyomában járt, mintha értette volna, amit az emberek beszéltek. Kim elővette a kutyaeledelt, és kiöntött az eb táljába egy adagot. Puffer szinte magánkívül volt az izgalomtól és a türelmetlenségtől, nyüszített, morgott, ugatott. Szemlátomást régen evett utoljára.

Kim óvatosságból előbb bezárta őt a fürdőszobába, és lerakta a földre a tálat. Amikor újra kinyitotta az ajtót, Puffer golyóbisként száguldott el mellette, és rávetette magát az ennivalóra. Olyan gyorsan falt, úgy nyelte a falatokat, hogy szinte öklendező hangok törtek föl a torkán.

Amikor Kim újra fölért az emeletre, látta, hogy Edwardnál még ég a lámpa. Gondolta, elmeséli, mi történt Pufferrel, be is nézett az ajtón, de Edward már az igazak álmát aludta. Úgy tűnt, hogy szinte bezuhant az ágyba, már arra sem maradt ideje, hogy a villanyt lekapcsolja, ehelyett rajtaütésszerűen elaludt.

Kim odalépett az ágya mellé, pár pillanatig hallgatta Edward horkolását. Arra gondolt, ilyen megfeszített munkatempó mellett nem is csoda, hogy ennyire mélyen alszik. Nyilván halálosan kimerült. Lekapcsolta a lámpát, és visszament a saját szobájába.

14.

1994. szeptember 26. hétfő

Már majdnem kilenc óra volt, amikor Kim kinyitotta a szemét. Hetek óta nem fordult elő, hogy ilyen sokáig aludt volna. Kiugrott az ágyból, bekukkantott Edward szobájába, bár sejtette, hogy Edward már rég átment a laborba. A szobában takaros rend uralkodott - Edward tartotta magát dicséretes szokásához, hogy minden reggel beágyazott és rendet rakott maga után.

Kim még zuhanyozás előtt felhívta Albert Bruert, vízvezeték-szerelőt, aki a kisházban is, a laborban is dolgozott. Csak az üzenetrögzítővel beszélhetett, mindenesetre meghagyta a telefonszámát.

A szerelő fél órán belül jelentkezett, és mire Kim végzett a reggelivel, már meg is érkezett, Az ő furgonján mentek át kettesben a kastélyba.

- Azt hiszem, már tudom is, mi a baj - mondta Bruer. - Voltaképpen már akkor tudtam, amikor a kegyed nagyanyja még élt. A szennyvízcsövek miatt van. Ezek öntöttvas csövek, és egyikmásik el van rozsdásodva.

Végigjárták a személyzeti szárny összes fürdőszobáját, Bruer mindenütt levette a csöveket takaró borítást, és megmutatta a rozsdás csöveket.

- Meg lehet ezt javítani? - kérdezte Kim.

- Természetesen - felelte a szerelő. - De elég nagy munka lesz. Körülbelül egy hét, nekem meg egy srácnak.

- Akkor csinálja meg, legyen szíves. Vendégeim vannak, akik itt laknak.

- Azt meg tudom tenni, hogy a második emeleti fürdőszobában legyen víz, mert ott jobb állapotban vannak a csövek. Biztos ott soha nem lakott senki.

Miután elbúcsúzott a szerelőtől, Kim átsétált a laborba, hogy a három férfit tájékoztassa a helyzetről. Már jó ideje nem járt a laborban, most sem repesett az örömtől, hogy oda kell mennie. Soha nem fogadták kitörő örömmel.

- Kim! - kiáltott fel most örvendezve David. Ő vette észre először Kimet, amikor megjelent az üres fogadótérből a tulajdonképpeni laboratóriumba nyíló ajtóban. Milyen kellemes meglepetés! - David szólt a többieknek, hogy Kim van ott, mire mindenki, Edward is, azonnal abbahagyta, amivel éppen foglalkozott, és sietett üdvözölni őt.

Kim érezte, hogy elvörösödik, kínosan érintette, hogy ennyire a figyelem középpontjába került.

- Van kávé és fánk - mondta Eleanor. - Hozzak?

Kim megköszönte a kedvességét, de inkább nem kért, arra hivatkozva, hogy épp az imént reggelizett. Elnézést kért, hogy megzavarta a munkájukat, majd sietve elmondta, mire jutott a vízvezeték-szerelővel. A férfiak megnyugtatták, miszerint nekik tökéletesen megfelel, ha egyelőre a

második emeleti fürdőszobát kell használniuk. Még arról is le akarták beszélni, hogy megjavíttassa a lefolyót.

- Nem, semmiképpen nem maradhat így - mondta Kim. - Nekem is jobb, ha tudom, hogy minden működik.

Legszívesebben azonnal indult volna, de nem engedték. Ragaszkodtak hozzá, hogy mindannyian megmutathassák, min dolgoznak éppen.

David volt az első. Odavitte Kimet a munkaasztalához, rávette, hogy a mikroszkóp alatt nézzen meg egy hasüregi idegdúc-preparátumot, amely az Aplasia fasciata nevű puhatestűből származott. Azután számítógépes listát mutatott arról, hogy az Ultra miként módosította az idegdúc bizonyos neuronjainak spontán aktivizálódását. Kim jóformán még föl sem fogta, hogy mit néz, David már ki is kapta a kezéből a lapokat, és a szövetkultúrás inkubátorhoz vezette őt. Elmagyarázta, mit kell nézni a szövetkultúrákon, ha az ember a toxicitásra utaló jeleket figyeli.

David után Gloria és Kurt következett, ők levitték Kimet az állatok részlegébe. Először beteg példányokat mutattak neki: depressziós patkányokat és depressziós majmokat, amelyeket úgy neveltek föl, hogy súlyos szorongást keltettek bennük, majd ugyanilyen állatok következtek, de ezeket már Ultrával és imipraminnal kezelték. Kim igyekezett érdeklődést mutatni, pedig nagyon rosszul érezte magát a szánalmas, nyomorult teremtmények láttán.

Most Francois-n volt a sor: ő az izolált helyiségbe vitte Kimet, ahol az NMR-gép működött. Megpróbálta elmagyarázni, hogyan igyekszik megfejteni az Ultra kötőproteinjének szerkezetét. Kim azonban szinte semmit nem értett a magyarázatból. De valahányszor Francois szünetet tartott, ő mindig engedelmesen bólintott és mosolygott.

Eleanor visszavitte a fölső szintre, a számítógéphez. Hosszadalmas magyarázatba fogott a molekula-modellezés lényegéről és arról, hogyan próbál az Ultra alapszerkezetének aprólékos változtatásával olyan új szereket előállítani, amelyekben szintén meglehetnek az Ultra bioaktív jellemzői.

Ahogy így kézről kézre adták, Kimnek feltűnt, hogy a kutatók nemcsak vele barátságosak, hanem egymással is türelmesek és megértőek. Mindegyikük büszkélkedni akart a saját munkájával, de nem tolakodtak egymás elé, megvárták, amíg rájuk került a sor.

- Az igazán érdekfeszítő volt - mondta Kim, amikor Eleanor befejezte az előadást, és már indult is az ajtó felé. - Nagyon köszönöm mindenkinek, hogy ennyi időt áldoztak rám...

- Várjon! - kiáltott Francois. Az asztalához ugrott, fölkapott egy tasak fényképet, és szaladt vissza velük. Zihálva mutatta Kimnek a képeket, és a véleményét kérdezte róluk. Élénk színekben játszó PET felvételek voltak.

- Hát, szerintem... - Kim kétségbeesetten kereste a megfelelő szót, nehogy olyat mondjon, ami miatt kinevethetik. - Drámaiak! - bökte ki végül.

- Ugye? Ugye, hogy drámaiak? - örvendezett Francois, és fejét kissé oldalra billentve másik szemszögből is megnézte őket. - Mintha modern festmények volnának.

- És maga mit lát ezeken? - kérdezte Kim. Szívesebben lett volna már az ajtón kívül, de így, hogy mindenki rá figyelt, úgy érezte, valamit kérdeznie kell.

- A színek az Ultra radioaktív koncentrációját jelzik - felelte Francois. - A vörös szín jelzi a legmagasabb koncentrációt. Ezekből a felvételekből világosan látszik, hogy a szer leginkább a felső agytörzsben, a középagyban és a limbikus rendszerben lokalizálódik.

- Emlékszem, hogy a múltkor, a vacsoránál Stanton mondott valamit a limbikus rendszerről - szólt közbe Kim.

- Úgy bizony - mondta Francois. - Ahogy ő fogalmazott, ez az agynak a primitívebb vagy hüllőszerűbb részeihez tartozik, és az autonóm működésért, például a hangulatért, érzelmekért, sőt a szaglásért felelős.

- És a szexért - tette hozzá David.

- Mit ért azalatt, hogy "hüllőszerűbb"? - kérdezte Kim. Valami csúfság jutott eszébe erről a szóról, sohasem szerette a kígyókat.

- Az agynak azon részeiről szokták ezt mondani, amelyek a hüllők agyához hasonlítanak - felelte Francois. Ez persze túlzott egyszerűsítés, de van alapja. Igaz, az emberi agy is ugyanabból a távoli közös ősből fejlődött ki, mint a mai hüllők agya, de azért nem úgy van, hogy fogunk egy hüllőagyat, a tetejébe nyomunk egy pár agyféltekét, és azzal kész az emberi agy.

Mindenki nevetett, Kim is. Nehéz lett volna ellenállni a társaság derűs hangulatának.

- Ami az alapvető ösztönöket illeti - mondta Edward -, bennünk, emberekben ugyanúgy megvannak, mint a hüllőkben. A különbség csak annyi, hogy a mi ösztöneinket változó fokozatú szocializáció és civilizáció fedi. Lefordítva: az agyféltekék többszörös, szoros kapcsolatban állnak egymással, és ennek révén tartják féken a bennünk lévő hüllőt.

Kim az órájára pillantott. - Most már tényleg mennem kell - mondta. - El kell érnem a vonatot Bostonba.

Ezzel az ürüggyel végre kiszabadult a túlságosan is közlékennyé vált kutatók karmai közül, akik buzgón invitálták, hogy jöjjön máskor is. Edward egészen az ajtóig kísérte. - Tényleg Bostonba készülsz? - kérdezte.

- Igen, tényleg - felelte Kim. - Tegnap este elhatároztam, hogy még egyszer megpróbálkozom a Harvarddal. Megint találtam egy levelet, amelyben megemlítik a bizonyítékot. Az adta az újabb ötletet.

- Sok szerencsét! - mondta Edward. - És érezd jól magad! - Megcsókolta Kimet és visszament a laborba. Nem kérdezte meg, hogy mi is volt abban a levélben.

Kim visszasétált a kisházhoz. Még mindig szinte bódultnak érezte magát a kutatók túláradó szívélyességétől. Arra gondolt, bizonyára benne van a hiba. Eleinte azért nem kedvelte őket, mert túl zárkózottak voltak, de lám, most ezt a barátságos közvetlenséget sem találja szimpatikusnak. Lehet, hogy ő az, akinek semmi sem elég jó? Minél többet törte a fejét, annál határozottabban érezte, hogy elsősorban ez az új keletű egyformaság zavarja Edward és a többiek viselkedésében. Amikor először találkozott velük, szinte mellbe vágták őt a különcségeik, a furcsaságaik. Most meg egy szívélyes, de mégis steril egészben olvadt össze mindegyikük személyisége, ami valahogyan árnyékba borította az egyéniségüket.

Öltözködés közben is egyre azon tűnődött, mennyire felbolydult minden az egész birtokon. Ez változatlanul nyugtalansággal töltötte el - ugyanazzal a szorongással, amely miatt a pszichológusnőt is fölkereste - méghozzá egyre fokozódó nyugtalansággal.

Egy kardigánért még beugrott a nappaliba. Megállt Elizabeth portréja előtt, fölnézett a nagyon is nőies, mégis erőteljes arcra. Elizabeth tekintetében nyoma sem volt szorongásnak. Eltűnődött, vajon Elizabeth érezte-e valaha is olyan tehetetlennek magát, mint ő most.

Beült az autójába és elindult az állomásra, de változatlanul Elizabeth körül forogtak a gondolatai. Rádöbbent, hogy a több száz év ellenére is mennyi szembeszökő hasonlóság van az ő és Elizabeth világában. Elizabeth állandóan az indiánok támadásainak fenyegetésében élt, neki a bűnözés mindenütt felbukkanó veszélyével kell együtt élni. Akkoriban a himlő jelentette a titokzatos, rettegett kórt, azt, ami manapság az AIDS. Elizabeth korában fellazult a társadalomra nehezedő puritán nyomás, hogy felszínre törhessen a féktelen materializmus, manapság a hidegháború stabilitásának elmúltával előtérbe került a vad nacionalizmus és a vallási fundamentalizmus. A nők szerepe hirtelen, zavarba ejtően megváltozott annak idején ma ugyanez a helyzet.

- Minél inkább megváltoznak a dolgok, annál inkább ugyanolyanok maradnak - mondta ki hangosan Kim. Elgondolkodott azon is, vajon nem ezek miatt a hasonlóságok miatt gondolja-e olyan makacsul, hogy Elizabeth üzenni akar neki. Beleborzongott a gondolatba, hogy esetleg őrá is hasonló sors vár, mint Elizabeth-re. Lehet, hogy Elizabeth éppen ezt akarja elmondani neki? Lehet hogy figyelmeztetni akarja?

Egyre izgatottabb lett, ezért megpróbálta erőnek erejével rávenni magát, hogy hagyja abba a képzelődést. Erőfeszítését siker koronázta, de csak addig, míg föl nem szállt a vonatra. Ott újult erővel rohanták meg a baljós sejtelmek és gondolatok.

- Az isten szerelmére! - szólalt meg hangosan, amitől a mellette ülő nő gyanakodva méregetni kezdte.

Kim elfordult, kinézett az ablakon. Egyre ostorozta magát, hogy ennyire szabadjára engedte a képzeletét. Elvégre az ő és Elizabeth élete közötti különbségek sokkal jelentősebbek voltak, mint bármiféle hasonlóság, főleg lehetőségeket tekintve. Elizabeth-nek szinte semmi lehetősége nem volt, hogy irányítsa a saját sorsát. Voltaképpen fiatalon beleerőltették egy házasságba, ami mégiscsak érdekházasság volt, és azt sem dönthette el, hogy hány gyermeket akar. Ezzel szemben ő, Kim szabadon dönthet arról, hogy ki lesz a férje, és a saját teste fölött is rendelkezhet, ha a gyermekszülésről lesz szó.

Ezek a gondolatok rövid időre megnyugtatták valamelyest, de a vonat még be sem ért Bostonba, s már újra tele volt kétellyel. Vajon valóban olyan szabad-e, mint azt gondolni hajlamos? Végigvette életének néhány fontos döntését, például amikor lemondott a művészi vagy iparművészi pályáról, és inkább ápolónőnek ment. Vagy a mostani helyzetet, amikor együtt él egy férfival olyan kapcsolatban, amely hovatovább bántóan ismétli az apjával való kapcsolatát. Ráadásul, emlékeztette magát, a saját birtokán a nyakába varrtak egy kutatólaboratóriumot, öt idegen költözött be az ősei házába - holott nem az ő ötlete volt egyik sem.

Megállt a vonat. Kim nem is figyelt semmire, csak ment a földalatti felé. Tudta ő, hogy mi a probléma. Szinte hallotta a pszichológusnő hangját, amint kijelenti, hogy a saját személyisége az oka mindennek. Nincs meg a kellő önbecsülése, túlságosan befolyásolható, túlságosan tekintettel van mások igényeire, a sajátjait viszont elhanyagolja. És mindez együtt korlátozza a szabadságát.

Micsoda irónia, gondolta, Elizabeth magabiztos, határozott egyénisége tökéletesen illett volna a mai világba, míg a maga idejében kétségkívül hozzájárult Elizabeth idő előtti halálához. Ezzel szemben az ő egyénisége, amely sokkal inkább a kötelességtudásra és az engedékenységre épült, semmint a magabiztosságra és a határozottságra, jól megfelelt volna a tizenhetedik században, de nem sok jót ígért mostanában.

Mindennek fényében még inkább vágyott rá, hogy megfejtse Elizabeth titkát. Negyedórával azután, hogy leszállt a vonatról, már ott ült Mary Custland irodájában, a Widener Könyvtárban, és arra várt, hogy Mary végigolvassa Jonathan Stewart levelét.

- Kész kincsestár ez a maguk háza - mondta, amikor fölnézett a levélből. - Ez is felbecsülhetetlenül értékes dokumentum. - És már hívta is Katherine Sturburgot, hogy ő is olvassa el a levelet.

- Milyen szép - mondta Ms. Sturburg, miután végzett az olvasással.

Elmagyarázták Kimnek, hogy a levél a Harvard Universitynek olyan korszakából való, amelyről csak nagyon kevés információ maradt fenn. Engedélyt kértek Kimtől, hogy másolatot készíthessenek róla, aki természetesen nem ellenezte ezt.

- Tehát most ezt a bizonyos Rachel Binghamet kell megtalálnunk - mondta Mary, és leült a számítógépe elé.

- Ebben reménykedem - felelte Kim.

- Mary beütötte a nevet, míg Kim és Ms. Sturburg a válla fölött figyelte a képernyőt. Kim egyszer csak azon kapta magát, hogy ökölbe szorította a kezét, észre sem vette mikor. Két Rachel Bingham tűnt fel a képernyőn, mindkettő a tizenkilencedik században élt, tehát semmi kapcsolatuk nem lehetett Elizabeth-szel. Mary különféle trükkökkel próbálkozott, de eredménytelenül.

- Borzasztóan sajnálom - mondta végül. - Nyilván arra is emlékszik, amit a múltkor mondtunk az 1764-es tűzvészről. Ha találtunk volna valamit, valószínűleg akkor is leküzdhetetlen akadályokba ütköztünk volna.

- Értem, persze - felelte Kim. - Igazából nem is vártam, hogy találnak valamit, de ahogy a múltkor mondtam, kötelességemnek érzem, hogy mindent megpróbáljak.

- Én is átnézem az anyagaimat, hátha ez az új név segít - ígérte Ms. Sturburg.

Kim megköszönte a kedvességüket, és eljött a könyvtárból. Ismét metróra szállt, azzal ment vissza az állomásra. Amíg a vonatot várta, megfogadta, hogy a szabadságból hátralévő néhány napban fokozott erőbedobással folytatja a kastélyban lévő papírtenger rendszerezését. Ha visszamegy dolgozni, úgyis sokkal kevesebb ideje lesz, lényegében csak a szabadnapjain foglalkozhat ezzel.

Úgy tervezte, hogy a birtokra visszatérve egyenesen a kastélyba autózik, de amikor kiért a fák közül, salemi rendszámú rendőrautót pillantott meg a kisház előtt. Nem tudta mire vélni a dolgot, mindenesetre odahajtott. Ahogy közelebb ért, Edwardot és Eleanort pillantotta meg, mintegy ötvenméternyire a háztól, amint éppen két rendőrrel beszélgettek. Eleanor átölelte Edward vállát, úgy álldogáltak a füves téren.

Kim beállt a rendőrautó mellé, és kiszállt. Edwardék vagy nem hallották az autóját, vagy túlságosan el voltak merülve a beszélgetésben, és nem vették észre őt. Megindult feléjük. Pár lépéssel később már látta, hogy a fűben van valami, ami mindannyiuk figyelmét leköti.

Kim visszahőkölt, amikor meglátta, mi az. Puffer volt - szegény pára már nem élt. A látványt az tette különösen ijesztővé, hogy a hátsótestének egy része hiányzott, látni lehetett a véres csontokat.

Kim együttérző pillantással nézett Edwardra, aki fegyelmezetten üdvözölte őt, jelezve, hogy már túl van az első megrázkódtatáson. Kim még látta az arcán a felszáradt könnyek nyomait - akármilyen szemtelen volt is Puffer, Kim tudta, hogy Edwardnak nagyon közel állt a szívéhez.

- Talán érdemes lenne megmutatni a tetemet a rendőrségi orvosnak - mondta éppen Edward. - Hátha a harapások nyomaiból meg lehet tudni, miféle állat műve ez.

- Nem tudom, mit szólnak hozzá, ha kihívjuk őket egy döglött kutyához - mondta az egyik rendőr, akit Billy Selvey-nek hívtak.

- De hát maga mondta, hogy az utóbbi néhány éjszakán több ilyen esetük is volt - felelte Edward. - Úgy vélem, kötelességük kideríteni, hogy milyen állatról van szó. Szerintem vagy egy másik kutya volt, vagy egy mosómedve.

Kim csodálta Edwardot, hogy még ilyen körülmények között is milyen higgadtan gondolkodik. Annyira, hogy még azt is megvitatta a rendőrökkel, mire utalhatnak nyomok az egyik törött, kiálló csonton.

- Mikor látta utoljára a kutyát? - kérdezte Selvey.

- Tegnap este - felelte Edward. - Általában velem szokott aludni, de lehet, hogy most kiengedtem. Nem emlékszem. Volt már olyan is, hogy egész éjjel kint volt. Eszembe sem jutott, hogy ne engedjem ki, olyan hatalmas ez a birtok, úgysem zavart volna senkit.

- Én körülbelül fél tizenkettőkor adtam neki enni - szólt közbe Kim. - Úgy hagytam ott a konyhában, hogy evett.

- Kiengedted? - kérdezte Edward.

- Nem, mondom, hogy a konyhában hagytam - ismételte Kim.

- Szóval reggel, amikor fölkeltem, nem láttam. De nem aggódtam miatta, gondoltam, biztosan már a laborban van.

- Maguknak nincs állatkijáró az ajtajukon? - kérdezte a rendőr.

Kim és Edward egyszerre válaszolta, hogy nincs.

- És egyikük sem hallott éjszaka valami szokatlan zajt?

- Én olyan voltam, mint akit fejbe vertek - mondta Edward. - Nagyon mélyen alszom, különösen az utóbbi időben.

- Én sem hallottam semmit - mondta Kim.

- Mintha olyasmit hallottam volna a kollégáktól az őrsön, hogy valami veszett állat csinálja ezeket a galibákat - szólalt meg a másik rendőr, Harry Conners. - Van más állatuk is?

- Van egy macskám - mondta Kim.

- Azt tanácsoljuk, hogy most egy pár napig őt is tartsa rövid pórázon - mondta Selvey.

A rendőrök a maguk részéről ezzel be is fejezték a beszélgetést, elbúcsúztak és elindultak a cirkálószerű járőrkocsi felé.

- És mi legyen a tetemmel? - szólt utánuk Edward. - Nem viszik be a rendőrségi orvosnak?

A két rendőr összenézett, mindketten azt remélték, hátha a másik válaszol. Végül Selvey kiáltott vissza, hogy nem, inkább nem viszik sehová.

Edward csak legyintett rájuk. - Adok nekik egy tuti tippet, erre mit csinálnak? Elmennek.

- Jó, nekem mennem kell vissza, dolgozni - mondta Eleanor, aki most szólalt meg először. Kimre pillantott. - Ne felejtsd el, mit ígértél! Várunk a laborban!

- Majd jövök - felelte Kim. Csodálkozott rajta, hogy Eleanor ennyire komolyan gondolta a meghívást, mindenesetre őszintének látszott.

Eleanor elindult a labor felé.

Edward állt, és Puffert nézte. Kim elfordította a tekintetét. Ijesztő volt a látvány, fölfordult tőle a gyomra, - Én is nagyon sajnálom Puffert - mondta, és Edward vállára tette a kezét.

- Jó dolga volt - jegyezte meg Edward, szinte derűs hangon. - Azt hiszem, mégis levágom a hátsó lábait, és elküldöm egy patológus ismerősömnek az egyetemen. Hátha meg tudja állapítani, milyen állat volt a tettes.

Kim nagyot nyelt, ahogy meghallotta Edward tervét. Még tovább csonkolni szerencsétlen állat testét - ezt nem várta volna tőle.

- Van egy darab régi rongy a csomagtartómban - mondta Edward. - Idehozom, abba be tudom csavarni a tetemet.

Kim nem tudta eldönteni, mit tegyen, ezért inkább ott maradt Puffer maradványai mellett, míg Edward elment a régi törülközőért. Meg volt rendülve, hogy a kutya élete ilyen kegyetlen véget ért, ellentétben Edwarddal, aki a jelek szerint már meglehetős közönnyel szemlélte az esetet. Visszajött, becsavarta a tetemet a törülközőbe, aztán indult ő is a laborba. Kim is vele tartott.

Már majdnem odaértek a bejárathoz, amikor Kim fejében újabb nyugtalanító eshetőség fogalmazódott meg. Megállította Edwardot. - Eszembe jutott valami - mondta. - Mi van akkor, ha Puffer halála és megcsonkítása valami varázslattal van összefüggésben?

Edward egy másodpercig hitetlenkedve nézett rá, aztán hátrávetett fejjel hahotázni kezdett. Percekig tartott, mire abba tudta hagyni a nevetést. Egy idő után Kim is önkéntelenül nevetni kezdett, zavarba is jött, hogyan juthatott eszébe ilyesmi. De azért nem hagyta magát. - Várjál, hallgass végig! - mondta. - Emlékszem, olvastam valahol, hogy a fekete mágia és az állati áldozat között nagyon szoros a kapcsolat.

- Hogy lehet valakinek ilyen hihetetlenül szórakoztató fantáziája! - Edward alig tudott beszélni, annyira elfogta megint a nevetés. Amikor végre megnyugodott, első dolga volt, hogy bocsánatot kérjen Kimtől, amiért kinevette. De azt is mondta, hogy hálás neki, mert régen szórakozott ilyen jól. - Most komolyan kérdezem - mondta végül -, te tényleg azt hiszed, hogy háromszáz év után az ördög megint visszajött Salembe, hogy boszorkánykodjon velem meg az Omnival?

- Bennem csak fölmerült egy asszociáció az·állati áldozattal és a varázslással kapcsolatban - mondta Kim. - Nem gondolkoztam én ezen. És nem mondtam, hogy én hiszek benne, csak hogy esetleg valaki más komolyan veszi.

Edward letette a földre az állat tetemét és megölelte Kimet. - Úgy látom, mégiscsak túl sokat bujkálsz a kastélyban a papírjaid között. Ha egy kicsit egyenesbe jövök az Omnival, elmegyünk nyaralni. Valahová, ahol jó meleg van, és süttethetjük magunkat a napon. Mit szólsz hozzá?

- Remek lenne - felelte Kim, bár elképzelni sem tudta, mikorra tervezi Edward a nyaralást.

Nem akarta látni, ahogy Edward földarabolja Puffert, úgyhogy inkább be sem ment a laborba. Edward pár perc múlva újra megjelent, kézében egy ásóval és a tetemmel, amely még mindig be volt burkolva a törülközőbe. Kis gödröt ásott a labor bejáratától nem messze, oda temette Puffert. Miután végzett, megint visszaszaladt valamiért a laboratóriumba.

Amikor újra megjelent, kis méretű üveget hozott magával, amelyben valami vegyszer volt. Ünnepélyes gesztussal a sír végébe állította az üveget.

- Mi az? - kérdezte Kim.

- Egy TRIS nevű kémiai kiegyenlítő oldat, szakszóval pufferoldat. Egy puffer Puffernek - mondta, és megint kitört belőle a nevetés, majdnem ugyanúgy, mint amikor Kim a varázslást emlegette.

- Őszintén csodállak, hogy ennyi lelkierőd van, és így viseled ezt a szomorú esetet - jegyezte meg Kim.

- Biztosra veszem, hogy az Ultra is közrejátszik - felelte Edward, még mindig kuncogva a korábbi szóviccen. - Amikor meghallottam, mi történt, magamon kívül voltam. Hiszen tudod, Puffer volt a családom. De az a borzalmas szomorúság, ahogy jött, el is múlt. Persze, még most is fáj, hogy Puffer nincs többé, de nincs bennem az a bizonyos üresség, ami rendszerint együtt jár a gyásszal. Racionálisan tudom, hogy a halál természetes módon hozzátartozik az élethez. Végül is Puffernek nagyon jó élete volt, azonkívül nem ő volt a világ legaranyosabb kiskutyája.

- Hűséges állat volt - mondta Kim. Esze ágában sem volt megemlíteni Edwardnak, hogy valójában mennyire nem szerette Puffert.

- Látod, ez is újabb adalék ahhoz, hogy miért kellene neked is kipróbálnod az Ultrát - folytatta Edward. - Garantálom, hogy megnyugodnál tőle. Sőt, lehet, hogy olyan tiszta lenne tőle az agyad, hogy Elizabeth rejtélyét is sokkal könnyebben megoldanád.

- Szerintem abban csak az segíthet, ha még szorgalmasabb vagyok a kutatásban - felelte Kim.

Edward gyors csókkal búcsúzott tőle, még egyszer hálásan megköszönte, hogy ennyire együtt érzett vele Puffer miatt, majd eltűnt a laboratóriumban. Kim a kastély felé indult. Néhány lépés után azonban eszébe jutott Sheba, a macskája. Most döbbent rá, hogy előző este kiengedte az állatot, miután Puffernek enni adott, de reggel nem látta.

Sietve indult a kisház felé, a végén már szinte nem is ment, hanem futott. Puffer pusztulása csak fokozta nyomasztó érzését, hirtelen átvillant az agyán, milyen borzalmas lenne, ha Sheba is hasonló sorsra jutott volna, min Edward kutyája.

Belépett a házba és szólongatni kezdte Shebát. Fölszaladt a lépcsőn, a hálószobába. Legnagyobb megkönnyebbülésére a macska ott feküdt összegömbölyödve az ágyon. Kim odalépett és ölébe kapta Shebát. Az csak méltatlankodó pillantással nyugtázta, hogy megint megzavarták a nyugalmát.

Néhány percnyi babusgatás után Kim elengedte a macskát, és megállt az íróasztala előtt. Remegő kézzel vette elő az egyik fiókból az Ultrát, amelyet előző éjszaka tett oda. Megint kivett egy kék kapszulát, és vizsgálgatni kezdte. Annyira vágyott rá, hogy enyhüljön a szorongása, elmúljanak a rossz érzései. Azon tanakodott, mi lenne, ha csupán huszonnégy órára próbálná ki a gyógyszert, csak hogy lássa, mi történik vele. Lám, Edward is milyen fegyelmezetten viselte Puffer elvesztését, ez is a gyógyszer mellett szólt. Kitöltött egy pohár vizet.

De nem vette be a kapszulát. Most már meg merte fogalmazni magának, hogy túlságosan is fegyelmezettnek találta Edward viselkedését. Elvégre a gyász, ha nem viszik túlzásba, ugyanolyan szükséges és természetes emberi érzelem, mint bármi más. És vajon később nem üt-e vissza, ha a gyász normális folyamatát meggátolják?

Ez volt a döntő mozzanat - visszatette a kapszulát az üvegbe, és elhatározta, hogy megkockáztat egy újabb látogatást a laboratóriumban. Csak attól félt, hogy megint véget nem érő előadásokat kell hallgatnia, ezért szó szerint lopakodva lépett be az épületbe.

Szerencséje volt, a fölső szinten csak Edward és David dolgozott, és ők is a hatalmas terem két végében ügyködtek valamin. Kimnek sikerült úgy odaérnie Edwardhoz, hogy a többiek nem is tudtak róla. Amikor Edward észrevette, már éppen szólni akart, de Kim a szájára tett mutatóujjával jelezte, hogy maradjon csöndben. Kézen fogta Edwardot, és kivitte az épületből.

Amikor becsukták maguk mögött az ajtót, Edward vigyorogva kérdezte. - Mi ütött beléd?

- Csak beszélni akartam veled - mondta Kim. - eszembe jutott valami, ami talán fontos lehet az Ultra klinikai kipróbálásánál.

Előadta Edwardnak, ami a gyásszal kapcsolatban fölmerült benne, és a gyászhoz még a szorongást és a melankóliát is hozzávette, mondván, hogy ezeknek az érzelmileg valóban fájdalommal járó érzéseknek pozitív szerepük is van, persze csak ha nem tengenek túl, hiszen serkenthetik az emberi haladást, a változást, a kreativitást. Utoljára hagyta azt, ami leginkább aggasztotta mindezzel kapcsolatban. - Attól félek, hogy ha beszedi az ember az Ultrát, amely módosítja ezeket az érzelmi állapotokat, az később nagyon sokba kerülhet, olyan mellékhatással járhat, amire előre nem gondol.

Edward elmosolyodott és lassan bólintott. - Köszönöm, hogy gondolkozol a dolgon - mondta. - Érdekes, amit mondasz, de nem értek egyet veled. Az a helyzet, hogy a kiindulási pont téves, nevezetesen, hogy a lélek, a szellem valami misztikus módon külön van az anyagtól, a testtől. A legújabb tapasztalatok ékesen cáfolják ezt a szakállas hipotézist, ugyanis kiderült, hogy a test és a lélek egy, még a hangulatot és az érzelmeket tekintve is. Bebizonyosodott, hogy az érzelmek is biológiai meghatározottságúak, hiszen az olyan gyógyszerekkel, mint a Prozac, a neurotranszmitterek szintjének megváltoztatásával befolyásolni lehet őket. Ez forradalmasította az agyműködésről alkotott fogalmainkat.

- Olyan dehumanizáló ez a gondolkodásmód - vetette ellen Kim.

- Nézzük más oldalról! - folytatta Edward. - Vegyük a fájdalmat! Szerinted, ha az embernek fáj valamije, jó, ha fájdalomcsillapítót vesz be?

- A fájdalom az más - mondta Kim, de már látta, hogy Edward logikai csapdába csalta.

- Szerintem nem. A fájdalom is biológiai dolog. És mivel a fizikai és a lelki fájdalom egyaránt biológiai jelenség, mindkettőt ugyanúgy kell kezelni, mégpedig körültekintően kifejlesztett gyógyszerekkel, amelyek az agynak, csak arra a részére hatnak, amely a fájdalomért felelős.

Kim tehetetlennek érezte magát. Szívesen megkérdezte volna Edwardtól, vajon hol tartana a világ, ha Mozart és Beethoven is depresszió és szorongás elleni gyógyszereken élt volna, de inkább nem szólt semmit. Tudta, hogy úgysem lenne értelme. Edwardot, az embert vakká tette Edward, a tudós.

Edward kedvesen átölelte Kimet, újra elmondta, mennyire örül, hogy így érdeklődik a munkája iránt. Aztán megsimogatta a lány feje búbját. - Ha akarod, még beszélgethetünk erről a témáról. De most mennem kell dolgozni.

15.

1994. szeptember 29. csütörtök

A következő néhány napban Kim többször is kísértést érzett, hogy mégis kipróbálja az Ultrát. Fokozatosan nőtt benne a szorongás, egyre rosszabbul aludt. Sokszor csak hajszál híja volt, hogy nem vette be a kis kék kapszulát, de végül mindig meggondolta magát.

Inkább azzal próbálkozott, hogy megfeszített munkával gyűrje le magában a szorongást. Naponta tíz órát dolgozott a kastélyban, és csak sötétedéskor hagyta abba, amikor már alig tudta olvasni a kézzel írott dokumentumokat. De hiába volt minden erőfeszítése, pedig már annak is örült volna, ha bármilyen tizenhetedik századi iratot talál, még ha nincs is semmi köze Elizabeth-hez, csak hogy több kedve legyen tovább kutatni.

A vízvezeték szerelők jelenléte inkább üde színfoltnak bizonyult, egyáltalán nem zavarták őt. Legalább volt kivel szót váltania a rövid pihenőidőkben. Néha el is nézte őket egy darabig, ahogy dolgoztak, különösen a hegesztőpisztoly tetszett neki, amivel a rézcsöveket hegesztették.

Egyébként csupán egyvalami jelezte, hogy Edward munkatársai a kastélyban éjszakáznak: a bejáratoktól szobákig vezető piszkos nyomok. Nem mintha ez Kimet váratlanul érte volna, ám a lakók végül annyi koszt hordtak be a házba, hogy azt már tapintatlan figyelmetlenségnek tartotta.

Edward továbbra is derűs, magabiztos hangulatban volt, figyelmes volt és kedves. Kimet kapcsolatuk legelső napjaira emlékeztette, amikor kedden hatalmas virágcsokrot kapott tőle, benne kártyával, amelyen ez állt: "Hálás szeretettel, Edward."

Csupán egyetlen alkalommal, csütörtök reggel történt valami, éppen amikor Kim indulófélben volt a kastélyba. Edward nagy dérrel-dúrral lépett be a kisházba, szemlátomást dühösen, és lecsapta a noteszét az asztalra, a telefon mellé. Kim ijedten kérdezte. - Valami baj van?

- Igen, van, a fene egye meg. Vissza kell jönnöm ide, ha telefonálni akarok. Mert ha a laborból telefonálok, mindegyik nyomorult ott hallgatózik, hogy kinek mit mondok. Az agyamra mennek!

- Miért nem mész ki a fogadótérbe, az úgyis üres, nem?

- Akkor is hallgatóznak, ha onnan telefonálok.

- A falon át?

- Föl kell hívnom azt az átkozott igazgatót a Harvard Engedélyezési Osztályán - füstölgött tovább Edward, mintha nem is hallotta volna Kim megjegyzését. - Az a barom valóságos bosszúhadjáratot kezdett ellenem. - Kinyitotta a noteszét, hogy megkeresse a számot.

- Ő is csak teszi a dolgát, nem? - kérdezte Kim. Tudta, hogy ez az ügy már hetek óta húzódik.

- Mert szerinted is az a dolga, hogy fölfüggesszen, ugye? - üvöltött Edward. - Ez hihetetlen! Álmomban sem jutott eszembe, hogy az a kis farok bürokrata veszi a bátorságot, és ujjat húz velem!

Kimnek vadul vert a szíve. Ez a hangnem a pohárdobálós epizódot juttatta eszébe, Edward lakásában. Inkább nem is szólt többet.

- Na, nem érdekes - szólalt meg néhány pillanat múlva Edward, de most már tökéletesen nyugodt hangon. - Ilyen az élet. Mindig vannak ilyen apróságok, aztán elmúlnak. - Leült és tárcsázott.

Kim is megnyugodott kissé, de a szemét nem vette Edwardról. Végighallgatta, ahogy kulturáltan elbeszélgetett azzal az emberrel, akit pár perccel korábban mindennek elmondott. A beszélgetés végén pedig kijelentette, hogy az illető végül is egészen normális volt. Aztán indult volna vissza a laborba, de az ajtó előtt megtorpant.

- De jó hogy eszembe jutott! - mondta a homlokára csapva. - Fölrohanok, összeszedem a szennyest, amit tisztítóba kell vinni, ahogy tegnap kérted. - Elindult felfelé a lépcsőn.

- Hiszen már összeszedted - szólt utána Kim. - Gondolom, ma reggel, mert amikor fölkeltem, már ott volt a fürdőszobában.

Edward megállt, pislogott, mint aki nem érti a dolgot. - Tényleg? - kérdezte. Aztán hozzátette. - Mindegy, annál jobb! Úgyis rohannom kell.

- Edward! - szólt utána Kim, mielőtt a férfi kilépett volna az ajtón. - Jól vagy? Mostanában mintha feledékeny lennél ezekben az apró dolgokban.

Edward fölnevetett. - Így van - mondta. - Tényleg feledékeny vagyok. De különben semmi bajom, sőt. Csak máson jár az agyam. De már látszik a fény az alagút végén, nemsokára dúsgazdagok leszünk. Téged is beleértve. Szóltam Stantonnak, hogy neked is adjunk tulajdonrészt, ő is egyetértett vele. Úgyhogy te is benne leszel a nagy kaszálásban.

- Ez nagyon hízelgő - felelte Kim.

Odament az ablakhoz, onnan követte tekintetével Edwardot, amíg át nem ért a laboratóriumba. Közben végig a férfi viselkedésén járt az agya. Mindent összevetve Edward az utóbbi időben igazán kedves volt hozzá, mégis kiszámíthatatlannak tűnt.

Egy hirtelen ötlettől vezérelve Kim fölkapta az autó kulcsát, és elindult a városba. Úgy érezte, beszélnie kell egy szakemberrel, akinek ad a véleményére. Kapóra jött, hogy Kinnard még nem ment vissza Bostonba. A kórházban gyorsan megtalálták Kinnardot, a személyi hívóján keresztül.

Fél óra múlva találkoztak a kávézóban, Kinnard sebészköpenyben érkezett. Kim egy csésze tea mellett üldögélve várt rá. - Remélem, nem zavarlak nagyon - mentegetőzött, amikor Kinnard leült vele szemben.

- Örülök, hogy látlak - felelte Kinnard.

- Kérdeznem kell tőled valamit. Lehetséges, hogy egy pszichotróp gyógyszer mellékhatásként feledékenységet idézzen elő?

- Teljességgel - mondta Kinnard. - De hozzá kell tennem, hogy a rövid távú memóriát nagyon sok minden befolyásolhatja. A feledékenységnek ezerféle más oka is lehet. Élhetek a gyanúval, hogy Edwardról van szó?

- Számíthatok a diszkréciódra? - kérdezte Kim.

- Már megígértem - mondta Kinnard. - Edwardék még mindig szedik a gyógyszert?

Kim bólintott.

- Őrültek - mondta Kinnard. - Saját maguk keresik a bajt. Mást is látsz rajtuk?

Kim rövid nevetéssel válaszolt. - El sem fogod hinni - mondta. - Döbbenetes a változás. Mielőtt elkezdték szedni a gyógyszert, állandóan civakodtak, mogorvák voltak. Most mindegyik kiváló hangulatban van, boldogabbak és elégedettebbek már nem is lehetnének. Mintha csupa szórakozás lenne az életük, pedig ugyanolyan lázas tempóban dolgoznak, mint előtte.

- Ez nem rossz hatás.

- Attól függ. Mert ha köztük vagy egy ideig, akkor valami furcsa érzésed támad, mintha túl egyformák lennének, és ettől olyan unalmasaknak tűnnek, hiába jókedvűek és szolgálatkészek.

- Igen, ez már olyan, mint a Szép új világ - kuncogott Kinnard.

- Ne nevess! - figyelmeztette Kim. - Nekem ugyanez jutott eszembe. De ez inkább filozófiai probléma, egyelőre még nem veszélyes. Azt viszont ijesztőnek találom, hogy Edward buta kis hétköznapi dolgokban annyira feledékeny lett. És mintha ez a tünet egyre súlyosbodna. Nem tudom, hogy a többieknél is jelentkezett-e a feledékenység.

- Mit akarsz tenni?

- Nem tudom - ismerte be Kim. - Azt reméltem, hogy majd határozott választ adsz, vagy azt mondod, hogy jogosak a félelmeim, vagy azt, hogy fölösleges aggódnom. De látom, hogy sem ezt, sem azt nem mondod.

- Nem, mert nem tudom biztosan - felelte Kinnard. - De mondok valamit, amin elgondolkodhatsz. Az ember észleléseit mindig rendkívül erőteljesen befolyásolják várakozásai. Többek között ezért kezdték alkalmazni az orvosi kutatásokban a dupla vak vizsgálatokat. Nincs kizárva, hogy a benned lévő várakozás, hogy Edward gyógyszerének a negatív hatásait lásd, befolyásolja, amit valóban látsz. Én Edwardot nagyon okos embernek ismertem meg, nehezen tudnám elképzelni, hogy fölöslegesen nagy kockázatot vállaljon.

- Igazad lehet - mondta Kim -, mert a jelen pillanatban valóban nem tudom, hogy mit látok. Lehet, hogy csak kitalálom az egészet, bár nem hiszem.

Kinnard a falon lévő órára pillantott, majd elnézést kért, mondván, várja egy betege. - Sajnálom, hogy nincs több időm, de ha gondolod, keress meg újra, pár napig még itt vagyok. Ha nem, akkor majd találkozunk Bostonban, a kórházban.

Búcsúzóul Kinnard megszorította Kim kezét. Kim viszonozta a gesztust, és megköszönte Kinnardnak, hogy végighallgatta. A birtokra visszaérve egyenesen a kastélyba ment. Váltott pár szót a szerelőkkel, akik jól haladtak ugyan a munkával, de azt mondták, még három nap kell hozzá, hogy mindennel elkészüljenek. Felajánlották, hogy a vendégszárnyban lévő fürdőszobák vezetékeit is átvizsgálják. Mielőtt lement volna a pincébe, Kim megnézte a két oldalbejáratot. A személyzeti szárny bejáratánál elhűlt a látványtól. A lépcsők sárosak, piszkosak voltak, gallyak és levelek hevertek mindenfelé, az ajtó mögé pedig üres ételdobozt hajított valaki, amelyben kínai étteremből hozattak ennivalót.

Kim mérgelődve vette elő a takarítószekrényből a felmosórongyot és a vödröt, és letakarította a lépcsőt. A piszkos nyomok egészen az első lépcsőfordulóig vezettek.

Miután végzett a takarítással, előrement a főbejárathoz, fogta a lábtörlőt, és átvitte a személyzeti szárny bejáratához. Arra is gondolt, hogy kitűz a falra egy papírt, de aztán úgy vélte, a lábtörlő elegendő lesz üzenetnek.

Most már valóban lement a pincébe, és munkához látott. Bár semmi érdemlegeset nem talált, a munka, a koncentrálás elterelte a figyelmét az aggodalmairól, és lassanként kezdett megnyugodni.

Egy órakor szünetet tartott. Visszament a kisházba, kiengedte Shebát, és közben ő is evett egy szendvicset. Mielőtt visszaindult a kastélyba, külön ellenőrizte, nehogy a macska kint maradjon az udvaron. Megint beszélgetett pár percig a szerelőkkel, elnézte, ahogy Albert Bruer szakavatott kézzel dolgozott a hegesztőpisztollyal, majd indult ő is a dolgára, ezúttal föl a padlásra.

Már majdnem teljesen elcsüggedt, amikor egész dossziényi iratot talált a számára oly fontos tizenhetedik századból. Egészen izgatott lett, gyorsan átvitte a köteget az egyik manzárdablakhoz.

Azon már meg sem lepődött, hogy csupa üzleti papír volt a dossziéban, némelyiken azonnal fölismerte Ronald jellegzetes kézírását. Aztán hirtelen megdobbant a szíve. A vámpapírok és rakodójegyek között egyszer csak magánlevélre bukkant. Bizonyos Thomas Goodman írta Ronaldnak.

Salem Town, 1692. augusztus 17. Tisztelt Uram!

Sok-sok gonoszsággal sújtá az ég Istenfélő városunkat. Komoly megpróbáltatás volt ez számomra is, melybe akaratlanul sodródtam. Nagy fájdalmamra szolgál, hogy Ön rosszallással gondol reám és gyülekezetünk tagjaként viselt kötelezettségemre, és nem volt hajlandó párbeszédet folytatni velem közös ügyeinkről. Való igaz, hogy jóhiszeműleg és Isten nevében vallomást tettem volt az Ön megboldogult felesége ellen. Az Ön kívánságára alkalmanként felkerestem az Ön otthonát, hogy szükség esetén felajánljam segítségemet. Ama végzetes napon tárva-nyitva állott a ház ajtaja, pedig erős fagy vala, az asztal megterítve volt, rajta ennivalók, mintha félbemaradt volna az estebéd, bizonyos tárgyak fölborulva vagy összetörve hevertek, a padlaton pedig vércseppek voltak. Elébb indiánoknak támadására gyanakodék, aggódás kínzott vala az Ön családtagjaiért. De a gyermekekre, a sajátjaira is meg a menekültekre is az emeleten bukkantam rá rémült rettegésben, azt mondták, hogy az Ön felesége evés közben rohamot kapott, egészen magánkívül lett, és kiszaladt az állatokhoz a fészerbe. Reszketve mentem oda magam is, és Elizabeth asszonyt a nevén szólítottam a sötétben, Vadul nekem rontott és igen megrémített. Mindkét kezén és száján vér volt, és láttam a keze művét. Zaklatott lélekkel igyekeztem megnyugtatni őt, kockára téve saját épségemet. Hasonló céllal ugyanezt tettem az állatokkal is, melyek szintén riadtak voltak, de nem esett bajuk. Mindeme dolgokról csak az igazat mondtam Isten nevében.

Maradok igaz barátja és szomszédja, Thomas Goodman

- Szerencsétlenek - mormogta maga elé Kim. Ebből a levélből derült ki legvilágosabban, milyen borzalmakat kellett átélnie mindenkinek Salemben, aki belekeveredett a boszorkányügybe, és Kim ezt mélyen átérezte. Látnivaló volt, hogy Thomas Goodmant is összezavarták és mélyen megrendítették a történtek, elvégre a barátja feleségéről volt szó, akit ijesztő és gyanús állapotban látott. Kimnek elszorult a szíve szegény Elizabeth miatt is, aki a gombától annyira nem volt magánál,

hogy a saját gyerekeit is halálra rémítette. Igazán nem volt nehéz megérteni, hogy a tizenhetedik századi elme csak boszorkányságnak vélhette megmagyarázhatatlan viselkedését.

Kimbe ekkor hasított belé a felismerés, hogy a levél új és felettébb zavaró mozzanattal is szolgált. vérről történt benne említés, ami egyúttal erőszakra is utalt. Elképzelni sem merte, mit csinálhatott Elizabeth a fészerben az állatokkal, de azt önmaga előtt sem tagadhatta, hogy igen fontos dologról lehetett szó.

Megint megnézte a levelet. Újra elolvasta azt a mondatot, amelyben Goodman leírta, hogy a vérnyomok ellenére az állatok épségben voltak. Itt valami nem volt világos, hacsak Elizabeth nem saját magával csinált valamit. Kim megborzadt az öncsonkítás gondolatától. Pedig ezt az eshetőséget támasztotta alá az is, hogy Goodman szerint bent a házban, a padlón is vércseppek voltak. De ugyanabban a mondatban írta ezt, amelyben az összetört tárgyakat említette, azt sugallva, hogy esetleg azokkal sértette meg magát valaki véletlenül, onnan eredtek a vérnyomok.

Kim fölsóhajtott. Zúgott az agya, mint a méhkas, de egyvalami világos volt. a gomba hatása most már összekapcsolódott az erőszakkal is. Úgy vélte, ezt azonnal tudatnia kell Edwarddal és a többiekkel.

Fölkapta a levelet, és sietős léptekkel indult a laboratóriumba. Az út utolsó szakaszát már szinte futva tette meg, úgyhogy igencsak kapkodott a levegő után, mire megérkezett. És ekkor érte az újabb meglepetés. ünnepség kellős közepébe csöppent.

Mindenki zajos örömmel üdvözölte, azonnal az egyik munkaasztalhoz vonták, ahol egy üveg pezsgő állt kibontva. Megpróbálta elkerülni, hogy neki is laboratóriumi csőröspohárból kelljen pezsgőznie, de a kutatók hallani sem akartak róla, hogy ne igyon. Kimnek megint az volt a benyomása, hogy féktelenül jókedvű kollégisták közé keveredett.

Az első adandó alkalommal félrevonta Edwardot, hogy megtudja, mibe csöppent.

- Eleanor, Gloria és Francois bámulatos fegyverténytt hajtott végre az analitikus kémia terén - magyarázta Edward. - Meghatározták az Ultra egyik kötőproteinjének szerkezetét. És ez hatalmas előrelépés. Mert ezzel most már módosítani tudjuk az Ultrát, ha kell, és további hasonló gyógyszereket állíthatunk elő, amelyek ugyanazon a ponton kötődnek.

- Gratulálok - mondta Kim. - De meg akarok mutatni neked valamit, amit szerintem látnod kell. - Átnyújtotta Edwardnak a levelet.

Edward sebtében végigfutotta a szöveget. Amikor újra Kim felé fordult, rákacsintott. - Én is gratulálok - mondta. - Eddig ez a legjobb. - Azzal a többiek felé fordult, és figyelmet kért mindenkitől. - Ide hallgassatok! Kim újabb bizonyítékot talált arra, hogy Elizabeth-t valóban a gomba mérgezte meg. Ez még a naplónál is ékesebb adalék lesz a cikkhez.

Valamennyien köréjük gyűltek. Edward biztatta őket, hogy ők is olvassák el a levelet.

- Tökéletes - állapította meg Eleanor, és továbbadta Davidnek a papírt. - Még az is benne van, hogy éppen evett. Fehéren-feketén le van írva, milyen gyorsan hatott az alkaloid. Valószínűleg éppen csak harapott egyet a kenyérből.

- Milyen jó, hogy kivettétek azt a hallucinogén oldalláncot - mondta David. - Nem szeretnék arra ébredni, hogy tehenek között fetrengek.

Ezen mindenki jót mulatott, csak Kim nem. Edwardot nézte, megvárta, míg abbahagyja a nevetést, majd megkérdezte, őt nem aggasztja-e, hogy a levél egyértelműen az erőszakra utal.

Edward újra elkérte a levelet, még egyszer elolvasta, ezúttal figyelmesebben. - Látod, ez nagyon jó észrevétel - mondta. - Azt hiszem, mégse lenne jó, ha ezt a levelet idézném a cikkben. Hátha valaki kipécézné, arra pedig semmi szükségünk. Néhány éve a Prozacról is mindenfélét összebeszéltek a televízióban, hogy erőszakos cselekményeket idéz elő. Egész addig ment a huzavona, amíg statisztikai eredményekkel meg nem cáfolták. Nem akarom, hogy az Ultrával is ez történjen.

- Ha az eredeti alkaloid erőszakot váltott ki, az biztosan ugyanaz a melléklánc volt, amelyik a hallucinogén hatást keltette. Ezt megemlítheted a cikkedben - tanácsolta Gloria.

- Á, kár kockáztatni - legyintett Edward. - Nem teszem meg azt a szívességet valami buzgó mócsing újságírónak, hogy verhesse a tamtamot az erőszak miatt.

- Talán a klinikai leírásban kellene megemlíteni az erőszak veszélyét - javasolta Kim. - És ha bármikor fölmerül ez a kérdés, már lesznek adataitok.

- Tessék, milyen remek ötlet - mondta Gloria.

A többiek is elismeréssel adóztak Kim javaslatának, aki a sikeren felbuzdulva azzal is előrukkolt, hogy említsék meg a rövid távú memóriazavarokat is. Igazolásul el is mesélte Edward legutóbbi eseteit.

- Szerintem ez legalább olyan hasznos tanács, mint az, hogy az erőszakveszélyt vegyük bele a klinikai leírásba - jelentette ki Kurt. - David is ugyanilyen feledékeny mostanában. Tudom, mert közvetlen szomszédok vagyunk a kastélyban.

- Még te beszélsz? - vágott vissza azonnal David. És rögtön el is mesélte nevetve, hogy előző este Kurt kétszer hívta föl a barátnőjét, mert elfelejtette, hogy egyszer már beszélt vele.

- Gondolom, a barátnője nem bánta - jegyezte meg Gloria.

Kurt játékosan vállon öklözte Davidet. - Csak azért tűnt föl neked, mert előző nap meg te csináltad hajszálra ugyanezt a feleségeddel!

Miközben Kim a két férfi tréfás párviadalát figyelte, feltűnt neki, hogy Kurt kezei és ujjai tele vannak vágásokkal és karcolásokkal. Azonnal kibújt belőle az ápolónő, készségesen fölajánlotta Kurtnak, hogy ellátja a sebeit.

- Köszönöm az aggódást, de nem olyan súlyosak ezek, amilyennek látszanak - felelte Kurt. - Észre sem veszem őket.

- Elesett a motorral?

Kurt fölnevetett. - Remélem, nem - mondta. - Nem emlékszem, mivel csináltam.

- Foglalkozási ártalom - szólt közbe David, és megmutatta a saját kezeit, amelyek hasonló állapotban voltak, bár a sebek nem tűntek olyan mélynek. - Csak azt bizonyítja, hogy ledolgozzuk a kezünket-lábunkat.

- Így van ez, ha valaki tizenkilenc-húsz órát dolgozik naponta - mondta Francois. - Az a csoda, hogy ilyen jól bírjuk.

- Szerintem ez a feledékenység az Ultra mellékhatása - tért vissza Kim az eredeti témához. - Ahogy hallgatom magukat, kiderül, hogy mindannyiuknál jelentkezett.

- Nálam nem - tiltakozott Gloria.

- Nálam sem - csatlakozott Eleanor - Nekem az agyam is, a memóriám is kimutathatóan jobban működik, mióta szedem az Ultrát.

- Én is ugyanígy vagyok - mondta Gloria. - Szerintem Francois-nak igaza van. Egyszerűen agyondolgozzuk magunkat.

- Várjál csak, Gloria! - Eleanor megfogta a kolléganője karját. - Nálad mégis jelentkezett a feledékenység. Tegnapelőtt reggel bent hagytad a köntösödet a fürdőszobában, aztán két perc múlva idegrohamot kaptál, hogy miért nincs fölakasztva a szobádban az ajtó mögött.

- Nem kaptam idegrohamot - tiltakozott Gloria szelíden. - Azonkívül ez más eset. A köntösömet már akkor is mindig kerestem, amikor még azt sem tudtam, mi az az Ultra.

- Mindegy - szólalt meg Edward hosszú hallgatás után. - Kimnek igaza van. A rövid távú emlékezetkiesés valóban összefüggheet az Ultrával, és mint ilyennek, szerepelnie kell a klinikai leírásban. De ettől még nyugodtan alhatunk. Még ha kiderül is, hogy alkalmanként előfordul, ez akkor is elviselhető kockázat annak fényében hogy a gyógyszer mennyire kedvező hatással bír az agyműködésre általában.

- Egyetértek - mondta Gloria. - Einsteinnel ugyanez történt, ő is megfeledkezett az apróceprő ügyekről, amikor a relativitáselméleten dolgozott. Az ember agya szelektál, hogy mit tartson meg a processzorban. Az, hogy hányszor mosol fogat közben, nem olyan fontos.

A külső bejárati ajtó csukódásának zajára mindenki fölkapta a fejét, hiszen a laborba nem jártak látogatók. Minden szem a fogadótérből a laborba nyíló ajtóra szegeződött. Az ajtó kisvártatva kinyílt, és Stanton Lewis lépett be rajta.

Anélkül, hogy összebeszéltek volna, a kutatók spontán "hip-hip-hurrá"-zásban törtek ki. Stanton zavarba is jött tőle, szinte földbe gyökerezett lábbal állt meg a terem közepén. - Mi folyik itt? - kérdezte. - Ma senki nem dolgozik?

Eleanor már hozta is neki a pezsgőt egy csőröspohárban.

- Egy kis köszöntő - mondta Edward, fölemelve a poharát. - Igyunk arra az erőszakos modorodra, amellyel rávettél bennünket, hogy kezdjük el szedni az Ultrát! Naponta élvezzük a rámenősséged gyümölcseit.

Nagy nevetgélés közepette mindenki ivott az italából, Stanton is.

- Igazán nagy jót tettél velünk - folytatta Edward. - Vesszük egymástól a vért és gyűjtjük a vizeletet a vizsgálathoz.

- Kivéve Francois-t - jegyezte meg Gloria csipkelődve. - Ő rendszerint elfelejti.

- Igen, itt volt némi problémánk az együttműködési készséggel - mondta Edward. - De megoldottuk: leragasztottuk a vécéfedeleket és kitettünk egy papírt, amire ráírtuk, hogy "Tartsd vissza!"

Ezen ismét nevetett mindenki. Gloriának és Davidnek le is kellett tennie a poharát, nehogy kilöttyenjen a pezsgő.

- Nagyon vidáman vagytok, úgy látom - jegyezte meg Stanton.

- Megvan rá az okunk - felelte Edward, majd elújságolta Stantonnak az örömhírt, hogy sikerült megállapítaniuk a kötőprotein szerkezetét. Azt is elmondta, hogy ezt részben az Ultrának köszönhetik, amely jótékonyan hatott mindannyiuk mentális állapotára.

- Ez tényleg nagyszerű hír! - kiáltott föl Stanton. Külön körbejárt, hogy kezet foghasson Gloriával, Eleanorral és Francois-val. Aztán szólt Edwardnak, hogy beszélni szeretne vele.

Kimnek jó ürügy volt Stanton megjelenése, elnézést kért, és távozott. Kellemes érzéseket keltett benne a látogatás, úgy gondolta, igazi eredménynek könyvelheti el, hogy az ő javaslata alapján az erőszakveszély és az emlékezetkiesés belekerül majd az Ultra klinikai értékelésébe.

A kastély felé vette az útját. Először is el akarta helyezni Thomas Goodman levelét is a bibliadobozban, a többi, Elizabeth-szel kapcsolatos, nevezetes dokumentum mellett. Már majdnem odaért a házhoz, amikor rendőrautó bukkant elő a fák közül. A sofőr nyilván meglátta Kimet, mert az autó éles kanyarral visszafordult és feléje tartott.

Kim megállt és várt. Az autó lefékezett, és ugyanaz a két rendőr szállt ki belőle, akik Puffer ügyében jártak a birtokon.

Billy Selvey szalutálásképpen megérintette a sapkája szélét, miközben üdvözölték egymást Kimmel.

- Remélem, nem zavarunk - mondta a rendőr.

- Valami baj van? - kérdezte Kim.

- Csak érdeklődni akartunk, volt-e valami probléma, amióta itt jártunk. Teljesen elharapózott a vandalizmus itt a környéken, mintha egy hónappal korábban akarnák kezdeni a Halloween-ünnepet.

- A Halloween mindig nagy hecc itt Salemben - mondta a másik rendőr, Harry. - Mi, rendfenntartók az egész évben azt utáljuk legjobban.

- Vandalizmus? - kérdezte Kim döbbenten.

- A szokásos marhaságok - válaszolta Billy. - Fölborítják a kukát, kiszórják belőle a szemetet. Több állat is eltűnt megint, a tetemüket pedig az út másik oldalán, a Greenlawn Temetőben találták meg.

- Még mindig arra gyanakszunk, hogy valami veszett állat tombol itt a környéken - mondta Harry. - Úgyhogy jobb, ha ki sem engedi a macskáját, főleg, hogy ilyen nagy ez a birtok, meg sok az erdő is rajta.

- Alighanem néhány helybéli kölyök is beszállt a balhéba, hogy úgy mondjam - folytatta Billy. - Ők is ugyanazt csinálják, amit az a veszett róka vagy nem tudom mi. Mert ez már túl sok egyetlen állatnak. Mert egyetlen éjszaka alatt egy mosómedve sem tud ennyi kukát fölborogatni - tréfálkozott vigyorogva.

- Nagyon köszönöm, hogy szóltak - mondta Kim. - Amióta az a szegény kutya elpusztult, nem volt semmi baj. A macskát tényleg nem fogom kiengedni a házból.

- Ha bármi van, csak szóljon be nekünk - mondta még búcsúzóul Harry. - A végére akarunk járni ennek az ügynek, mielőtt túlságosan elfajulna.

Kim megvárta, amíg a rendőrök autója eltűnt a szeme elől. Mielőtt azonban belépett volna a kastélyba, valaki a nevét kiáltotta. Megfordult, és Stantont látta jönni a labor felől.

- Mi az ördögöt keresett itt a rendőrség? - kérdezte Stanton, amint közelebb ért.

Kim elmesélte néki, hogy a rendőrök gyanúja szerint veszett állat garázdálkodik a környéken.

- A fenébe, hogy mindig van valami - dünnyögte Stanton, majd így folytatta. - Ide hallgass, Kim, beszélni akarok veled Edwardról! Van egy perced? Itt jó is lesz, ne menjünk sehová.

- Hogyne, persze - egyezett bele Kim, de nem is titkolta a meglepetését.

- Hol is kezdjem - tétovázott Stanton. Aztán néhány pillanatra elfordította a tekintetét, majd végül szembenézett Kimmel. - Az utóbbi időben kissé zavarban vagyok Edwarddal kapcsolatban, meg a többiekkel is. Akárhányszor belépek a laborba, az az érzésem, hogy rossz helyre jöttem, vagy hogy kilógok közülük. Néhány héttel ezelőtt olyan volt, mintha hullaházba léptem volna. Most meg az a hátborzongató, hogy olyan jól érzik magukat. Mintha vidáman nyaralnának, csak közben ugyanúgy hajtanak, vagy talán még jobban, mint azelőtt. Még marháskodni se lehet velük, mert sokkal szellemesebbek, mint én, és hihetetlenül vág az eszük. Szinte butának érzem magam közöttük. - Stanton kényszeredetten fölnevetett, mielőtt tovább beszélt volna. - Edward meg olyan magabiztos és erőszakos lett, mintha magamat látnám!

Kim a szája elé kapta a kezét, de belőle is kitört a nevetés Stanton önironikus következtetését hallva.

- Ez nem vicc - tiltakozott Stanton, de közben ő maga is nevetett. - A végén még majd ő is vállalkozó akar lenni. Lenyűgözte őt ez az egész biznisz, de sajnos nem egyformán látjuk a dolgokat. Most azon veszekszünk, hogyan lehetne még több tőkét előteremteni. A jó doktor úr olyan kapzsi lett, hogy semennyi tulajdonrészről nem akar lemondani. A tudományra fölesküdött aszkétából egyik napról a másikra kibújt a mohó kapitalista.

- Miért mondod ezt el nekem? - szólt közbe Kim. - Nekem semmi közöm az Omnihoz, nem is vágyom rá, hogy legyen.

- Csak azért, hogy hátha te szót tudsz érteni Edwarddal. Engem nem visz rá a lélek, hogy mindenféle kétes forrásokból, gyanús külföldi bankoktól szerezzek hiteleket, már bánom is, hogy egyáltalán fölhoztam ezt a lehetőséget. Egyszerűen túl nagy a kockázat, és nem is pénzügyi kockázatot értek ezalatt. Itt az életével meg a testi épségével játszik az ember. Egyszerűen nem éri meg! Az a lényeg, hogy ennek az egész bulinak a pénzügyi oldala az én dolgom kell hogy legyen, ugyanúgy, ahogy a tudományos része meg Edwardé.

- Úgy látod, hogy Edward feledékeny? - kérdezte Kim.

- Egy fenét, dehogy! Neki is úgy vág az agya, mint a borotva. Csak akkor gyermeteg, ha a pénzvilág dolgairól van szó.

- Pedig egyébként feledékeny lett. Apróságokban. És a kollégái közül is többen bevallották, hogy ők is ugyanolyan szórakozottak.

- Én semmi szórakozottságot nem vettem észre Edwardon - mondta Stanton. - Viszont mintha kissé paranoid lenne. Az előbb is ki kellett mennünk beszélgetni, nehogy kihallgassanak bennünket.

- Kihallgassanak? Kicsoda?

Stanton megvonta a vállát. - A többi tudós, gondolom. Ő nem mondta, én nem kérdeztem.

- Ma reggel még telefonálni is direkt hazajött, hogy ne hallja senki - mondta Kim. - Nem mert a fogadótérben lévő telefonról telefonálni, mert azt hitte, hogy valaki a falon át is hallgatózik.

- Akkor nem is kicsit paranoiás - állapította meg Stanton. - Azt azért el kell mondanom a védelmében, hogy én rágtam a fülét a titoktartás miatt.

- Stanton, én kezdek félni - mondta Kim.

- Jaj, ne mondd ezt! - emelte föl a kezét ijedten Stanton. - Azért jöttem, hogy megnyugtass, nem azért, hogy még jobban fölidegesíts!

- Tartok tőle, hogy a feledékenység és a paranoia az Ultrától van, és szerintem...

- Nem, ezt nem is akarom hallani - vágott közbe Stanton, és a fülére szorította a kezét.

- ...szerintem nem szabadna még szedniük azt a szert - fejezte be Kim a megkezdett mondatot. - És ezt te is tudod. Szerintem abba kéne hagyatnod velük.

- Nekem? Most mondtam világosan, hogy az én reszortom a pénz. A tudományos részébe én nem avatkozom bele, főleg miután kijelentették, hogy ha ők maguk kezdik el szedni, az lerövidíti a kísérleti stádiumot. Különben is, a feledékenység meg az enyhe paranoia biztosan a túlterheltségtől van. Edward tudja, mit csinál. A saját szakmájában ő a király.

- Ajánlok egy alkut - mondta Kim. - Ha te megpróbálod meggyőzni Edwardot, hogy álljanak le a gyógyszerrel, én megpróbálom meggyőzni, hogy a pénzügyekbe ne szóljon bele, hagyja azt meg neked.

Stanton olyan arcot vágott, mint akit hátba szúrtak. - Hát ez vicc - mondta. - A saját unokatestvéremmel alkudozzak.

- Szerintem reális az ajánlatom - jelentette ki határozottan Kim. - Mindketten segítünk a másiknak.

- Semmit nem ígérhetek - figyelmeztette őt Stanton.

- Én sem - felelte Kim.

- Mikor beszélsz vele?

- Ma este. És te?

- Gondolom, az a legjobb, ha most visszamegyek.

- Akkor áll az alku? - kérdezte Kim.

- Mondjuk rá, hogy igen - felelte fintorogva Stanton. Aztán kezet nyújtott, és megpecsételték az egyezséget.

Kim figyelte Stantont, ahogy a labor felé baktatott. A férfi most nem a tőle megszokott ruganyos, fürge léptekkel haladt, inkább fáradtság látszott a tartásán, két karja úgy lógott az oldala mellett, mintha nehéz bőröndöket cipelne. Kimnek önkéntelenül is megesett rajta a szíve, hiszen tudta, hogy Stantonnak alaposan főhet a feje. Legszilárdabb elveit fölrúgva, minden pénzét befektette az Omniba.

Miután fölért a padlásra, Kim odalépett az egyik tetőablakhoz, amely a laboratórium irányába nézett. Stanton éppen akkor lépett be az épületbe. Kim nem fűzött nagy reményeket kettőjük akciójához, de legalább azt mondhatta magának: ő megpróbálta.

Kim elhatározta, hogy aznap este mindenképpen ébren várja Edwardot. Nem sokkal éjjel egy óra után járt az idő, Kim az ágyában olvasott, amikor hallotta, hogy nyílik a bejárati ajtó, majd Edward megindul fölfelé az öreg lépcsőn.

- Te jó ég - mondta Edward, bekukkantva Kim szobájába -, milyen jó könyv lehet az, amit ilyen késön sem tudsz letenni!

- Nem vagyok álmos - felelte Kim. - Gyere be!

- Én hulla vagyok - mondta ásítozva Edward, miközben belépett a szobába, és szórakozottan megsimogatta Sheba bundáját. - Alig várom, hogy ágyba bújhassak. Éjfél után mindig kikapcsolok, mintha óra lenne bennem. És az a döbbenetes, hogy amint megérzem a fáradtságot, utána pillanatok alatt elalszom. Ha csak leülök, már az is veszélyes. Ha lefekszem, akkor végem van.

- Igen, látom - mondta Kim. - Vasárnap este a villanyt se kapcsoltad le magadnál.

- Apropó, feledékenység! Lehet, hogy most már mérgesnek kéne lennem rád - felelte Edward mosolyogva. - De nem vagyok. Mert tudom, hogy csak az én jól felfogott érdekeimet tartod szem előtt.

- Elárulnád, mire gondolsz? - kérdezte Kim.

- Miért, nem tudod? - Edward mosolya hamiskásra váltott. - Arra, hogy Stanton ilyen hirtelen aggódni kezdett az egészségem miatt. Még ki se nyitotta a száját, már tudtam, hogy a te kezed van a dologban. Ö igazán nem az az együttérző típus.

- Elmondta, hogy alkut kötöttünk?

- Milyen alkut?

- Ő megpróbál rávenni, hogy ne szedjétek az Ultrát, ha én cserébe meggyőzlek arról, hogy ne avatkozz bele az Omni körüli pénzügyekbe.

- Te is fiam, Brutus! - kiáltott föl Edward bohóckodva. - Szépen állunk. A két legközelebbi emberem a hátam mögött összeesküvést sző.

- Ahogy mondtad, csak a te jól felfogott érdekeidet tartjuk szem előtt - mondta Kim.

- Alighanem én is el tudom dönteni, mi a jó nekem - felelte Edward kedvesen.

- De annyira megváltoztál! Stanton is megállapította hogy lassan már olyan vagy, mint ő.

Edward szívből jövően felkacagott. - Ez pompás. Úgyis mindig olyan rámenős akartam lenni, mint Stanton. De kár, hogy apám már nem él. Hátha most már ő is elégedett lenne velem.

- Ez nem vicc - figyelmeztette őt Kim.

- Nem is viccelek - vágott vissza Edward. - Élvezem, hogy ilyen magabiztos vagyok, nem pedig félénk és szégyenlős.

- De akkor is veszélyes kipróbálatlan gyógyszert szedni! - csattant föl Kim hangja. - És az nem zavar, hogy a gyógyszertől változott meg a jellemed, nem pedig önmagadtól, a tapasztalataidtól? Szerintem ez hamis dolog, olyan, mint a csalás.

Edward leült Kim ágya szélére. - Ha elaludnék, hívjál egy autómentőt, és vontassatok át az ágyamba - mondta heherészve. Majd újabb hatalmasat ásított, hiába próbálta leplezni a kezével. - Figyelj rám, kedvesem! Az Ultra nem kipróbálatlan, csak még nincs teljesen kipróbálva. De nem mérgező, és ez a legfontosabb. Továbbra is szedni fogom, hacsak nem jelentkezik valami komoly mellékhatás, amit őszintén kétlek. Ami a második pontot illeti világos számomra, hogy a nemkívánatos személyiségjegyek, mint például esetemben a félénkség, a tapasztalatoktól betokozódhatnak. A Prozac és az Ultra, az előbbi kevésbé, az utóbbi nagymértékben fölszabadította az igazi énemet, azt a valakit, akinek a személyiségét az élettapasztalatok szerencsétlen sorozata elnyomta, amitől olyan gátlásos ember lettem. A mostani személyiségemet nem az Ultra hozta létre, nem hamis és nem csalás. Ez a személyiség keresztül tudott törni a bejáratott idegpályáim ködén is, amelyeket én legszívesebben csak dögpályáknak neveznék.

Edward biztatóan megveregette Kim lába szárát a takarón keresztül. - Nyugodj meg, soha nem voltam még ilyen jól! Bízzál bennem! Csak az a gondom, hogy nem tudom, meddig kell szednem az Ultrát, mikorra járatódik be ez a mostani énem annyira, hogy ha abbahagyom az Ultrát, nem zuhanok vissza a félénk, gátlásos, régi önmagamba.

- Amikor így elmondod, olyan logikusan hangzik - mondta Kim elgondolkodva.

- Mert az is - felelte Edward. - Én ilyen akarok lenni. A fene egye meg, valószínűleg ilyen is lettem volna, ha az apám nem lett volna olyan dög unalmas pali.

- De mit mondasz a feledékenységre és a paranoiára? - makacskodott Kim.

- Milyen paranoiára? - kérdezett vissza Edward. - Kim emlékeztette őt, hogy reggel direkt hazajött telefonálni, és hogy Stantonnal is csak a laboratóriumon kívül volt hajlandó beszélgetni.

- Az nem paranoia - kapta föl a fejét Edward, kissé megsértődve. - Ezek öten ott a laborban olyan pletykafészkek, hogy olyat még nem is láttam. Egyszerűen nem akartam, hogy belelássanak a privát dolgaimba.

- Stanton is, én is úgy gondoltuk, hogy ezek paranoid gesztusok.

- Biztosíthatlak, hogy nem - mondta Edward. Már újra mosolygott, pillanatnyi haragja, amelyet a paranoia vádja hallatán érzett, elpárolgott. - A feledékenységet nem tagadom - mondta -, de a másik nem igaz.

- Miért nem hagyod most abba az Ultrát, és majd a klinikai fázisban újrakezdhetnéd, nem?

- Nehéz téged meggyőzni - sóhajtott Edward. - És ki is fogytam az energiából. Leragad a szemem. Ha akarod holnap folytatjuk, persze már ez a mai beszélgetés is folytatás volt. De most azonnal le kell feküdnöm.

Közelebb hajolt, megcsókolta Kim arcát, és bizonytalan léptekkel kiment a szobából. Egy-két percig még hallatszott valami mozgás, de aztán már csak a mélyen alvó ember súlyos, egyenletes lélegzésének nesze jutott el Kimig.

Kim még mindig megdöbbent tőle, milyen rajtaütésszerű a változás Edward állapotában. Fölkelt, köntös vett magára, és átment a férfi szobájába. Az ágyig vezető utat földre dobált ruhák szegélyezték, maga Edward elterülve aludt, egy szál alsónadrágban. Ahogy vasárnap éjszaka, most is égett az olvasólámpa az ágya mellett.

Kim lekapcsolta a villanyt, és amikor pillanatra megállt az ágy mellett, fölfigyelt rá, milyen hangos horkolás tör elő a férfi torkából. Nem is értette, hogyan tudott aludni Edward mellett, amikor nála töltötte az éjszakát. Aztán visszament a saját ágyához, lekapcsolta a lámpát, és megpróbált elaludni. Lehetetlen volt. Agyában egymást kergették a gondolatok, és Edwardot is úgy hallotta, mintha az ő szobájában horkolt volna.

Félórai kínlódás után megint kiszállt az ágyból, és bement a fürdőszobába. Megkereste azt a régi xanaxos fiolát, amelyet évek óta őrizgetett. Bevett egy rózsaszínű csónak alakú pirulát. Úgy érezte, most fel kell adnia megrögzött gyógyszerellenességét, különben soha nem fog tudni elaludni.

Aztán becsukta Edward és a saját szobájának ajtaját is - ettől legalább valamivel tompábban hallatszott a falrengető horkolás. Pár perc múlva már érezte, hogy jóleső nyugalom ereszkedik rá, majd hamarosan ő is mély álomba merült.

16.

1994. szeptember 30. péntek

Hajnali három óra körül alig volt forgalom Salem sötét utcáin, Dave Halpern úgy érezte, övé az egész világ. Éjfél óta céltalanul furikázott ide-oda 89-es, piros Chevy Camaróján. Kétszer is elment Marbleheadbe, fölautózott egészen Danversig, és Beverlyn át jött vissza.

Dave tizenhét éves volt, a salemi gimnázium utolsó előtti évfolyamos diákja. Esténként az egyik helyi McDonald'-sban dolgozott, ezen kívül tetemes kölcsönt vett föl, ebből lett az autója - pillanatnyilag ez volt élete nagy szerelme. Élvezte, hogy az autóban szabadnak, hatalmas erő birtokosának érezhette magát. Az is tetszett neki, hogy fölfigyeltek rá a barátai, különösen Christina McElroy. Christina másodéves volt, gyönyörű alakú lány.

Dave rápillantott a műszerfal közepén elhelyezett óra halványan megvilágított számlapjára. Épp időben volt. Befordult a Dearborn Streetre, abba az utcába, ahol Christina lakott, kikapcsolta a fényszórót és leállította a motort. Lassan gurult egy darabig, majd hang nélkül megállt egy nagy lombú juharfa árnyékában.

Nem kellett sokáig várnia. Christina a házukat szegélyező sövénybokrok mögül bukkant elő, odaszaladt az autóhoz és beugrott Dave mellé. Csak a szemfehérje és a fogai villogtak a félhomályban. Szinte reszketett az izgalomtól.

Egészen az ülés szélére ült, hogy szűk farmérbe bújtatott combja hozzásimuljon Dave combjához.

A fiú igyekezett közönyösnek mutatkozni, mintha az efféle éjszakai randevú mindennapos dolog lenne számára. Nem szólt egy szót sem, csak előrenyúlt és beindította a motort. Csakhogy remegett a keze, a kulcsok megcsörrentek az ujjai között. Megijedt, hogy ezzel elárulta magát, lopva Christinára pillantott, aki elmosolyodott. Csak nehogy azt gondolja, hogy nem vagyok elég laza, futott át Dave agyán.

Amint kiértek a sarokra, bekapcsolta a lámpákat. A fénysugár belehasított az éjszakába, megvilágította a lehullott leveleket, és mély árnyékokat csalt elő a sötétbe burkolózott fák között.

- Valami baj van? - kérdezte Dave, miközben az utat figyelte.

- Tök simán ment - felelte Christina. - Nem is értem, miért voltam úgy betojva tőle, hogy kiosonjak a házból. Anyámék ájultan alszanak. Nyugodtan kijöhettem volna a bejárati ajtón is, nem kellett volna az ablakon kiugranom.

Éjszakai nyugalomba merült házakkal szegélyezett utcán vezetett az útjuk.

- Hová megyünk? - kérdezte Christina csak úgy, mellékesen.

- Majd meglátod - mondta Dave. - Rögtön ott vagyunk.

Ekkor már a sötét, hosszan elnyúló Greenlawn temető mellett gurultak. Christina egészen Dave-hez simulva, a fiú válla fölött nézett ki a sírkertre, ahol szinte egymást érték a sírkövek.

Dave lassított, mire Christina azonnal kiegyenesedett. - Ugye nem ide jövünk? - kérdezte gyanakodva.

Dave elmosolyodott a sötétben, neki is elővillantak a fogai. - Miért ne? - felelte. És abban a pillanatban már balra is fordította a kormányt, az autó nagyot döccent a temetőbejárat kövein. Dave gyorsan levette a fényt és lassított, egy kocogó sebességével haladtak tovább. A fák árnyékában alig lehetett látni az utat.

- Jézusmária! - suttogta Christina, ahogy ide-oda forgatta a fejét, és tágra nyílt szemmel körülnézett. A sírkövek baljósan meredeztek az éjszakában. Némelyik fényesre csiszolt felületen hirtelen meg-megvillant valami gyenge fény.

Christina ösztönösen közelebb csúszott Dave-hez, egyik kezével megmarkolta a fiú combjának belsejét. Dave arcán elégedett vigyor jelent meg.

Egy kókadt lombú fűzfákkal szegélyezett, kis tó mellett álltak meg. Dave leállította a motort, és bezárta az ajtókat. - Az ember nem lehet elég óvatos - mondta.

- Nem kellene kicsit megnyitni az ablakot? - javasolta Christina. - Különben megsülünk itt.

Dave úgy tett, ahogy a lány ajánlotta, csak annyit jegyzett meg, reméli, nem fogják ellepni őket a szúnyogok. A két tinédzser egy pillanatig félénk tétovasággal meredt egymásra. Aztán Dave óvatosan előrehajolt, és lágyan csókolózni kezdtek. Ahogy a szájuk összeért, a szenvedély tüze elsöpörte minden gátlásukat, vad, érzéki ölelkezésben fonódtak össze. Reszkető kézzel, némi ügyetlenséggel, mohón igyekeztek fölfedezni egymás testének titkait.

A kocsi ablakai egyre jobban bepárásodtak. Ifjú testük hormonjainak vad tombolása ellenére egyszer Csak mindketten észrevették, hogy az autó mozog, és nem az ő mozdulataiktól. Egyszerre néztek föl, megpróbáltak kilátni a párás szélvédőn. A látvány mindkettejüket megrémítette. Az éjszaka sötétjéből halványfehér kísértet ugrott feléjük. Akármi volt is e természetfölötti lény, fülsértő robajjal csapódott neki a szélvédőnek, majd az autó jobb oldala felé legurult a motorháztetőről.

- Mi az ördög. ez? - kiáltotta Dave, és vadul cibálni kezdte időközben térdig csúszott nadrágját.

Aztán Christina sikoltott fel, kétségbeesetten védekezve egy mocskos kéz ellen, amely a lehúzott ablak résén nyomult egyre beljebb, és egy maroknyit kitépett a hajából.

- A Francba! - ordította David. Már nem törődött a nadrágjával, csak az ő oldalán benyúló kézzel küzdött. Körmök mélyedtek a nyakába, egy darabot kitéptek a trikójából, nyomukban kiserkedt a vér, és lecsorgott Dave hátán.

Pánikszerűen beindította a Camaro motorját. Hátramenetbe kapcsolt, vadul tolatni kezdett. Az autó megugrott a köves talajon. Christina ismét fölsikoltott, beverte a fejét a kocsitetőbe. Nekiütköztek egy sírkőnek, amely az alján keresztbe repedt, és tompa döndüléssel az oldalára dőlt.

Dave sebességbe tette az autót, és tövig nyomta a pedált. Minden erejét össze kellett szednie, hogy tartani tudja a kormányt, amikor a hatalmas erejű motor meglódította a kocsit. Christina lepattant az ajtóról és Dave ölébe zuhant. A fiú épphogy vissza tudta lökni őt, mielőtt belerohantak volna egy újabb sírkőbe.

Dave bekapcsolta a világítást. Szinte két keréken vett egy éles kanyart a kacskaringós temetői úton, amelyre sikerült ráfordulniuk. Christina időközben már magához tért annyira, hogy kitörhessen belőle a zokogás.

- Ki a nyavalya volt ez? - kiáltotta David.

- Ketten voltak - zokogta Christina.

Kiértek a temetőből, Dave ráfordult a városba vezető útra, vastag guminyomot hagyva maga mögött. Christina zokogása halk hüppögéssé szelídült, csak néha tört fel még belőle a sírás. Maga felé fordította a visszapillantó tükröt, megvizsgálta a haját. - Tönkrement a frizurám - szipogta.

Dave megigazította a tükröt, hátrapillantott, hogy nem követi-e őket valaki. Megdörzsölte a kezével a nyakát hitetlenkedve meredt az ujjain lévő vérnyomokra.

- Milyen cucc volt ezeken? - kiáltott föl dühösen.

- Nem mindegy az? - hüppögött Christina.

- Valami fehér ruha, vagy a fene tudja, mi volt rajtuk - tűnődött tovább Dave. - Mintha kísértetek lettek volna.

- Nem kellett volna a temetőbe mennünk! - bömbölte Christina. - Én már az elején tudtam!

- Ugyan, hagyjál már! Nem tudtál te semmit.

- De tudtam! Csak meg sem kérdeztél.

- Baromság - próbálta lezárni a vitát Dave.

- Akárkik voltak, biztos, hogy nem normálisak - jegyezte meg Christina sértődötten.

- Ebben igazad van - mondta Dave. - Lehet, hogy kiszöktek a gyogyóból, a Danvers State Kórházból. De hogy tudtak egészen a temetőig eljönni?

Christina a szája elé kapta a kezét. - Jaj, hánynom kell! - Dave belétaposott a fékbe, és lehúzódott az út szélére. Christina feltépte az ajtót, és okádni kezdett. Dave némán imádkozott magában, hogy az autója megmeneküljön. Christina visszahanyatlott az ülésre. Fejét nekivetette a fejtámlának, és lehunyt szemmel ült.

- Haza akarok menni - mondta elhaló hangon.

- Egy pillanat, és ott leszünk - nyugtatta őt Dave. Megérezte a savanykás hányásszagot, és egyre jobban aggódott, hogy a szép autó odalett.

- Nem szabad elmondanunk senkinek - mondta Christina. - Ha a szüleim megtudják, fél évre elvágtam magam.

- Jó, persze - dünnyögte Dave.

- Megígéred?

- Persze, ne izgulj!

Dave megint lekapcsolta a világítást, amikor Christináék utcájába értek. Nem az ő házuk előtt állt meg, hanem jóval lejjebb. Remélte, hogy nem kell megcsókolnia lányt, és megkönnyebbülve látta, hogy Christina azonnal kiszáll az autóból.

- Megígérted! - szólt még vissza Christina.

- Tudom, ne aggódj! - felelte Dave.

Még nézte, ahogy a lány keresztülszaladt a házak előtti füves részeken, és eltűnt a sövény mögött, ahonnan korábban előbukkant.

Egy közeli lámpánál Dave újra megállt, és kiszállt, hogy megvizsgálja az autóját. A hátsó ütközőn horpadás éktelenkedett, ahogy nekimentek a sírkőnek, de nem volt vészes. Aztán megkerülte a kocsit, kinyitotta a jobb oldali ajtót, és óvatosan beszimatolt. Föllélegezve állapította meg, hogy nem érez hányásszagot. Becsukta az ajtót, és most elölről kerülte meg az autót. Ekkor vette észre, hogy a jobb oldali ablaktörlője eltűnt.

Ökölbe szorult a keze, halkan káromkodni kezdett. Micsoda éjszaka, és nem is jutott semmire. Az autóba visszaszállva azon morfondírozott, vajon ki tudná-e csalogatni az ágyból George-ot, legjobb barátját. Alig várta, hogy elmesélhesse neki, mi történt. Olyan rejtelmes volt az egész, mint valami régi horrorfilm. Bizonyos szempontból még annak is örült, hogy letörött az ablaktörlője - különben George talán még el sem hinné a történetet.

Kim hajnali fél kettő körül vette be a Xanaxot, reggel sokkal tovább aludt, mint szokott, és amikor felébredt, enyhén kábának érezte magát. Nem volt kellemes érzés, de úgy vélte, ennyit igazán megért, hogy el tudott aludni.

Reggeli után először is rendbe hozta a munkaruháját, hogy készen álljon hétfőre, amikor újra munkába kellett állnia. Nem is hitte volna, hogy ennyire várni fogja ezt a napot. És nemcsak amiatt várta, mert egyre nagyobb szorongással töltötte el a labor ügye, és minden, ami ott történt, hanem azért is, mert az utolsó két hétben már kifejezetten unta az elszigeteltséget, a magányosságot, ami az itteni életét jellemezte, különösen, amióta a kisház lakberendezésével elkészült.

Minden szempontból Edward jelentette a legnagyobb problémát, annak ellenére, hogy az Ultrától általában sokkal jobb hangulatban volt, mint korábban. De az együttélés korántsem úgy alakult, ahogyan Kim várta, bár ha jobban belegondolt, maga sem tudta volna megfogalmazni, mit várt valójában, hiszen csak hirtelen ötlettől vezérelve ajánlotta föl a férfinak, hogy költözzenek összse. De arra végképp nem számított, hogy ilyen keveset lesznek együtt, és ilyen kevés közös dolog lesz az életükben - az pedig föl sem merült benne, hogy egy kísérleti gyógyszer miatt kell majd aggódnia. Mindent összevetve, képtelennek ítélte a helyzetet.

Miután előkészítette a munkaruháját, átsétált a kastélyba. Legelőször most is a szerelőkkel futott össze. Abban reménykedett, hogy aznap már befejezik a munkát, de Bruer közölte vele, hogy a vendégszárny miatt újabb két napra van szükségük. Engedélyt kért, hogy a hétvégére a kastélyban hagyhassák a szerszámaikat. Kim megnyugtatta, hogy mindent ott hagyhatnak, amit csak akarnak.

Ezután lement a személyzeti szárny lépcsőjén, hogy szemügyre vegye a bejáratot. Csalódnia kellett, mert ott megint vastagon állt a piszok. A lábtörlő az ajtó előtt ugyanúgy volt, ahogy ő hagyta, mintha szándékosan kikerülték volna. Megint csak elővette a felmosórongyot, és közben szidta magát, hogy előző nap, amikor a laborban járt, nem szólt a "vendégeinek".

Ezek után a vendégszárny bejáratára is nagyon kíváncsi lett. Ott valamivel kevesebb piszkot talált, de szemetet annál többet - kiábrándító volt a látvány. Ráadásul az ottani lépcsőket szőnyeg borította, úgyhogy a személyzeti szárnyból kellett átcipelnie egy régi porszívót, hogy szőnyeget a tisztává tudja varázsolni. Amikor mindennel elkészült, megfogadta, hogy most már mindenképpen szólni fog a kutatóknak.

Miután elrakta a takarítóeszközöket, még az is megfordult a fejében, hogy azonnal átmegy a laboratóriumba, de végül elvetette az ötletet. Magában azon mulatott, hogy két-három héttel korábban azért nem kívánkozott a laborba, mert kelletlenül fogadták, most meg azért nem akar menni, mert félt, hogy megint túlságosan kedvesek lesznek vele.

Végül fölment a díszlépcsőn a padlásra, és buzgó munkához látott. Az előző napon talált Goodman-levél még táplálta benne a lelkesedést. Gyorsan telt az idő, és egyszer csak azt vette észre, hogy már elmúlt dél.

Visszafelé menet megint kacérkodott a gondolattal, hogy bemenjen a laboratóriumba, de újra lebeszélte magát róla. Gondolta, inkább kivárja a kedvező alkalmat, külön a takarítás miatt nem keresi fel őket. Tudta, hogy csak fölöslegesen halogatja a dolgot, de képtelen volt elszánni magát. Inkább azt mérlegelte, hogy majd csak Edwardnak említi meg az ügyet, és aztán beszéljen ő a kollégáival.

Ebéd után visszatért a padlásra, és egész délután dolgozott. Egyetlen, viszonylag érdekes iratot talált, Jonathan Stewart egyetemi bizonyítványát. Ebből kiderült, hogy Jonathan csupán átlagos képességű diák volt. Az egyik professzor, aki szöveges értékelést is adott róla, azt írta, hogy Jonathan "sokkal inkább kitűnik úszásban vagy korcsolyázásban, az évszaktól függően, mint a logika, a retorika vagy az etika tudományában."

Aznap este Kim éppen a kerti grillezőn sütött halat eszegette, vegyes zöldsalátával, amikor látta, hogy a Pizza Hut-os motor tűnik föl az úton, és a laboratórium felé tart. Nem fért a fejébe, hogyan lehetséges, hogy Edwardék kizárólag ilyen vacak ételeken élnek. Naponta kétszer hozattak maguknak valami gyorsan fogyasztható ennivalót, például pizzát, grillcsirkét, vagy valami kínai eledelt. Kim még a hónap elején felajánlotta Edwardnak, hogy minden este vacsorát főz neki, de Edward nem élt a lehetőséggel, azt mondta, jobb, ha ő is a többiekkel együtt eszik.

Kim egyfelől csodálattal tekintett rájuk, hogy ilyen odaadóak és céltudatosak, másfelől viszont fanatikusnak és kissé őrültnek tartotta őket.

Tizenegy óra körül kivitte Shebát sétálni. A tornácon álldogált, míg a macska ide-oda futkározott a fűben. Fél szemmel az állatot figyelve, a labor felé pillantott, látta az ablakokon kiömlő világosságot. Vajon meddig bírják ezt az eszeveszett munkatempót? - töprengett.

Amikor úgy gondolta, hogy a macska már eleget volt a szabadban, fölkapta az állatot és bevitte a házba. Sheba persze nem örült ennek, de amióta a rendőrök is figyelmeztették Kimet, ő kérlelhetetlenül szigorú volt.

Fölment az emeletre, lefekvéshez készülődött. Egy órát olvasgatott, de érezte, hogy az agya ugyanúgy nem hajlandó kikapcsolni, mint előző éjszaka. Sőt, egyre türelmetlenebb lett, hogy még mindig nem jön álom a szemére. Fölkelt, kiment a fürdőszobába, és újra bevett egy szem Xanaxot. Azzal nyugtatta magát, hogy hétfőn már újra dolgozni fog, s akkor biztosan nem lesz gondja az elalvással.

17.

1994. október 1. szombat

Kim nagy nehezen összeszedte magát a Xanax okozta enyhe kábulatból. Meglepetten állapította meg, hogy megint nagyon sokáig aludt, már majdnem kilenc óra volt.

Lezuhanyozott, felöltözött, azután kivitte Shebát a kertbe. Lelkiismeret-furdalása volt az állattal szemben, hogy ennyire korlátozza a mozgásszabadságát, ezért elhatározta, hogy nagyon türelmes lesz vele, megengedi neki, hogy arra menjen, amerre akar. Sheba a ház körüli sétát választotta, Kim engedelmesen követte.

Amint hátraért a ház háta mögé, hirtelen megállt, dühösen csípőre tette a kezét, és elkáromkodta magát. Fölfedezte ugyanis, hogy ő is a vandálok vagy a rendőrök által emlegetett állat célpontja lett. Mindkét szemeteskukáját fölborította és kiöntötte valaki vagy valami, s most köröskörül állt a szanaszét szórt szemét.

Egy pillanatig nem törődött Shebával, fölállította a két műanyag kukát. Ekkor vette észre, hogy mind a kettőnek megrongálódott a pereme, nyilván akkor, amikor lefeszítették a fedeleket.

- A fene enné meg! - dünnyögte, miközben mindkét szemetesládát visszavitte a rendes helyére, a ház mellé.

Ahogy jobban megnézte őket, látta, hogy alighanem mind a kettőt ki kell cserélnie, mert a fedelük használhatatlanná vált.

Az utolsó pillanatban még elkapta Shebát, mielőtt a macska eltűnt volna az erdő fái között, és visszavitte a házba. Ahogy a rendőrök tanácsolták neki, betelefonált az őrsre, elmondta, mi történt. Meglepetésére közölték vele, hogy azonnal odaküldenek valakit.

Kertészkesztyűt húzott, és fél órán át a szemetet szedegette a ház mögött. Egyelőre mindent visszapakolt a törött kukákba. Éppen végzett a takarítással, amikor a rendőrautó megérkezett.

Ezúttal csak egy rendőr ült az autóban, akit Kim magával egykorúnak becsült, Tom Malicknek hívták. Komolyan vette a dolgát, azonnal azt kérdezte Kimtől, hogy hol történt a bűncselekmény. Kim úgy találta, hogy a rendőr eltúlozza az eset jelentőségét, mindenesetre elkalauzolta a ház mögé, és megmutatta a két törött kukát.

- Jobb lett volna, ha mindent úgy hagy, ahogy volt, és megvárja, amíg mi is megnézzük - rótta meg szelíden a rendőr.

- Sajnálom - mentegetőzött Kim, de el nem tudta képzelni, miért lenne ennek akkora jelentősége.

- Ugyanaz a helyzet magánál is, mint máshol a környéken - mondta Malick. Leguggolt a kukák mellé, és közelről is megvizsgálta őket. Aztán a fedeleket vette szemügyre.

Kim lassan kezdett türelmetlenkedni.

A rendőr fölállt. - Ezt egy vagy több állat csinálta - jelentette ki. - Ez nem a kölykök műve. Ha jól látom, harapásnyomok vannak a fedelek karimáján. Meg akarja nézni?

- Jó - felelte Kim.

Malick fölemelte az egyik fedelet, és megmutatta a több helyen is látható párhuzamos karcolásokat.

- Szerintem vegyen biztonságosabb szemetesládákat - mondta.

- Igen, én is ki akarom cserélni őket - bólogatott Kim. - Majd meglátom, milyet lehet kapni.

- Lehet, hogy egészen Burlingtonig el kell mennie érte - mondta Malick. - A városban mindet fölvásárolták.

- Még a végén igazi probléma lesz kukát venni - nevette el magát Kim.

- Pedig ez a helyzet - felelte a rendőr. - Teljesen föl van bolydulva a város. Nem nézte ma reggel a helyi híradót?

- Nem, nem láttam.

- Tegnap éjszakáig ebben az ügyben csak macskák meg kutyák voltak az áldozatok. De ma reggel megtaláltuk az első halottat is.

- Ez borzalmas - mondta Kim, amikor már meg tudott szólalni a döbbenettől.

- Egy csavargó volt, elég sokan ismerték a városban - folytatta a rendőr-, John Mullinsnak hívták. Nem messze innen találtak rá, a Kernwood híd mellett. Az volt a legrémesebb, hogy testének bizonyos részeit megették.

Kimnek hirtelen kiszáradt a szája. Lelki szemei előtt azonnal megjelent a rettenetes látvány, ahogy Puffer ott feküdt a fűben.

- Embertelenül sok volt a vérében az alkohol, nincs kizárva, hogy már halott volt, amikor az állat elkapta, de majd a rendőrorvosi vizsgálat után többet tudunk. A hullát beküldtük Bostonba, hátha ki lehet deríteni, milyen állat harapásának a nyomai látszanak a csontokon.

- Rettenetes lehetett - mondta Kim összerázkódva. - Nem is gondoltam, hogy ilyen komolyra fordult a dolog.

- Eleinte arra gyanakodtunk, hogy mosómedve a bűnös - mondta Malick. - De most, hogy emberi áldozat akadt, meg hogy ilyen méretű vandalizmust tapasztalunk, biztos hogy nagyobb állatról van szó, mondjuk medvéről. New Hampshire-ben nagyon elszaporodtak a medvék mostanában, úgyhogy könnyen elképzelhető. Persze a salemi boszorkányipar rögtön kapva kapott az ügyön. Ők természetesen azt mondják, hogy ez magának az ördögnek a műve, meg az összes ilyen badarságokat, telebeszélik az emberek fejét, hogy megint-itt van 1692. Az a baj, hogy nagyon értik a dolgukat, és nagyon megy nekik a bolt. Persze mi sem tétlenkedünk.

Malick még egyszer nyomatékosan figyelmeztette Kimet, hogy legyen óvatos, mert a birtokon lévő nagy, erdős területen könnyűszerrel elrejtőzhetett egy medve, majd távozott.

Kim bement a házba, és első dolga volt, hogy fölhívta azt a salemi áruházat, ahol a ház körüli eszközöket vásárolni szokta. Szemben azzal, amit a rendőr mondott, megnyugtatták őt, hogy széles választékkal rendelkeznek szeméttárolókból, mert az előző nap érkezett hozzájuk egy egész szállítmány.

Kim gyorsan megevett egy szendvicset, aztán elindult a városba. Nem is bánta, hogy be kell mennie, legalább kimozdult otthonról. Egyenesen az áruházhoz hajtott. Az eladótól megtudta, hogy

ezt nagyon jól tette, ugyanis amióta, körülbelül egy órával korábban telefonált, a kuka készlet jó részét már el is adták.

- Ez az állat tudja, mit csinál - jegyezte meg Kim.

- Azt meghiszem - mondta az eladó. - Már Beverlyben is ugyanez megy, mint errefelé. Mindenki azt találgatja, milyen állat lehet. Még fogadhat is rá, ha akar. De mi jól jártunk vele. Először is eladtunk egy tonna szeméttartályt, a sportosztályunkon meg úgy veszik a puskákat meg a lőszert, mint a cukrot.

A pénztárnál várva Kim hallotta, hogy a többi vásárló is mind ugyanerről a témáról beszél. Szinte tapintani lehetett a levegőben a feszültséget.

Az áruházból kilépve már nagyon kellemetlenül érezte magát. Belegondolt, hogy ha most hisztéria törne ki, merthogy már emberi áldozata is van a titokzatos lénynek, azt esetleg ártatlan emberek is megsínylenék. Megborzongott, ahogy elképzelte, amint elvakult emberek állnak a lakások ablakai mögött, és csak arra várnak, hogy valami vagy valaki hozzányúljon a szemetesládájukhoz, és rögtön lőhessenek. Ráadásul a jelek szerint gyerekek is belekeveredhettek a dologba, tehát könnyen bekövetkezhet valami tragédia.

Otthon első dolga volt, hogy a szemetet a törött kukákból átrakta az újakba, amelyeken egyszerű teleszkópos szerkezettel lehetett biztonságosan rögzíteni a fedeleket. A régi tartályokat beállította a fészer végébe, azzal, hogy majd a lehullott avart gyűjti bennük. Közben vágyódva gondolt a nagyvárosra, ahol sokkal egyszerűbb volt az élet. Ott ugyan a rablóktól kellett félni, de legalább nem voltak medvék.

Miután végzett a kukákkal, elindult a réten át a laborba. Most sem repesett az örömtől, de az új fejlemények miatt így érezte, nincs más választása.

Mielőtt bement volna, bekukkantott a tárolóba, ahol a laboratóriumi hulladékot gyűjtötték. Két súlyos, ipari méretű acélkonténert látott, amelyet csak a szemeteskocsi emelőjével lehetett megemelni. A konténer fedele olyan nehéz volt, hogy résnyire is alig tudta fölemelni. Annyit mindenesetre látott, hogy az ottani hulladékot nem bolygatták meg.

A bejárat előtt megint megtorpant, igyekezett előre kitalálni valami ürügyet a mielőbbi távozásra, ha a kedves munkatársak meglesnék és feltartóztatnák. De csak az jutott eszébe, hogy ebédelnie kell. Ahhoz is megpróbált erőt gyűjteni, hogy szóba hozza a kastélyba behordott piszok ügyét.

A fogadótérből belépett a laboratóriumba - és újabb meglepetés várta. Az utolsó alkalommál ünnepeltek a kutatók, most pedig valami értekezletfélét tarthattak, méghozzá szemlátomást valami komoly témáról. Kim ezúttal is vidám, ünnepi hangulatra számított, ehelyett szinte gyászos komorság jellemezte a légkört.

- Elnézést kérek, ha félbeszakítottam valamit - kezdte.

- Semmi baj - mondta Edward. - Valami konkrét ügy miatt jöttél?

Kim elmesélte nekik, mi történt a kukákkal, és hogy egy rendőr is járt nála. Megkérdezte, nem láttak, vagy hallottak-e valami szokatlant előző éjjel.

Mindenki várakozó tekintettel nézte a többieket. Először senki nem válaszolt, aztán mindannyian a fejük rázták.

- Én olyan mélyen alszom, hogy a földrengést se hallanám meg - mondta Kurt.

- Te magad vagy olyan hangos, mint a földrengés - tréfálkozott David. - De igazad van, én is úgy alszom, mi a bunda.

Kim tekintete végigpásztázta az arcokat. Lassanként oldódni látszott a kezdeti komorság. Még azt is elmesélte nekik, hogy a rendőrség valamilyen veszett állatra gyanakszik, talán medvére, de néhány fiatal is kihasználja alkalmat, már csak a hecc kedvéért is. És hogy a városban a hisztéria határát súroló izgatottság uralkodik.

- Csak Salemben tudnak ennyire fölfújni egy ilyen ügyet - mondta Edward kajánul. - Ez a város soha nem lesz képes teljesen megemészteni 1692-t.

- Azért részben jogos az aggodalmuk - jegyezte meg Kim. - És közben komolyabbra fordult a dolog. Ma reggel halott férfit találtak, innen nem messze, megcsonkított testtel.

Gloria elsápadt. - Milyen groteszk! - kiáltott fel.

- Megállapították már, hogyan halt meg? - kérdezte Edward.

- Pontosan még nem - felelte Kim. - Beküldték a tetemet Bostonba, ott vizsgálják. Ki kell deríteni, hogy halott volt-e már, amikor az állat megtámadta, vagy nem. De ettől függetlenül is figyelmeztetni akartam magukat. Tudom, hogy késő éjszaka is járnak át a kastélyba. Lehet, hogy egyelőre tanácsosabb lenne ezen a rövid úton is autóval menni, amíg véget nem ér ez a rémálom. És kerüljék a randalírozó tinédzsereket meg a veszett állatokat.

- Köszönjük, hogy figyelmeztettél - mondta Edward.

- Még egy dolgot... - folytatta Kim némi vívódás után. - Van egy apró probléma a kastélyban. Nagyon sok piszok került a lépcsőkre, meg a szobákba is. Az a kérésem, hogy lehetőleg mindenki törölje le a lábát belépéskor.

- Elnézést kérünk, ne haragudjon! - mondta Francois. - Sötét van, amikor odamegyünk, és sötét van, amikor eljövünk. Nyilván jobban kell vigyáznunk.

- Gondolom, ezzel nem lesz gond - zárta le a témát Kim. - Hát, csak ennyit akartam. Elnézést a zavarásért.

- Semmi baj - mondta Edward. Kikísérte Kimet az ajtóig. - Te is légy óvatos! És vigyázz Shebára!

Edward visszament a többiekhez, miután Kimtől elbúcsúzott. Végignézett az arcokon. Mindegyiken aggodalom tükröződött.

- Ha emberi hulla is van, az már egészen más fényben mutatja az egészet - mondta Gloria.

- Egyetértek - csatlakozott Eleanor.

Néhány percre csönd telepedett a teremre. Mindenki a kialakult helyzeten töprengett. Végül David szólalt meg. - Alighanem szembe kell néznünk a ténnyel, hogy a környék bizonyos problémáiért esetleg mi vagyunk felelősek.

- Én ezt akkor is abszurdumnak tartom - csattant fel Edward. - A logika megcsúfolásának.

- Akkor hogyan magyarázod meg a trikómat? - kérdezte Kurt, azzal előhúzta a ruhadarabot egy fiókból, ahová nagy hirtelen begyömöszölte, amikor Kim betoppant. A trikó szakadt és foltos volt. - Megvizsgáltam itt az egyik foltot. Kiderült, hogy vér.

- De a te véred - mondta Edward.

- Így van, de akkor is - makacskodott Kurt -, hogy került oda? Mert én egyszerűen nem emlékszem.

- Azt is elég nehéz lenne megmagyarázni, mitől van tele a testünk sebekkel és horzsolásokkal, amikor reggel felébredünk - tette hozzá Francois. - Én még gallyakat és száraz leveleket is találtam a földön a szobámban.

- Nyilván alvajárók vagyunk, vagy ilyesmi - jegyezte meg David. - Tudom, hogy ezt kellemetlen beismerni.

- Hát én akkor sem járkálok álmomban - jelentette ki Edward. Merőn nézte a többieket. - Nem mernék megesküdni, hogy nem valami agyafúrt, otromba tréfáról van szó, azok után, hogy ti itt mikkel szórakoztatok mostanában.

- Ez bizony nem tréfa - mondta Kurt, miközben éppen a tönkretett trikót hajtogatta össze.

- A kísérleti állatoknál semmi olyasmit nem láttam, ami akár csak távolról is emlékeztetne ilyen reakcióra, amiről ti beszéltek - mondta harcias hangon Edward. - Ennek tudományosan nincs értelme. Ott is kellene lennie valami jelnek. Ezért csinálunk állatkísérleteket.

- Egyetértek - szólalt meg Eleanor. - Én nem találtam a szobámban semmit, és nincs rajtam sem seb, sem horzsolás.

- De én sem hallucinálok - mondta David. - Ezek igazi sebek! - Azzal mindkét kezét előrenyújtotta, hogy mindenki lássa. - Ez bizony, ahogy Kurt mondta, nem tréfa.

- Rajtam sincsenek sebek, de nekem meg csupa kosz volt a kezem, amikor fölébredtem - mondta Gloria. - A körmeimről meg jobb nem is beszélni, mindegyik letörött.

- Valami nincs rendjén - jelentette ki David. - Annak ellenére, hogy az állatoknál nem látszott semmi. Tudom, hogy senki nem akarja megfogalmazni, pedig kézenfekvő, de majd én megteszem! Biztos, hogy az Ultrától van.

Edwardnak szemlátomást megfeszültek az izmok az állkapcsán, a keze ökölbe szorult.

- Nekem is több napba telt, mire legalább magamnak bevallottam - folytatta David. - Pedig elég egyértelmű, hogy éjszakánként megyek valahova, bár egyáltalán nem emlékezem rá. Fogal-

mam sincs, mit művelhetek közben, de hogy reggel koszosan ébredek, az biztos. És elhihetitek, hogy ilyesmi soha életemben nem fordult elő velem.

- Azt akarod mondani ezzel, hogy nem valami állat garázdálkodik itt a környéken? - kérdezte félénken Gloria.

- Jaj, ne viccelődj már! - szólt rá Edward. - Ne engedjük szabadjára a fantáziánkat!

- Semmi mást nem akarok mondani, mint hogy éjszaka valahol kint voltam, és nem tudom, mit csináltam - mondta David.

Félelem gyűrűzött végig a társaságon, ahogy fokról fokra szembesültek a valós helyzettel. Ám rögtön nyilvánvalóvá vált az is, hogy a csoport kettészakadt. Az egyik oldalon állt Edward és Eleanor, akik az egész vállalkozás jövőjét féltették, a másik oldalon pedig a többiek, akik saját maguk miatt aggódtak.

- Racionálisan kell végiggondolnunk ezt az ügyet - mondta Edward.

- Csakis - helyeselt David.

- A gyógyszer mindeddig tökéletes volt - foglalta össze Edward. - Csupa kedvező reakcióval találkoztunk. Joggal feltételeztük, hogy természetes anyaggal van dolgunk, vagy legalábbis valami ahhoz közelivel, ami már létezik az emberi agyban. A majmok semmi jelét nem mutatták a holdkórosságnak. És nekem, személy szerint tetszik, ahogy az Ultrától érzem magam.

Ezzel eddig mindenki egyetértett.

- Voltaképpen az is az Ultrát dicséri, hogy egyáltalán racionálisan tudunk gondolkodni ilyen körülmények között - folytatta Edward.

- Ebben valószínűleg igazad van - mondta Gloria. - Alig egy perce még szinte magamon kívül voltam az aggodalomtól és az undortól. Mostanra meg már lehiggadtam.

- Éppen erről beszélek - mondta Edward. - Ez fantasztikus szer.

- De ezzel még nem oldottuk meg a problémát - figyelmeztette őt David. - Ha valóban alvajárók vagyunk, ahogy szerintünk azok vagyunk, és ha ez a gyógyszertől van, márpedig szerintem csak ez lehet a magyarázat, akkor ez csakis olyan mellékhatás lehet, amelyre nem számítottunk. Nyilván valami olyan dolgot hoz létre az agyunkban, ami különleges és egyedi.

- Várjatok, elszaladok a PET képeimért - szólt közbe hirtelen Francois. Lement az alsó szintre, de hamarosan visszatért. Kirakott egy sorozat felvételt egy majom agyáról, amelyiknek mesterségesen radioaktívvá tett Ultrát adtak.

- Meg is akartam mutatni nektek valamit, amire csak ma reggel figyeltem fel - mondta. - Nem nagyon volt még időm gondolkozni rajta, és észre sem vettem volna, ha a számítógép nem jelez, amikor a kép még digitális formában volt. Ha jól megnézitek, az Ultra koncentrációja a hátsóagyban, a középagyban és a limbikus rendszerben az első dózistól kezdve lassan növekszik, majd amikor elér egy bizonyos szintet, akkor feltűnően megugrik, vagyis nincs stabil állapot.

Mindenki a képek fölé hajolt.

- Lehet, hogy azon a ponton, ahol a koncentráció számottevően megnő, ott az átalakító enzimrendszer már nem képes elbontani a szert - mondta Gloria.

- Azt hiszem, igazad van - helyeselt Francois.

- Vagyis meg kell néznünk, hogy melyikünk mennyi Ultrát kapott - folytatta Gloria.

Minden tekintet Edward felé fordult.

- Logikus - mondta Edward. Odament az asztalához, és elővett egy kis méretű, lezárt dobozt. Abban volt egy kis kártya, rajta a kód, amely szerint a dózisokat adagolták.

Hamarosan mindannyian megtudták, hogy Kurt kapta a legmagasabb dózist, utána pedig David következett a sorban. A skála ellenkező végén Eleanor állt, ő kapta a legkevesebbet a szerből, majd visszafelé Edward következett.

Hosszú és alapos vita után alakították ki az álláspontjukat, hogy mi is történt valójában. Arra jutottak, hogy amikor az Ultra koncentrációja elért egy bizonyos pontot, onnan ugrásszerű mértékben blokkolta az alvás közbeni szerotoninszintek normális ingadozását, és megváltoztatta az alvási periódusokat.

Gloria állt elő azzal a feltételezéssel, hogy amikor a koncentráció még nagyobb lett, esetleg elérte azt a szintet is, ahonnan a görbe már meredeken kanyarodott fölfelé, akkor az Ultra blokkolta az agy alsó vagy hüllőszerű részéből az agyféltekék magasabban fekvő központjaiba irányuló kisu-

gárzásokat. Márpedig az alvást, mint ugyancsak autonóm funkciót, az alsóbb agyterületek szabályozták, amelyek azonban telítve voltak Ultrával.

Egy ideig senki nem szólt, igyekeztek átgondolni ezt az eshetőséget. És bár érzelmi kiegyensúlyozottságukat valamennyien visszanyerték már, ezt a feltételezést mindenki nyugtalanítónak találta.

- Ha ez a helyzet - törte meg a csendet David -, mi történne akkor, ha történetesen felébrednénk, miközben ez a blokkolás még fennáll?

- Az olyan lenne, mintha retroevolúción esnénk át - mondta Kurt. - Kizárólag az alsó agyközpontjaink irányítása alatt működnénk. Olyanok lennénk, mint egy vérengző, húsevő hüllő!

Ez a kijelentés mindenkit elnémított. Kurt mondata irtózatos dolgokat sejtetett.

- Álljon meg a menet! - szólt közbe Edward, hogy lelket öntsön kollégáiba, és saját magába is. - Elhamarkodottan vonunk le olyan következtetéseket, amelyek mögött nincsenek tények. Ez az egész, úgy ahogy van, csupa feltételezés. Ne felejtsük el, hogy a majmoknál semmi problémát nem tapasztaltunk, pedig azoknak is vannak agyféltekéik, ebben mindannyian egyetértünk, bár kisebbek, mint az embernek, legalábbis mint az emberek többségének.

Gloria kivételével valamennyien elmosolyodtak Edward viccén.

- Ha van is valamilyen probléma az Ultrával - folytatta Edward -, akkor is számításba kell vennünk a pozitív tulajdonságait, és hogy milyen kedvezően hatott az érzelmeinkre, a szellemi képességeinkre, az érzékeink élességére, még a hosszú távú memóriánkra is. Lehet, hogy túl sokat szedtünk belőle, és csökkentenünk kell a dózisokat. Talán csak annyit szabad adagolnunk belőle, amennyit Eleanor kapott, hiszen ő csak a pozitív pszichológiai hatásait észlelte.

- Én nem csökkenteni fogom - jelentette ki dacosan Gloria. - Én azonnal leállok vele. A lehetőségtől is irtózom, hogy itt ólálkodjon bennem valami primitív lény, úgy hogy nem is tudok róla - éjszaka meg kiosonjon vadászni.

- Szép megfogalmazás - jegyezte meg Edward. - Ha úgy gondolod, hagyd abba a gyógyszert, ezt mondanom sem kell. Senki nem fog kényszeríteni senkit olyasmire, amit nem akar. Ezt mindannyian tudjátok. Mindenki maga dönti el, hogy szedi-e tovább az Ultrát vagy nem. Javaslatom a következő: a még nagyobb biztonság kedvéért felezzük meg Eleanor dózisát, legyen az a felső határ, onnan pedig száz milligrammonként csökkentsük a többi dózist.

- Szerintem ez ésszerű és biztonságos - mondta David.

- Számomra is - bólintott Kurt.

- Nekem is - csatlakozott Francois.

- Rendben - folytatta Edward. - Meggyőződésem, hogy ha valóban az a probléma, amiről eddig beszéltünk, akkor azt csak a dózis okozhatta, és léteznie kell egy pontnak ahol ennek a problémának az előfordulása már csupán elfogadható kockázattal jár.

- Én nem vállalom a kockázatot - jelentette ki újra Gloria.

- Semmi baj - felelte Edward.

- De nem fogsz neheztelni rám?

- Á legkevésbé sem.

- Legalább én leszek a kontroll. És vigyázhatok a többiekre éjszakánként - mondta Gloria.

- Van egy javaslatom - szólt közbe most Francois. - Talán mindannyiunknak radioaktív Ultrát kellene szednünk, hogy a képeken nyomon tudjam követni az agyunkban a felhalmozódást és a koncentráció mértékét. Lehet, hogy az lesz az igazi dózis, amely csak fenntart egy meghatározott Ultra-szintet, de nem növeli folytonosan.

- Ez jó ötlet - helyeselt Gloria.

- Még valamit - mondta Edward. - Biztosra veszem, hogy mindannyian igazi szakemberek lévén, nem is kellene figyelmeztetnem benneteket, de a mostani megbeszélésünkről senki nem szerezhet tudomást, még a családtagok sem.

- Ez magától értetődik - mondta David. - Egyikünk sem akarja veszélyeztetni az Ultra jövőjét. Lehetnek ilyen-olyan gyermekbetegségek, de akkor is, ez lesz az évszázad gyógyszere.

Kim úgy tervezte, hogy még délelőtt is dolgozik a kastélyban, de mire visszaért a kisházba, rádöbbent, hogy már ebédidőre jár. Evés közben telefoncsörgés zavarta meg. Meglepetésére

Katherine Sturburg volt az, a Harvardon dolgozó levéltáros, aki többek között Increase Mather kutatásával foglalkozott.

- Lehet, hogy jó hírem van a maga számára - kezdte Ms. Sturburg. - Most találtam valamit, amiben utalás történik Rachel Binghamnek egy munkájára.

- Ez remek - mondta Kim. - Pedig már nem is reméltem, hogy a Harvardon bármi előkerül.

- Amennyire tőlünk telik, azért igyekszünk - mondta nevetve Ms. Sturburg.

- És hogyan bukkant rá? - kérdezte Kim.

- Ez a legérdekesebb - felelte Ms. Sturburg. - Az történt, hogy újra elolvastam azt az Increase Mather-levelet, amelyet lemásoltunk. Mivel ott szó volt egy jogi fakultásról, megnéztem a Jogi Kar könyvtárának adatbankját, és ott bukkant elő a név. Hogy a mi központi adattárunkban miért nem szerepel, azt még ezután kell kiderítenem. A jó hír lényege pedig az, hogy a mű a jelek szerint túlélte az 1764-es tűzvészt.

- Azt hittem, minden elégett - mondta Kim.

- Szinte minden - felelte Ms. Sturburg. - Nagy szerencsénkre körülbelül kétszáz könyv megmaradt az ötezer kötetes állományból, ugyanis azok ki voltak kölcsönözve. Úgyhogy amit maga keres, azt is biztos éppen olvasta valaki. Mindegy, abban az utalásban, amit találtam, az áll, hogy a könyvet 1818-ban, tehát egy évvel a Jogi Kar megalapítása után vitték át a Harvard Hall-i központi könyvtárból a Jogi Karra.

- Magát a könyvet is megtalálta? - kérdezte Kim izgatottan.

- Nem, arra még nem volt időm - mondta Ms. Sturburg. - Azonkívül úgy gondolom, jobb lenne, ha maga személyesen menne el érte. Azt javaslom, hívja föl Helen Arnoldot, ő levéltáros a Jogi Karon. Hétfőn reggel én is fölhívom, megmondom, hagy maga telefonálni vagy jönni fog.

- Munka után azonnal megyek - mondta Kim lelkesen. - Háromkor végzek.

- Szerintem úgy jó lesz. Akkor megmondom Helennek.

Kim megköszönte Ms. Sturburgnek a segítséget, aztán elbúcsúztak egymástól.

Kim örömmámorban úszott. Már végképp feladta a reményt, hogy Elizabeth könyve átvészelte a tüzet. Aztán egyszer csak eszébe jutott valami: honnan tudta Ms. Sturburg olyan biztosan, hogy könyvről van szó? Vajon ez is föl volt tüntetve a katalógusban?

Fölvette a telefont, és megpróbálta visszahívni a levéltáros hölgyet - sikertelenül. Csak annyit tudott meg, hogy Ms. Sturburg munkaebédre ment, és legközelebb csak hétfőn lesz az irodában.

Kim letette a telefont. Csalódott volt, de nem sokáig. Fölülkerekedett benne az elégedett öröm, hogy hétfő délután végre megtudja, mi is volt az a titokzatos bizonyíték, melynek alapján Elizabeth-t elítélték. Hogy könyv lesz-e, vagy valami más, az végül is mindegy volt.

Azért mégis visszament a kastélyba, hogy folytassa a rendrakást. Újult erővel és lelkesedéssel szállt szembe az irdatlan irattömeggel.

Néhány órával később hosszabb szünetet engedélyezett magának, ezalatt megpróbálta átgondolni, mennyi időre lehet még szüksége, hogy a végére jusson az iratrendezésnek. Megszámolta a még hátralévő szekrényeket és dobozokat, úgy kalkulált, hogy a borospincében is lehet még körülbelül ugyanannyi papír, mindezek alapján arra jutott, hogy ha napi nyolc órát dolgozik, nagyjából egy hét múlva végezhet az egésszel. A végeredmény némiképp lelohasztotta a lelkesedését. Honnan lesz ennyi ideje, ha közben a kórházban is dolgoznia kell? Már éppen azon töprengett, hogy aznap délutánra abbahagyja a kutatást, amikor sikerült kellemes meglepetést szereznie magának. Kinnard példáját követve ő is találomra kihúzott egy fiókot, belepillantott, és az első dolog, amin megakadt a tekintete, egy Ronald Stewartnak címzett levél volt!

Leült egy ládára az ablak mellett, kivette a levelet a borítékjából. Ezt is Samuel Sewall írta, a keltezés pedig rögtön elárulta, hogy alig néhány nappal Elizabeth kivégzése előtt.

Boston, 1692. július 15.

Ronald!

Az imént érkeztem meg Cotton Mather főtisztelendő úrtól, kivel kellemes vacsorát költöttünk el. Többször is szót ejtettünk feleséged sanyarú helyzetéről, aggódó lélekkel gondolunk Rád és gyermekeidre. Mather főtisztelendő úr kegyesen beleegyezett, hogy háborgó kedélyű asszonyodat házába fogadja és meggyógyítja, amint azt sikeresen tette az súlyos rontástól szenvedő Gaodwin leánnyal is, amennyiben Elizabeth hajlandó nyilvánosan megvallani és megbánni az Hazugság Fejedelmével kötött paktumát. Mather főtisztelendő úrnak szilárd meggyőződése, hogy Elizabeth mint pótolhatatlan szemtanú bizonyítékkal és érvekkel szolgálhat ahhoz, hogy zaklatott korunk szadducizmusáról lerántsuk a leplet. Ennek hiányában Mather főtisztelendő úr nem tudja és nem is óhajtja megakadályozni az bírósági ítélet végrehajtását. Tudnod kell, hogy nincs vesztegetni való időnk. Mather főtisztelendő úr türelmetlen, és hisz abban, hogy feleséged minden felvilágosítást meg tud adni nekünk ama láthatatlan világról, mely országunkat fenyegeti.

Isten legyen veled minden törekvésedben!

Maradok tisztelettel, barátod, Samuel Sewall

Kim néhány percig csak nézett kifelé az ablakon. Reggel még felhőtlen és derűs kék volt az ég, mostanra azonban már sötét fellegek gyülekeztek nyugat felől. Erről a helyről egészen a kisházig ellátott, amely megbújt az élénk sárga színben pompázó nyírfák között. Az öreg ház látványa meg Sewall levele mintha visszaröpítette volna az időben, mintha egy csapásra háromszáz év pergett volna vissza. Szinte valóságosan érezte magában a föltörő pánikot arra a gondolatra, hogy Elizabeth-t néhány nap múlva kivégzik. Bár a levélben, amelyet elolvasott, nem esett róla szó, mégis az volt a benyomása, hogy a választ megelőzte Ronald kétségbeesett segélykérése, a reménykedés, hogy talán megmentheti a feleségét.

Könnyek tolultak Kim szemébe. Milyen rettenetes kínokat állhatott ki szerencsétlen Ronald! És ő még hűtlenséggel, állhatatlansággal gyanúsította a férfit, gondolta kínzó lelkifurdalással.

Végül erőt vett magán, és fölállt. Visszatette a levelet a borítékjába, levitte a borospincébe, és gondosan elhelyezte a többi mellé a bibliadobozba. Aztán kilépett a kastélyból, és elindult a kisház felé.

Már majdnem félúton járt, amikor lelassította a lépteit. A labor felé pillantott, megállt. Megnézte az óráját. Még nem volt négy óra. Hirtelen támadt ötlettel arra gondolt, hogy megpróbálhatná változatosabbá tenni Edward és munkatársai étrendjét. Aznap délelőtt meglehetősen kedvetlennek tűntek, nyilván torkig vannak már az örökös pizzával is. Neki viszont semmibe nem kerül megismételni a marhasültes-halas vacsorát, ami néhány nappal korábban olyan sikeresnek bizonyult.

Ezzel a gondolattal irányt változtatott, és a labor felé indult. Ahogy áthaladt az üres előtéren, elfogta a szokásos, enyhe szorongás - elvégre soha nem tudhatta pontosan, hogy mire számítson. Belépett a laboratóriumba, becsukta maga mögött az ajtót. Senki sem sietett az üdvözlésére.

Megindult Edward munkahelye felé. Elment David mellett, aki kedvesen üdvözölte, de hol volt ez a néhány nappal korábbi, kitörő örömtől! Kim odaköszönt Gloriának is, aki - csakúgy mint David - azonnal visszafordult és folytatta a munkáját.

Kim továbbment, de nőttön-nőtt benne a gyanakvás. Jóllehet, Gloria és David viselkedése teljesen normális volt, talán most először, amióta megismerte őket, mégis azt jelentette, hogy újabb változás állt be a társaság hangulatában.

Edward annyira elmerült a munkájában, hogy Kimnek kétszer is meg kellett veregetnie a vállát, hogy fölhívja magára a figyelmet. Látta, hogy Edward éppen újfajta Ultra-kapszulákat készített.

- Valami baj van? - kérdezte Edward. Mosolygott, minden jel szerint örült, hogy látja Kimet, de semmi túlzó nem volt a reakciójában.

- Van egy ajánlatom számodra és a többiek számára - mondta Kim. - Mit szólnátok hozzá, ha megismételnénk a múltkori vacsorát?' Szívesen bemegyek a városba, és bevásárolok hozzá.

- Nagyon kedves tőled - válaszolta Edward. - De ne ma este legyen. Nincs időnk rá. Majd hozatunk magunknak pizzát.

- Pedig nem tartana sokáig, megígérem! - mondta Kim.

- Mondtam, hogy nem! - Edward a fogai között szűrte a szavakat, de olyan dühvel, hogy Kim önkéntelenül hátralépett. Ám az egész csak egy pillanatig tartott, Edward észbe kapott, és újra elmosolyodott. - Megteszi a pizza is.

- Hát, ha úgy gondolod... - hebegte Kim zavartan és döbbenten. Olyan érzése volt, mintha Edward egy pillanatra tökéletesen elvesztette volna az önuralmát. - Jól vagytok mindannyian? - kérdezte még tétován.

- Jól - vetette oda Edward foghegyről, aztán gyorsa megint elmosolyodott. - Nagyon benne vagyunk a munkában. Volt egy kisebbfajta kudarcunk, de már túljutottunk rajta.

Kim még néhány lépést tett hátrafelé. - Jó, hát ha egy órán belül mégis meggondoljátok magatokat, akkor még be tudok menni a városba. A kisházban leszek. Csak szóljatok!

- Tényleg nyakig vagyunk a dologban - felelte Edward. - Te csak vacsorázz nyugodtan, mindenesetre kösz a meghívást! Majd megmondom a többieknek is, hogy gondoltál rájuk.

A "többiek" nem is köszöntek, még föl sem néztek, amikor Kim kifelé ment a laboratóriumból. Az épületből kilépve nagyot sóhajtott és megrázta a fejét. Megdöbbentőnek találta ezeket a hirtelen változásokat, arra is kíváncsi lett volna, önmagukat hogyan tudják elviselni ezek a emberek. Mindenesetre megállapította, hogy benne alighanem semmi sincs egy tudós személyiségéből.

Megvacsorázott, és még mindig elég világos volt, akár vissza is mehetett volna a kastélyba dolgozni, de nem volt hozzá lelkiereje. Helyette inkább a tévé előtt ücsörgött, abban a reményben, hogy ha megnéz egy-két buta, de vidám tévéjátékot, talán el tudja terelni a gondolatait a laboratóriumban történtekről. De minél többet gondolt a közte és Edward között lejátszódott jelenetre, meg a többiek viselkedésére, annál nyugtalanabb lett.

Aztán olvasni próbált, de minduntalan elkalandozott figyelme. Az is eszébe jutott, mennyivel jobb lett volna, ha még eléri Ms. Sturburgöt délután, és inkább az ominózus bizonyíték után nyomozhatott volna egész nap. Ahogy teltek az órák, egyre gyűlt benne a kellemetlen feszültség. Egy ideig Kinnard körül forogtak a gondolatai, szerette volna tudni, kivel van éppen, és mit csinál. És vajon ő is eszébe jut-e néha Kinnardnak?

Kim felriadt, és ijedten felült az ágyában. Pedig lefekvés előtt megint bevett egy Xanaxot, hogy nyugalmat erőltessen zakatoló agyára. A szobában koromsötét volt. Rápillantott az órára, megállapította, hogy csak nemrégen aludt el. Visszadőlt a párnájára, a ház éjszakai neszeit figyelte, hátha rájön, mitől ébredt fel ilyen hirtelen.

Ekkor a ház hátsó része felől tompa puffanásokat hallott, mintha a vadonatúj, gumival bevont kukák ütődnének neki a deszkaburkolatnak. Összerázkódott a félelemtől. Lehet, hogy egy medve vagy egy veszett mosómedve próbál hozzáférni a szeméthez? Biztosan a csirkebőr és a csirkecsontok szaga vonzotta oda, gondolta.

Fölkapcsolta az olvasólámpát, kiszállt az ágyból. Fölvette a köntösét és papucsot húzott, megsimogatta Shebát, hogy ne nyugtalankodjék. Most örült igazán, hogy szigorúan a házban tartottá az állatot.

Újra hallatszott a dübögés. Kim Edward szobája felé indult. Fölkapcsolta a villanyt - Edward ágya üres volt. Arra gondolt, hogy Edward valószínűleg még a laborban lehet, és nagyon veszélyes lenne, ha most gyalog vágna neki az útnak, ezért visszament a szobájába, és a laboratórium számát tárcsázta. Tíz csengetés után abbahagyta a kísérletezést.

Éjjeliszekrénye fiókjából elemlámpát vett elő, és elindult lefelé a lépcsőn. Azt tervezte, hogy a konyhaablakon keresztül odavilágít a kukákra, és talán a fény majd elijeszti az állatot, amely zörgette az edényeket.

Ahogy a lépcsőfordulóhoz ért, ahonnan már belátta az előteret, megdermedt. Szinte megfagyott az ereiben a vér. A bejárati ajtó tárva-nyitva állt.

Néhány pillanatig meg sem bírt moccanni. Megbénította az a rémületes gondolat, hogy az állat, bármilyen fajta is, bejött a házba, és most szemmel tartja őt a sötétben.

Feszülten hallgatózott, de semmi mást nem hallott, csak az utolsó nyári levelibékák kórusát. Hűvös, párás fuvallat áramlott be a nyitott ajtón, meglegyintette Kim csupasz lábát is. Odakint szemerkélt az eső.

A házban halálos, néma csend honolt, Kim még mindig reménykedett, hogy nem jött be az állat. Lassú léptekkel, fokonként merészkedett lefelé a lépcsőn. Minden lépés után megállt, feszülten figyelt, hátha a betolakodó elárulja magát valamivel. A ház azonban továbbra is néma maradt.

Odaért a nyitott ajtóhoz, megragadta a kilincset. Hol a sötét ebédlőbe, hol a szalonba lesve, lassan csukta be az ajtót. Nem mert túl gyors mozdulatot tenni, nehogy éppen ezzel ingerelje támadásra az állatot. Már majdnem teljesen behajtotta az ajtót, amikor kinézett az udvarra. Elakadt a lélegzete.

A bejárattól néhány méterre ott ült Sheba, a kővel kirakott járda kellős közepén. Ügyet sem vetett az esőre, módszeresen nyalogatta a talpait, majd a feje búbjához dörzsölgette őket - mosakodott.

Kim először nem akart hinni a szemének, hiszen csak az imént volt, hogy ott látta a macskát az. ágyán. Sheba azonban megérezhette, hogy a bejárati ajtó nyitva áll, és amíg Kim benézett Edward szobájába, ő bizonyára leszaladt, hogy kihasználja a kínálkozó alkalmat és kiszökjön.

Kim mélyeket lélegzett, hogy ne érezze olyan nehéznek a fejét, és leküzdje a hullámokban rátörő kábultságot. Nem akarta hangosan hívni a macskát, hiszen a fák árnyékában még ott ólálkodhatott a veszett állat, Sheba pedig valószínűleg úgysem mozdítaná a füle botját sem.

Nemigen maradt más választása, kisurrant az ajtón. Gyorsan körbepillantott, majd odarohant a macskához. Fölkapta a földről, villámgyorsan megfordult, és szaladt volna vissza a házba - de már csak azt látta, hogy az ajtó lassan becsapódik.

Fojtott jajkiáltás tört föl belőle, ugrott az ajtó felé, de már késő volt. Az ajtó bezáródott, a tompa dörrenést éles, fémes kattanás követte - a biztonsági zár a helyére ugrott.

Hiába próbálkozott a kilincsgombbal, a zár nem engedett. Erre a vállával kezdte lökdösni az ajtót, de persze ez sem használt.

Behúzott nyakkal, fölhúzott vállal védekezve a hideg esőcseppek ellen, lassan megfordult. Csak az éj sötétje volt előtte. Megremegett a hidegtől és a félelemtől, határtalanul nyomorultnak érezte magát. Pizsamában és köntösben az esőben, kizárva a házból, egyik kezében a méltatlankodó macskával, másik kezében hasznavehetetlen elemlámpával kell szembenéznie egy ismeretlen éjszakai lénnyel, amely ott ólálkodik valahol a bokrok között.

Sheba le akart menni a földre, nyávogni kezdett. Kim csitítani próbálta, de nem sok sikerrel. Odaóvakodott a tolóablakokhoz, azokat próbálgatta, de mindegyik zárva volt. Ezt előre tudta. Megfordult, tekintetével a laboratóriumot kereste. A laborban már nem égett a villany. A távolságot latolgatta, azután a kastélyt nézte. A kastély messzebb volt, de tudta, hogy a szárnyépületek bejáratai nyitva vannak, míg a labor bejáratáról nem tudott semmi biztosat.

Ekkor hirtelen zajt hallott, mintha valami nagy testű lény mozgott volna a murván, a ház jobb oldalán. Kim érezte, hogy mozdulnia kell, futva elindult az ellenkező irányba, átkerült a ház bal oldalára, menekült az új kukák felől közeledő medve vagy ki tudja, milyen állat elől.

Kétségbeesetten rázta a konyhaajtót, de az is zárva volt, ezt is jól tudta. Többször is megpróbálta a vállával belökni, eredménytelenül. Csak azt érte el, hogy a macska még hangosabban nyávogott.

Hátat fordított a háznak, ekkor jutott eszébe a fészer. Melléhez szorította a macskát, ütésre készen tartotta a kezében az elemlámpát, és amilyen gyorsan csak tudott a sarkatlan papucsban, futni kezdett a fészer felé. Szerencsésen odaért, kiakasztotta a kampót, ami az ajtót tartotta, és besurrant a fészer sötétjébe.

Behajtotta maga mögött az ajtót. Közvetlenül az ajtó jobb oldalán volt egy kis, piszkos ablak, amelyen át nagyjából még szemmel tarthatta a ház mögötti udvart. Csak annyi fény volt, amennyi a hálószobája ablakán át kiszűrődött, meg az alacsonyan gomolygó felhőtakaróból áradt valami tompa derengés.

Ekkor vette észre, hogy ugyanabból az irányból, ahonnan ő jött, behemót figura kerüli meg a házat. Ember volt, nem állat, egy férfi, de felettébb különösen viselkedett. Megállt, beleszimatolt a szélbe, ahogyan az állatok szokták. Kim visszatartotta a lélegzetét, csak azon imádkozott, hogy a macska is maradjon csöndben. Amikor már csak alig néhány méterre volt tőle az alak, Kim hátrahúzódott a fészer sötét mélyébe, kerékpároknak és szerszámoknak ütközve.

Hallotta a lépteket a murván. Közelebb jöttek, még közelebb, aztán abbamaradt a nesz. Gyötrelmesen hosszú csend következett. Kim alig mert levegőt venni.

Hirtelen nagy lendülettel kivágódott az ajtó. Kim nem bírta tovább, fölsikított. Sheba erre elnyújtott nyávogást hallatott, és kiugrott Kim karjából. A férfi is fölordított.

Kim két kézzel megmarkolta az elemlámpát és fölkapcsolta, úgy, hogy a fénysugár egyenesen a férfi arcába világítson. Az védekezésül az arca elé kapta mindkét kezét.

Kimnek lassan becsukódott a szája a döbbenettől és a megkönnyebbüléstől. A férfi Edward volt!

- Hála istennek - sóhajtotta, és leeresztette a lámpát. Kikecmergett a fűnyírógép, a kerti szerszámok, régi kukák és biciklik közül, kiviharzott a fészer ajtaján, és karjait szorosan Edward nyaka köré fonta. Az elemlámpa fénye ide-oda cikázott a fák lombjain.

Edward egy pillanatig nem mozdult. Kifejezéstelen tekintettel meredt Kimre.

- El sem tudom mondani, milyen boldog vagyok, hogy látom az arcodat! - mondta Kim, közben hátrahajolt, hogy bele tudjon nézni Edward szemébe. - Életemben nem féltem még ennyire.

Edward nem válaszolt.

- Edward! - kiáltotta Kim. Hol erre, hol arra mozdította a fejét, hogy jobban lássa a férfit. - Jól vagy?

Edward nagy zajjal fújta ki a levegőt. - Jól vagyok - mondta végül. Haragosnak látszott. - Mit keresel itt? Mit csinálsz éjnek évadján a fészerben, hálóköntösben, hogy halálra rémítesz?

Kim alig győzött bocsánatot kérni, akadozó nyelvvel mentegetőzött. Most döbbent csak rá, mennyire megijeszthette Edwardot. Elmondta, mi történt. Mire a történet végére ért, látta, hogy Edward már mosolyog.

- Viccesnek azért egyáltalán nem volt vicces - tette hozzá. De most, hogy már biztonságban érezte magát, ő is elmosolyodott.

- El sem tudom hinni, hogy képes voltál kockára tenni az életedet azért a lusta dögért - mondta Edward. - Na gyere! Ne ácsorogjunk itt kint az esőben.

Kim visszament a fészerbe, és az elemlámpa segítségével megkereste Shebát. A macska a legtávolabbi sarokban rejtőzött, a kerti szerszámok mögött. Kim magához csalogatta, és fölemelte.

Bementek a házba.

- Megfagyok - panaszkodott Kim. - Innom kell valami meleget, mondjuk herbateát. Te nem kérsz?

- Itt maradok veled egy kicsit - felelte Edward.

Amíg Kim föltette a teavizet, Edward is elmesélte, hogy ő mit élt át. - Úgy terveztem, hogy egész éjszaka dolgozni fogok - mondta. - Már fél kettő lehetett, amikor beláttam, hogy nem megy. Annyira megszoktam, hogy egy óra körül lefekszem aludni, hogy majd leragadt a szemem. Arra még képes voltam, hogy átjöjjek a laborból, és megálljam, hogy ne feküdjek le a földre aludni, ott helyben. Amikor ideértem, az ajtóban vettem észre, hogy ott van a kezemben egy zacskó, a vacsoránk maradványaival, amit még a labornál kellett volna bedobnom a szemétbe. Ezért mentem hátra, hogy kidobjam. Nyilván nyitva hagytam az ajtót, ami hiba volt, már csak a szúnyogok miatt is. Na mindegy, a lényeg az, hogy képtelen voltam levenni a fedelet arról a rohadt kukáról, akárhogy próbáltam. És egyre dühösebb lettem, többször rá is vágtam a tetejére.

- Mert új kukák vannak - nevetett Kim.

- Remélem, használati utasítás is van hozzájuk.

- Ha látod, akkor nagyon könnyű kinyitni őket.

- Végül föladtam - folytatta Edward. - Amikor előrejöttem, az ajtó be volt zárva. És mintha a te kölnid illata ütötte volna meg az orromat. Mentem a szag után, és így értem oda a fészerhez.

Kim nagy bögre forró teát töltött magának. - Biztosan nem kérsz? - kérdezte.

- Nem bírnék - felelte Edward. - Már ülni is nagyon nehezemre esik. Le kell feküdnöm aludni. A testem mintha öt tonna nehéz lenne, különösen a szemhéjam. - Edward föltápászkodott a székről, de megtántorodott. Kim odaugrott, hogy segítsen neki.

- Jó, most már bírom - mondta Edward. - Ha ennyire fáradt vagyok, mindig időbe telik, míg lábra tudok állni. Küszködve vánszorgott föl a lépcsőn. Kim elrakta a teásdobozt és a mézet, majd fogta a bögréjét, ő is megindult az emeletre. A folyosóról még bekukkantott Edward szobájába. Edward félig levetkőzve feküdt az ágyán, és már aludt.

Kim belépett a szobába, nagy üggyel-bajjal lehúzta róla a nadrágot és a félig már levetett inget is, majd betakarta. Lekapcsolta a villanyt. Irigyelte Edwardot, hogy ilyen villámgyorsan el tud aludni. Neki bezzeg nem volt ilyen szerencséje.

18.

1994. október 2. vasárnap

A párás, kora hajnali fényben Edward a kisház és a kastély között félúton találkozott a kollégáival, és együtt bandukoltak tovább a vizes fűben a laboratórium felé. Nyomott hangulatban voltak valamennyien. Odabent első dolguk volt, hogy kávét főzzenek maguknak.

Edward még a többieknél is sokkal komorabb és morcosabb volt, pedig már jobban érezte magát, mint fél órával korábban, amikor fölkelt. Ahogy kiszállt az ágyból, elhűlve látta, hogy csirkecsontok hevernek a padlón, mintha a szemétből szedte volna ki őket valaki. A csontokra kávézacc tapadt. Aztán azt is észrevette, hogy piszkosak a körmei, mintha földben turkált volna. A fürdőszobában, a tükör előtt tűnt fel neki, hogy az arca és a trikója is tele van piszokfoltokkal.

Kávéspoharakkal a kezükben gyűltek össze a labornak azon a részén, ahol beszélgetni szoktak. Francois szólalt meg először. - Hiába vettük vissza több mint a felével az adagomat, így is kóboroltam éjszaka - mondta rosszkedvűen. - Most, amikor fölébredtem, ugyanolyan piszkos voltam. Biztosan csúsztam-másztam valahol a sárban. Még az ágyneműmet is ki kellett mosnom! És nézzétek meg a kezeimet. - Tenyérrel fölfelé előrenyújtotta a kezeit, rengeteg apró karcolás és vágás volt mind a kettőn. - A pizsamám olyan koszos volt, hogy egyből kidobtam a szemétbe.

- Én is kint jártam - vallotta be Kurt.

- Alighanem én is - mondta David.

- Szerintetek mekkora a valószínűsége, hogy a birtokon kívülre is elkódorgunk? - kérdezte Francois.

- Azt nem lehet tudni - felelte David. - De baromi kellemetlen lehetőség. Mert mi van, ha ahhoz a csavargóhoz is volt valami közünk?

- Ezt ne is említsd - szólt rá Davidre Gloria. - Erről szó sem lehet.

- A legégetőbb probléma a rendőrség lehet, vagy egy helybéli lakos - mondta Francois. - Ha mindenki annyira föl van hergelve, ahogy Kim mondta, akkor a kerítésen kívül nagyon könnyen ránk támadhat valaki.

- Igen, ez mindenképpen aggasztó - mondta David. - Fogalmunk sincs róla, hogyan reagálnánk.

- Ha a hüllőagyunk irányít bennünket, akkor szerintem lehet fogalmunk - vetette ellen Kurt. - A túlélés ösztöne működne. Minden bizonnyal harcolnánk. Nem hiszem, hogy érdemes lenne becsapni magunkat. Vadak lennénk és kíméletlenek.

- Ennek véget kell vetni! - jelentette ki Francois.

- Nem tudom, én mindenesetre nem voltam sehol - szólalt meg Eleanor. - Vagyis a dózistól függ.

- Szerintem is - mondta Edward. - Felezzük meg még egyszer az adagjainkat. Tehát Eleanor eredeti adagjának a negyede legyen a maximum.

- Nem, azzal nem jutunk előbbre - jelentette ki Gloria. Mindenki hátrafordult és ránézett. - Én tegnap már nem vettem be Ultrát, de azt hiszem, így is kóboroltam. Fönn akartam maradni, hogy megakadályozzam, ha bárki el akarna indulni, de egyszerűen képtelen voltam ébren maradni, bármit csináltam.

- Én is csak azóta alszom el egy pillanat alatt, amióta szedem az Ultrát - mondta Kurt. - Először azt hittem, csak attól van, hogy napközben annyira doppingol, ezért estére elfáradok. De lehet, hogy magában a szerben van valami.

Kiderült, hogy ez mindenkivel így van, és még abban is megegyeztek, hogy reggel viszont úgy érzik, remekül kialudták magukat.

- Én most is kipihentnek érzem magam - mondta Francois. - Pedig ott volt a bizonyíték, hogy kint rohangáltam az esőben.

Pár percre néma csend telepedett rájuk. Szembe kellett nézniük a zavaró ténnyel, hogy bár Gloria már nem vett be gyógyszert, mégis jelentkezett nála a. holdkórosság.

Végül Edward törte meg a csendet. - Minden vizsgálatunk azt mutatja, hogy az Ultra többé-kevésbé normális gyorsasággal bomlik le, legalábbis sokkal gyorsabban, mint a Prozac - mondta. - Gloria esete csak azt jelzi, hogy az agyának alsóbb részeiben még mindig magasabb a koncentráció mértéke, mint az a küszöbérték, ahol ez a szerencsétlen komplikáció fellép. Lehet, hogy még jobban vissza kellene vennünk a dózisokat, mondjuk akár a századrészére.

Francois ismét föltartotta a kezét, hogy mindenki lássa. - Ez a rengeteg vágás nekem elég - mondta. - Nem akarok több kockázatot vállalni. Egyértelmű, hogy összevissza kóborolok mindenfelé, anélkül, hogy tudnám, mit csinálok. Nem akarom, hogy lelőjenek vagy elgázoljanak, mert úgy viselkedem, mint valami állat. Abbahagyom az Ultrát.

- Nekem ugyanez az érzésem - mondta David.

- Ez az egyetlen ésszerű lépés - helyeselt Kurt is.

- Rendben van - mondta Edward kényszeredetten. - Mindnyájatoknak igazatok van. Esztelenség lenne kockára tennünk a biztonságunkat, vagy bárki másnak a biztonságát. Egyetemista korunkban szívesen láttuk magunkat állatnak, de gondolom, ebből már kinőttünk. Hagyjuk abba az Ultrát, és néhány nap múlva gondoljuk újra végig az egészet. Addigra a szer teljesen távozik a szervezetünkből, mérlegelhetjük, hogy esetleg újrakezdjük, sokkal kisebb dózisokkal.

- Én mindaddig nem akarok bevenni belőle, amíg nem találunk olyan állatot, amelynek a szervezete ugyanígy produkálja ezt a holdkórosságot - jelentette ki Gloria. - Emberi alkalmazás csak akkor jöhet szóba, ha ezt teljesen kivizsgáltuk.

- Tiszteletben tartjuk a véleményedet- válaszolta Edward. - Mindig is hangsúlyoztam, hogy a gyógyszer szedése teljességgel önkéntes. Hadd emlékeztesselek, hogy eredetileg csak saját magamon akartam kipróbálni!

- És a közbeeső időre milyen biztonsági intézkedéseket teszünk? - kérdezte Francois. - Talán magunkra kellene kapcsolni az EEG-t alvás közben - javasolta Gloria. - Összeköthetnénk egy számítógéppel, és beállíthatnánk, hogy ébresszen föl, ha a normális alvási periódusok megváltoznak.

- Briliáns ötlet - mondta Edward. - Hétfőn megrendelem a berendezést.

- És ma éjszaka? - kérdezte Francois. Ezen mindenki elgondolkodott.

- Remélhetőleg nem lesz semmi probléma - felelte Edward. - Elvégre Gloria kapta a második legnagyobb dózist, a testsúlyához képest nyilván számottevően magasabb volt a vérében a koncentráció. Szerintem mindegyikünknek össze kellene hasonlítania a vérszintjét Gloriáéval. Ha a miénk alacsonyabb, talán rendben leszünk. Valószínűleg egyedül Kurt az, akinél jelentős a kockázat.

- Kösz szépen - szólt közbe Kurt nevetve. - Nem akarsz mindjárt berakni az egyik majomketrecbe?

- Nem is rossz ötlet - mondta David.

Kurt játékosan meglegyintette David fejét.

- Esetleg felváltva kellene aludnunk - javasolta Francois. - Hogy figyelni tudjuk egymást.

- Ez is okos gondolat - mondta Edward. - És a mai vérvizsgálat eredményeit összefüggésbe lehet majd hozni az alvajárással, ha előfordul egyáltalán ma éjszaka.

- Látjátok, még az is lehet, hogy ebből az egészből hasznot húzhatunk - mondta Gloria. - Így, hogy nem szedjük az Ultrát, kiváló lehetőségünk lesz az adott vér- és vizeletvizsgálati eredmények és az utólagos pszichológiai hatások közti összefüggések megfigyelésére. Elképzelhető, hogy a szer hirtelen elhagyása következtében mindnyájunknál jelentkezik valami "depresszió". A majomkísérletek ugyan arra utaltak, hogy nincsenek elvonási tünetek, de ezt még alá kell támasztani.

- Így van, szükségből erényt kovácsolhatunk - helyeselt Edward. - De addig még rengeteg dolgunk van. És mondanom sem kell, mindaz, amiről itt tárgyaltunk, szigorúan titkos, mindaddig, amíg sikerül pontosan meghatároznunk és kiküszöbölnünk az egész problémát.

Kim meglátta az órát, és csak hunyorgott. Nem akart hinni a szemének: majdnem tíz óra volt. Egyetemista kora óta nem aludt ilyen sokáig.

Az ágy szélén ülve hirtelen eszébe jutott az előző esti rémületes epizód a fészerben. Hiába feküdt le utána gyorsan, annyira fel volt dúlva, hogy képtelen volt újra elaludni. Kétórás hiábavaló

erőlködés után bevett még egy fél szem Xanaxot. Attól végre megnyugodott kissé, de nem aludt el. Eszébe jutott, hogy Thomas Goodman leírása szerint Elizabeth is a fészerbe menekült, bizonyára a mérgező gomba hatása alatt. Ezt újabb jelnek érezte: rémületében ő is ugyanabban a fészerben keresett menedéket.

Lezuhanyozott, fölöltözött és megreggelizett, végig abban a reményben, hogy hamarosan teljesen kitisztul a feje, és jól alakul a napja. Nem egészen így történt. Tompának érezte magát a dupla adag gyógyszertől, nyomott volt a hangulata. Az éjszakai rémület utóhatása meg az általános rosszkedv együtt még a Xanaxnak is sok volt. Kim valami másra vágyott, érezte, hogy ezúttal a régi iratok rendezése sem tudná lekötni és elterelni a figyelmét. Emberi szót szeretett volna hallani, hiányzott neki a város.

Odaült a telefon mellé, több bostoni barátját is fölhívta. De nem volt szerencséje, csupán üzenetrögzítőkkel beszélhetett. Meghagyta a számát, de tudta, hogy legföljebb estefelé fogják visszahívni. Mozgékony emberek voltak a barátai, és Bostonban annyi mindent lehet csinálni egy őszi vasárnapon.

Mindenképpen szeretett volna kilépni a birtokról, ezért fölhívta Kinnardot. Amíg a kapcsolásra várt, már abban reménykedett, hogy ott is csak üzenetrögzítőt talál, voltaképpen nem is tudta, mit mondana Kinnardnak. A véletlen azonban úgy akarta, hogy Kinnard a második csengetésre fölvegye a kagylót.

Jelentéktelen dolgokról beszélgettek. Kim megpróbálta titkolni, milyen rossz hangulatban van, de nem sok sikerrel.

- És jól vagy? - kérdezte Kinnard rövid hallgatás után. - Olyan fura a hangod.

Kim törte a fejét, hogy valamivel elüsse a dolgot, de képtelen volt rá. Össze volt zavarodva, feszélyezte ez az egész helyzet, és hirtelen az érzelmek is elborították.

- Az is árulkodó, hogy nem felelsz - mondta Kinnard. - Nem tudok segíteni valamiben? Valami baj van?

Kim mély levegőt vett, hogy uralkodni tudjon magán. - De, tudsz segíteni - felelte. - El akarok menni valahová. Fölhívtam a barátnőimet, de egyiket sem találtam otthon. Az volt a tervem, hogy bemegyek Bostonba, és ott alszom, holnap reggel úgyis mennem kell dolgozni.

- Hát gyere ide - ajánlotta Kinnard. - Csak a szobabiciklimet kell kivinnem a vendégszobából, meg a nyolcvanezer példány New England Journal of Medicine-t, és az egész szoba a rendelkezésedre áll. Egyébként pedig szabadnapos vagyok. Majd csak kitalálunk valamit.

- Ezt komolyan jó ötletnek tartod?

- Illedelmesen fogok viselkedni, emiatt ne aggódj! - jegyezte meg Kinnard nevetve.

De vajon én hogyan fogok viselkedni? - gondolta Kim keserűen.

- Ne is tétovázz tovább! - bátorította őt Kinnard. - A hangodból ítélve biztosan jót fog tenni, ha otthagyod egy kicsit a falusi életet, legalább egy napra.

- Rendben van - egyezett bele Kim hirtelen elhatározással.

- Nagyszerű! - mondta Kinnard. - Mikorra leszel itt?

- Ha egy óra múlva, az jó? - kérdezte Kim.

- Akkor a viszontlátásra egy óra múlva - felelte Kinnard. Kim letette a telefont. Nem tudta pontosan, mit is csinál, de úgy érezte, jól teszi. Fölment az emeletre, összeszedte a holmiját. A konyhában dupla adag ennivalót készített Shebának, tisztára cserélte a hátsó bejáratnál lévő macskaalmot is.

Bepakolt az autóba, és átment a laboratóriumba. Mielőtt belépett volna az ajtón, egy pillanatra megállt, és azt latolgatta, megemlítse-e, hogy Kinnardhoz készül. Úgy döntött, hogy nem, de ha Edward megkérdezné, nem fogja elhallgatni előle.

Ha lehet, még intenzívebb munkahangulat fogadta, mint utolsó látogatásakor. Mindenki el volt merülve a saját munkájában, visszaköszöntek ugyan, de csak amúgy gépiesen, amit Kim egyáltalán nem bánt, sőt. Más sem hiányzott neki, mint egy hosszú előadás valami titokzatos kísérletről.

Edwardot a nyomtatójánál találta, a számítógép éppen öntötte magából az adatokat. Edward rámosolygott, de csak futólag, a következő másodpercben már újra a nyomtatóból kígyózó papírra figyelt.

- Bemegyek Bostonba, egész napra - mondta Kim vidáman.

- Jó - felelte Edward.

- Éjszakára is ott maradok. Meghagyok egy telefonszámot, ha akarod.

- Nem hiszem, hogy kellene. Ha bármi gond van, inkább te hívjál. Én itt vagyok, ahogy szoktam.

Kim elköszönt és megindult az ajtó felé. Edward utána szólt. Kim megállt.

- Ne haragudj, hogy ennyire el vagyok merülve a munkában! Én sem bánnám, ha kicsit kevesebb dolgunk lenne. De éppen kritikus fázisban vagyunk.

- Persze, megértem - mondta Kim, és Edward arcára pillantott. Némi-zavart fedezett fel rajta, amit az utóbbi időben egyáltalán nem tapasztalt.

Sietve távozott a laborból, és beszállt az autóba. Szöget ütött a fejébe Edward viselkedése. Egy pillanatra mintha a régi Edward tért volna vissza: az az ember, akit rögtön az első találkozás alkalmával vonzónak talált.

Ahogy elhagyta a birtokot, máris nyugodtabbnak érezte magát, fokozatosan egyre jobb kedve kerekedett. Az időjárás is segített: meleg, kora őszi nap volt, fényesen sütött a nap, gyönyörű tiszta volt a levegő. Itt is, ott is őszi színekben pompázó fák tűntek fel. Az ég olyan kék volt, mint egyetlen hatalmas, mennyei óceán.

Vasárnap lévén sokkal könnyebb volt a parkolás, mindössze néhány lépést kellett tennie az autótól Kinnard Revers Street-i lakásáig. A torkában dobogott a szíve, amikor megnyomta a csengőt, de Kinnard kedvessége pillanatok alatt föloldotta izgatottságát. Előzékenyen átvette tőle a táskáját, és bevezette őt a vendégszobába, amelyet időközben ki is takarított.

Aztán kiadós sétát tettek a belvárosban, és Kim arra a néhány kellemes órára megfeledkezett az Omniról, az Ultráról és Elizabeth-ről is. Körútjukat a North Enden kezdték, hangulatos olasz étteremben ebédeltek, majd presszókávét ittak egy olasz kávézóban. Aztán a bevásárlóközpont üzleteiben nézelődtek - Kim még egy szoknyát is vásárolt magának. Később a parkban kóboroltak, gyönyörködtek az őszi lombokban és virágokban. Egy idő után leültek egy padra a tó partján, a vízen sikló, hattyú formájú csónakokat figyelték.

- Lehet, hogy ezt nem kellene mondanom - törte meg a csöndet Kinnard -, de valóban fáradtnak látszol.

- Nem vagyok meglepve - felelte Kim. - Nem alszom jól mostanában. Enyhén szólva nem idilli az életem Salemben.

- El akarsz mesélni valamit? - kérdezte Kinnard.

- Most nem - tért ki a kérdés elől Kim. - Egy csomó dolgot nem is látok tisztán.

- Nagyon örülök, hogy meglátogattál - mosolyodott el Kinnard -, és...

- Szeretném rögtön tisztázni, hogy mindenképpen a vendégszobában akarok aludni - vágott közbe Kim.

- Jó, jó, nyugodj meg! - mondta Kinnard, és mintegy védekezésképpen mindkét kezét fölemelte. - Értem én. Elvégre barátok vagyunk, vagy elfelejtetted?

- Bocsáss meg! - mentegetőzött Kim. - Gondolom, teljesen idegbajosnak látszom. Pedig az a helyzet, hogy hetek óta nem voltam ilyen laza, mint most. - Kedvesen megszorította Kinnard kezét. - Köszönöm, hogy a barátom vagy.

A park után a Newbury Streeten vezetett az útjuk, itt csak a kirakatokat nézegették. Csupán egy üzlettel tettek kivételt, a Waterstone's könyvesbolttal, ugyanis ez volt Kim kedvenc böngészőhelye. Végül egy Dick Francis-regénnyel - ezt választotta Kim - és egy szicíliai útikönyvvel a hónuk alatt távoztak. Az útikalauzt Kinnard szemelte ki magának, mondván, ő világéletében Szicíliába vágyott.

Egy indiai étteremben vacsoráztak, de mint a legtöbb ilyen helyen, itt sem árultak szeszes italt - pedig egy jéghideg sör jól esett volna a csípős ételek után, ebben mindketten egyetértettek. Az étteremtől gyalog baktattak vissza a Beacon Hillre, Kinnard lakásáig. Még megittak egy-egy pohár fehérbort, amitől Kim hamarosan elálmosodott. Gyorsan el is búcsúzott Kinnardtól, sietett lefeküdni. Már előre élvezte, hogy kora reggel majd felkel és indul dolgozni a kórházba.

Most eszébe sem jutott a Xanax, amikor lefeküdt a frissen húzott ágyba. Pillanatok alatt mély, pihentető álomba merült.

19.

1994. október 3. hétfő

Kim szinte már el is felejtette, milyen nehéz egy átlagos nap a sebészet intenzív osztályán. Készséggel elismerte, hogy az egy hónapos vakáció után mind fizikailag, mind érzelmileg hiányzott belőle az efféle munkához elengedhetetlen állóképesség. De ahogy a nap a végéhez közeledett, azt is megállapította, mennyire élvezi az összpontosítást, a kihívást, és azt a szívet melengető érzést, hogy valóban segíthet a rászorulókon, nem is beszélve a csapatmunka páratlan élményéről.

Kinnard többször is feltűnt a nap folyamán, frissen műtött betegekkel. Kim külön ügyelt rá, hogy mindig a segítségére lehessen. Megköszönte neki a vendéglátást, többször is elmondta, hogy hetek óta nem aludt olyan jól, mint ott, a vendégszobában. Válaszul Kinnard kijelentette, mindig szívesen látja őt, akár aznap este is ott alhat, bár ő éppen ügyeletes, és éjszakára bent kell maradnia a kórházban.

Kim szívesen elfogadta volna az ajánlatot. A többhetes elszigeteltség után kimondottan élvezte, hogy Bostonban lehet, nosztalgiával gondolt arra az időre, amikor még ő is a városban lakott. De tudta, hogy vissza kell mennie a birtokra. Nem áltatta magát azzal, hogy Edward rá fog érni és ott lesz mellette, mégis szinte kötelességének érezte, hogy hazamenjen.

Amint végzett a munkával, kisétált a Charles és a Cambridge Street sarkára, és a Red Line vonattal elment a Harvard Square-ig. Csúcsidő volt, sűrűn jártak a szerelvények, és húsz perc múlva Kim már a Massachusetts Avenue-n gyalogolt fölfelé, a Harvard jogi kara irányában.

Le kellett lassítania, mert észrevette, hogy izzad. Megint gyönyörű idő volt, vénasszonyok nyara, csak a levegő nem volt olyan kristálytiszta, mint előző nap. Nem volt semmilyen széljárás, a fátyolos, fülledt ernyő megrekedt a város fölött, azt az érzést keltve, mintha nem ősz lenne, hanem rekkenő nyár. Az időjárás jelentésben heves záport, zivatart is ígértek.

Kim egy egyetemistától kérdezte meg, merre van a jogi kar könyvtára, és gond nélkül el is jutott odáig. Megkönnyebbülve lépett be a légkondicionált épületbe. Újabb tudakozódás után elindult Helen Arnold irodája felé. Alighogy leült az előtérben, az egyik ajtóban magas, karcsú, feltűnően csinos, sötét bőrű nő jelent meg, és beljebb invitálta.

- Helen Arnold vagyok, és jó híreim vannak a maga számára - kezdte lelkesen, majd hellyel kínálta Kimet. Kim lenyűgözve nézte Helen Arnoldot, álmában sem gondolta volna, hogy ilyen küllemű nő fogadja majd a jogi kar könyvtárában. Régen látott ilyen döbbenetes, ezernyi vékony fonatból álló hajkoronát, és a hatást csak fokozta a nő gyönyörű színekben pompázó selyemruhája, amelyet laza aranylánc fogott össze a derekán.

- Ma reggel, tulajdonképpen még hajnalok hajnalán beszéltem Ms. Sturburggel, aki egyébként nagyszerű asszony, elmesélte a maga történetét, és hogy egy Rachel Bingham-mű után érdeklődik.

Kim csak bólogatni tudott, mert Helen Arnold egy gyorstüzelő fegyver sebességével ontotta magából a szavakat.

- És sikerült megtalálnia? - kérdezte, amikor Helen egy pillanatra szünetet tartott.

- Igen is, meg nem is - hangzott a válasz. A nő szívélyesen elmosolyodott. - A jó hír az volt, hogy Ms. Sturburg feltételezése helyesnek bizonyult, a mű valóban nem veszett oda az 1764-es tűzvészben. Ez száz százalék, mondja, hogy én mondtam. A jelek szerint állandó jelleggel az egyik professzor lakásán tartották, aki nem az Old Harvard Hallban lakott. Ez jó hír, nem?

- Igen, ez az - felelte Kim. - Sőt, voltaképpen határtalanul boldog vagyok, hogy nem égett el. De nem válaszolt egyértelműen a kérdésemre, hogy megtalálta-e vagy sem. Mit ért az alatt, hogy "igen is, meg nem is"?

- Azt, hogy bár magát a könyvet nem találtam meg, de az tény, hogy a könyv átkerült ide, a jogi karra, a könyvtárba. Azt is megtudtam, hogy nehezen tudtak dűlőre jutni, hogyan és hová katalogizálják, annak ellenére, hogy valamiképpen az egyházjoghoz kapcsolódott, ahogyan a maga Increase Mather-féle leveléből kiderült. Apropó, az a levél szerintem is csodálatos dokumentum, úgy tudom, föl is ajánlotta, hogy a Harvardnak ajándékozza. Nagyvonalú gesztus.

- Ez a legkevesebb, amit adhatok ezért a sok munkáért, amit maguknak adok - mondta Kim. - De ami Rachel Bingham művét illeti, van olyan ember, aki tudja, hol lehet?

- Van - mondta Helen. - Némi kutakodás után fölfedeztem, hogy 1825-ben, amikor a teológiai kar épülete elkészült, a könyv a jogi kari könyvtárból átkerült oda, a teológiára. Fogalmam sincs, milyen okból, talán azért, mert itt úgyis olyan nehezen tudták beilleszteni a katalógusba.

- Uramisten! - kiáltott fel Kim. - Micsoda utat tett meg az a könyv!

- Utólagos engedelmével még délelőtt fölhívtam az ottani kolléganőmet. Remélem, nem baj!

- Persze hogy nem - felelte Kim. Nagyon is örült, hogy Helen magára vállalta ezt a feladatot.

- Úgy hívják, Gertrude Havermeyer - folytatta Helen. - Első látásra harcias vénasszonynak tűnik, de aranyszíve van. Megígérte, hogy utánanéz. - Azzal egy cédulát vett elő, és fölírta Ms. Havermeyer nevét és telefonszámát. Még egy Harvard-térképet is adott Kimnek, miután bejelölte rajta a teológiai kar épületét.

Néhány perc múlva Kim már újra az egyetemi városrész útjait rótta. Elhaladt a fizikai laboratórium mellett, megkerülte a múzeumot, és kiért a Divinity Avenue-ra. Onnan már csak pár lépés volt Gertrude Havermeyer irodája.

- Szóval maga miatt kellett elpocsékolnom az egész délutánomat - jegyezte meg Ms. Havermeyer, miután Kim bemutatkozott neki. A nő az íróasztala előtt állt, agresszíven csípőre tett kézzel. Ahogyan Helen Arnold jelezte, Ms. Havermeyer szigorú, kérlelhetetlen asszony benyomását keltette, bár külsőre egyáltalán nem tűnt annak. Kis termetű, fehér hajú hölgy volt, fehér keretes, trifokális szemüvege mögül méregette Kimet.

- Elnézést kérek a kellemetlenségért - mentegetőzött Kim.

- Amióta Helen Arnold idetelefonált, képtelen voltam egy percig is a saját munkámmal foglalkozni - füstölgött tovább Ms. Havermeyer. - Szó szerint órák óta ezzel kínlódom.

- Remélem, nem hiába áldozott rám ennyi időt - mondta Kim.

- Találtam egy átvételi elismervényt, úgyhogy Helennek igaza volt - folytatta Ms. Havermeyer. - A Rachel Bingham-művet a jogi karról küldték át, és meg is érkezett ide, a teológiára. De látja, milyen a sors, sem a számítógépben nem találtam róla semmit, sem a régi, kártyás katalógusban, de még a korabeli katalógusban sem, amit a pincében tárolunk.

Kimnek összeszorult a szíve. - Ne haragudjon, hogy fölöslegesen ennyi munkát adtam önnek! - mondta.

- Na, azért én nem hagytam annyiban - emelte fel a mutatóujját Ms. Havermeyer. - Csak nem képzeli! Ha én nekidurálom magam valaminek, azt én nem eresztem a kezem közül! Még egyszer végignéztem az összes, kézzel írott katalóguscédulát, még abból az időből, amikor a könyvtár létrejött. Bosszantó, de végül is csak a szerencsének meg a bulldog természetemnek köszönhetem, hogy találtam egy hivatkozást. Ha agyonvernek, sem tudom, hogy a központi katalógusunkban miért nem volt benne.

Kim reményei újraéledtek. Lassanként olyan volt már ez a kutatás, mint egy lelki hullámvasút. - És itt van a könyv is?

- Á, hogy képzeli? - mondta Ms. Havermeyer sértődötten. - Ha itt lenne, akkor nem hiányozna a számítógépből sem, arra mérget vehet. Itt rend van, kérem! Nem, az utolsó hivatkozás szerint majdnem egy év múlva, 1826-ban átküldték az orvosi karra. Biztosan nem tudták hova tenni az anyagot. Különben nagyon rejtélyes az egész, mert az sem volt föltüntetve, hogy egyáltalán milyen kategóriába tartozik.

- Ezt nem mondhatja komolyan - sóhajtott fel Kim elkeseredve. - Ez már több a soknál, amit ez után a könyv vagy tudom is én mi után nyomozni kell. Lassan már olyan, mint a rossz tréfa.

- Ne adja fel! - szólt parancsolóan Ms. Havermeyer. - Én is mennyit küszködtem maga helyett! Még, át is telefonáltam a Countway orvosi könyvtárba, beszéltem John Moldaviannel, aki a könyvritkaságokat gondozza. Megígérte, hogy ő is utánanéz.

Kim megköszönte Ms. Havermeyer-nek a segítséget, visszament a Harvard Square-re, onnan pedig a Red Line-nal megint Bostonba.

Ekkor már valódi csúcsforgalom volt, alig fért föl a vonatra. Nem volt szabad ülőhely, állnia kellett. Miközben a vonat a Longfellow Bridge-en robogott keresztül, ő már azt latolgatta, hogy végképp föladja az egész Elizabeth-ügyet. Úgyis csak délibábot kerget. Valahányszor úgy tűnik, hogy végre a közelébe ér, mindig kiderül, hogy hamis nyomon jár.

A kórház garázsában beült az autójába, már a motort is beindította, és csak ekkor jutott eszébe, hogy a Salembe vezető úton alighanem őrületes csúcsforgalomra számíthat. Ilyenkor az autópályára való följutás is legalább fél órát vett igénybe.

Gondolt egy nagyot, megfordult az autóval, és az ellenkező irányba indult el, a Countway orvosi könyvtár felé. Úgy döntött, inkább végigmegy az újabb nyomon, ahelyett hogy az autóban rostokoljon a forgalmi dugóban.

John Moldavian éppen úgy nézett ki, ahogyan egy könyvtárostól elvárható volt. Halkszavú, kedves embernek tűnt, és amilyen óvatos szeretettel bánt a könyvekkel, abból rögtön látszott, hogy szenvedélyesen szereti őket.

Kim bemutatkozott, megemlítve Ms. Havermeyer nevét is. Moldavian erre rögtön kutatni kezdett az íróasztalát elborító papír- és könyvhalmazban.

- Találtam magának valamit - mondta. - Csak hova az ördögbe tettem?

Kim türelmesen várt, amíg a könyvtáros a papírokat túrta. Keskeny arca szinte eltűnt a vastag, sötét keretes szemüveg mögött. Vékony kis bajuszkája már-már túlzóan tökéletes vonalúnak tűnt, mintha szemceruzával rajzolták volna a szája fölé.

- Itt van maguknál az a Rachel Bingham-mű? - kérdezte Kim.

- Nem, már nincs itt - hangzott a válasz. Moldavian arca ekkor hirtelen földerült. - Á, itt van, amit akartam - mondta, és meglobogtatott egyetlen árva, fénymásolt papírlapot.

Kim halkan fölsóhajtott. Ennyit az újabb nyomról, gondolta.

- Végignéztem az 1826-os könyvtári iratokat - mondta Moldavian. - És ezt találtam magának.

- Tippelhetek? - szólt közbe Kim. - Átküldték valahova, ugye?

Moldavian a kezében tartott papírlap fölött Kimre meredt. - Hogyan tudta kitalálni? - kérdezte.

Kim keserűen fölnevetett. - Mindig így történik - mondta. - Innen hova vitték?

- Az anatómiai tanszékre - felelte Moldavian. - Ma már persze sejtbiológiai tanszéknek hívják.

Kim hitetlenkedve ingatta a fejét. - Mi az ördögnek küldték oda? - tette fel a szónoki kérdést.

- Fogalmam sincs - mondta a könyvtáros. - Egyébként az az utalás, amit találtam, meglehetősen különös volt. Egy sebtében, kézzel írott cédula volt, valószínűleg hozzá volt tűzve ahhoz a könyvhöz, dokumentumhoz vagy rajzhoz. Lemásoltam magának. - Azzal átnyújtotta Kimnek a papírlapot.

Kim nehezen tudta kibetűzni az írást, meg is kellett fordulnia, hogy az ablakon át bejövő fényben jobban lásson. A szöveg a következő volt. Ritkaság 1691-ből, Rachel Binghamtől. A "ritkaság" szóról Kimnek azonnal Mary Custland jutott eszébe, aki arra tippelt, hogy Rachel Bingham műve a "ritkaságok tárá"-nak nevezett gyűjtemény egy darabja volt, de az a gyűjtemény porig égett az 1764-es tűzben. Aztán átvillant az agyán Jonathan Stewart levele, amelyet az apjának írt. Gyanakodni kezdett, hogy a kezében tartott papíron Jonathan Stewart kézírását látja. Lelki szemei előtt megjelent a fiatalember, amint kapkodva odafirkantja ezt a pár szót egy kártyára, és közben retteg, hogy idejében kijusson a professzor lakásából, ahová titokban belopózott, hogy az Elizabeth Stewart nevet Rachel Binghamre változtassa. Ha rajtakapják, nyilvánvalóan búcsút mondhatott volna az egyetemnek.

- Már telefonáltam is a tanszékre - szakította félbe Kim tűnődését a könyvtáros -, ahol bizonyos Carl Nebolsine nevű úrhoz irányítottak, ő a kurátora a Warren Anatómiai Múzeumnak. Őt is felhívtam, ő pedig közölte velem, hogy amennyiben látni akarom az illető kiállítási tárgyat, akkor menjek át a hivatali épületbe.

- Vagyis nála van? - kérdezte Kim, mint aki nem hisz a fülének.

- A jelek szerint igen - mondta Moldavian. - A múzeum az A épület negyedik emeletén található, rézsút szemben a könyvtár bejáratával. Van kedve átmenni?

- Mindenképpen - vágta rá Kim. Érezte, hogy gyorsabban ver a szíve a gondolatra, hogy most végre talán megtalálta Elizabeth bizonyítékát.

Moldavian a telefonért nyúlt. - Megnézzük, hogy bent van-e még Mr. Nebolsine. Nemrég még bent volt, de biztosan több irodája van. Tudniillik ő felügyeli az egyetemi városban elhelyezett, több kisebb múzeumot és gyűjteményt is.

A telefonbeszélgetés nem tartott sokáig, és Moldavian már közben örvendezve mutatta Kimnek, hogy szerencséjük van. - Még ott van - mondta, miután letette a kagylót -, a múzeumban várja magát, de most rögtön indulnia kell.

- Már rohanok is - felelte Kim. Elbúcsúzott, és sietős léptekkel átvágott az A épülethez, amely klasszicista stílusban épült, homlokzatán dór oszlopokra helyezett, masszív timparionnal. Az ajtóban egy pillanatra megállította az őr, de a kórházi igazolványa láttán azonnal továbbot intett.

Kim a negyedik emeleten kiszállt a liftből. Az egész múzeum, úgy ahogy volt, oda volt szorítva a bal oldali fal mellé - a gyűjtemény mindössze néhány üvegablakú kiállítószekrényből állt. Semmi különleges nem volt benne, csupán a szokásos, kezdetleges sebészeti műszerek, amelyek az erősebb idegzetű szemlélőket is megrendítették volna, régi fényképek, boncolási preparátumok. Azután rengeteg koponya, köztük olyan is, amelynek szemüregében és homlokán jókora lyuk tátongott.

- Az elég érdekes eset - szólalt meg valaki Kim háta mögött. Kim megfordult, és sokkal fiatalabb férfit látott maga előtt, mint azt egy múzeumi kurátorról feltételezte volna. - Nyilván maga Kimberly Stewart. Carl Nebolsine vagyok - mutatkozott be a férfi. Kezet fogtak egymással.

- Látja ezt a rudat itt? - kérdezte, egy másfél méteres acélrúdra mutatva. - Tömőrúdnak hívják. Ezzel döngölték be a lőport és az agyagot a robbantáshoz fúrt lyukba. És egy szép napon, jó száz évvel ezelőtt, ez a rúd keresztülhatolt ennek a férfinak a fején - mutatott most a koponyára. - És tudja, mi a bámulatos? Hogy túlélte!

- És egészséges maradt? - kérdezte Kim.

- Állítólag a felépülése után már nem volt kimondottan szeretetre méltó ember, de hát a helyében ki is lenne az? - felelte Nebolsine.

Kim végigfuttatta a tekintetét a többi kiállítási tárgyon is. Az egyik távoli sarokban néhány könyvet fedezett fel. - Ha jól tudom, magát a Rachel Bingham-féle lelet érdekli - mondta Nebolsine.

- Itt van? - kérdezte Kim.

- Nincs - ingatta a fejét Nebolsine.

Kim úgy nézett rá, mint aki nem jól hall.

- Lent van a raktárban - folytatta a férfi. - Nincs nagy érdeklődés iránta, és különben is mindig helyhiánnyal küszködünk. Meg akarja nézni?

- De még mennyire - felelte Kim megkönnyebbülve. Liften mentek le a pincébe, majd egy labirintusszerű úton indultak el - Kim nem szívesen vállalkozott volna rá, hogy egymaga találjon vissza a bejárathoz. Nebolsine kinyitott egy nehéz vasajtót. Belül fölkattintotta a villanyt, de ennek nem volt látványos eredménye: mindössze néhány csupasz égő világított.

A helyiség zsúfolva volt régi típusú, poros üvegtárlókkal.

- Elnézést a rendetlenségért - mondta Nebolsine. - Nincs nagy tisztaság, de hát nem is nagyon járunk ide. - Azzal megindult a szekrények között, Kim a nyomában. Itt is, ott is különféle csontok voltak láthatók, aztán könyvek, műszerek, tartósítószerrel teli üvegedények, bennük ilyen-olyan emberi szervek. Nebolsine ekkor megállt, és az előtte lévő tárló középső polcára mutatott.

Kim valósággal visszahőkölt a látványtól, amelyre a legkevésbé sem volt felkészülve. Undorral vegyes rémület kerítette hatalmába, amint meglátta a barnás színű tartósítószerrel töltött, nagy üvegkorsóba gyömöszölt négy-öt hónapos magzatot, amely valóságos szörnyetegnek tűnt.

Nebolsine észre sem vette Kim döbbenetét, kinyitotta a tárlót. Benyúlt, és előbbre húzta a súlyos tartályt, amitől megmozdult a magzat is, mintha valami groteszk táncot járna. Apró szövetdarabkák hullottak a testből, ahogy a hó hullik a téli tájat ábrázoló üvegbuborékos papírnehezékekben.

Kim a szája elé kapta a kezét, iszonyodva meredt az anenkefál magzatra. melynek nem fejlődött ki az agya, a koponyája pedig lapos volt. A farkastorok miatt úgy tűnt, mintha a szája fölkerült volna az orrába. És ahogy nekilapult az üvegtartály falának, vonásai még jobban eltorzultak. Viszonylag nagy, békaszerű szemei fölött rögtön a lapos fejtető kezdődött, amelyet dús, koromfekete haj borított. Hatalmas álla aránytalanul nagynak tűnt az arcához képest. Rövid és vastag fölső végtagjai lapátszerű kezekben, rövid ujjakban végződtek, ezek némelyike össze is nőtt egymással,

majdnem úgy, mint a hasadt patájú állatoké. A törzs alsó részéből pedig hosszú, halfarokra hasonlító nyúlvány nőtt ki.

- Vegyem ki, hogy odakint a világosban jobban még tudja nézni? - kérdezte Nebolsine.

- Nem! - tiltakozott Kim, kissé túl hangosan. Aztán nyugodtabb hangon még hozzátette, hogy itt is elég jól lát mindent.

Most már tökéletesen értette, mit gondolhatott a tizenhetedik századi elme erről az állatian torz teremtményről. Szegény nyomorultat könnyen akár magának a megtestesült ördögnek is tekinthették. És valóban, a korabeli metszeteken, amelyeket Kim látott, valahogy így festették le az ördögöt.

- Nem akarja, hogy legalább megfordítsam, hogy a másik oldalát is lássa? - kérdezte Nebolsine.

- Köszönöm, nem kell - hárította el az ajánlatot Kim, és önkéntelenül hátrébb lépett. Most már világos volt, miért nem tudott mit kezdeni ezzel a furcsa valamivel sem a jogi kar, sem a teológiai kar.

És eszébe jutott Elizabeth naplója is, ahol az egyik bejegyzésben Elizabeth arról írt, mennyire aggódik szegény, ártatlan Jób miatt. Nem a bibliai Jóbra gondolt. Tudta, hogy terhes, és már előre a Jób nevet adta a gyermeknek. Milyen tragikus egybeesés, gondolta Kim.

Megköszönte Nebolsine-nek a segítségét, és szinte támolyogva indult vissza az autójához. Egész úton Elizabeth kettős tragédiáján töprengett, hogy még terhes is volt, miközben folyamatosan mérgezte őt a gabonaraktárban tenyésző penészgomba, amelyről nem is tudott. Abban az időben senki számára nem lehetett kétséges, hogy Elizabeth magával az ördöggel szűrte össze a levet, csak úgy foganhatott benne az a szörnyeteg. Ez aztán valóban ékes bizonyítéka lehetett a sötét szövetkezésnek, ráadásul a "rohamok" is Elizabeth házában kezdődtek, és onnan terjedtek tovább a többi házra, ahová a gyerekek magukkal vitték Elizabeth rozskenyerét, És Elizabeth helyzetén csak ronthatott a magabiztossága is, meg rosszkor jött viszálya a Putnam családdal, sőt a paraszti sorból való fölkapaszkodása is.

Odaért az autóhoz, beült a volán mögé, és beindította a motort. Most már kristálytisztán állt előtte, miért vádolták Elizabeth-t boszorkánysággal, és hogyan bizonyították a bűnösségét.

Úgy vezetett hazafelé, hogy szinte nem is tudta, mit csinál. Már azt is kezdte megérteni, hogy Elizabeth miért nem volt hajlandó bűnösnek vallani magát, pedig Ronald nyilván megpróbálta rábeszélni, hogy így mentse az életét. Elizabeth tudta, hogy nem boszorkány, de az ő meggyőződése úgyis kevés lett volna, ha mindenki ellene volt: barátok, bírók, sőt az egész egyház. A férje is távol volt, mindenképpen magára maradt volna a harcban. Mindenkitől elhagyatva csak arra gondolhatott, hogy valami szörnyű vétséget követett el Isten ellen. Mi más magyarázhatta volna, hogy ilyen démoni teremtményt hozott a világra? Ki tudja, talán ő maga is igazságosnak érezte a sorsát.

A Storrow Drive-on Kim hatalmas dugóba került, és idegölő araszolásra kényszerült. A fülledt hőség sem enyhült, sőt ha lehet, még fojtogatóbb lett. Kim egyre inkább fogolynak érezte magát az autóban.

Végre valahogyan keresztülvergődött a Leverett Circle lámpás kereszteződésén. Kiszabadulván a város béklyójából, a 93-as úton végre ráléphetett a gázpedálra. A fizikai szabadulás szinte megvilágosodásként hatott rá, egyszerre a lelki szabadulás lehetőségét is látta maga előtt. Mintha a szörnyszülött látványa keltette megrázkódtatás megfogalmazta volna számára Elizabeth üzenetét is, amelyet immár hónapok óta annyira meg akart találni és érteni: hinnie kell önmagában. Nem szabad elveszítenie a hitét mások meggyőződése és hite miatt, ahogyan szegény Elizabeth tette. Elizabethnek nem volt más választása, de neki van.

Agyában egymást kergették a gondolatok. Fölidézte a pszichológusnővel töltött gyötrelmes órákat, amikor arról volt szó, milyen alacsonyra értékeli önmagát. Alice McMurray a lehetséges okokat is fölvázolta: az érzelmi sivárság. az apja részéről, az ő kétségbeesett megfelelési kényszere, és az anyja passzivitása az apja nőügyeivel szemben. De most mindezt végletesen banálisnak találta, mintha nem is róla lett volna szó azokban a beszélgetésekben. Hiányzott belőlük az a mellbevágó erő, amit csak most tapasztalt, ebben a sokkszerű állapotban, amit az Elizabeth kínszenvedésével való teljes szembesüléskor átélt.

Most már mindent világosan látott. Hogy mi okozta az önértékelési zavarokat - a családi környezete, a saját gátlásossága, vagy a kettő kombinációja -, ez most már mindegy volt. A lényeg

az, hogy ő maga nem hagyta kibontakozni a saját hajlamait és érdekeit. A pályaválasztása volt erre a legjobb példa. Jelenlegi helyzete a másik.

Ekkor hirtelen fékeznie kellett. Meglepetéssel és bosszúsan konstatálta, hogy újabb dugóba került, pedig errefelé ez ritkaságnak számított. Ismét csak lépésben tudott haladni, pillanatonként megállva és újra nekilendülve, miközben a nyárias hőség csak úgy áradt befelé a lehúzott ablakokon. Nyugat felől terebélyes viharfelhők gyülekeztek a horizonton.

A gyötrelmes araszolgatás közepette belül, magában új keletű elszántságot észlelt. Meg kell változtatnia az életét. Először eltűrte, hogy az apja irányítsa, pedig semmi érdemi kapcsolatuk nem volt egymással. És most hagyja, hogy Edward is ugyanezt tegye. Együtt élnek, de ez csak a látszat. A valóság az, hogy Edward kihasználja őt, és cserébe nem nyújt semmit. Az Omni laboratóriuma ne maradjon az ő birtokán, és Edward kollégái ne lakjanak a Stewartok családi fészkében.

Mire ismét nekilendült az autósor, és Kim megint szabadabban haladhatott, már odáig jutott, hogy megígérte magának: változtat a dolgok jelenlegi állásán. Amint kiér a birtokra, azonnal beszél Edwarddal. Értelmi párviadalokban való gyengeségét és a halogatásra való hajlamát ismerve, elszántságát a legfrissebb információkkal is igyekezett erősíteni, azzal, hogy a jelek szerint az Ultra teratogén hatású lehet, károsítja a fejlődő magzatot, emiatt is haladéktalanul találkoznia kell Edwarddal. Annyit ő is tudott, hogy ez kritikus lehet egy kísérleti gyógyszer esetében, nemcsak a terhesség miatt, hanem mert a teratogén szerek gyakran rákkeltő hatásúnak bizonyulnak.

Majdnem hét óra volt, mire beért a birtokra. Az egyre sűrűsödő viharfelhők miatt a szokásosnál sötétebb volt, ahogy a labor elé kanyarodott, látta, hogy odabenn már égnek a villanyok.

Leállította az autót, de nem szállt ki rögtön. Hiába volt minden elhatározás, megint csak azon tanakodott magában, hogy bemenjen-e vagy sem. Egyre-másra újabb ürügyek jutottak eszébe, hogy elhalassza a látogatást. De nem adta meg magát. Kinyitotta az ajtót és kiszállt az autóból.

- Akkor is megteszed, ha belehalsz - mondta magának. Kisimította a gyűrődéseket a köpenyén, megigazította a haját, és belépett a laboratóriumba.

Amint betette maga mögött a belső ajtót, máris érzékelte, hogy a hangulat megint megváltozott. Esküdni mert volna rá, hogy David, Gloria, de még Eleanor is látta, hogy belépett, de egyikük sem köszönt. Elfordították a fejüket, szándékosan nem vettek tudomást Kimről. Nem volt nevetés, nem hangzott el egyetlen szó sem. Szinte tapintani lehetett a feszültséget a levegőben.

Mindez fokozta Kim szorongását, de erőt vett magán, és Edwardot kereste a tekintetével. Egy elsötétített sarokban fedezte fel, a számítógép mellett. A képernyő halványzöld vibrálása baljós fénybe vonta az arcát.

Kim odalépett hozzá, és egy pillanatra megállt mellette. Ahogy a billentyűk fölött mozgó kezekre tévedt a pillantása, észrevette, hogy a leütések közben Edward ujjai remegnek. A lélegzése is határozottan gyorsabb volt, mint az övé.

Percek teltek el. Edward nem vett róla tudomást.

- Kérlek, Edward! - szólalt meg végül Kim. A hangja megbicsaklott. - Beszélnem kell veled!

- Később - felelte Edward. Még mindig nem nézett Kimre.

- Nagyon fontos lenne, hogy most beszéljünk - mondta Kim tétován.

Edward erre fölpattant, halálra rémítve Kimet. Szinte kirúgta maga alól az ergonomikus széket, amely a görgőkön messzire elgurult, míg neki nem ütközött egy szekrénynek. Edward olyan közel vitte az arcát Kiméhez, hogy a nő a vererek hálóját is tisztán látta a kidülledő szemek fehérjében.

- Azt mondtam, később! - sziszegte Edward összeszorított fogakkal. Úgy meredt Kimre, mintha előre élvezné a várható ellenkezést.

Kim hátralépett és beleütközött az egyik munkaasztalba. Ügyetlen mozdulattal valami támasz után kapott, de csak egy csőröspoharat sikerült levernie az asztalról. A pohár darabokra tört, tovább borzolva amúgy is megtépázott idegeit.

Kim nem mozdult. Dermedten figyelte Edwardot, aki megint elveszteni látszott az önuralma maradékát is, mint amikor a falhoz vágta a borospoharat a lakásában. Kimnek átvillant az agyán, hogy talán valami fontos dolog történt a laborban, ami komoly ellentéteket robbantott ki a kutatók között. Akármi is volt, mindenkit kihozott a sodrából, főként Edwardot.

Kim első reakciója az együttérzés volt, hiszen tudta, Edward milyen rengeteget dolgozik. De aztán visszafogta magát. Frissen szerzett önismerete figyelmeztette, hogy ezzel csak a régi beideg-

ződéseihez térne vissza. Elszánta magát, követni akarta Elizabeth útmutatását. Életében először a sarkára fog állni, és a saját érdekét tartja szem előtt.

Ezzel egy időben még arra is képes volt, hogy józanul gondolkozzék. Tudta, semmi értelme fölöslegesen provokálnia Edwardot. Viselkedéséből egyértelműen kiderült, hogy a pillanat és a hangulat nem alkalmas a kettőjük kapcsolatának megvitatására.

- Elnézést, hogy megzavartalak - mondta Kim, miután Edwardnak már szemlátomást sikerült valamennyire fegyelmeznie magát. - Látom, hogy számodra ez nem megfelelő időpont. Lent leszek a kisházban. Mindenképpen beszélni akarok veled, úgyhogy légy szíves gyere át, ha készen állsz rá.

Azzal hátat fordított Edward fenyegető pillantásának, és az ajtó felé indult. Néhány lépés után azonban megállt és visszafordult. - Ma megtudtam valamit, jobb ha te is tudod - mondta. - Könnyen lehet, hogy az Ultra teratogén hatású.

- Majd kipróbáljuk terhes egereken és patkányokon is - felelte Edward mogorván. - De pillanatnyilag sokkal súlyosabb problémával küzdünk.

Kimnek ekkor tűnt fel, hogy Edward fejének bal oldalán horzsolás van. Aztán azt is észrevette, hogy a kezét ugyanolyan vágások csúfítják, mint amilyeneket Kurtén látott.

Ösztönösen megindult Edward felé. - Megsebesültél - mondta, és a férfi fején lévő seb felé nyúlt.

- Semmiség - mondta Edward, és durván ellökte Kim kezét. Majd elfordult, visszahozta a székét, leült a számítógép elé, és folytatta a munkáját.

Kim feldúltan lépett ki a laboratóriumból, Edward hangulata és viselkedése egyre kiszámíthatatlanabbnak tűnt számára. Odakint jóval sötétebb lett. Szinte levegőt sem lehetett venni a fülledtségtől. A fákon bénultan csüngtek a levelek, semmi nem mozdult, csak néha-néha röppent át egy madár az égen, menedéket keresve.

Kim sietett az autóhoz. Ahogy fölpillantott a baljós felhőkre, amelyek már közvetlenül a feje fölött gomolyogtak, kisebbfajta, cikázó villámokat is látott, de dörgés még nem hallatszott. A kisházig is úgy ment el, hogy bekapcsolta a fényszórókat.

Hazaérve első dolga volt, hogy a szalonba menjen. Megállt Elizabeth portréja előtt, és ha lehet, még nagyobb együttérzéssel, csodálattal és hálával gondolt távoli ősére. Néhány percig nézegette az erőt, nőiességet sugárzó arcot, a csillogó, zöld szemeket, s ez elég volt számára, hogy visszatérjen a nyugalma. A képből erőt merített, és tudta, hogy a laborbeli kudarc ellenére végig fog menni az úton. Igaz, neki kell várnia Edwardra, de mindenképpen beszél vele.

Később körbejárta a házat, Elizabeth-szel közös otthonukat. Ő ugyan most magányosnak érezte magát, de a ház otthonos volt és romantikus. Egyszer csak azon kapta magát, hogy Kinnardot képzeli Edward helyébe, és azon tűnődik, mennyire más lenne itt az élet Kinnarddal.

Az ebédlőben, amely Elizabeth konyhája volt, sajgó szívvel állapította meg, milyen kevésszer használták az ebédlőasztalt. Az egész szeptember egyetlen nagy kudarc volt, nem vitás, most már nem is értette, hogyan engedhette meg, hogy Edward belerángassa őt ebbe a gyógyszerkísérletes ámokfutásba.

Hirtelen támadt haragjában még tovább is ment egy lépéssel: végre bevallotta magának, hogy visszataszítónak találja Edward gyorsan kifejlődött kapzsiságát, és taszítja őt az az új Edward is, akit az Ultra formált meg. Nem volt már kétsége afelől sem, hogy az ő életében nem lehet helye gyógyszerrel szerzett önismeretnek, gyógyszeresen előidézett magabiztosságnak és boldogságnak. Ez mind hamisság és csalás. Valósággal undorodott a pszichofarmakológiai kozmetikától.

Miután kellőképpen tisztázta magában, hogy valójában milyennek látja Edwardot, gondolatai visszatértek Kinnardhoz. Most, hogy másképp nézett önmagára, belátta, hogy őt magát is sok minden terheli kettejük kapcsolatában. Ugyanolyan szigorúan ítélte meg a saját viselkedését is, mint Edward mohóságát, nem lett volna szabad hagynia, hogy a visszautasítástól rettegve félreértelmezze Kinnard kisfiús, diákos hobbyjait.

Felsóhajtott. Testileg-lelkileg kimerültnek érezte magát, ugyanakkor bensője nyugodt volt. Hónapok óta most fordult elő először, hogy megszabadult állandó társától, a szorongástól. Tudta ugyan, hogy életében nagy a zűrzavar, de el volt szánva a változtatásra, és tudta, mit kell megváltoztatnia.

Hosszú ideig ült a fürdőkádban, élvezte a fürdőt - nem is emlékezett rá, mikor esett meg vele utoljára ilyesmi. Aztán kellemesen lezser tréningruhába bújt, és vacsorát készített magának. Vacsora után a szalon ablakánál nézte egy ideig a laboratórium épületét, közben az járt a fejében, vajon Edward mikor szánja rá magát, hogy átjöjjön hozzá.

Aztán elfordította tekintetét a laborról, a fák fekete sziluettjeit tanulmányozta. Minden mozdulatlan volt, mintha üvegbe lettek volna ágyazva az ágak, a levelek, még mindig nem fújt a szél sem. Amikor hazaért, úgy tűnt, mindjárt kitör a vihar, de a felhők időközben mintha távolabb vonultak volna. Ekkor mégis villámlott egyet. Most már egészen a. földig ért a villám íve, rögtön utána a távolból fölhangzott az égzengés robaja is.

Kim eljött az ablaktól, és újra csak a kandallópárkány fölött függő portréra tévedt a tekintete. Váratlanul a rémséges, torz magzat képe villant elé, ahogy ott úszott a formalinos üvegtartályban. Megborzongott az emléktől. Nem csoda, hogy akkoriban hittek a varázslásban, a mágiában, a boszorkányságban. Mi más adhatott volna magyarázatot ilyen nyugtalanító jelenségre?

Közelebb lépett a képhez, sokadszorra is szemügyre vette Elizabeth vonásait. Az áll vonalából, a száj ívéből, a tekintet merész nyíltságából csak úgy sugárzott a magabiztosság. Sokért nem adta volna, ha megtudhatja, vajon miből eredt ez a jellemvonás. a vérmérsékletből, vagy a karakterből? Vele született Elizabeth-szel, vagy csak tanulta? A természet adta így, vagy a neveltetés alakította ki benne?

Ahogy teltek az órák, gondolatban már odáig jutott, hogy a pályamódosítás lehetőségét latolgatta. Abban persze nem volt biztos, lesz-e elég mersze ekkora kockázatot vállalni. Tudta, hogy ekkora örökséggel a háta mögött anyagi okokra nem hivatkozhat. Csábította a lehetőség, hogy a művészettel foglalkozzék, de el is bátortalanította.

A padláson és a borospincében lévő irattenger rendszerezése során döbbent rá, milyen keveset tett a családja a közösségért, a helyért, ahol éltek. Csak a töméntelen mennyiségű dokumentum maradt utánuk, meg az az ízléstelen kastély, ahol a dokumentumokat tárolták. Nem volt közöttük egyetlen színész, zenész vagy író sem. Hiába voltak gazdagok, nem gyűjtöttek festményeket, nem támogattak zenekarokat, nem alapítottak könyvtárat. Voltaképpen nem adtak semmit a kultúrának, hacsak a vállalkozói létet nem tekintette valaki önmagában és önmagáért való kultúrának.

Kilenc órára már nem bírt a fáradtsággal. Fél órával korábban még arra gondolt, hogy visszamegy a laborba, de ezt gyorsan elvetette. Ha Edward akart volna, már átjöhetett volna. Inkább egy cédulát írt neki, és az öntapadós papírt fölragasztotta a fürdőszobai tükörre. Csak annyi állt rajta. Ötkor fölkelek, akkor beszélhetünk.

Még gyorsan megsétáltatta a macskát, azután azonnal ágyba bújt. Meg sem próbálkozott az olvasással, és eszébe sem jutott, hogy nyugtatót vegyen be. Néhány perc múlva már mélyen aludt.

20.

1994. október 4. kedd

Hatalmas égzengés csattanása ragadta ki az álom karjaiból. A ház még szinte rezgett a rettentő zajtól, ő pedig arra riadt, hogy rémülten ül az ágyában. Sheba egy szempillantás alatt leszökkent mellőle, és az ágy alatt keresett menedéket.

Egy-két percen belül eleredt az eső és viharos szél támadt. A hosszúra nyúlt vihar előtti csend után most különös hevességgel tomboltak az elemek. Az esőcseppek úgy kopogtak a feje fölött, mintha kavicszápor hullana a palatetőre. Az egyik nyitva hagyott tolóablak fölső részén is koppantak a vízcseppek. Kiugrott az ágyból, hogy becsukja az ablakot. Abban a pillanatban a villám belevágott a kastély egyik tornyán lévő villámhárítóba. Kék fény árasztotta el az egész környéket.

Ahogy a kastély és a kisház közötti rét is fénybe borult, döbbenetes látvány tárult Kim elé. Kísértetszerű, lenge öltözetű alak futott a füvön. Bár az egész kép csak egy pillanatra látszott, ezért nem lehetett biztos a dolgában, mégis úgy vélte, Eleanort látta.

A villámlást egy pillanat múltán újabb fülsiketítő csattanás követte. Kim zúgó füllel, feszülten bámult kifelé a sötétbe. De a szakadó esőben már semmit nem látott, akárhogy erőltette a sze-

mét. Nem is az izgatta, hogy valóban Eleanor volt-e az, csak arra tudott gondolni, hogy ilyen időben senkinek nem szabadna odakint járkálnia, hiszen az a veszett állat is bármikor föltűnhet.

Szólnia kell Edwardnak, gondolta. Meglepődve látta, hogy Edward ajtaja be van csukva, pedig máskor éjszaka is mindig nyitva állt. Bekopogott. Nem jött válasz, hangosabban kopogott. Ekkor sem kapott választ. Megnézte a zárat. Benne volt a kulcs, tehát az ajtó nem lehetett bezárva. Benyitott.

Azonnal megütötte a fülét Edward horkolása. Többször is a nevén szólította a férfit, egyre hangosabban, de Edward meg sem moccant.

Egy újabb villámlás fénybe borította a szobát. Kim egy pillanatra látta Edwardot, amint hanyatt fekve, kezét-lábát széttárva, alsóneműben aludt. Az egyik lábán megakadt a nadrág szára, a kifordított ruhadarab másik fele lelógott az ágyról.

Kim összehúzta magát, várta az újabb csattanást. Nem várt hiába. A hangerőből ítélve alighanem éppen a birtok fölött helyezkedett el a vihar centruma.

Fölkapcsolta a folyosón lévő lámpát, amely bevilágított Edward szobájába is, majd gyorsan az ágyhoz lépett. Újra szólongatni kezdte Edwardot. Amikor ez nem használt, finoman megrázta a vállát. Edwardnak még a lélegzése sem változott meg, nemhogy fölébredt volna. Kim ekkor már vadul rángatta őt, és amikor ez is hatástalan maradt, elfogta a rémület. Úgy tűnt, Edward kómába esett.

Kim fölkapcsolta az ágy melletti lámpát is. Edward arca és teste maga volt a megtestesült nyugalom. Arca petyhüdt volt, a szája nyitva. Kim ekkor megfogta mindkét vállát, és nagy erővel, kitartóan rángatni kezdte, közben a nevén szólongatta.

Csak erre változott meg kissé Edward lélegzése. Azután kinyitotta a szemét is.

- Edward, ébren vagy? - kérdezte Kim. Újra rázni kezdte, amitől Edward feje úgy csuklott ide-oda, mint valami rongybabáé.

Tekintete zavarosnak és üresnek tűnt, míg egyszer csak mintha megállapodott volna Kimen, aki még mindig fogta a vállait.

Kim látta, hogy a férfi pupillája tágulni kezd, mint a macskáé, amikor ugrani készül. Azután mindkét szeme résnyire szűkült, fölső ajka pedig fölkunkorodott, mint a vicsorgó vadállatnak. Nemrég még laza, petyhüdt arcát is állati düh torzította el.

E rémületes, váratlan metamorfózis láttán Kim eleresztette Edward vállát és fölegyenesedett. Nem akarta elhinni, hogy ilyen dühös legyen, amiért fölkeltette őt. Edward torkából ekkor mély, morgásra emlékeztető hang tört elő, ő maga pedig fölült. Rezzenéstelenül meredt Kimre.

Kim az ajtó felé ugrott, éppen amikor Edward rávetette volna magát. Azután zuhanás zaját hallotta, Edward nyilván belegabalyodott a nadrágjába, amit lefekvéskor nem húzott le teljesen. Kim becsapta maga mögött az ajtót, és a kulccsal a zárat is ráfordította.

Hanyatt-homlok rohant le a lépcsőn, a konyhai telefonhoz. Tudta, hogy Edwarddal valami nagyon nagy baj történt. Nemcsak azért volt mérges, mert ő fölébresztette. Valami megpattant az agyában.

Kim a rendőrségi ügyeletet tárcsázta. A vonal másik végén még föl sem vették a kagylót, amikor hallotta, hogy Edward szobájának ajtaja megreccsen, majd kivágódik. Egy pillanat múlva már a lépcső tetejéről hallotta Edward vicsorgó morgását, aztán a lépteit, ahogy jött lefelé a lépcsőn.

Kim a rémülettől halálra váltan kiejtette a kezéből a telefont, és a hátsó ajtóhoz rohant. Amikor elérte, a válla fölött hátrapillantott. Edward éppen beleütközött az ebédlőasztalba, és vadul félrelökte az útjából. Őrjöngő vadembernek látszott.

Kim föltépte az ajtót, és kiszaladt a zuhogó esőbe. Csak arra tudott gondolni, hogy segítséget kell hívnia, és a legközelebbi helynek a kastély tűnt. Megkerülte a házat, és nekivágott a rétnek, rohant, ahogy csak bírt a nyirkos sötétségben.

Újabb félelmetes villám hasította ketté az eget, megvilágította az esőáztatta környéket, s egy pillanatra fénybe borította a kastély körvonalait is. A dörgés sem váratott magára, zaja visszaverődött az épület homlokzatáról. Kim változatlan iramban futott tovább, közben észrevette, hogy a személyzeti szárny egyik-másik helyiségében ég a villany.

Amikor elérte a kastély előtti, murvával felszórt területet, lassítania kellett. Páni félelmében eddig észre sem vette, hogy mezítláb rohan, ám az apró, éles kavicsok okozta fájdalomra már kénytelen volt odafigyelni. Azért még így is elég gyorsan lépkedett a személyzeti szárny bejárata felé, de

ahogy a felvonóhíd közelébe ért, feltűnt neki, hogy a főbejárat is nyitva van, ami csak egyszerűbbé tette a dolgát.

Zihálva lépett be az épületbe, a sötét hallon keresztülvágva szaladt a díszterem felé, ahol a délre néző, hatalmas ablakokon át tompa derengés adott némi világosságot. A környező városok fénye volt ez, amely visszaverődött az alacsonyan gomolygó felhőrétegről.

Úgy. tervezte, hogy az ebédlőn keresztül megy a konyhába, onnan pedig a személyzeti szárnyba, de alig tett pár lépést, amikor kis híján összeütközött valakivel - Eleanor volt az. Csuromvizes, fehér csipkeköntöst viselt, amely szorosan tapadt a testéhez.

Kim megtorpant, szinte megbénult a látványtól. Most már tudta, hogy nem tévedett, valóban Eleanort látta a réten. Éppen el akarta mondani, mi történt Edwarddal, de amint a gyér fényben meglátta Eleanor arcát, torkán akadt a szó. Ugyanolyan állatiasság látszott rajta, mint Edwardén, amikor felébredt. Ráadásul Eleanor szája csupa vér volt, mintha nyers húst marcangolt volna.

Ezzel a késlekedéssel Kim el is vesztette az előnyét Edwarddal szemben. A férfi levegő után kapkodva tántorgott be a szobába, majd megállt, közben vadul méregette Kimet a félhomályban. Vizes haja csapzottan tapadt a homlokára. Csak hosszú szárú alsónadrág és trikó volt rajta, átázva, tele sárfoltokkal.

Kim szembefordult Edwarddal. Ismét csak elakadó lélegzettel látta, mennyire elváltozott a férfi arca. Nem a vonásai változtak meg, egész ábrázatáról sugárzott a vadállati düh.

Edward ekkor megindult feléje, de aztán újra megtorpant, amikor fölfedezte, hogy a kolléganője is ott van. Megfeledkezni látszott Kimről, úgy tűnt, mindjárt ráveti magát Eleanorra. Amikor azonban karnyújtásnyi közelségbe ért, gyanakodva hátravetette a fejét, mintha a levegőbe akarna beleszimatolni. Eleanor ugyanígy tett, majd lassan körözni kezdtek egymás körül.

Kim megborzongott. Mintha lidérces álom kellős közepébe csöppent volna, figyelte a két vadállatot a dzsungelben, amint méregetik egymást, hogy melyikük lesz a másik áldozata. Közben lassan hátrálni kezdett, kihasználva, hogy Edward és Eleanor egymással van elfoglalva.

Amikor úgy érezte, hogy szabad az útja az ebédlő felé, nekilendült. A hirtelen mozgás megijesztette a másik kettőt. Mintha valami ősi ragadozóreflex irányítaná őket, üldözőbe vették Kimet.

Futás közben Kim az ebédlőben több széket is szándékosan fölborított maga mögött, hátha ezzel megnehezíti üldözői dolgát. A fogás jobban bevált, mint hitte volna. Edwardot és Eleanort teljesen összezavarták az útjukba kerülő székek, mintha képtelenek lettek volna átlátni, hogy mi történik. Vérfagyasztó, nem is emberi üvöltéssel zuhantak át az akadályokon. De csak egy pillanatra kerültek a földre. Amikor Kim elérte a személyzeti szárnyba vezető átjárót, és a válla fölött gyorsan hátrapillantott, már újra talpon voltak, és vadul szanaszét dobálták az útjukban lévő székeket.

Kim most már segítségért kiáltozott, de nem állt meg, rohant tovább. Elérte a lépcsőt, és sikoltozva igyekezett fölfelé, az emeletre. Habozás nélkül berontott Francois szobájába. A Francia az ágyon feküdt, az ágy mellett égett a lámpa.

Kim odarohant hozzá, és a nevét kiáltotta. Aztán rázni kezdte, de Francois nem ébredt fel. Kim még hangosabban kiáltott, újra megfogta a férfi vállát, hogy fölrázza őt, de inkább félbehagyta a mozdulatot. Rádöbbent, hogy Edwardot is alig tudta felébreszteni.

Hátrább lépett egy lépéssel. Francois lassan fölnyitotta a szemét. Ahogy Edwarddal is történt, arca ijesztő átváltozáson ment keresztül. A szeme elszűkült, fölső ajka fölkunkorodott, elővillantak a fogai. Torkából állati hörgés tört elő. Egy szempillantás alatt eszeveszett, dühöngő vadállattá változott.

Kim menekült volna, de időközben Edward és Eleanor is fölért az emeletre, és most ott álltak az ajtóban. Kim azonnal a szomszéd szobába nyíló ajtóhoz ugrott, berohant a másik szobába, onnan pedig újra kijutott a folyosóra. Elérte a lépcsőt, hatalmas ugrásokkal igyekezett fölfe1é, a második emeletre, ahol David szobája volt. Gondolkodás nélkül föltépte az ajtót.

A küszöbön azonban megtorpant, kezét is a kilincsen felejtette. Kurt és David a földön hevert, hiányos öltözékben, sárosan. A hajukból csöpögött a víz, tehát ők is csak nemrég jöttek be a kastélyba. Darabokra marcangolt macska testének maradványai hevert előttük. Eleanorhoz hasonlóan az ő arcuk is csupa vér volt.

Kim becsapta az ajtót. Hallotta, hogy a többiek már fölfelé jönnek a lépcsőn. Megfordult, tekintete a ház központi részébe nyíló átjáróajtóra esett. Legalább annyi előnye volt, hogy ismerte a járást a kastélyban.

Végigszáguldott a nagy lakosztály hallján. Itt is déli irányba nyíltak az ablakok, ugyanolyan fény áradt be rajtuk, mint a földszinti díszterembe, így ki tudta kerülni a szalonasztalokat, egyenes támlájú székeket, kanapékat. Csak a futószőnyeg szélébe botlott bele, elesett, és a szó szoros értelmében nekizuhant a vendégszárnyba vezető ajtónak. A kilincs először nem engedett, de végül Kim győzött, az ajtó feltárult. Sötét folyosóra jutott, de emlékezett rá, hogy ezen a részen nincsenek bútorok, ezért vakon futott tovább.

Aztán csak azt érezte, hogy belerohan egy asztalba, amelyre nem számított. Az asztal sarka beleütközött a gyomrába, elvesztette az egyensúlyát. Hatalmas robajjal elvágódott. Egy másodpercig nem mozdult, megrémült, hogy súlyos sérülés érte. A gyomra lüktetett, a jobb térdét nem érezte. A karján csorgott valami, sejtette, hogy vér.

Körbetapogatózott a sötétben. Most már tudta, hogy a vízvezeték-szerelők munkapadjának ütközött neki, és rázuhant a szerszámaikra. A szerelők mindent áthoztak a vendégszárnyba, hogy ott is megvizsgálják, és ha kell, kijavítsák a csöveket.

Hallgatózott. Távolról, a személyzeti szárnyból nyíló és becsapódó ajtók zaját hallotta. A hangokból arra következtetett, hogy azok a valamik - képtelen lett volna a jelenlegi állapotukban embernek nevezni őket - vaktában kutatnak utána mindenfelé. Nem követték az egyetlen lehetséges útvonalat, ez arra utalt, hogy az intelligenciájuk nem működik. Kim arra tippelt, hogy csak korlátozottan képesek használni az agyukat, inkább ösztönök és reflexek irányítják őket.

Fölállt. Most már érezte a térdét, a zsibbadást éles, nyilalló fájdalom váltotta fel. Ahogy megtapogatta, érezte, hogy máris dagadni kezdett.

Szeme időközben megszokta a sötétséget, most már ki tudta venni a munkapad és a nagyobb szerszámok körvonalait. Felfedezett egy hosszú csődarabot, fölvette, hogy esetleg majd fegyvernek használja, de azon nyomban el is dobta: műanyag cső volt. Helyette egy kalapácsot kapott föl. De aztán azt is kicserélte a gázzal működő hegesztőpisztolyra és a gyújtóra. Ha üldözői tényleg állatként viselkednek, akkor a tűztől halálra rémülnek.

A hegesztőpisztollyal a kezében elbicegett a vendégszárny lépcsőházáig. Áthajolt a korláton és lenézett. Az alatta lévő emelet folyosóján égett a villany. Megint hallgatózott. A zajok mintha még mindig a ház másik végéből jöttek volna.

Elindult lefelé a lépcsőn, de nem jutott messzire. Néhány lépés után Gloriát pillantotta meg a földszinten. Le-föl járkált a lépcső aljánál, mint a macska az egérlyuk előtt. Kim szerencsétlenségére Gloria észrevette őt. Rekedt kiáltást hallatott, és rohanvást indult föl a lépcsőn.

Kim visszafordult, és amennyire sérült térde engedte, sietve átvágott megint a hallon. Ezúttal sikerült kikerülnie a szerelők holmiját. Megint a főépületben volt, bicegve igyekezett a díszlépcső felé. Hátulról robajt és üvöltést hallott, nyilván Gloria is fölbukott a szerszámokban.

Kim a falhoz tapadva ereszkedett le a lépcsőn, hogy alulról ne láthassák meg. Leért a lépcsőfordulóra, majd óvatosan egyre kijjebb lépett, hogy teljesen belássa a dísztermet. Nagy megkönnyebbülésére a teremben senkit nem fedezett fel.

Nagy levegőt vett, és nekivágott az utolsó lépcsősornak. Leért a lépcső aljára, sántikálva igyekezett át a termen, hogy kijusson a főbejárati hallba. Csupán néhány méterre volt már a céltól, amikor megtorpant. A hall másik végén, közvetlenül a bejárati ajtó előtt Eleanort pillantotta meg. Ugyanúgy járkált föl-le, mint Gloria, feszülten, zsákmányra lesve. De ő nem vette észre Kimet.

Kim gyorsan oldalt lépett, hogy kikerüljön Eleanor látószögéből. Ekkor hallotta meg, hogy valaki lefelé tart a lépcsőn, és hamarosan eléri a fordulót.

Ezúttal nem volt ideje végiggondolni, mennyire intelligens az illető, erősen sántítva visszafelé indult, és még az utolsó pillanatban bevette magát a díszlépcső alatt lévő mosdóba. Amilyen halkan tudta, becsukta maga mögött az ajtót, és ráfordította a kulcsot. Éppen a feje fölött hallotta a lépéseket.

Igyekezett halkabban lélegezni, úgy fülelt a lépések neszére, amelyek egyre lejjebbről hallatszottak, majd végül, a díszterem padlóját borító vastag keleti szőnyegen teljesen elhaltak.

Elszorult a torka a rémülettől. Valójában csak most, ebben a lélegzetvételnyi szünetben jutott el a tudatáig, milyen nyomorultul veszélyes helyzetben van. Ráadásul csurom víz volt mindene, vadul reszketett a hidegtől.

Fölvillantak előtte az elmúlt napok eseményei, kezdett összeállni a kép. Lehet, hogy Edwardék minden éjszaka visszaestek ebbe a primitív állapotba. Ha igen, és ha ezt ők is gyanított-

ták, akkor érthető, hogy olyan föltűnően megváltozott a hangulat a laboratóriumban. Sőt, nagy valószínűséggel ők voltak az éjszakai vandálok is, őket hitték veszett állatnak vagy randalírozó tinédzsereknek.

Most már mindent világosan látott. Az igazi bűnös az Ultra volt, amitől Edward és a többiek "megszállottakká" váltak, állapotuk tragikus iróniával emlékeztetett a "megrontottak" állapotára, 1692-ből.

Mindezek a gondolatok némi reménységet is kölcsönöztek neki. Ha úgy van, ahogy gondolja, reggelre mindannyian visszatérnek normális önmagukhoz, mint valami régi, barbár horrorfilmben. Akkor nincs is más dolga, mint kivárni a reggelt a rejtekhelyen.

Lehajolt, letette a hegesztőpisztolyt és a gyújtót a földre. A sötétben tapogatózva megkereste a törülközőtartót, és a törülközővel amennyire tudta, szárazra törölte magát. A köntöse azonban csurom víz volt. A vállára terítette a törülközőt, hátha kicsit föl tud melegedni, a karjával pedig szorosan átölelte magát, hogy valamiképpen úrrá legyen a reszketésen, így ült le a vécétetőre, hogy pihentesse földagadt térdét.

Eltelt valamennyi idő, fogalma sem volt, hogy mennyi. A ház elcsöndesült. Aztán egyszer csak hangos csattanás és üvegcsörömpölés hallatszott. Kim fölugrott ijedtében. Már abban reménykedett, hogy föladták az üldözést, de ezek szerint csalatkoznia kellett. A csörömpölés után rögtön ajtók, szekrényajtók nyitogatásának zaját hallotta.

Kis idő múlva rettegve észlelte, hogy az egyik lény éppen fölötte jön lefelé a lépcsőn. Akármelyik volt is, lassan lépkedett és gyakran megállt. Kim óvatosan fölállt. A hullámokban rátörő reszketési rohamoktól néha meg-megzörrent alatta a vécéülőke, nem akarta, hogy ez a zaj legyen az árulója.

Aztán rájött, hogy már jó ideje egyfolytában hall valami más neszt is, amiről eleinte nem tudta, minek tulajdonítsa. Most már fölismerte a hangot, és újra erőt vett rajta a rettegés. Valaki szimatolt, ugyanúgy, ahogy Edward szimatolt két nappal korábban, a fészernél. És az is eszébe jutott, amivel Edward dicsekedett, amikor elkezdték szedni az Ultrát: hogy mennyire éles lett minden érzékszervük. Kimnek kiszáradt a szája. Ha akkor éjszaka Edward megérezte a parfümje illatát, akkor most is megérezheti.

Miközben ő az egyre fokozódó reszketést próbálta megfékezni, az illető, aki fölötte volt, leért a lépcsőn. Most újra mozdulatlan volt néhány pillanatig, aztán tett néhány lépést, és megállt a mosdó ajtaja előtt.

Kim tisztán hallotta, ahogy szimatolt. Aztán megnyikordult a kilincsgomb - valaki ki akarta nyitni az ajtót. Kim visszafojtotta a lélegzetét.

Hosszú percek teltek el. Kim a zajokból úgy vélte, hogy a többiek is odajöttek, csapatban gyülekeztek az ajtó túloldalán.

Aztán egyikük ököllel többször is az ajtóra vágott, Kim mindannyiszor rémülten rezzent össze. Az ajtó már ettől is kis híján beszakadt. Betétes ajtó volt, a betétek vékony furnérlemezből készültek. Kim tudta, hogy komolyabb erőnek aligha állhatnak ellen.

Kezdett elhatalmasodni rajta a pánik. Gyorsan leguggolt, és a sötétben a hegesztőpisztoly után nyúlt. Legnagyobb rémületére először hiába tapogatózott. Kétségbeesve próbált nagyobb kört kitapogatni. Ujjai végre beleakadtak a hegesztőpisztoly fémcsövébe. Mellette ott volt a gyújtó is.

Éppen fölegyenesedett, kezében a hegesztőpisztollyal és a gyújtóval, amikor az ajtóra ismét záporozni kezdtek az ökölcsapások. Az ütések gyorsasága elárulta, hogy ezúttal többen is nekiveselkedtek.

Reszkető ujjakkal próbálta ki a gyújtót. Ahogy lenyomta, szikra pattant ki a sötétbe. Megcserélte a két tárgyat, hogy a pisztoly legyen a jobb kezében, aztán elcsavarta a gáz pillangócsapját. Sziszegő hangot hallott. Mindkét karját előrenyújtotta, amennyire csak tudta, és megint megnyomta a gyújtót. Az újabb szikra nyomán a hegesztőpisztolyból sisteregve csapott elő a láng.

Szinte ugyanebben a pillanatban repedt meg az egyik ajtóbetét, és az első repedés nyomán gyorsan be is szakadt. Hamarosan ez lett a sorsa egy másik betétnek is. A hegesztőpisztoly lángjának kékes fényében Kim elszörnyedve látta, hogy véres kezek jelennek meg a résekben. Gyors mozdulatokkal leszakították a furnérlemezeket, az ajtó végül darabokra hullott.

A tudós kutatók olyanok voltak, mint a prédára váró, kiéhezett vadállatok. Mindannyian egyszerre akartak beférkőzni a helyiségbe. De hiába hadonásztak kézzel-lábbal, csak egymást akadályozták.

Kim rájuk irányította a hegesztőpisztolyt, amely most már mély, gurgulázó, sziszegő hanggal égett. Fénye megvilágította a dühtől eltorzult arcokat. Edward és Kurt állt a legközelebb Kimhez. Feléjük fordította a lángot. Arcukról eltűnt a düh, rettegés váltotta fel. Egy pillanat múlva mindannyian páni félelemmel húzódtak vissza, úrrá lett rajtuk a tűztől való atavisztikus félelem. Tekintetüket fogva tartotta a hegesztőpisztoly végéből kinyúló kékes lángnyelv.

Ezen fölbátorodva Kim kilépett a mosdóból, továbbra is maga előtt tartva a hegesztőpisztolyt. Amazok erre még hátrább húzódtak, ahogy ők hátráltak, Kim úgy nyomult egyre előrébb. Így értek be a díszterembe, elhaladtak az egyik súlyos csillár alatt. Néhány lépés után a vadak, akik addig szorosan egymásba kapaszkodva araszoltak, távolodni kezdtek egymástól. Kim persze jobban örült volna, ha együtt maradnak, vagy ha egyszerűen elmenekülnek, de irányítani nem tudta őket. Csak távol tartani magától. Ahogy lassan, de folyamatosan haladt a bejárati hall felé, már körbevették őt. Többször is körbe kellett fordulnia, hogy a lánggal kordában tartsa őket. Ám ahogy lassan megszokták a tűz látványát, csökkenni kezdett bennük a kezdeti páni félelem, főleg, ha a lángnyelv nem közvetlenül feléjük irányult. Még csak a terem közepén jártak, de egyikük-másikuk már egyre merészebben viselkedett, különösen Edward. Egy óvatlan pillanatban, amikor Kim éppen háttal volt feléje, egészen odamerészkedett Kimhez, és megragadta a köntösét. Kim azonnal megpördült, és megperzselte Edward kezét. A férfi velőtrázó üvöltést hallatott, és máris visszahúzódott. Aztán Kurt lendült előre nagy bátran, de Kim végigkaszált a lánggal a homlokán, néhány hajszálat is meggyújtva. Kurt fölvonyított fájdalmában, és a fejére szorította mind a két kezét. Kim ekkor észrevette, hogy már csak hat-hét métert kell megtennie a hallig, de az állandó forgástól egyre bizonytalanabbul állt a lábán, érezte, hogy szédelegni kezd. Azzal próbálkozott, hogy minden alkalommal ellenkező irányba forduljon, de be kellett látnia, hogy ezzel a módszerrel sokkal kevésbé tudja távol tartani a támadókat.

Az egyik ilyen irányváltás pillanatában történt, hogy Glóriának sikerült egészen közel férkőznie, és megragadnia Kim egyik karját.

Kimnek még sikerült kirántania magát Gloria szorításából, de a hirtelen mozdulattól végképp kibillent az egyensúlyából, és elesett. A hegesztőpisztolyt tartó karját beverte egy asztal szélébe, olyan iszonyú erővel, hogy minden erő elszállt a karjából, egyetlen fegyvere is kihullott a kezéből. A pisztoly a márványpadlóra zuhant, a síkos felületen megpattant, majd megcsúszott, és meg sem állt egészen a másik falig. Éppen az egyik hatalmas selyemdamaszt függöny szalaggal összefogott szárnya alatt állapodott meg.

Sérült karját kímélve Kimnek valahogy sikerült felülnie. Körülötte, fölötte ott tömörültek a félelmetes lények, egyre szorosabbra zárva gyilkos gyűrűjüket. Aztán egyszerre felharsanó üvöltés kíséretében rávetették magukat, mint vérszomjas ragadózók a sebesült, halálra ítélt őzre.

Kim sikoltozva küzdött a karmolások és harapások ellen. Ekkor tompa, de hirtelen erősödő, robbanásszerű zaj hallatszott, fényes lobbanás szakította félbe az őrjöngést. Kimnek végre sikerült távolabb kerülnie támadóitól. Hátát nekivetette egy pamlagnak, úgy nézett föl rájuk. Mindannyian sóbálvánnyá dermedve meredtek valahová Kim háta mögé, arcukon aranyszínű fény tükröződött.

Kim is megfordult, és minden irányban sebesen növekvő lángfalat pillantott meg. A hegesztőpisztoly lángja felgyújtotta a függönyöket, amelyek úgy égtek, mintha benzinnel locsolták volna végig őket.

A lények elnyújtott, riadt visítással figyelték a gyorsan terjedő poklot. Tágra nyílt szemükben tomboló félelem látszott. Edward volt az első, aki futásnak eredt, a többiek azonnal követték őt. De nem a bejárati ajtó felé menekültek, hanem a díszlépcsőn rohantak fölfelé.

- Ne! Ne! - kiáltott utánuk Kim. De hiába. Meg sem hallották. A lángfal robaja úgy olvasztott magába minden hangot, ahogy a fekete lyuk nyeli el az anyagot.

Kim a homloka elé emelte ép karját, hogy védje magát a perzselő hőségtől. Nagy keservesen feltápászkodott, és az ajtó felé bicegett. Egyre nehezebben kapott levegőt, a tűz egyre kevesebb oxigént hagyott a teremben.

Aztán hatalmas robbanást hallott a háta mögül, mintha láthatatlan kéz taszította volna a földre, rettentő erővel. Sérült karjába belenyilallt a fájdalom, fölsikoltott. Nem volt nehéz rájönnie, hogy

valószínűleg a hegesztőpisztoly gáztartálya okozta a detonációt. Minél előbb ki kellett jutnia az épületből. Minden maradék erejét összeszedve lábra állt, és az ajtó felé tántorgott.

Sántikálva lépett ki a heves szélbe és a zuhogó esőbe. Összeszorított foggal tűrte a karjában és térdében hasogató fájdalmat, így botorkált el a kastély előtti murvás szakasz túloldaláig. Csak ott mert megfordulni, hogy visszanézzen a kastélyra. Az öreg építmény égett, mint a papír. Már a padlás manzárdablakain is kicsaptak a lángok.

Egy pillanatra villámfény világította meg a környéket. Kim hirtelen úgy érezte magát, mintha a pokolba került volna. Viszolyogva, döbbenten ingatta a fejét. Valóban, az ördög tért vissza Salembe!

EPILÓGUS

1994. november 5. szombat

- Hova menjünk először? - kérdezte Kinnard, amikor behajtott a Stewart-birtok kapuján.

- Nem is tudom - felelte Kim. A jobb oldali ülésen ült, egyik karját gipszkötés borította.

- Pedig mindjárt el kell döntened - figyelmeztette Kinnard. - Amint kiérünk a fák közül, ott lesz az elágazás.

Kinnardnak igaza volt, ezt Kim is tudta. A csupasz fák ágai között már látszott a rét. Kinnardra nézett. A rézsútosan beeső gyenge, késő őszi napfény villódzott az arcán, megcsillant sötét szemeiben. Kinnard határtalanul sokat segített Kimnek az elmúlt hetekben, most is első szóra beleegyezett, hogy elhozza őt Salembe. Egy hónap telt el a végzetes éjszaka óta, azóta ez volt az első alkalom, hogy Kim betette a lábát a birtokra.

- Nos? - kérdezte Kinnard, miközben lassított.

- Menjünk a kastélyba - döntött Kim. - Legalábbis abba, ami megmaradt belőle.

Kinnard bekanyarodott. Kormos, elszenesedett romok meredeztek előttük. Csupán a kőfalak és a kémények álltak a helyükön.

Kinnard odaállt az autóval a felvonóhíd mellé, amely most már csak a megfeketedett, üres ajtónyíláshoz vezetett. Leállította a motort.

- Rosszabb, mint gondoltam - jegyezte meg, ahogy a szélvédőn át szemügyre vette a romokat. Kimre pillantott. Érezte, hogy a barátnője egyre idegesebb lesz. - Ha akarod, akár most vissza is fordulhatunk.

- Nem akarom - felelte Kim. - Egyszer úgyis szembesülnöm, kell vele.

Kinyitotta az ajtót, és kiszállt. A másik oldalon Kinnard is követte a példáját. Kettesben járták körbe a romokat. Nem akartak beljebb menni. A falakon belül minden hamuvá változott, néhány elszenesedett gerenda kivételével, amelyek nem égtek el teljesen.

- Szinte hihetetlen, hogy tudtak innen kijutni, olyan borzalmasan gyorsan égett - mondta Kim.

- Kettő a hatból, ez nem valami fényes arány - tréfálkozott Kinnard. - És még a két túlélő sincs túl a nehezén.

- Ez a tragédia a tragédiában - mondta Kim. - Mint szegény Elizabeth azzal a torz, elvetélt magzattal. Elértek egy nagyobbfajta buckához, ahonnan beláthatták az egész leégett kastélyt. Kinnard komoran bólintott.

- Egy rémes történet rémes befejezése - mondta. - A rendőrök nem is akarták elhinni, amíg ki nem derült, hogy az egyik áldozat fogsora pontosan egyezik a halott csavargó csontján talált harapásnyommal. Te legalább igazolva érezheted magad. Az elején nem hitték egy szavadat sem.

- Szerintem igazából akkor sem hitték el, csak amikor Gloria és Edward újabb átváltozáson ment keresztül az égési osztályon, a kórházban - mondta Kim. - Az volt az igazi bizonyíték, nem is a harapásnyom. A szemtanúk is igazolták, hogy az alvás idézte elő náluk a változást, és hogy utána sem Edward, sem Gloria nem emlékezett semmire. Ez volt a két kritikus pont, csak ezek után hitték el, hogy igazat mondok.

- Én rögtön hittem neked - mondta Kinnard, és szembefordult Kimmel.

- Te igen - felelte Kim. - Ezt el kell ismernem, és még sok mindent a javadra kell írnom.

- Jó, mert én tudtam, hogy olyan gyógyszert szednek, ami nincs tesztelve - mondta Kinnard.

- A kerületi ügyésznek is rögtön mondtam. De őrá nem tett különösebb benyomást.

Kinnard ismét a romokat pásztázta tekintetével. - Az ilyen öreg épület biztosan irgalmatlanul gyorsan ég.

- Olyan gyorsan terjedt a tűz, szinte robbanásszerűen - mondta Kim.

Kinnard megint bólintott, arcára megilletődöttség és bámulat ült ki. - Az csoda, hogy te kijutottál innen - mondta. - Képzelem, milyen borzalmas lehetett.

- Maga a tűz már voltaképpen az észhez térést jelentette, a megoldást - mondta Kim. - A másik része volt borzalmas, szerintem azt senki sem tudja elképzelni. Hihetetlen, hogy az ember ilyen állati lényként lássa viszont az ismerőseit. Mindenesetre engem végképp meggyőzött róla, hogy minden efféle gyógyszerezés, akár doppingszerről van szó, akár pszichotróp szerről, amely az ember jellemét akarja átformálni, nem más, mint fausti szerződés.

- Ez évek óta közismert az orvostudományban - mondta Kinnard. - Mindig van kockázat, még az antibiotikumoknál is.

- Remélem, mindig eszébe jut majd az embereknek, amikor kísértésbe jönnek, hogy gyógyszereket szedjenek be mondjuk a gátlásosság és más effélék ellen, amiket személyiségbeli fogyatékosságnak gondolnak. Mert ezek a szerek meg fognak jelenni, a kutatómunkát nem lehet megakadályozni, az pedig kitermeli őket. És ha valaki kételkedne benne, hogy ilyen célokra is felhasználják majd ezeket, az csak nézze meg, milyen széles körben alkalmaznak ilyen kétes módon egynémely depresszió elleni gyógyszert, amióta azok megjelentek a piacon.

- Az a probléma, hogy kiépítünk egy kultúrát, amelyben az emberek úgy gondolják, mindenre van valamilyen tabletta - tette hozzá Kinnard.

- Éppen ez az oka, hogy annak az epizódnak, amelyet én átéltem, bizonyára lesz még folytatása - mondta Kim. - Olyan potenciális kereslet van a pszichotróp szerek iránt, hogy nem is lehet másképp.

- Ha lesz még egy ilyen eset, le merem fogadni, hogy a salemi boszorkányipar csak abban reménykedik, hogy megint itt futnak össze a szálak, Salemben - nevetett Kinnard. - A te ügyed is csemege volt nekik.

Kim fölemelt egy botot, és megpiszkált vele egy-egy nagyobb terméskövet a kastély falánál. Fémtárgyak bukkantak elő, amelyek az iszonyú forróságban elveszítették eredeti formájukat.

- Ebben az épületben volt a Stewartok tizenkét generációjának teljes tárgyi hagyatéka - mondta Kim. - Minden odalett.

- Őrület - mondta Kinnard. - Biztosan rettenetes érzés.

- Tulajdonképpen nem - felelte Kim. - A legnagyobb része értéktelen vacak volt, egy-két bútor kivételével. Még valamirevaló festmény sem volt közte, Elizabeth képe volt az egyetlen kivétel, az meg úgyis megmaradt. Csak a vele kapcsolatos leveleket és dokumentumokat sajnálom nagyon, amiket én találtam. Mindegyik elégett, és csak kettőről van másolatom, a Harvardon csinálták őket. Ezen a két másolaton kívül most már semmi más nem bizonyítja, hogy Elizabeth is benne volt a salemi boszorkányügyben, és ez biztosan kevés lesz ahhoz, hogy meg lehessen győzni a történészeket.

Egy darabig némán álltak, nézték a hamut. Végül Kinnard jelezte, hogy indulniuk kéne. Kim bólintott. Visszamentek az autóhoz, elindultak a labor felé.

Kim kinyitotta a bezárt ajtót. Áthaladtak az üres fogadótéren, benyitottak a labor nagytermébe. Kinnard döbbenten állt meg az ajtóban. Odabent nem volt semmi.

- Hol van a berendezés? - kérdezte. - Nem laboratórium volt itt?

- De, az - felelte Kim. - Megmondtam Stantonnak, hogy azonnal vigyen el mindent, különben az egészet elajándékozom, jótékony célokra.

Kinnard úgy tett, mintha kosárlabdás mozdulatokkal néhányszor földhöz pattintana egy labdát, és eldobná a kosár felé. Cipőjének koppanása visszaverődött a falakról. - Bármikor átalakíthatod tornateremnek - mondta.

- Én jobban szeretnék műtermet - mosolyodott el Kim.

- Komolyan mondod? - csodálkozott Kinnard.

- Úgy gondolom - felelte Kim.

A laboratórium után a kisház következett. Kinnard megkönnyebbülve látta, hogy ezt az épületet nem ürítették ki. - Ezt bűn lenne lerombolni - jelentette ki. - Remek kis házat csináltál belőle.

- Igen, szerintem is helyes - mondta Kim.

Beléptek a szalonba. Kinnard körbejárta a szobát, mindent alaposan megvizsgált. - Gondolod, hogy lesz még kedved valaha itt lakni? - kérdezte.

- Igen, azt hiszem - felelte Kim. - Valamikor. És neked? Gondolod, hogy el tudnál lakni ilyen helyen?

- Naná - vágta rá Kinnard. - Nyáron, a gyakorlat után kedvező ajánlatot kaptam az itteni kórházból. Komolyan gondolkozom rajta, hogy elfogadom. És akkor ideális lenne itt lakni. Csak az a baj, hogy biztosan nagyon magányosnak érezném magam.

Kim fölemelte a tekintetét, belenézett Kinnard szemébe. A férfi sokatmondón fölvonta a szemöldökét.

- Ez ajánlat volt? - kérdezte Kim.

- Lehetséges - felelte Kinnard kitérően.

Kim elgondolkozott egy pillanatra. - Talán várjuk meg a sízezont, és majd utána meglátjuk, hogyan is állunk egymással.

Kinnard elnevette magát. - Látom, megjött a humorérzéked - mondta. - Pompás. A fontos dolgokon is tudsz ironizálni. Tényleg megváltoztál.

- Remélem - válaszolta Kim. - Már rég ideje volt. - Elizabeth portréjára mutatott. - Neki köszönhetem, hogy ráébredtem, mire van szükségem, és ő adott hozzá bátorságot is. Nem könnyű megtörni a régi beidegződéseket. Őszintén remélem, hogy meg tudom őrizni ezt az új énemet, és azt is, hogy te elfogadsz ilyennek.

- Egyelőre odavagyok tőle a boldogságtól - mondta Kinnard. - Most már nem érzem úgy, mintha hímes tojás lenne a kezemben, amikor együtt vagyunk. Úgy értem, nem kell állandóan azt lesnem, hogy mivel bántalak meg akaratlanul.

- Hálás vagyok a sorsnak, hogy ennek a borzalmas történetnek ilyen kedvező hatása is lehetett, bár még mindig döbbenten állok a fejlemények előtt. De az a legironikusabb az egészben, hogy végül még apámnak is el mertem mondani, hogy mit gondolok róla.

- Mi ebben az irónia? Én inkább azt mondanám, hogy illik a képbe: most már el tudod mondani, amit gondolsz.

- Nem az az érdekes, hogy megtettem. Hanem az eredmény. Egy héttel a beszélgetés után, ahol ő végül nagyon csúnyán viselkedett, fölhívott, és azóta mintha új, igazi kapcsolat jött volna létre közöttünk, és ez mindkettőnknek nagyon tetszik.

- Hát ez csodálatos - mondta Kinnard. - Mint a mi kettőnk esetében.

- Aha - mosolyodott el Kim. - Mint a mi kettőnk esetében.

Kim kicsit fölágaskodott, ép karját Kinnard nyaka köré fonta, és megölelte őt. Kinnard buzgón viszonozta az ölelést.

1995. május 19. péntek

Kim megállt, fölnézett az újonnan épült téglaépület homlokzatára, ahová belépni készült. Az ajtó fölött hosszú márványtáblát illesztettek a téglafalba, a következő felirattal.

OMNI PHARMACEUTICALS.

Bizonytalan érzésekkel gondolt rá, hogy a történtek ellenére a cég még mindig működik. Azt mindenesetre belátta, hogy Stanton, aki minden pénzét beleölte a vállalkozásba, nem nézhette ölbe tett kézzel, hogy a vállalat egyszerűen kimúljon.

Kinyitotta az ajtót és belépett. Megadta a nevét a portásnak, és várt. Néhány perc múlva konzervatív öltözékű, kellemes küllemű nő jelent meg, hogy fölkísérje őt a cég egyik laboratóriumához.

- Mit gondol, könnyen kitalál, ha végzett? - kérdezte.

Kim megnyugtatta, hogy igen, és megköszönte a segítségét. Miután a nő távozott, Kim benyitott a laborba.

Stanton elbeszéléséből már tudta, mire számíthat. Az ajtó, amelyen belépett, még nem közvetlenül a laboratóriumba vezetett, hanem az előtérbe. A laborral közös fal körülbelül egy méter magasságtól föl a mennyezetig üvegből volt, az üvegfal előtt székek sorakoztak. Az üveg alatt, egy

rézkilincses ajtó mellett kaputelefonra emlékeztető berendezést helyeztek el, amely leginkább bankautomatára emlékeztetett.

Az üvegfalon túl hipermodern biomedikai laboratórium képe tárult fel, kísértetiesen ugyanolyan, mint amilyet a birtokon alakítottak ki az istállóépületben.

Stanton instrukcióinak megfelelően Kim leült az egyik székbe, és megnyomta a piros "hívás" gombot a kaputelefonszerű berendezésen. A jelre odabent két alak állt föl egy munkaasztal mellől, ahol addig elmélyülten dolgoztak valamin. Meglátták Kimet, és elindultak felé.

Kim azonnal mélységes részvétet érzett irántuk. Ha nem tudja, hogy kik azok, föl sem ismerte volna őket. A két közeledő alak Edward és Gloria volt. Mindkettőjüket rettenetesen elcsúfították az égési sebek. Egyáltalán nem volt hajuk, és még több komoly plasztikai műtét várt mindkettejükre. Lassan, mereven lépkedtek, egy-egy "nyitott" infúziós berendezést toltak maguk előtt a kezük helyén éktelenkedő csonkokkal. Valamennyi ujjukat elvesztették.

Beszédjük csupán rekedtes suttogás volt. Megköszönték Kimnek, hogy eljött, nagyon sajnálták, hogy nem mutathatják meg neki a laboratóriumot, amelyet külön az ő részükre úgy alakítottak ki, hogy nyomorékként is mindent használni tudjanak.

Kis szünet állt be a beszélgetésben, majd Kim az egészségük felől érdeklődött.

- Ahhoz képest, hogy min mentünk keresztül, elég jól vagyunk - felelte Edward. - Az a legsúlyosabb problémánk, hogy még mindig vannak "rohamaink", pedig az Ultra már tökéletesen kitisztult az agyunkból.

- Még mindig az alvás váltja ki a rohamokat? - kérdezte Kim.

- Nem, nem az alvás - válaszolta Edward. - Most már spontán jönnek, mint az epileptikus rohamok, minden figyelmeztetés nélkül. Az a szerencse, hogy legföljebb fél óráig tartanak, még akkor is, ha nem kapunk semmilyen gyógyszert.

- Együtt érzek veletek - mondta Kim. Küzdenie kellett, hogy ne vegyen rajta erőt a határtalan szomorúság a két, majdnem végzetesen tönkretett emberi élet láttán.

- Mi tehetünk róla - mondta Edward.

- Csak a mi hibánk volt - bólintott Gloria is. - Tudhattuk volna, hogy nem szabad beszednünk a szert, amíg nem végeztünk valamennyi toxicitásvizsgálattal.

- Az semmin nem változtatott volna - mondta Edward. - Mind a mai napig egyetlen állatkísérletből sem derült ki, hogy az embernél ilyen mellékhatás lép fel. Lényegében azzal, hogy magunkon próbáltuk ki az Ultrát, csomó önkéntes kísérleti alanyt megkíméltünk mindattól, amit mi átéltünk.

- De más mellékhatás is volt - kockáztatta meg Kim.

- Igaz - ismerte el Edward. - Észre kellett volna vennem, hogy a rövid távú emlékezetkiesés sokkal lényegesebb tünet. Ez már arra utalt, hogy a szer a rendszerszintű idegműködést is blokkolni tudja.

- És azóta jutottatok valamilyen eredményre a ti tüneteitekkel kapcsolatban? - kérdezte Kim.

- Tanulmányozzuk egymást, ha valamelyikünkre rátör a roham, és ebből pontosan dokumentálható, hogy valóban az a mechanizmus lép működésbe, amit korábban feltételeztünk - vette át a szót Gloria. - Az Ultra elér egy olyan szintet, ahol már leállítja a limbikus rendszer és az alsóbb agyközpontok fölötti agyi ellenőrzést.

- De hogy lehet, hogy még most is vannak rohamaitok, pedig már nincs Ultra a szervezetetekben?

- Ez itt a kérdés! - próbált mosolyogni Edward. - Ezt szeretnénk megtudni. Feltételezzük, hogy ugyanaz okozza, mint az úgynevezett "rossz utazásokat", a hallucinogén drogok visszavisszatérő utóhatását. Azt kellene kitalálnunk, hogyan lehetne visszafordítani a folyamatot.

- A Dilantin egy ideig hatásos volt a rohamok ellen - folytatta Gloria. - De aztán kezdtünk hozzászokni, úgyhogy most már nem hat. Azért már az is valami, hogy egy ideig használt, tehát bízhatunk benne, hogy van más ellenszer is. Csak meg kell találnunk.

- Meg voltam lepve, hogy az Omni még mindig működik - igyekezett más témára térni Kim.

- Mi is - felelte Edward. - Meg vagyunk lepve és örülünk neki. Különben nem lenne ez a labor. Stanton fogta magát, és nem adta föl, de látod, megérte. Annak a penészgombának egy másik alkaloidja biztató eredményeket hozott, talán új, depresszió elleni szer lesz belőle. Stanton így tudott még pénzt szerezni.

- De remélem, az Ultrával fölhagyott a cég, ugye? - kérdezte Kim.

- Nem, dehogy! - tiltakozott Edward. - Ez a másik fő kutatási irányunk, meg kell állapítanunk, hogy az Ultramolekulának melyik része idézi elő azt a bizonyos agyi gátlást, amit egyébként "Mr. Hyde-effektusnak" hívunk.

- Értem - mondta Kim. Már a nyelvén volt, hogy sok szerencsét kíván nekik a kutatáshoz, de aztán képtelen volt kimondani. Az Ultra már így is elég bajt okozott.

Már éppen el akart búcsúzni, amikor egyszer csak azt vette észre, hogy Edward tekintete üvegessé válik. Aztán a férfi egész arca átalakult, éppen úgy, mint azon a végzetes éjszakán, amikor Kim fölébresztette őt. Egy pillanat múlva már kitört rajta a féktelen dühroham.

Váratlanul, minden ok nélkül Kimre vetette volna magát, de csak a vastag üvegfalnak csapódott neki, hangos koppanással.

Kim ijedtében hátrahőkölt. Gloria késlekedés nélkül megnyitotta a csapot Edward infúziós készülékén. Egy-két pillanatig Edward tehetetlenül kaparta az üvegfalat. Aztán ellazultak az arcizmai, a szemgolyói teljesen kifordultak. Teste, mint a lassított felvételen, fokozatosan összeroskadt, mint amikor a léggömbből lassan kieresztik a levegőt.

- Nagyon sajnálom - mondta Gloria, miközben gyengéden megigazította Edward fejét. - Remélem, nem ijedtél meg túlságosan.

- Semmi baj - nyögte Kim, miközben a szíve majd kiugrott a helyéből, és egész teste reszketett. Óvatosan közelebb lépett, megnézte Edwardot, aki a földön feküdt. - Nem történt baja? - kérdezte.

- Ne aggódj! - nyugtatta őt Gloria. - Már megszoktuk. Legalább látod, mire jók ezek az infúziók. Mindig más nyugtatóval próbálkozunk. Ez most gyorsan hatott, hála istennek.

- És mi van, ha egyszerre kap el benneteket?

- Mi is gondoltunk rá. De még nem tudtunk kitalálni semmit, ami minden körülmények között biztonságos lenne. Eddig szerencsére még nem fordult elő. Majd csinálunk, amit tudunk, mást nem tehetünk.

- Csodálom a lelkierődet.

- Nemigen van más választásunk - mondta Gloria. Kim elköszönt tőle, és kilépett a laboratóriumból. Úgy érezte, kiszállt belőle az erő. Remegett a lába, ahogy a mozgólépcsőn ment lefelé. Félt, hogy ettől a rövid látogatástól újra visszatérnek a rémálmai, amelyek ama rettenetes éjszaka után többször is rátörtek.

Odakint meleg tavaszi napsütés fogadta, ettől jobban lett egy kicsit. Élvezte a szabad levegőt, de nem tudta megakadályozni, hogy újra és újra megjelenjen előtte Edward képe, amint dühödten nekiveti magát önkéntes börtöne üvegfalának.

Amikor odaért az autójához, megállt, és visszanézett az Omni-épületre. Csak arra tudott gondolni, milyen gyógyszereket szabadít még rá a világra ez a cég a jövőben. Megborzongott. Megfogadta, hogy még az eddiginél is sokkal óvatosabb és szigorúbb lesz a gyógyszerekkel, minden gyógyszerrel!

Kinyitotta a kocsi ajtaját és beszállt. A motort nem indította be. Még mindig ott lebegett előtte Edward arca, a rémséges átváltozás. Ezt soha nem fogja elfelejteni.

Ahogy kifelé jött a parkolóból, olyasmit csinált, amin maga is meglepődött. Ahelyett, hogy Boston felé indult volna, ahogy tervezte, ösztönösen északi irányba fordult. A lehangoló látogatás után úgy érezte, mindenképpen vissza kell mennie a birtokra, ahol Kinnarddal járt utoljára, még novemberben.

Nem volt sok autó az utakon, gyorsan haladt, és fél óra múlva már a nagykapu előtt állt. Egyenesen a kisházhoz hajtott, és kiszállt. Az ismerős kép láttán határozottan megkönnyebbült, mintha fárasztó utazás után érkezett volna haza, az otthonába.

Első útja a szalonba vezetett, Elizabeth képéhez. A félhomályban a szemek erős zöldje, az áll határozott vonala éppolyan volt, ahogyan az emlékeiben élt, de volt még valami a képen, valami, amit még soha nem látott. Úgy tűnt, mintha Elizabeth mosolyogna.

Kim behunyta a szemét, aztán újra kinyitotta. A mosoly még mindig ott volt. Elizabeth mintha nyugtázná, hogy oly sok év után végre valami jó is származott rettenetes szenvedéseiből, végre az ő igazsága is bebizonyosodott.

Kim lenyűgözve lépett közelebb a képhez. Onnan már jól látszott, hogy a kép festője sfumato technikával, füstszerűen lágy vonalúra festette Elizabeth szájszélét, így érte el a bámulatos hatást. Kim maga is elmosolyodott. Rájött, hogy csak a saját érzéseit látta visszatükröződni Elizabeth arcképén.

Megfordult, ugyanaz a látvány tárult elé, amit Elizabeth láthatott a kandalló fölötti helyről. Abban a pillanatban döntötte el, hogy visszaköltözik a kisházba. A borzalmas élmények okozta érzelmi trauma múlófélben volt, most már haza akart térni, hogy itt éljen, Elizabeth emlékének fényében és árnyékában. Éppannyi idős volt, mint Elizabeth, amikor dicstelenül, igazságtalanul kivégezték - mostantól fogva kettőjükért akart élni. Úgy érezte, csak így hálálhatja meg Elizabeth-nek, hogy segített neki megtalálni önmagát.